

Ông Là Nhân Yêu, Ông Sợ Ai ?

Contents

Ông Là Nhân Yêu, Ông Sợ Ai ?	2
1. Chương 1: Mua Nick Tặng Ông Xã (1)	3
2. Chương 2: Mua Nick Tặng Ông Xã(2)	5
3. Chương 3: Phu Quân Thất Tình Rồi, Ai Làm?	9
4. Chương 4: Heo Trở Mặt Ăn Cây Táo, Rào Cây Sung	12
5. Chương 5: Phương Thức Chết Sĩ Nhục Nhất Ở Đại Hoang	14
6. Chương 6: Ông Xã Muốn Ly Hôn Với Tôi	17
7. Chương 7: Không Có Cửa Đâu!	19
8. Chương 8: Dạy Học Cho Heo	22
9. Chương 9: Anh Em Nhà Minh	25
10. Chương 10: Thái Giám Cuối Cùng Của Trung Quốc	27
11. Chương 11: Kì Trò Chơi, Phải Tắt Máy.	29
12. Chương 12: Dám Vô Lễ Với Cha Mày À	33
13. Chương 13: Trang Bị Chiến Trường Của Heo Gạo	35
14. Chương 14: Làm Bậy Không Thể Sống	39
15. Chương 15: Xin Ở Riêng (ly Hôn)	42
16. Chương 16: Cho Người Biết Mùi First Blood	45
17. Chương 17: Khi Ta Là Một Nick Nhỏ	49
18. Chương 18: Gái Là Định Hướng Căn Bản Của Thế Lực	52
19. Chương 19: Chùa	54
20. Chương 20: Nhớ Những Lần Ta Làm Nhiệm Vụ Nhóm Với Đồ Đệ	57
21. Chương 21: Không Sợ Đối Thủ Như Thần	61
22. Chương 22: Chén Cú Trong Lò Sứ Thanh Hoa Thượng Phẩm (1)	66
23. Chương 23: Ít Nhất Tao Cũng Là Chồng Cũ	71
24. Chương 24: Hóa Ra Cũng Tới Từ Cảnh Đức Trấn Hà? (1)	75
25. Chương 25: Mấy Tên Đàn Ông Cùng Nhau Tự Tập	79
26. Chương 26: Người Qua Đường A Đáng Thương	83
27. Chương 27: Con Vịt, Qua Xem Quần Lót Lão Thánh	85
28. Chương 28: Bữa Lẩu Vô Cùng Đau Đớn	87
29. Chương 29: Ta Giết Cả Nhà Thánh Kỵ Sĩ!!!	91
30. Chương 30: Một Chương Jq Đầy Máu Chó!	95
31. Chương 31: Tiểu Long Nữ, Để Tôi Làm Dương Quá Của Em Đi	97
32. Chương 32: Thiên Hạ Vô Gian Đạo (1)	101
33. Chương 33: Một Hạt Châu Gợi Ra Jq	104
34. Chương 34: Sự Kiện Chụp Ảnh	107
35. Chương 35: Thật Ra Anh Cũng Từng Muốn Tình Lại	110
36. Chương 36: Vặt Lòng Vịt	113
37. Chương 37: Để Anh Ta Đi Phụ Bản?!	116
38. Chương 38: Con Vịt, Em Đến Chỗ Anh Nhé?	119
39. Chương 39: Lão Tử Ngủ Với Anh Ta Đã!!!	121
40. Chương 40: Trên Chiến Trường, Đạo Sĩ Pk Thầy Thuốc So Kỹ Năng Tấn Công Chiếm Đóng	123
41. Chương 41: Tiên Ca Gặp Bố Mẹ Chồng	126

42. Chương 42: Các Bà Các Cô Nhà Con Vịt	130
43. Chương 43: Anh Sẽ Biến Em Thành Người Con Gái Được Yêu Chiều Nhất Đời	132
44. Chương 44: Ngón Tình, Phim Truyền Hình Không Thể Thiếu Tác Nhân Cẩu Huyết	135
45. Chương 45: Nhân Yêu Lừa Đảo Lại Xuất Hiện Trên Giang Hồ	137
46. Chương 46: Bảo Vệ Hàng Cửa Mình	140
47. Chương 47: Bảo Vệ Hàng Họ Của Mình	143
48. Chương 48: Bảo Vệ Hàng Cửa Mình (3)	146
49. Chương 49: Nếu Em Thích Cánh Cửa Anh	148
50. Chương 50: Nếu Em Thích Cánh Cửa Anh (2)	152
51. Chương 51: Nếu Em Thích Cánh Cửa Anh (3)	156
52. Chương 52: Forever Lolita	158
53. Chương 53: Anh Biết	161
54. Chương 54: Vỗ Về Cây Hoa Cúc Lầu Trên	164
55. Chương 55: Tuệ Cực Tất Thương, Tình Thâm Bất Thọ (1)	167
56. Chương 56: Tuệ Cực Tất Thương, Tình Thâm Bất Thọ (2)	170
57. Chương 57: Tuệ Cực Tất Thương, Tình Thâm Bất Thọ (3)	170
58. Chương 58: Tuệ Cực Tất Thương, Tình Thâm Bất Thọ (4)	173
59. Chương 59: Tuệ Cực Tất Thương, Tình Thâm Bất Thọ (5)	176
60. Chương 60: Tình Yêu Của Chúng Ta Chỉ Tồn Tại Trên Đất Hoang	180
61. Chương 61: Tình Yêu Của Chúng Ta Dừng Lại Ở Đất Hoang	184
62. Chương 62: Cứu Lê Nhiều Thị Phi	186
63. Chương 63: Thật Ra, Tình Yêu Không Gây Chết Người Được	189
64. Chương 64: Gm, Người Ngoài Hành Tinh Xâm Chiếm Địa Cầu!	193
65. Chương 65: Cho Cơ Hội Gặp Đi	195
66. Chương 66: Người Ngoài Hành Tinh Xâm Chiếm Trái Đất!	199
67. Chương 67: Lột Quần Tên Gay Lừa Đảo	202
68. Chương 68: Sào Huyết Khó Giữ	204
69. Chương 69: Thế Giới Này Thật Là Đặc Biệt	208
70. Chương 70: Về Bỉ Mao	211
71. Chương 71: Lại Còn Muốn Hôn Lão Tử?	213
72. Chương 72: Nữ Hoàng Của Tham Vọng	218
73. Chương 73: Nữ Vương Thụ Truy Công Này!	220
74. Chương 74: Lão Tử Không Mang Họ Liễu	224
75. Chương 75: Đối Phó Với Tên Giả Gái Lừa Đảo	227
76. Chương 76: Ôn Đại Thần	231
77. Chương 77: Hội Trưởng Phu Nhân	234
78. Chương 78: Lừa Đảo Hay...	236
79. Chương 79: Không Cần Hóa Bướm	238
80. Chương 80: Tôi Nghĩ Tôi Nhập Ma Rồi	240
81. Chương 81: Hôm Nay Phải Về Giang Đông Gặp Bố Mẹ	243
82. Chương 82: Như Một Giấc Mơ Dài (ngoại Truyện)	245
83. Chương 83: Tất Cả Những Hứa Hẹn Chỉ Như Áo Ảnh Mà Thôi	247
84. Chương 84: Chương Cuối	250

Ông Là Nhân Yêu, Ông Sợ Ai ?

Giới thiệu

"Làm sao lại không phải chứ? Lưu Ly Tiên, làm sao anh lại không phải là nhân yêu đây? Anh nhìn l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-la-nhan-yeu-ong-so-ai>

1. Chương 1: Mua Nick Tặng Ông Xã (1)

"Làm sao lại không phải chứ? Lưu Ly Tiên, làm sao anh lại không phải là nhân yêu đây? Anh nhìn lại mình chút xem, tuy cục cưng Tà Ảnh rất xấu nhưng cũng rất phong cách. Anh nhìn cái bộ đồ cho người chơi mới gia nhập bám đầy bụi mà hệ thống tặng miễn phí xem. Anh xem lại toàn bộ tai tiếng rõ ràng của mình đi, còn lừa gạt hết toàn bộ một trăm nhân vật nam đầu tiên trên bảng xếp hạng Danh Vọng. Anh có lí do gì bảo mình không phải là nhân yêu chứ? ?" Thủy Nguyệt Đồng Thiên dùng ID tên là Heo Gạo Lốm Đốm nữ thấy thuốc cấp 42 đứng trước mặt tôi, hiện lên trên khung chat là lời nói và biểu tượng một khuôn mặt đầy nước mắt đập bàn rầm rầm: "Làm một thần tượng em ngưỡng mộ đã lâu, tại sao anh không phải là nhân yêu chứ?"

(Nhân yêu: Nam chơi nick nữ)

Khi đó tôi còn có một thứ tên là lòng trắc ẩn, không nỡ xuống tay ác độc phá tan ảo tưởng tốt đẹp của cô bé ấy. Sao tôi có thể tàn nhẫn phá vỡ tan tành ảo tưởng của cô em gái đầu tiên mang khuôn mặt tươi cười mà không phải là truy sát đến cùng sau khi tôi đăng nhập vào server này đây? Cho nên tôi lại nặng nề gạt đầu, lại đánh thêm một câu vào khung chat riêng: "Cô nương quả tinh mắt, tại hạ quả thật chính là nhân yêu không phải là giả trong truyền thuyết."

Câu nói vừa mới được gửi đi, cô bé ấy ở bên cạnh tôi liền nhảy lên cao ba thước (khụ, hậu quả của việc học kinh công, - -): "Em biết mà em biết mà, ha ha ha ha, anh Lưu Ly Tiên!"

[người xa lạ] Bạn nói với Heo Gạo Lốm Đốm:

Trên thực tế tôi cũng không có thời gian nói chuyện lâu với cô bé ấy, phía sau có đám truy binh cưới sư tử và gấu mèo vội vàng đuổi theo đến gần ngay trước mắt, loáng thoáng còn có thể nghe được tiếng mắng chửi. Chân tôi đạp Phong Hỏa Luân, không biết làm sao có thể thoát được.

Không sai, bạn không nhìn lầm, dẫn đầu trong đám đuổi theo phía sau có một người đạp trên Phong Hỏa Luân, tóc bạc bay phấp phới, toàn thân mặc trang phục thầy thuốc, chính là chính là ông xã đương nhiệm của tôi... ặc, nhầm, của Lưu Ly Tiên — Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Lâm Tiên.

Có nhiều lần tên đó thiếu chút nữa đã đâm trúng tôi, nhưng cũng may chỉ là thiếu chút nữa thôi. Trong game Thiên Hạ tuy nhân vật bị giết chết không mất điểm kinh nghiệm, nhưng mà trang bị bị hư hại cần tốn hao một đồng bạc lớn để tu sửa lại. Huống chi ngày nào cũng bị bọn họ đuổi theo đến mệt mỏi, trên căn bản không có thời gian để luyện cấp.

[chung] Bồ Đề Lão Chử: Lưu Ly Tiên mày là tên nhân yêu chết tiệt, có gan thì ra đây đấu tay đôi với tao.

[chung] Quất Ngựa Truy Phong: tên lừng gạt, đồ bỏ đi!

[chung] Tây Môn Xuy Chó: có bản lãnh thì cứ núp cả đời ở dưới đáy quần NPC thủ vệ đừng có đi ra!

[chung] Tây Môn Xuy Heo: lại còn dám online.

Đại chúng: xì xào xì xào.....

Tôi di chuyển nhân vật dừng lại ở bên trận truyền tống khu Cửu Lê Thái Thú, cũng chưa từng trả lời lại một câu nào. Cái này gọi là người không biết thì không sợ, bạn càng lên tiếng nhiều, bọn chúng càng hưng phấn. Hơn nữa cho dù hiện tại tôi coi như là hồ xuống đồng bằng bị chó hiếp, tôi cũng không tin mình không đánh ăn nổi một tên Bồ Đề kiếm khách mặc trang bị cấp 60. Bạn cho rằng toàn thân tôi mặc trang bị chiến trường cấp 70 là đồ giả sao? ! Chỉ là tôi không dự định đi ra đánh thôi, bởi vì tôi lại càng không tin bọn nó sẽ thật sự chơi một đấu một.

Khụ, hảo hán không lo thiệt thòi trước mắt, hảo hán không lo thiệt thòi trước mắt! Tôi nhin!

Cho nên tôi lập tức rất sáng suốt truyền tống chạy đến Địa Miêu giả chết, tên của bọn họ đã chuyển đỏ, tạm thời chưa có ai dám đi vào. Tôi nhìn NPC thủ vệ đi qua đi lại ở gần đó. Tuy bọn họ đều giống nhau, nhưng cấp bậc của nhân vật ở đó đều thuộc loại ‘vô cùng’ trâu bò, hãy để cho tôi được chảy nước miếng đi.

Đứng đó thần thờ, lúc đang nhàm chán kéo danh sách bạn bè ra nhìn xem, thấy nick phu quân Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Lâm Tiên tỏa sáng, bà đây thật sự là có vài phần bị thương.

Nói đến chuyện này có hơi dài dòng, tôi vốn là một người chơi cũ đã lâu của game Thiên Hạ, n (nhiều) ngày trước kia có chút cảm thấy trên đời này không có gì vui((là trong trò chơi, trong trò chơi. = =), cho nên sang tay bán nick đi lạng lẽ rời khỏi trò chơi. Sau n(nhiều) ngày trôi qua, ở trên mạng nhìn thấy hình quảng cáo phiên bản mới, vừa thông báo trên trang chủ thông báo sẽ ra vật cưỡi có thể bay, lúc ấy đầu óc nóng lên, liền muốn chơi lại.

Chơi lại một game sợ nhất là điều gì bạn biết không?

Đúng, chính là đánh quái thăng cấp, cho nên lúc đó tham chuyện dễ dàng, tạo một cái topic trên diễn đàn trò chơi kêu gào muốn mua một nick game cấp 70, mà phải có ngựa đã trưởng thành, không giới hạn trang bị, môn phái.

Thật ra thì ngay lúc đó chỉ tính toán lấy bữa một cái nick để tăng kinh nghiệm và trang bị thôi, đánh từ từ cũng không có gì quan trọng. Không ngờ sau hai ngày đăng topic, ngày nào đó thì có một tin trả lời khiến tôi phải té ghế.

Một người có tên Gió Thổi Long Ngã Rạp gửi tin nhắn vào QQ của tôi, nói rõ nick là một nữ đạo sĩ, trang bị chiến trường cấp 70 toàn thân, cánh xanh, có ba con ngựa cùng cấp với nhân vật, thế mà chỉ bán với giá 800 tệ.

Lúc ấy không phải tôi không có nghi ngờ, nhưng không thấy được sự thật của mưu đồ đó. Cả nick thoát nhìn đúng là không có vấn đề, nhưng món đồ tốt này lại quá rẻ.

Khi đó tôi kiểm tra nick trước, vẫn tương đối cẩn thận, nhưng là trang bị đúng là thật, nhìn ra được đây không phải là nick luyện cấp tốc. Chỉ là vừa mới online, đã bị một chiến sĩ vung lên song chùy đùa giỡn rồi. Có trời mới biết ngay cả kỹ năng khóa vị trí tôi cũng không rành, đương nhiên ngay cả ý nghĩ phản kháng tỷ thí một chút cũng không kịp, bị tên đó cùng với song chùy cho viên mãn rồi.

Lúc ấy tôi đang nhắn tin trên QQ gửi đi hỏi tên bán nick kia, tên kia lại như không nhận được tức giận nói một câu: “Khốn khiếp, bỏ đây bán nick cho mày, còn muốn bảo đảm cho mày không bị giết à? Có muốn mua hay không nói mau!”

Tôi lại nghĩ, cũng được, nhìn đi nhìn lại cái nick này, rồi cắn răng một cái, liền chuyển vàng trong bảo khố thành tiền rồi chuyển cho tên đó. Tên kia cũng rất giữ chữ tín, lập tức gửi mật khẩu, mã an toàn và những thứ tài liệu này cho tôi.

Nhưng mà cho đến khi chân chính đăng nhập vào nick này, tôi mới biết được tôi mua phải một cái nick long trời lở đất, quỷ khiếp thần sầu.

Rãnh rồi nhàm chán nhân tiện ngó những gian hàng xung quanh bán những thứ gì, đột nhiên có một cái nick đang bày hàng nhảy lên, cho nên mọi người rất may mắn thấy được một cuộc đối thoại sau.

[trước mặt] Chuột Nhỏ Ngoắc Ngoắc: anh Tiên, anh Tiên!

Tôi ngây ra.

[trước mặt] Lưu Ly Tiên: ?

[trước mặt] Chuột Nhỏ Ngoắc Ngoắc: He he, em là Heo Gạo Lốm Đốm nè!

[trước mặt] Nghệ Nhân Giang Hồ: trời, cái tên lường gạt này còn xuất hiện! Thông báo thông báo, Lưu Ly Tiên nhân yêu là tên lường gạt, mọi người đề phòng rút lui!

Ở trong thế giới ảo này, sức mạnh của dư luận là vô địch, vào lúc có một người nói như thế, người nghe thấy cũng sẽ nói cho người bên cạnh, cái thế giới này thật sự là quá nhỏ quá nhỏ.

[người xa lạ] Heo Gạo Lốm Đốm nói với bạn: Anh Tiên, Chuột Nhỏ cũng là một nick khác của em, chuyên dùng cho việc bày bán hàng.

[người xa lạ] Bạn nói với Heo Gạo Lốm Đốm: Như vậy xin hỏi quý danh của cô nương?

[người xa lạ] Heo Gạo Lốm Đốm nói với bạn: Quý danh của muội là. Tuôn Lệ.

Tôi nhìn cái nick thầy thuốc vền vẹn cấp 42, nước mắt cũng muốn tuôn trào.

[người xa lạ] Bạn nói với Heo Gạo Lốm Đốm: Lúc nào rảnh rồi dẫn em đi luyện cấp, xem nick của em cứ như là đồ bỏ đi.

Cô gái nhỏ này đoán chừng đã coi nhiều thiếu thuyết Võng Du, không vì một chút đã kích của tôi mà không vui, ngược lại còn vui vẻ nói: “Tôi có thể được đại thần dẫn đi luyện cấp, ồ ồ ô.” Theo phía sau là một dãy trái tim màu hồng. = =

Dù dễ cô gái nhỏ xong, xem đồng hồ một chút, tôi bắt đầu công việc giải thích mỗi ngày. Đối tượng chính là vị ông xã ‘hợp pháp’ của Lưu Ly Tiên. - -

[bạn tốt] Bạn nói với Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Tiên: Có ở đó hay không? Anh có thể nghe tôi giải thích hay không? Cái nick này thật sự là tôi mới mua từ tay tên kia. Không phải chỉ lừa anh vài món trang bị thôi sao. Mẹ kiếp, anh có cần thiết đuổi theo không bỏ vậy không? ! Hơn nữa, bà đây không để bị anh chọc giận nữa? ! Bà cảnh cáo anh không được phép làm phiền bà nữa!

[bạn tốt] Bạn nói với Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Tiên: khốn kiếp, con mẹ nó, rốt cuộc anh có nhìn thấy không? Anh có phải là đàn ông không, lên tiếng sẽ chết sao? !

[bạn tốt] Bạn nói với Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Tiên: Lên tiếng cho bà! ! !

Hệ thống: thật xin lỗi, tin nhắn của bạn đã bị đưa vào danh sách chặn.

@_@

Ồ a! ~ Lại còn dám đưa bà vào danh sách đen! ! !

(Suy nghĩ: quả thật, nhìn đoạn đối thoại này một chút xem, nói không phải là nhân yêu ai tin đây.)

2. Chương 2: Mua Nick Tặng Ông Xã(2)

Trò chơi này lúc lên đến cấp 70 sẽ có một nhiệm vụ kiếm tiền, là nuôi một gốc cây rụng tiền, cũng chính là cần người chơi phải treo máy trong một khu vực không an toàn, sáu phút một lần, ước chừng chỉ cần 18 phút đồng hồ, khoảng thời gian đó đối với bà đây mà nói là khó khăn nhất. Trong trò chơi chết tiệt này vợ chồng có thể thấy vị trí chính xác của nhau. Tôi chỉ có thể thừa dịp tên ông xã kia không online mới có thể đau khổ đi trồng cây.

Thật ra trong trò chơi lòng người cũng tương đối nhạt nhẽo, vẫn còn có một loại không rơi vào cái loại người và thần có cùng chung độ cảm phần, nhưng chờ sau khi tôi từ chỗ Heo Gạo Lốm Đốm biết được sự nghiệp

vinh quang chói lọi của cái nick này, tôi thông suốt rồi, có đôi khi Nhân yêu có thể làm ra tình trạng đến mức này, cũng là một cảnh giới mới nha.

(Nói về chiến công vĩ đại do Heo Gạo Lốm Đốm trình bày theo kiểu trẻ nhỏ, bởi thế phá lệ có chút nước miếng dài dòng, nên đồng chí Lưu Ly Tiên đem sửa sang lại như sau:)

Ở Thủy Nguyệt Đồng Thiên nếu bàn về thao tác là người thuộc loại trâu bò, cái này đương nhiên là có nhiều, nhưng nếu bàn về nhân duyên tốt, tất nhiên là phải nói đến đại thầy thuốc có ID Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Tiên tỏa sáng. Bởi vì quần chúng bình dân nhất trí cho rằng uyên ương là loài động vật thanh cao thật sự không có cùng cấp bậc với bọn họ, cho nên đã đặt tên khác cho người anh em Uyên Ương, đó chính là —— Con Vịt.

. Ít nhất là nó lớn lên giống nhau.

Từ ngày đầu tiên Sever mở cửa, vẫn chỉ là một người hiền lành, chưa bao giờ PK, nhưng miễn là nhiệm vụ vào phó bản, tuyệt đối là làm đến cùng. Nếu như bạn nghèo cần chút đạo cụ làm nhiệm vụ, chỉ cần nói với tên đó một tiếng, so sánh với câu chú ngữ bên ngoài miếu Tống Tử Quan Âm còn linh hơn, thật sự là có cầu: tất có ứng.

Người như thế ở trong hiện thực, nói dễ nghe thì chúng ta gọi là Lôi Phong*, nói khó nghe chút đó chính là SB(ngu ngốc).

*Lôi Phong: Lôi Phong là một người chiến sĩ, một công dân kiểu mẫu và quần chúng nhân dân được cổ vũ học theo lòng vị tha, khiêm tốn, và hết đời hiến dâng của Lôi Phong. Sau khi Mao Trạch Đông qua đời, Lôi Phong vẫn là một biểu tượng văn hóa.

Ở trong vô số người thông minh đồng thời cũng xem tiền như rác, dĩ nhiên cũng có vô số người máu nóng sôi trào mê muội chính nghĩa tự xưng là anh em vào sinh ra tử. Cho nên dù sao cũng phải nói, người này không phải không PK, mà là không có người dám đến PK với tên đó. Nghe nói chỉ cần tên đó nói một tiếng, cho dù là bạn đang ở giữa binh hoang mã loạn, người gặp người giết trên chiến trường dùng tám móng vuốt bò đi qua, cũng không có ai sẽ ra tay động thủ với bạn.

Tốt lắm, trên cơ bản đã hiểu rõ người này, sau đó chúng ta đi nói một chút về Lưu Ly Tiên.

Lưu Ly Tiên, đó là một nick nữ không biết nhô ra từ lúc nào, dĩ nhiên nói về danh tiếng thì mọi người cũng có nghe thấy rồi. Lúc ấy hệ thống còn có chức năng đổi tên, thậm chí có thể đổi vô số cái tên, lừa gạt hết người chơi nam từ hạng 100 trở lên. Sau khi tài khoản đen đã đủ tiền rồi, thì vừa lúc ra cái chức năng có thể điều tra từng cái tên đã dùng, = =

Cho nên mặc áo giáp cũng không chịu nổi sự hỗn loạn của giang hồ nữa.

Vừa nói đến tên nhân yêu này, có thể rất nhiều người sẽ lập tức nghĩ tới một người đàn ông hèn mọn đưa bàn tay cong cong làm dấu Lan Hoa Chỉ, tiếng nói the thé: “Anh ơi, dẫn người ta đi một chút đi mà. . . .
“(Xin vui lòng gọi đọc lại hai tiếng Anh ơi

~ = =)

Thật ra thì tên Nhân yêu chân chính có thể mê hoặc người ngàn dặm, hoàn toàn không phải như vậy.

Thứ nhất, thao tác của Lưu Ly Tiên tốt vô cùng, tất cả trang bị đạo sĩ trên người mà nick này lấy được đều có đẳng cấp chênh lệch giúp nó chiếm được danh hiệu đạo sĩ đứng đầu Thủy Nguyệt Đồng Thiên, cái danh hiệu này là người khác phong cho nó, ngoài ra còn có danh hiệu vô địch đơn đả độc đấu. Thứ hai, không bao giờ mặc các trang bị thời trang, quanh năm chỉ mặc một thân trang phục đệ tử mới nhập môn, về phần thoát nhìn thấy như thế nào ta, tôi nói một câu bạn sẽ hiểu: Đây là quà tặng miễn phí của hệ thống. = =

Một điều nữa, nghề nghiệp đạo sĩ vốn chính là nghề nghiệp thích hợp để luyện một mình, cho nên hết thầy toàn bộ trang bị đều phải tuân theo câu Bác Mao đã từng nói: Tự mình làm ra, cơm no áo ấm.

Nhưng mà nếu như nó tìm được cơ hội ra tay thích hợp, nhìn trúng món đồ quý hiếm có. Hơn nữa tính cách nó hết sức trầm lặng, như thế mới có nhiều anh hùng khổ sở trở thành ‘nô lệ của người đẹp’.

Nói về tên Uyên Ương này thật ra thì cũng không coi như là thiếu Hmm, mặc dù người ta đã lừa tên đó ba lần rồi, ít nhất không có bắt phải trả bằng cách lấy thân báo đáp, hai vợ chồng vật lộn độ sức để giành danh phận sao, nói sao thì cũng là tên nhân yêu này có một lần hy sinh lớn nhất. = =

Dĩ nhiên lần này cũng hoàn toàn làm cho Lưu Ly Tiên không thể đi lại trên giang hồ ở Thủy Nguyệt Động Thiên nữa, cái loại cuộc sống mà đợi khi mới đăng nhập vào game sẽ hiện lên một màn hình đen trắng (nhân vật trong trò chơi sau khi chết, trên màn hình sẽ xuất hiện hình ảnh đen trắng. Sự trang nghiêm sao? = =), thật đúng là có chút xú kích thích. Cho nên qua nhiều lần suy tư, ừ, tìm hiểu không rõ sự thật, ngu ngốc hám lợi, cầm cái nick giá thấp vào tay rồi.

Mà đúng dịp chính là, tôi, chính là kẻ không rõ sự thật, ngu ngốc ham lợi.

Trồng cây xong, trước dất Heo Gạo Lốm Đốm đi đánh phó bản cấp 42, dù sao cũng rảnh rồi, quan trọng hơn muốn vào phó bản chỉ có đoàn đội mới có thể đi vào, như thế, coi như là một nơi tốt để tránh né việc bị đuổi giết.

Nghĩ tới tôi đường đường là một cô gái đang hoàng, đây là tôi đã tạo ra cái nghiệt gì.

[người xa lạ] bạn nói với Heo Gạo Lốm Đốm: này, nhặt mấy món khác đi, toàn đồ vức đi.

[người xa lạ] Heo Gạo Lốm Đốm nói với bạn: như vậy sao được, lấy về có thể bán được 152 tiền đồng nha. Tôi hóa đá.

[người xa lạ] bạn nói với Heo Gạo Lốm Đốm: còn chưa đủ phí để truyền tống.

[người xa lạ] Heo Gạo Lốm Đốm nói với bạn: một cái không đủ, không phải hai cái là đủ sao? Hơn nữa, bán đồ đó còn có thể truyền tống? Em cũng có thể chạy đi nhanh hơn một chút.

[người xa lạ] bạn nói với Heo Gạo Lốm Đốm: = =

Tôi tiếp tục đánh BOSS bên trong phó bản cấp 42, cô bé ở bên cạnh nhảy tới nhảy lui những anh hùng oanh liệt lუმ sạch sẽ toàn bộ đồ rơi ra. Vừa lუმ vừa gửi thư báo tin tức cho tôi: “Chẳng lẽ đại thần cũng thích tiêu tiền như nước sao?”

>_

[người xa lạ] bạn nói với Heo Gạo Lốm Đốm: Đại thần? Bất quá tôi chỉ là Nhân yêu.

[người xa lạ] Heo Gạo Lốm Đốm nói với bạn: [chảy nước miếng] thật cool, thật sự quá cool rồi.

[người xa lạ] bạn nói với Heo Gạo Lốm Đốm:

Mới vừa đi ra từ bên trong phó bản, Heo Gạo đi trước dọn dẹp đám đông bao vây, để cho tôi đợi cô bé một lúc. Cho nên một nữ đạo sĩ cô độc đứng ở trước cửa phó bản, ai ngờ chỉ trong chốc lát, liền nhận được một thông báo màu đỏ của hệ thống: bạn bị người chơi Người Ngoài Hành Tinh công kích, hệ thống đã tự động đưa vào danh sách kẻ thù.

Bà đây vui vẻ mà vội vàng nghênh đón, lấy một kỹ năng mạnh nhất để chào hỏi, phải biết điều một chút, đầu năm nay ngay cả Người Ngoài Hành Tinh cũng chơi Vòng Du rồi. >_

Mới chỉ cùng chơi với Người Ngoài Hành Tinh một lúc, mắt thấy tên đó cũng sắp nghèo, chợt thấy một vết sáng thông báo của hệ thống: XXX cuồng tính bạo phát. (chứng tỏ ở gần đó có người chơi nick đỏ)

Tôi ra sức phản kháng, cuối cùng không chạy trốn được nhất định sẽ gặp bị kịch. Thấy hình ảnh trắng đen lần nữa rồi. Sau đó là vô số người ra tay đâm đá, tôi nhìn thấy một ID Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Lâm Tiên tỏa sáng đứng phía sau đám đông, giới cho tên nhóc kia, con cạp không phát uy, mày cho rằng tao là chú cừu Dương Dương lười biếng sao, bà đây nhớ kỹ cậu! ! !

Hiện tại còn có việc cấp bách, đương nhiên là luyện cấp, cấp không thể tăng lên, thì cũng không có được trang bị tốt. Nhưng bà đây đau buồn dõi mắt quan sát, vùng Đại Hoang mờ mịt ở Thủy Nguyệt Động Thiên này, thế mà không có một người nào, không có một ai có thể tổ đội chung.

Từng có một con BOSS hiếm xuất hiện trước mặt tôi, tôi thử một chút nhưng đánh không thắng, trong cuộc sống chuyện đau khổ nhất cùng lắm chỉ như thế này thôi, nếu như thời gian có thể quay lại một lần nữa, tôi sẽ nói với tên chiến sĩ kia. . . . Cùng tổ đội đi tôi không phải là Nhân yêu, nếu như nhất định phải đưa ra chứng cứ chứng minh. . . . Tôi sẽ thêm một câu nữa, lên QQ tôi gửi hình cho anh xem. . . .
.. >_

Lại bị giết lần nữa, bà đây là Tiểu Vũ Trụ, bạo phát! Con mẹ nó mày dựa vào gì mà dồn bà đây vào đường cùng? Này thì một nick giá 800 tệ, một cái bánh bao có giá 2 tệ, vậy có thể mua 400 cái bánh bao rồi! ! ! Một ngày ăn 3 cái bánh bao, có thể ăn hơn một tháng, bà đây dễ dàng lắm sao!

Không được, mày không cho tao thăng cấp, tao cũng không để cho mày thăng cấp, cùng lắm thì tất cả mọi người không chơi, có gì đặc biệt hơn người, hừ!

Bắt đầu từ ngày đó, bà đây ngưng lại cái nhiệm luyện cấp khó khăn vạn phần, mọi ngày login chỉ làm ba việc, một việc là trồng cây kiếm tiền, một việc là đất Heo Gạo Lốm Đốm đi phó bản, một việc còn lại chính là X quấy rầy ông xã ‘hợp pháp’ của bà đây ở Đại Hoang.

Trò chơi này thầy thuốc có một khuyết điểm, không có kỹ năng gia tốc, ý, nói theo bình thường, cũng chính là chạy trốn rất chậm. Bà đây đã từng ở thời điểm trong phó bản, ước gì cho thầy thuốc ở phía sau có thêm bánh xe ở trên chân, hiện tại mới biết được thiết kế này cũng có chỗ hay. = =

Cho nên về sau có rất nhiều chuyện vui, trong trò chơi có rất nhiều nhiệm vụ có giới hạn thời gian, cần phải hoàn thành trong thời gian quy định. Tôi thường xuyên đuổi theo đánh làm cho nhiệm vụ của tên đó bị thất bại; còn có vài nhiệm vụ biến thành ảo ảnh, thời điểm tiếp nhận nhiệm vụ nhân vật sẽ biến thành động vật nhỏ hoặc yêu quái nhỏ, lúc này không có kỹ năng công kích, nếu như bị đánh chết cũng làm cho nhiệm vụ thất bại, mỗi lần đến lúc đó là bà đây hưng phấn nhất, nhóc con, khiến cho mày NC(não tàn) luôn; nhiều hơn nữa là lúc cả đội làm nhiệm vụ, lúc này quấy rầy thầy thuốc không để cho tên nhóc này tăng máu cho ai trong đội, dĩ nhiên là chết, cuối cùng cắt đứt {kỹ năng hồi sinh} của tên nhóc này, làm cho mọi người không thể sống lại, tội nghiệp nằm ở trước mặt tên nhóc này.

()

Dĩ nhiên làm như vậy thật sự là vô cùng dễ dàng khiến cho quần chúng nổi giận, có lần cũng bị chà sạch bình máu chữa hết nửa tiếng, cho nên bà đây thường xuyên thấy hình ảnh trắng đen mấy lần, bất quá không sao cả, dù sau bà đây đều đã bị mọi người căm ghét rồi, cùng lắm thì vô đã mê lại bể thôi. . . . Ý, ô hay, tại sao lại tiêu cực như thế, phải nói bà đây cần được mày sẽ ghét bỏ chết mày!

Thích nhất chính là đoạn đường đi theo tên đó, nó đuổi theo được tới lúc tôi mở kỹ năng gia tốc chạy đi, tên đó lại không đuổi theo thời điểm tôi tăng lên, thấy đúng lúc tên đó đào khoáng sản, hái thuốc, đào hạt châu các loại thì nhân tiện xông lên làm việc xấu mở kỹ năng cắt đứt, nhìn thấy lúc đang treo máy hoặc là bấy gian hàng thì tốt hơn, trực tiếp xông lên xô ngã, sau đó ngược đãi xác chết!

()

Cứ tiếp diễn như thế, bà đây đúng là trải qua những ngày vui vẻ, buồn bực được vài tuần. Nhưng mà về sau tên nhóc đó lại học thông minh ra bất kể ở nơi đâu trong tổ đội đều có một chiến sĩ cao lớn tên Thánh Kỵ Sĩ, bà đây đánh lén mấy lần cũng đều bị chặn lại cách một thước.

Được rồi, tôi thừa nhận thao tác của tôi vẫn chưa tốt đến mức có thể đồng thời đối phó với một thầy thuốc trâu bò và một chiến sĩ rất trâu bò. Hơn nữa bạn tốt của tên nhóc này ở Đại Hoang, tiện tay cũng có thể kêu đến một đồng, cho nên lập tức trong lòng cũng hận đến nghiến răng, mỗi lần nhìn Heo Gạo thăng cấp quá chậm cũng có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

[bạn tốt] Bạn nói Heo Gạo Lốm Đốm: heo à, em phải thăng cấp mau lên.

[bạn tốt] Heo Gạo Lốm Đốm nói với bạn: không nên, người sợ nổi danh heo sợ mập.

[bạn tốt] Bạn nói với Heo Gạo Lốm Đốm: - -

Buổi tối, lại tiếp tục nhổm máu heo chà xong phó bản cấp 45, đi ra ngoài thành Tây Lăng, ở ngoài thành rảnh rồi chợt mừng rỡ phát hiện cái thằng chiến sĩ tên Thánh Kỵ Sĩ đứng bên cạnh một đồng người, thật

giống như. Đang treo máy? !

Bà đây xoa xoa tay, thiếu chút nữa phụt hai miếng nước bọt lên tay, wow tốt lắm, nhóc con nha rất cuộc chịu chết ở trên tay chị đi, nhìn này hôm nay bà đây không trước đem mày XX, sau OO, lại OO, lại XX.

Xông lên chuyển sang nick đỏ, tính dính trụ tên làm mất cái nick xanh của tên nhóc. Sau đó đột nhiên soạt một tiếng, nhắc nhở bà đây đã bị người chơi công kích. Sau đó gần như chỉ trong vài giây nháy mắt, bà đây đã vinh dự anh dũng trở thành liệt sĩ. Tiếp đó một loạt chữ viết hiện lên giải đáp nghi ngờ của bà đây.

[trước mặt] Mai Xuyên Nội Khố: là cái tên Lưu Ly Tiên đồ bỏ đi kia? !

[trước mặt] Ông Đây Đệ Nhất Thiên Hạ: cái đồ Lesbian!

[trước mặt] Người Ngoài Hành Tinh: quá kiêu ngạo rồi, lại dám công khai mở nick đỏ giết lão đại của chúng ta ngay thời điểm chúng ta hội hợp chụp ảnh gia đình!

.

Tôi. *@ @*

Chuyện này bị lưu truyền thành nhiều phiên bản khác nhau, có người nói bà đây ngạo mạn, có người nói bà chính là một tên ngu ngốc, nhưng bất kể nói như thế nào loại khí phách vẫn nhận lấy sự khẳng định của đại đa số mọi người. Cho nên bà đây cũng không có giải thích thật ra lúc đó tôi cho rằng bọn nó đang treo máy.

3. Chương 3: Phu Quân Thất Tình Rồi, Ai Làm?

Buổi trưa, login vào an toàn, rảnh rỗi chạy quanh một vòng phát hiện tọa độ của ‘phu quân’ xuất hiện ở bên bờ Đông Hải, cho đến khi đi xong phổ bản cấp 45 với Hoa Trư đi ra ngoài hẳn tên nhóc đó vẫn ở đấy, cho nên tôi đoán chắc đến tám phần là treo máy, Lập tức xuất hiện ý tốt đã tiền Phật thì phải tiền đến Tây Thiên, truyền tống đến bên bờ Đông Hải.

Nơi này là một bãi biển, bản đồ này không có nhiệm vụ, cho nên người đến bản đồ này rất ít. Đưa tầm mắt nhìn xung quanh, cát vàng đầy trời, sóng biển vỗ vào bờ cát, phát ra tiếng ào ào. Tôi nhảy xuống từ trên tầng đá của truyền tống trận, liền bước chân vào bãi cát, trong nháy mắt tôi chợt ngẩn người, tựa như đang nhớ lại chuyện năm đó, tại bờ biển lớn Mecha ở Thảm Khuyển, cảnh tượng cũng giống như thế.

Tự dừng làm cho tâm trạng ngưng đọng lại, thiếu chút nữa đã quên đi dự tính lúc đầu của bà đây, không tệ, bà đây tới chính là để đánh lên tên nhóc kia! >_

Đi ngang qua mấy con quái nhìn bà đây chăm chăm, tôi thấy được phu quân trong truyền thuyết của mình, quả nhiên là một cái mặt mo ngu ngốc, lấy cái tư thế vô cùng đẹp trai ngồi ở trên bờ biển, tai nghe từng đợt tiếng sóng vỗ, thế nhưng lại mang theo chút cô quạnh.

Bà đây thử dò xét tình hình phía sau lưng tên nhóc kia một hồi, màn hình trò chơi cũng bị phá cho giật giật rồi, biển rộng bao la vô tận, bãi cát màu vàng, từng cơn sóng nhỏ, tình cảnh này sao quen đến như vậy? Đúng rồi, chín năm trước tại bãi biển Mecha ở Thảm Khuyển, cũng từng có người đứng ở phía sau lưng tôi như thế, mỉm cười nói với tôi: “Sau này chúng ta sẽ có một căn nhà của nhau, hướng về phía biển rộng, xuân về hoa nở.”

Khi đó bà đây vẫn còn là đứa ngốc, lỗ mũi gần hai cây hành lá mà dám xưng là voi. Năm 3 đại học dám bỏ học đi theo thằng đó đến cái nơi gọi là ‘Thiên đường’ trong truyền thuyết, ảo tưởng rằng chúng tôi có thể ngày ngày ở bên nhau như thế, ngắm nhìn biển rộng, bên nhau cả đời.

Vừa có một trận gió thổi qua, làm cho bà đây bất chợt tỉnh hồn lại, gần đây hình như ngày càng thích nhớ lại chuyện xưa, chẳng lẽ bà đây thật sự đã già? ! Quá sợ hãi đưa tay sờ sờ mặt, không đến nỗi như vậy chứ.

Vừa sợ như thế xong, tiếng động của người anh em chuột nhắc nhở tôi: khốn khiếp, bà đây là tôi đánh lén!
!!

Lập tức không do dự nữa, nhanh chóng bật trạng thái, triệu hồi thú cưng ra, tiến lên lấy Phù Kinh Quỷ Thần chào hỏi nào(Phù Kinh Quỷ Thần là tuyệt kỹ của đạo sĩ, khiến cho đối phương lâm vào trạng thái sợ hãi, cũng lấy đi pháp lực tương đương của đối phương), sau đó hóa phép biến thành ma, dùng bùa đuổi quỷ điên cuồng chém giết một trận, quả nhiên trời không phụ tôi, tên nhóc đó vẫn như ngày thường, chết ở dưới kiếm của bà đây, wow ha ha ha ha. Buông con chuột ra, ngửa mặt lên trời cười to.

Tôi đây vẫn còn chưa cười được bao lâu.

Bởi vì.

Bởi vì.

Tên nhóc đó sống lại tại chỗ. >_

Chẳng lẽ không phải đang treo máy? !

Mặc dù không phải là lần đầu tiên đánh lén tên nhóc này, nhưng bị bắt tại chỗ thì có chút không tốt lắm. Bản thân tôi cũng không sợ nhóc con, nói tốc độ có thầy thuốc chậm, nếu như tôi thật sự có lòng muốn chạy, nhóc con cũng không giết được tôi. Tôi nhìn máu của tên nhóc kia hồi phục từng chút từng chút đến khi đầy cây, lần đầu tiên trong đời, cảm thấy lúng túng rồi. Mới vừa rồi đứng phía sau nhóc con biết bao lâu, nó vẫn luôn ở đó sao?

Chột dạ mở khung chat riêng ra, muốn nói chuyện với nhóc con một chút, kết quả ý nghĩ vừa hiện lên trong đầu, vừa làm cho mình có lý do hợp tình hợp lý: khốn khiếp, nếu không phải bị thằng nhóc này gây sức ép, bà đây sẽ làm vậy sao? !

Vì thế, sau khi nghĩ thông tôi hài lòng bình tĩnh lại, đập lên Phong Hỏa Luân(Vật cưỡi có thể bay trong truyền thuyết. =) xoay người thông thả rời đi, thế nhưng tên đó lại không có đuổi theo, ngay cả một câu mắng chửi bà đây cũng không có.

Thế là ngày đó, nhìn tọa độ mấy lần, vẫn thấy một mình tên đó, ý phải nói là một cái nick ngẩn ngơ một mình ở bờ biển Đông Hải suốt buổi trưa, cho đến khi tôi thoát khỏi trò chơi cũng vẫn còn ở đó.

Buổi tối đăng nhập vào, theo thói quen nói thăm với Heo Gạo Lốm Đốm: “Tối đây, tôi dẫn em đi phó bản.”

Sau đó nhấp nhầm một cái, chọn nhầm người. Thật không may, trong danh sách bạn bè của Lưu Ly Tiên trừ Heo Gạo Lốm Đốm ra, cũng chỉ còn lại tên ông xã không có cách nào thủ tiêu kia, Chúa ơi.

Song càng không may hơn chính là.

[hệ thống] Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên xin gia nhập vào đội.

GM(Nhân viên quản lý trò chơi) mau mau đến xem nào(trò chuyện) —— làm chán động trò chơi.

Ngày đó vừa đúng lúc Heo Gạo Lốm Đốm vừa lên cấp 48, cho nên bà đây muốn làm bò làm ngựa dẫn cô bé đi dạo phó bản cấp 48 một chút, thuận tiện kiếm một bộ trang phục cấp 50 cho cô bé.

Trong số thành viên cũng chỉ có Heo Gạo là cực kỳ om sòm, làm mất bà bị giật mạnh.

[tổ đội] Heo Gạo Lốm Đốm: [Đồi mắt phóng điện]

[tổ đội] Heo Gạo Lốm Đốm: anh Tiên, anh muốn kéo người đó vào đội để giết anh sao? !

[đội trưởng] Lưu Ly Tiên: - -

Cho đến khi vào trong phó bản tháp Tỏa Yêu, cô bé đầu heo này lại không ngừng chạy quanh quần lấy Uyên Ương: “Hai người các anh. Làm hòa rồi à?”

Cũng may cái tên kia không có để ý đến cô bé, lập tức tăng thêm Cổ Bồn cùng Nhuận Mạch(trạng thái chính diện đặc biệt của thầy thuốc, hồi phục giá trị máu đúng lúc, tất cả thuộc tính đều tăng lên), tôi mở kỹ năng vọt tới trong đồng quái, không có sự lựa chọn khác, ai biểu tôi là kẻ cầm đầu đây.

Quả nhiên thao tác của Uyên Ương là vô cùng giỏi, hoàn toàn xóa đi nỗi lo về sau cho tôi, chẳng qua là khi đánh tới con BOSS mạnh nhất chợt thỉnh thoảng có lúc nhìn thấy nhắc nhở máu tăng đến hơn tám trăm, làm cho bà đây sợ hết hồn.

[đội trưởng] Lưu Ly Tiên: cứ năm giây thêm hơn tám trăm máu, con mẹ nó Cố Bồn của anh thật lợi hại.

[tổ đội] Heo Gạo Lốm Đốm: đó là nhờ Bàn Tay Kỳ Diệu của em. Tuôn Lệ

[đội trưởng] Lưu Ly Tiên:

[chú thích: Cố Bồn, tên đầy đủ là Cố Bản Bồi Nguyên, Cố Bồn max level có khả năng cứ năm giây thêm máu một lần, mỗi lần thêm hơn ba trăm điểm, Bàn Tay Kỳ Diệu: thầy thuốc dựa vào kỹ năng dùng côm để tăng máu, một lần thêm hơn 10 000 điểm. = =

Đợi đến khi đi ra ngoài, bé Heo lén lút như tên trộm hỏi một câu làm cho bà đây ọc máu.

[bạn tốt] Heo Gạo Lốm Đốm nói với bạn: [học máu] anh Tiên, không phải anh lại muốn lừa gạt người đó lần nữa chứ?

>_<>

Từ cái đêm đó, hình như tâm trạng tên nhóc đó vẫn sa sút, trước kia còn thường xuyên đi đầu chút hạt châu, mở vài phở bản cấp thấp, nhưng bây giờ ngày ngày cứ như cọc gỗ cắm ở bờ biển Đông Hải, bà đây rất là lo lắng với tình trạng như vậy sẽ hóa thành hòn vọng phu. Ý, không đúng, là chờ đợi đàn bà, tên nhóc này là công. = =

Cho nên sau này bà đây lại có thêm một thú vui, mỗi lần bị người ta giết phải đi bờ biển Đông Hải chém tên nhóc đó mấy đao cho hả giận, dù thế nào đi nữa tên nhóc đó vẫn không có đánh lại.

Cho đến ngày kia, gặp phải một tên gốc xía mũi vào.

[người xa lạ] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: đồ Lesbian, mà con mẹ nó nếu như còn là con người . . ., thì đừng có tiếp tục đi chọc phá Con Vịt! Muốn chơi, ông đây đánh với mày một trận!

[người xa lạ] bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: [chống nạnh cười to] không liên quan đến anh!

[người xa lạ] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [nhướn mày] Mẹ nó, không thể tin được, mày không nhìn ra gần đây tâm trạng Con Vịt không tốt sao? !

Bà đây nổi giận, chẳng lẽ bà giết người mà còn phải xem tâm trạng đối phương, xem tâm trạng có sướng hay không hả? Hả? >_

[người xa lạ] bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: Cha tên đó chết à? !

[người xa lạ] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [học máu] cha mày mới chết đấy! Nó thất tình.

Bà đây hừ một tiếng, tỏ thái độ khinh thường.

[người xa lạ] bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: Bà đây thất tình cũng không có đau khổ thành như thế? !

[người xa lạ] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: đồ Lesbian nhà mày thì hiểu cái P(chim) gì!

[hệ thống] người chơi Thánh Kỵ Sĩ đã bị đưa vào danh sách chặn.

Nghĩ đến cái cảnh thẳng đó tức giận quăng chuột, bà đây che miệng cười: cuối cùng cũng có thể cho nhà người nếm thử cảm giác bị đưa vào danh sách chặn.

()

(chặn: ngăn cản tiếp nhận tin nhắn của người chơi, mất hiệu lực sau khi người chơi thoát khỏi trò chơi.)

4. Chương 4: Heo Trở Mặt Ăn Cây Táo, Rào Cây Sung

Buổi trưa lúc 1:20, tỉnh giấc sau giấc ngủ trưa, trong lúc rảnh rỗi, vào trò chơi. Lại trồng cây, đào mấy viên hạt châu, diệt một con kiếm khách cấp 67, nguyên nhân là nhỏ đó vô duyên vô cớ mắng bà ‘tiện nhân hạ lưu vô sỉ’, ‘Không để ý đến thứ tự trước sau cướp hạt châu của người khác’ vân vân.

Ý. =_|||||

Tôi cướp hạt châu sao? !

Trời đất mệnh mông, tội lỗi tội lỗi. (quần chúng: ==)

Heo Gạo Lốm Đốm không có online, không cần phải kéo Heo, trong nhất thời có mấy phần thấy chán.

Kéo lên kéo xuống cũng chỉ có hai người bạn trong danh sách, quả nhiên có một người online. ()

Lén lén lút lút truyền tống đến U Châu bên bờ sông đầy mùi vị JQ(gian tình), quả nhiên là tà dương nước biếc ánh trời xanh, sương phủ núi xanh buổi chiều sâu. Mà trong lúc đồng chí ‘ông xã’ của tôi Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Tiên, chỉ lặng yên đứng yên ở nơi trời xanh nước biếc này. Ừ, trồng cây.

Mà việc tôi muốn làm thật ra thì rất đơn giản, giết tên nhóc kia, sau đó phá nát mấy cái cây kia, hệ thống có quy định chủ nhân không được cách xa cây đang trồng, nếu không tự động thu hồi, nó cong vô cùng dễ thương quy định nếu cách cây 5 thước xung quanh không có NPC thì đồng dạng là cây không tồn tại.

Cho nên chỉ cần tôi ra tay, hắn sẽ không thể ở gần trong phạm vi 5 thước nữa, nếu tìm được một nơi không có NPC nào.

Kế hoạch thực hiện được vô cùng thuận lợi, đoán chừng do tâm trạng hắn không tốt, cũng giảm đi tính nhẫn nại của bình thường, tôi ném ra một cái phù tránh quỷ ra, hắn liền hùng hổ đuổi theo tới đây.

Tôi mở ra kỹ năng gia tốc chậm rãi chạy đi, thầy thuốc sao, công kích không cao, chạy trốn chậm, nhưng mà bạn đánh chết nó cũng chỉ là khó khăn, cho nên ở đất hoang này gọi thầy thuốc là. Tiểu Cường(con gián).

Ở phía sau, Tiểu Cường đang điên cuồng đuổi theo tôi, rốt cuộc cuối cùng cũng chịu dừng lại rồi, chuẩn bị quay trở lại tiếp tục trồng cây, tôi mới vừa dứt chế độ định thân, tôi đã cố định hết 6 giây, nên tên nhóc đó cũng không trồng cây được rồi, bắt đầu đào khoáy ở khắp núi kia, nhổ cây.

Tôi lặng lẽ đi theo tên nhóc đó, quan sát lựa thời điểm hắn chuẩn bị đào thì vút ra kỹ năng ngăn cản, cho nên hắn liền đi lên phía trước tìm một chỗ khác. Thử nghĩ lại thấy lúc đó mình đúng là nhàm chán đến vô cùng, dĩ nhiên cũng đi theo tên nhóc đây cả ngày ở U Châu. Hắn không thu được một viên châu nào, tôi cũng không thu được cái gì tốt.

Sau đó giống như cảm thấy cực kỳ nhàm chán, dĩ nhiên cũng có dừng vài lần truyền tống, bay từ nơi này qua nơi khác, bay tới nơi này, từ nơi này bay tới nơi kia, nơi kia bay qua nơi nọ, nơi nọ bay tới. (thật ra thì. Tôi thật sự không thấy rõ số chữ. Do nước mặt)

Tính nhẫn nại của bà đây cũng là số một, cũng lập tức bay theo từ nơi này đến nơi. (quần chúng: ==)

Về sau bà đây cảm thấy có gì đó không đúng, mới bay một chút mất hai mươi mấy bạc a a a a a a —

Con Vịt này ngày ngày vui vẻ cùng bạn bè khắp Đại Hoang, ngày ngày đi phỏ bản đi chiến trường làm nhiệm vụ đào hạt châu cũng có thể kiếm tiền, mà bà đây kiếm tiền chỉ có thể đáng thương trông chờ vào việc ngày ngày trồng cây tiền còn phải sửa chữa trang bị. Làm sao mà còn dư đã được đây! ==

Thế nhưng khi tôi phát hiện phát hiện ra cái vấn đề này thì đã muộn.

Bởi vì lúc đó hệ thống đã đưa ra một bảng thông báo rất đáng yêu, nói rằng: Thật xin lỗi, vàng của bạn không đủ để chi trả cho lần di chuyển này.

==

Mọi người nhàn nhả bay đi, bà đây im lặng đứng trước cửa nhà trọ Long Môn thành U Châu, đối mặt với mọi người ra ra vào vào với NPC, thật sự gặp bị kịch rồi.

Nặng nề mà bị thương mà thất thần một lát, vốn tính toán làm nhiệm vụ ở chỗ này, ngoài ý muốn gặp một pháp sư bất nick đỏ muốn giết bà, vốn lúc đó trong lòng bà tràn đầy vui vẻ, nghĩ tới đến lúc đó có thể đợi khi chết mà chạy trốn, trực tiếp sống lại trở lại Thần Thạch đã khóa định thân, nhưng mà một chiêu Thiên Phạt của tên đó hạ xuống làm cho bà đây sợ ngây người.

Dưới góc phải màn hình hiện lên một dòng thông báo. . . . Tấn công trượt. . . . Tấn công trượt. . . . Tấn công trượt. . . .

Bà đây rút nước mắt. Không giết mà quả thật là thật phải xin lỗi anh hùng trong thiên hạ nha.

Bất đắc dĩ phải mất một tiếng đồng hồ mới có thể sử dụng một lần trở về Thần Thạch, trở lại khu Cửu Lê Thái Thú, lấy ra chút tiền trong ngân khố để trong người, trong lòng nổi lên một trận đau lòng, hơn cả trăm vàng của bà đây, thế là lần này bị nhấn nước rồi. = =

Bất quá tức giận trong lòng, nhưng không có tiếp tục đi quản cái tên Tiểu Cường nổi điên kia, đi chiến trường một lúc, bị quần áo, ước chừng chết đến mười lần thì Heo Gạo Lốm Đốm mới ung dung bò lên.

[bạn tốt] Heo Gạo Lốm Đốm nói với bạn: [cười to] Anh Tiên, em tớ rồi! Em lên 52 rồi nha!

[bạn tốt] Bạn nói với Heo Gạo Lốm Đốm: đi thôi, tôi dắt em đi phó bản cấp 52.

[bạn tốt] Heo Gạo Lốm Đốm nói với bạn: dạ!

Vào bên trong phó bản, bà đây cậm cụi hì hục đánh quái, con bé vẫn đi phía sau vừa om sòm vừa nhặt đồ, cũng như trước kia bởi các tinh quang từ đầu đến chân của mấy anh em quái ngã dưới đất, ngay cả một đồng tiền cũng không còn dư lại.

Lúc đánh xong Boss thứ nhất dẫn đến khá nhiều quái, bà đây mở ra kỹ năng hồi sinh tăng máu thêm phòng ngự mà còn thiếu chút nữa là chết rồi, cuối cùng vẫn phải hao tổn một lần kỹ năng Trùng sinh đặc biệt của đạo sĩ, hồi lại giá trị máu và pháp lực mới chống đỡ được.

Heo gửi lên một biểu tình chột dạ: anh Tiên, anh nói xem Uyên Ương có phải tốt như mọi người vẫn nói không, có cần tắt ứng?

Chắc hẳn phải vậy, lúc ấy bà đây nghe nhắc đến người này là đã muốn nổi giận trong bụng: ai biết, em cứ cầu thử chẳng phải sẽ biết sao.

Cho nên chỉ chốc lát sau, hệ thống đưa ra một thông báo: Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên xin gia nhập vào đội.

Cái tên này, thật là so với Tổng Tử Quan Âm còn linh hơn nha. . . . >_

Nhóc con này tới rất nhanh, nhìn thấy bà trong đội cũng không nói gì. Vốn đây chỉ là một phó bản nhỏ, nhiều hơn một nick lớn đương nhiên sẽ nhanh hơn nhiều, cho nên chúng tôi nhất tề đem cái phó bản này rửa sạch từ trong ra ngoài một lần, ngay cả đám con cái của quái nhỏ cũng không chừa lại.

Đại Boss dưới trận mưa châm và kiếm của chúng tôi rốt cuộc cũng không chịu nổi, bị đánh bại, Heo thì vẫn chưa có lượng đủ đồ, chưa thỏa mãn ước nguyện.

[tổ đội] Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: dẫn em đi thêm lần nữa.

[tổ đội] Heo Gạo Lốm Đốm: dạ dạ dạ, anh Uyên Ương quả nhiên là người tốt.

Hệ thống: Đội trưởng thoái vị lại cho Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên.

[tổ đội] Lưu Ly Tiên: hai người đi đi, tôi đi.

Nói giỡn, lần trước là do bà đây gửi nhầm lời mời, tưởng bà đây muốn cùng cái loại ra vẻ đạo mạo, đầy bụng toàn cặn bã chỉ lo nghĩ đến việc trộm Nữ Oa này vào phó bản sao? !(Nguyễn Lâm Uyên Ương Không

Làm Thần Tiên == |||||: Tôi nói này . . . Những lời này của cậu có căn cứ gì không? Hiểu rõ nhau lắm sao, nói lung tung như thế nữa sẽ kiện cậu tội phỉ báng. . . .)

Hừ, còn cái gì mà dẫn em đi lần nữa. . . . Dẫn người đi phó bản lần nữa, hay là cái phó bản này dễ như thế, rất không dễ sao? !

[tổ đội] Heo Gạo Lốm Đốm: Anh Tiên –

Hệ thống: Thánh Kỵ Sĩ gia nhập tổ đội

Hệ thống: Một Đêm Phong Lưu Bách Hoa Tàn gia nhập tổ đội.

Hệ thống: Một Đêm Phong Lưu Nhứt Trùng Trùng gia nhập tổ đội.

Hệ thống: Tây Môn Xuy Chó gia nhập tổ đội.

.

Được rồi. Tôi thừa nhận trong vòng 30s 18 tên mã cấp 74 vào kéo một nick cấp 52 đi phó bản 52, sau đó thì 4 thằng đánh 14 kẻ còn lại thì ngồi chơi. . . . Thật sự là rất lợi hại. . . .

Hai mắt rưng rưng. . . . Chán chường rời khỏi tổ đội.

5. Chương 5: Phương Thức Chết Sĩ Nhục Nhất Ở Đại Hoang

Chương trước nói đến đâu rồi? ? ? ?

Đó, đúng rồi, từ hai mắt rưng rưng, chán nản rời khỏi tổ đội.

Lúc bạn là người xui xẻo thì uống nước lạnh cũng bị đau răng, đang ở lúc bà đây đang bị hệ thống truyền tống ra khỏi phó bản, rơi xuống trên bậc thang trước cửa phó bản, bà đây vừa nhìn thấy nửa người vừa chạm đến bậc thang một cảnh tượng kinh khủng thì có một loại dự cảm bất thường. . . .

Quả nhiên, nhưng bà đây ra sức click chuột đi tới đi lui quẹo trái quẹo phải xung quanh cũng không có phản ứng, bà đây chỉ đành bi thương thừa nhận một sự thật. Đó là tôi con mẹ nó đã bị mắc kẹt rồi. . . .

.

°(° °) °Bà nội cha GM #? %! %#? (Tâm trạng hỗn loạn rồi. . . .)

Đưa tay che mặt đầy nước mắt chạy đi. Con mẹ nó cái tên Con Vịt này quả thật chính là ‘khắc tinh’ diêm xấu của bà đây. . . .

Khi Heo Gạo Lốm Đốm cùng Con Vịt kéo nhau đi ra ngoài, dĩ nhiên dù sao thì tôi cũng không sợ bị bọn họ nhìn thấy, nếu như đám người bọn họ đến giết bà đây cũng tốt, dù sao hai bên kẻ thù gặp nhau thì cũng phải đối mặt thôi, huống chi bên đó còn có nhiều người như vậy, có đánh không lại thì cũng không xem là mất mặt.

Nhưng là không bị giết chết, mà Heo Gạo lại hỏi một câu thế này.

[trước mặt] Heo Gạo Lốm Đốm: anh Tiên, sao vẫn còn ở đây thế?

.

.

GM, xin hỏi bà đây có thể đào một cái lỗ trước cửa phó bản để chui xuống chứ

Chuyện đã đến nước này, muốn giữ mặt mũi hay là muốn cho qua. Cho nên tôi lập tức bình tĩnh lại.

[Khu] Lưu Ly Tiên: à ừ, ở trước cửa Thái Hư này hóng mát thôi.

Dòng chữ vừa xuất hiện trên khung chat, ngay cả vị trí cũng hiện lên, các đồng chí có thù với tôi, mau tới giết tôi đi.

Đám người mà Con Vịt gọi đến cũng lần lượt đi tới, Thánh Kỵ Sỹ vừa thấy bà đây, lập tức đổi thành hình thức công kích tổ đội, hình thức này chỉ sát thương kẻ thù không ảnh hưởng đến thành viên trong đội. Bà đây cảm thấy vui vẻ trong lòng, ngay cả bộ trang bị áo giáp chém giết trong trò chơi cũng phá lệ thấy thuận mắt hơn bình thường, chém đi chém đi, giúp cho tôi có một vé trở về thành miễn phí đi đi. ()

[hệ thống] Người chơi Thánh Kỵ Sỹ ra tay đánh trọng thương người chơi khác, tạo thành.

Nhìn cột máu trên đầu càng ngày càng ngắn đi, tâm tình bà đây cũng kích động theo!

[hệ thống] Người chơi Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên dùng kỹ năng nghịch chuyển đan được với bạn, máu của bạn hồi phục 18464 điểm.

= =

[trước mặt] Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: tên đó bị mắc kẹt rồi, trước kéo phó bản giúp cho bé Heo, xong lại trở ra chơi.

[trước mặt] Thánh Kỵ Sỹ: [khoan tay cười to] cậu trai nhỏ, anh đây đi ra ngoài một lát nữa quay lại chơi với em!

[trước mặt] Tây Môn Xuy Chó: không được nha đại ca, anh mà chơi đùa với tên đó không phải chúng tôi phải gọi nó là chị dâu rồi hả? !

[trước mặt] Tây Môn Xuy Dê: [đập bàn] Xi.

[trước mặt] Heo Gạo Lốm Đốm: anh Tiên, mau dùng phù trở về Thần Thạch đi, mau dùng phù trở về Thần Thạch đi! ! !

Tôi. Tôi phải giải thích như thế nào khi tôi mới vừa dùng hết?

[trước mặt] Heo Gạo Lốm Đốm: mọi người không được giết anh Tiên, không được giết! [khóc lớn] anh ấy là đến kéo em đi phó bản, anh Uyên Ương các anh đừng giết anh ấy có được không.

[trước mặt] Một Đêm Phong Lưu Nhứt Trúng: tôi đi tôi đi. . . .

[trước mặt] Một Đêm Phong Lưu Bách Hoa Tàn: Trúng nhà mày tốt lắm sao? Có thể lấy ra sao?

[trước mặt] Một Đêm Phong Lưu Nhứt Trúng: [giận] mẹ mày có muốn tới thử một chút hay không? !

.

Thật ra thig tôi rất muốn nói. . . . Heo à, anh không có chuyện gì, cứ để bọn họ giết anh đi.

Phương thức chết của dũng sĩ ở đất Đại Hoang này, có rất nhiều loại như: bị quái cắn chết, bị người chơi giết chết, nhảy núi bị ngã chết, thậm chí có thể tự bạo chết. Giống như thời điểm tôi trẻ con ngây thơ, tôi cũng đã từng có lúc cũng có thể gọi là vinh quang. Nhưng bắt đầu từ ngày đó, tôi đã không còn ngây thơ nữa.

Con Vịt.

Tìm toàn bộ mười hồn pháp sư. (toàn bộ hồn pháp sư: pháp thuật công kích cao, dễ trúng mục tiêu, tính công kích vật lý cực thấp, dễ thể giết chết người kẻ bên dễ dàng.)

Để cho nó có thêm chút máu, để nó còn có thể ném thêm vài trượng của mọi người.

Bọn nó đánh bà đây từng trượng một từ một người sống đánh cho đến chết.

—, hai tay ôm mặt, nước mắt chảy dài.

Như thế thì cũng thôi, mắt thấy sắp được chết tên nhóc đó lại cho bà đây một chiêu nghịch chuyển đan, lúc đó ba vật trang bị trên người bà đây đã được hệ thống cảnh báo đang trong tình trạng hư hại nặng nề. Cứ từng trượng đánh xuống liên tục trong năm phút, cho đến khi đám người vây xem đạt tới hơn trăm người bà đây cuối cùng mới được quy thiên.

Con Vịt, bà nhớ kỹ mày! Lần sau mà rơi vào tay bà, không thể không luân phiên phá nát cái móng nhỏ của mày! >_

Đang tính chọn sống lại, thì có điện thoại gọi đến, là một khách hàng lớn, bà đây cũng không dám qua loa, lập tức đi đến bên bộ cửa sổ nghe điện thoại, vừa nói chuyện một chút đã mất bảy phút, lúc quay trở lại thì vẫn còn màn hình trắng đen trước cửa pho bản 52. Bất quá cũng không còn gì để nói, dù sao mặt mũi cũng mất hết rồi.

Đang muốn lựa chọn phương thức sống lại, đột nhiên có một tin nhắn thu hút sự chú ý của bà đây.

[người xa lạ] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: tôi dùng phù sống lại rồi, đứng lên đi.

Bà đây kinh hãi nhìn cái khung lựa chọn sống lại, dường như là bà đây không biết mày định làm gì! Lựa chọn từ chối sống lại, hẳn đứng bên cạnh tôi một lúc, lại phát ra một tin nhắn.

[người xa lạ] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: là do chính bản thân mày không tốt, Con Vịt là một người đàn ông tốt, con mẹ nó mày lại dám xuống tay lừa gạt, lừa thì không nói, không phải một lần còn đến hai ba lần. Lừa gạt hai ba lần chưa tính, con mẹ nó mày còn muốn lừa thêm lần thứ tư sao? Thật xem người khác thành người ngu sao? !

Bà đây khóc không ra nước mắt.

[người xa lạ] bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: Bà đây thật sự không phải là cái tên Lưu Ly Tiên, haizzz, thật không phải, tôi không là cái người Lưu Ly Tiên trước kia, cái nick này là tôi mua lại từ tên đó!

Hắn im lặng một hồi.

[người xa lạ] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: bà nội nhà mày! Lần đầu tiên, mày hỏi Con Vịt muốn mượn nó 4000 vàng nói là muốn mua viên châu biển ảo, lại nhờ Hầu Tử đi chà cấp dùm! Kết quả ngày hôm sau một thân trống trơn đứng trước mặt nó bảo nick bị trộm rồi! ! Người ta một câu cũng không nói giúp mày cày đồ lại lần nữa!

[người xa lạ] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Lần thứ hai mày mượn nó 5000 vàng, trên người nó chỉ có 3600 vàng, một đồng vàng cũng không chừa lại đưa hết cho mày, mày còn mượn luôn con gấu mèo có nó đi thành chiến! Sau đó lại tiếp tục một thân trống trơn nằm trên đất nói cái nick này là người khác bán cho mày! Nó cũng không nói câu nào một lần nữa chà danh vọng chiến trường cho mày, đổi một bộ trang bị chiến trường cấp 70!

[người xa lạ] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: lần thứ ba mày lại muốn mượn tiền, tất cả mọi người đều nói mày là kẻ lường gạt, nhưng nó vẫn cho mày mượn không ít phải không? ! Mày nói muốn mượn 20 viên mũi khoan để đập đồ đồ, nó lại khuyên mày một câu đồ đồ của chiến trường không bằng bộ trang bị bắt diệt, nhưng đồ vẫn đưa cho mày không thiếu món nào chứ? Mà bây giờ mẹ mày lại chơi cái kiểu này à? Có còn là người nữa không vậy? !

[người xa lạ] bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ:

Lòng bà đầy tràn ngập lửa giận, ở đây nói trước kể sau. đồ dái héo.

[người xa lạ] bạn nói Thánh Kỵ Sĩ: nhưng bây giờ thật sự là do tôi mua lại mà.

[người xa lạ] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [giận] mẹ nó nhà mày thật sự là đồ không có tình người, đi chết đi đồ nhân yêu!

[người xa lạ] bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: cái nick này thật sự là do tôi mua được mà mà mà mà mà —

[hệ thống] thật xin lỗi, bạn đã bị người chơi đưa vào danh sách chặn.

Bà đây rơi nước mắt. Thánh Kỵ Sĩ, anh hãy nghe tôi nói đi!!!!!!

Lặng lẽ truyền tống đến bãi biển Đông Hải, đưa chân vào bãi cát màu vàng, cho nên. Bà đây cũng học được cách đối mặt với nỗi buồn.

[bạn tốt] Heo Gạo Lốm Đốm nói với bạn: anh Tiên, anh không sao chứ?

[bạn tốt] bạn nói với Heo Gạo Lốm Đốm: bây giờ tôi đang ở bãi biển Đông Hải, tôi muốn nhảy xuống biển tự tử. = =

[bạn tốt] Heo Gạo Lốm Đốm nói với bạn: [hoảng sợ] anh đừng nghĩ quẩn như vậy. Không phải chỉ là trò chơi thôi sao, đừng có coi là thật! ! !

Tôi điều khiển Lưu Ly Tiên bước từng bước đi vào trong dòng thủy triều.

[bạn tốt] Heo Gạo Lốm Đốm nói với bạn: Anh Tiên, em nói chuyện với anh nha, anh đừng có làm em sợ nha.

Tôi nhìn Lưu Ly Tiên chưa bước vào trong nước biển.

[bạn tốt] Heo Gạo Lốm Đốm nói với bạn: Anh Tiên, bãi biển Đông Hải là ở tỉnh nào, để em gọi 110 đến cứu anh.

Tôi. Di chuyển Lưu Ly Tiên đến bên bờ cát, cũng thiếu chút nữa là té ngã, cuối cùng không chịu nổi nữa phải gửi đi một tin nhắn.

[bạn tốt] bạn nói với Heo Gạo Lốm Đốm: [khoe miệng co quắp] em. . . . con mẹ nó nhà Heo!

[bạn tốt] Heo Gạo Lốm Đốm nói với bạn: Sao thế? ! À, em biết em biết, anh Tiên đang ở đâu, em tới đó với anh. [cười nịnh nọt]

Đưa tọa độ cho con bé qua 20 phút sau, bà đầy chờ đợi trên bãi cát quả thật có chút nhàm chán, nhưng là con bé vẫn chưa tới.

[bạn tốt] bạn nói với Heo Gạo Lốm Đốm: đang ở chỗ nào?

[bạn tốt] Heo Gạo Lốm Đốm nói với bạn: [chột dạ] hi hi, anh Tiên, truyền tống trận không mở được, đang chạy đi đây.

[bạn tốt] bạn nói Heo Gạo Lốm Đốm: chạy đến đâu rồi?

[bạn tốt] Heo Gạo Lốm Đốm nói với bạn: chạy đến Vân Lộc Tiên rồi.

Tôi ngửa đầu về phía nước biển mà phun máu. Chạy nhầm đường. . . . Heo ơi là Heo. . . .

Tám phút sau.

[bạn tốt] Heo Gạo Lốm Đốm nói với bạn: [lau nước mắt] anh Tiên ơi, nơi này có rất nhiều quái, thật sự em không đi qua được.

[bạn tốt] bạn nói với Heo Gạo Lốm Đốm:

Cho nên xế chiều hôm nay, bà đầy một mình ngồi ngắm biển hai tiếng đồng hồ ở bãi biển Đông Hải.

6. Chương 6: Ông Xã Muốn Ly Hôn Với Tôi

Kỹ năng sinh hoạt của Heo Gạo Lốm Đốm, là đi đào bảo thạch cùng với đào khoáng kim loại, trong lúc rảnh rỗi, con bé nhìn thấy bảo thạch ở Trung Nguyên, tiện thể giúp con bé giải quyết đám quái quấy rầy xung quanh, như thế nào mà thấy có chút cảm giác của một người bảo vệ người đẹp nha. Đang trong lúc đi chuyển mò mẫm một hồi thì nhìn thấy Thánh Kỵ Sĩ đang ôm một cái thau hết đào bên trái lại đào bên phải.

Nhìn thấy chính là tên đó không phải ai khác, bạn của Con Vịt, thấy một đứa giết một đứa! Nhìn xem hôm nay bà ngoại mày sẽ liên tục đánh vào cái mông nhỏ của mày đây. ()

Hắn nhìn thấy bà đầy cũng vô cùng cảnh giác, lập tức lui về phía sau một bước, đáng tiếc lúc này mà muốn chạy thì đã không còn kịp nữa rồi, cún cực cưng của bà đã lao tới cắn hắn.

Tôi không di chuyển lại gần, đạo sĩ vốn là loại nghề nghiệp chuyên về không chế, chỉ cần không cần để cho mục tiêu đến gần bạn nó sẽ tự lao lực mà chết, không đáng phải liều mạng cùng cái tên chiến sĩ da dày thịt béo này. Huống chi còn có một thầy thuốc cấp 53 đứng phía sau bà đây, bà đây trải qua một phen cực khổ, các loại trang bị cùng cấp của con bé cũng thuộc loại tốt nhất rồi, khả năng thua dưới tay hãn quả thật không lớn.

Hình như hãn nhận thấy được sắp bị giết, tự dưng đồng chí Thánh Kỵ Sĩ mãnh liệt giãy dụa phản kháng một phen, đáng tiếc vào lúc đó thì đã có sức mà không làm được gì, cho nên vừa phải chống cự còn phải chịu đòn, bà đây đã giải quyết xong, hãn bị đánh gục trên mặt đất, bà đây ăn xong thì chùi mép sạch sẽ.

Vừa nhìn thấy hãn biến thành trắng đen ngã xuống đất, bà đây nhanh chóng kêu Heo Gạo chạy mau, không đi đến mấy cái đá truyền tống trận gần đó, tôi kéo theo con bé chạy đường vòng đến đá truyền tống ở Ứng thành sau đó mới truyền tống đến Hồn Cốc, đến trưa thì giúp con bé đi phó bản 42 tìm châm Loạn Vũ Phiêu Hương. Đó là vũ khí tốt nhất của thầy thuốc cấp 60 có thể tìm được trong phó bản, chẳng qua tỉ lệ rơi xuống rất thấp, có thể mơ ước nhưng không thể có.

Sau khi đánh phó bản xong đi ra ngoài mới thấy được cảnh nước miếng ngập trời, bang hội Mộng Hồng Thiên Hạ của Thánh Kỵ Sĩ hình như đã có mấy người phát tin chữ bà đây vắng nước miếng đầy cả mấy màn hình, trên căn bản là đã thăm hỏi dòng họ nhà bà đây từ thời kỳ vượn người cho đến đời thế kỷ 23, bà đây nhìn thấy hết tin này đến tin kia khuôn mặt đã giăng đầy vạch đen.

Các vị liệt tổ liệt tông. Con thật xin lỗi mọi người.

Nói đến việc này thật sự không công bằng, bọn họ kéo bầy kết thành đội giết tôi nhiều lần như thế, tôi cũng không có mở miệng nói nữa câu thô tục nào, hiện nay bà đây bắt quá chỉ đơn đả độc đấu đánh thắng Thánh Kỵ Sĩ lại bị mắng thành cảnh tượng này. Những người này thật là chỉ cho phép quan đốt đèn không cho dân đốt lửa!

Cho nên ngày hôm đó bà đây đại phát thần uy, lập tức mua một cái thẻ 100 đồng, dùng toàn bộ để mua loa, hoàn toàn tập trung tinh thần, đến hết buổi trưa hôm đó trên màn hình đều là tin nhắn của bà đây.

[thế giới] Lưu Ly Tiên: Tiện nhân Mộng Hồng Thiên Hạ, thích nước miếng đúng không, hôm nay bà đây sẽ chữ nhau với tụi mày. Một đám người được sinh toàn dây thần kinh căn bản, sao mà ba của tụi mày không ném tụi mày vào tường cho rồi?

[thế giới] Lưu Ly Tiên: cũng là mẹ của tụi mày giữ lại, nhặt cuốn rốn nuôi lớn tụi mày đúng không? !

[thế giới] Lưu Ly Tiên: (từ ngữ thô tục, hệ thống đã tự động che đi, = =)

Ngày đó phát tin cho đến trưa xong, bà đây trở thành người bị truy nã số một ở Thủy Nguyệt Động Thiên, bắt quá cũng tốt sau này sẽ có ít người dám phun nước miếng với bà đây. Thật ra thì có đôi khi tôi ăn ở cũng không tệ, thỉnh thoảng mắng người có mắng khó nghe hơn nữa cũng chẳng có gì để nói, ông là nhân yêu ông sợ ai đây? !

Hiện tại nếu như nói bà đây không có nhận lấy cái danh nhân yêu. Sợ rằng sớm đã là một chuyện kinh thế hãi tục rồi?

Nghĩ thử xem thật sự là không chịu nổi, một bữa chữ rửa như thế, phô trương miệng lưỡi nhanh nhẹn, chỉ làm lợi cho cái hệ thống hiểm độc, đem rửa sạch tội cho cái đám Mộng Hồng Thiên Hạ kia. Sau đó kết quả là. Bị trắng đen ngày càng nhiều, thường xuyên phải làm con chuột chạy qua phố, người người la đánh, dẫn đến ngay cả Heo Gạo cũng không thể tổ đội đi trốn với bà đây. Con bé còn quá nhỏ, còn muốn được thăng cấp. Cho nên bà đây không thể làm gì khác hơn chính là nhịn đau bỏ đi thứ mình yêu thích, bỏ qua cái đuôi nhỏ này, để cho con bé đi theo Con Vịt lặn lội.

Nhiệm vụ chủ yếu mỗi khi đăng nhập vào chính là đánh lén Uyên Ương, tựa như tên nhóc đó cũng có thói quen này, có lúc nó không để ý đến thì bà đây sẽ để ý, không thể không để ý có thời điểm cũng sẽ gọi người đến. >_

Những ngày qua hình như rất ít khi thấy tên nhóc đó xuất hiện ở bờ biển Đông Hải, bà đây lại phát hiện chỗ này thật sự là nơi tốt để treo máy trồng cây, chỗ này khá ít người, hơn nữa lại trồng trái. Cho nên ở bờ

biển Đông Hải lại thường xuyên xuất hiện một nữ đạo sĩ u buồn đứng trên bờ biển, sóng biển dâng lên nhẹ hôn vào mép váy nàng, trường kiếm đeo sau lưng, lộ ra đôi chút lạnh nhạt.

Nhiều lần nhờ và tọa độ ‘vợ chồng’ mà tìm được Uyên Ương, đều thấy tên nhóc đó mang theo Heo Gạo đi thăng cấp, hai thầy thuốc dĩ nhiên không phải là kết hợp tốt, bất quá tên nhóc đó có rất nhiều bạn, làm các loại nhiệm vụ phó bản này dĩ nhiên cũng nhanh, Heo Gạo có thể so sánh với heo rồi, cứ thế đi theo phía sau tên nhóc đó ăn ké kinh nghiệm, cho nên thăng cấp đó cũng là chà chà.

Lúc này tôi liền nảy sinh ý tốt không quấy rầy tên nhóc đó, cho nên từ từ cũng không còn cố sức cho cái chức nghiệp đánh lén vĩ đại nữa.

Cứ thế mà yên bình được mấy ngày, lúc bà gặp lại Heo Gạo lần nữa cũng phải kinh ngạc, hiện tại con bé đã mặc một thân trang bị cấp 60, vươn ra một đôi cánh màu xanh, mặc trang phục thời trang thầy thuốc cấp 3, dĩ nhiên là từ bé mặc trắng mà biến thành người đẹp làm cho người ta thêm nhỏ dãi! !

Nhìn lại tên Uyên Ương này vẫn là một bộ trang phục miễn phí bám đầy bụi, bà đây cảm giận, đây là cái thói đời gì đây!

Cũng là vào ngày đó, cái tên ‘ông xã’ Nguyễn Lâm Uyên Ương không Lâm Thần Tiên có thù sâu tựa như thù giết cha lần đầu tiên gửi một cái tin nhắn riêng cho tôi.

[bạn tốt] Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Lâm Thần Tiên nói với bạn: Lưu Ly Tiên, tới hồ Ứng Long, ly hôn.

Được rồi, quán quýt nhau lâu như thế, cuối cùng cũng nghĩ đến cắt đứt. Nói thẳng muốn ly hôn bà đây cũng chẳng để ý, nhưng hiện giờ lại không thể dễ dàng nhận lời như thế. Giỡn chơi sao, mày thấy giết bà đây đủ rồi, sỉ nhục bà đây là tên nhân yêu lương gạt cả một đồng to, giờ lại muốn phải dứt bỏ đi xem như đã thanh toán xong hả? !

Cửa sổ cũng không có đâu!

[bạn tốt] bạn nói với Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Lâm Thần Tiên: ơ kìa ông xã, em làm sao mà bỏ được anh. Yên Tâm đi, em sẽ ở bên cạnh anh đời đời kiếp kiếp, gắn kết trăm năm, mãi mãi, ở, cạnh, bên, nhau.

[bạn tốt] Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Lâm Thần Tiên nói với bạn: = =

[bạn tốt] Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Lâm Thần Tiên nói với bạn: rốt cuộc là cậu muốn thế nào?

[bạn tốt] bạn nói với Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Lâm Thần Tiên: bà đây đó ép chết cậu cũng sẽ không xa rời! Có bản lãnh thì mua ngọc cắt dây tơ hồng đi.(Ngọc chém dây tơ hồng là đạo cụ dùng cho việc giải trừ quan hệ hôn nhân)

[bạn tốt] bạn nói Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Lâm Thần Tiên: Chỉ cần cậu dám, tôi cũng dám đi khắp thiên hạ này nói chúng ta là Boy Love, hơn nữa cậu lại là người hay ở phía dưới! Sau đó bị tôi lừa gạt cả tài lẫn sắc, dù sao hiện tại tôi cũng bị mọi người xem là tên nhân yêu lừa gạt rồi, thêm cái này nữa cũng không nhiều.(Bonei: em bội phục chị, chị đủ biến thái = . =“”)

[bạn tốt] Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Lâm Thần Tiên nói với bạn:

Cuối cùng tên nhóc đó cũng không có dùng ngọc cắt dây tơ hồng.

Cái thể giới này quả thật sức mạnh của dư luận là vô đối.

7. Chương 7: Không Có Cửa Đâu!

Có lẽ bạn đã từng nghe qua một ngàn lẻ một lời câu hôn, nhưng đã từng nghe qua một ngàn lẻ một lời thỉnh cầu ly hôn chưa? >_

[bạn tốt] Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Lâm Thần Tiên nói với bạn: cũng đã là đàn ông trưởng thành rồi, cứ lần nhàn vậy có thấy phiền hay không, cậu không thấy ghê tởm nhưng tôi thấy ghê tởm, qua đây ly hôn đi!

[bạn tốt] bạn nói với Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: [gạt lệ] ông xã, anh lại hư nữa, lúc mới quen thì kêu người ta là Tiểu Điềm Điềm

bây giờ người ta là hoa tàn ít bướm rồi, anh lại thấy ghê tởm.

[bạn tốt] Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên nói với bạn: = =

[bạn tốt] Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên nói với bạn: Muốn như thế nào thì mới chịu ly hôn?

[bạn tốt] bạn nói với Nguyễn làm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: [giang chân cười to] trên cành nguyệt làm chim liên cành, dưới đất nguyệt làm vợ chồng, em muốn cùng ông xã hạnh phúc trăm năm, đến chết không xa rời.

[bạn tốt] Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên nói với bạn: = =

[bạn tốt] Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên nói với bạn: nói điều kiện của cậu đi.

[bạn tốt] bạn nói với Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: ý, anh năn nỉ tôi đi, có lẽ ngày nào đó tâm tình lão đây tốt, sẽ suy nghĩ lại không chừng. Ha ha

Sau này vẫn thế mỗi ngày đều đăng nhập, cũng không muốn đi luyện cấp, chỉ trồng cây, kéo Heo, đánh ông xã. = =

Hôm nay, tôi đang trồng cây tại bờ biển Đông Hải, đột nhiên tôi nhìn thấy ông xã lâu ngày không gặp chậm rãi đi đến, hơn nữa cũng không chút khách sáo mà ngồi xuống bên cạnh bà. Tôi suy nghĩ thấy bờ biển Đông Hải này cũng không phải của một mình tôi, nên cũng không nói câu nào.

Bà đây thấy có chút cảm giác quái dị, chạy quanh một vòng, rồi dừng lại bên cây rưng tiền.

[bạn tốt] Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên nói với bạn: Kiếm của cậu còn một viên đá nhanh nhen cấp 80 và một viên đá gia tăng sức mạnh cấp 70 để luyện hóa đúng không?

[bạn tốt] bạn nói với Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: mắc mớ gì tới cậu.

[bạn tốt] Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên nói với bạn: cũng không phải là chuyện gì liên quan đến tôi, bất quá vừa vặn tôi có thôi.

Không phải mang tới dụ dỗ chứ! >_

[bạn tốt] bạn nói với Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: [chảy nước miếng] cậu muốn tặng cho tôi?

[bạn tốt] Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên nói với bạn: đồng ý ly hôn tôi sẽ đưa cho cậu.

[bạn tốt] bạn nói với Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: [giang chân cười to] được.

[bạn tốt] Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên nói với bạn: Thật không?

[bạn tốt] bạn nói với Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: nam tử hán đại trượng phu, nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy.

Hệ thống: Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên gửi yêu cầu giao dịch với bạn.

Hệ thống: 1 đá mạnh mẽ, 1 đá nhanh nhen với giá 0 vàng 0 bạc. Giao dịch thành công.

[bạn tốt] Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên nói với bạn: đi thôi.

[bạn tốt] bạn nói với Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: [vô tội] đi nơi nào?

[bạn tốt] Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên nói với bạn: = =

[bạn tốt] bạn nói với Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: ai da, cả người ông xã đổ lên hết rồi, tôi đồng ý ly hôn, thế nhưng không có nói thời gian lúc nào. Chờ qua năm sáu chục năm nữa, tóc chúng ta đều sắp cười hạc bay về trời, lúc đó ly hôn chắc được.

Tên nhóc đó trầm mặt hết một phút đồng hồ, sau đó hệ thống đưa ra một thông báo: người chơi Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên cuồng tính đại phát(bật đồ nổi điên) rồi.

Hắn bật đồ, bà đây nhanh chóng bật kỹ năng gia tốc, xoay người tung chân bỏ chạy.

Ngày hôm đó, bà đây chạy vòng quanh đoạt hết Boss ở Trung Nguyên này, đang nằm trong đám hỗn chiến thì nhận được tin nhắn của Heo Gạo.

[bạn tốt] Heo Gạo Lồm Đồm nói với bạn: anh Tiên.

[bạn tốt] bạn nói với Heo Gạo Lồm Đồm: nói.

[bạn tốt] Heo Gạo Lồm Đồm nói với bạn: em đang ở chỗ này thu mua hồi linh đan, ở bên cạnh có cái người này xấu lắm.

[bạn tốt] bạn nói với Heo Gạo Lồm Đồm: nói điểm chính!

[bạn tốt] Heo Gạo Lồm Đồm nói với bạn: em ra giá 15 bạc mua một cái, tên đó lại ra giá 16 bạc, em ra giá 16 bạc, thì nó lại ra giá 17 bạc, [khóc lớn] giờ em ra 17 bạc rồi, nó lại ra giá 18 bạc. Anh mau qua giết nó cho em đi.

[bạn tốt] bạn nói với Heo Gạo Lồm Đồm: tiếp tục nâng giá lên, chờ khi nó ra giá đến 25 bạc một viên, em lại để cho nó mua hết toàn bộ, sau đó thì đổi đi nơi khác thu mua tiếp.

[bạn tốt] Heo Gạo Lồm Đồm nói với bạn: Sao?

Cấp tốc đoạt được quái, nhặt được hai đá kim cương, dĩ nhiên sẽ đưa tới một trận tiếng mắng chửi, cái này cũng không làm bà đây để ý, tay mình không nhanh thì còn trách được ai.

Xuống chiến trường một chút, xen lẫn trong đám đông kiếm vài cái đầu người, cũng không may mắn mà gặp phải đội Thánh Kỹ Sĩ, tám người bọn họ đuổi theo giết rồi miễn phí cho bà đây sống lại một vòng. Sau khi sống dậy thì nhận được tin nhắn của Heo Gạo.

[bạn tốt] Heo Gạo Lồm Đồm nói với bạn: anh Tiên.

[bạn tốt] bạn nói với Heo Gạo Lồm Đồm: nói.

[bạn tốt] Heo Gạo Lồm Đồm nói với bạn: [lau nước mắt] em ở chỗ này bán Hồi Linh Đan, cái tên vừa nãy lại đến quấy rối. Em bán 30 bạc một viên, nó lại bán 29 bạc, em bán 29 bạc, hắn lại bán 28 bạc. Hu. Bây giờ em bán 25 bạc một viên, nó lại bán 24 bạc. Anh Tiên mau tới đây giết nó cho em đi!

[bạn tốt] bạn nói với Heo Gạo Lồm Đồm: tiếp tục hạ giá xuống, chờ tới lúc nó đưa ra giá bán 20 bạc một viên thì em mua hết toàn bộ, rồi lại bán ra với giá 30 bạc.

[bạn tốt] Heo Gạo Lồm Đồm nói với bạn:

Rời khỏi chiến trường, tính đi bờ biển Đông Hải treo máy như cũ, trên đường đi gặp phải tên Một Đêm Phong Lưu Nhứt Trùng luận võ với một tên thầy thuốc, đáng xấu hổ là tên đó lại đánh thua. Người chơi luận bà thua sẽ bị hệ thống tự động giữ lại một chút điểm trị giá máu, để cho người chơi không bị chết. Dĩ nhiên lúc này giết chết tên đó có thể nói chỉ là tiện tay mà thôi, cho nên bà đây đột nhiên nhích nhích ngón tay.

[hệ thống] Lưu Ly Tiên bạo phát cuồng tính rồi.

[hệ thống] bạn dùng bùa trừ yêu đánh trúng Một Đêm Phong Lưu Nhứt Trùng, tạo ra 2148 điểm thương tổn, trong đó pháp thuật thương tổn.

[hệ thống] bạn đã đánh bại Một Đêm Phong Lưu Nhứt Trùng.

Chỉ trong chốc lát sau, ở bờ biển Đông Hải.

Đại khái là được ông xã của tôi chỉ dẫn, Thánh Kỹ Sĩ mang theo đám ô hợp bang Mộng Hồng Thiên Hạ tìm bà đây báo thù.

Gặp phải một loạt tình huống như thế, bà đây tất phải bật. . . . kỹ năng Gia Tộc Hồi Sinh, lên ngựa chạy trốn, thả chó.

Chạy một đường dọc theo bờ cát cho đến khi thấy bản đồ Giang Nam mở ra, thì cuối cùng truy binh ở phía sau cũng ít dần.

Trên kênh thế giới lại bắt đầu náo nhiệt lên, trong bang Mộng Hồng Thiên Hạ trừ ông xã của tôi ra, gần như tất cả các đồng chí kia đều vô cùng thân thiết, chân thành, nhiệt liệt ‘thăm hỏi’ bà đây. Trong đó lấy Thánh Kỵ Sĩ làm chuẩn.

Bà đây không để ý một chút tin nhắn lặn qua trên màn hình, trò chơi cũng giống như cuộc sống, chỉ có người mắng, thì đến cuối cùng cũng không còn thú vị. Mọi người xem, nhiều nước miếng như vậy, cho dù đây không phải trò chơi, thì ít nhất cũng không phải cô đơn như thế. >_<>

8. Chương 8: Dạy Học Cho Heo

Heo Gạo và bang Mộng Hồng Thiên Hạ của Thánh Kỵ Sĩ, thầy thuốc, bất kể có đi đến nơi nào vẫn luôn là nghề nghiệp được đặc biệt hoan nghênh.

[bạn tốt] Heo Gạo Lồm Đồm nói với bạn: anh Tiên, dạy em thao tác bàn phím được không?

[bạn tốt] bạn nói với Heo Gạo Lồm Đồm: ?

[bạn tốt] Heo Gạo Lồm Đồm nói với bạn: [lau nước mắt] em muốn học thao tác kỹ năng chạy trốn, mỗi lần lần đi lên cấp luôn phải có anh Uyên Ương đi cùng thì mới có người chịu đi chung với em.

Lúc đó tôi còn đang bị vây trong tò mò và kinh ngạc, từ lúc nào Heo lại có sự giác ngộ cao như thế! Sau này mới biết là có chuyện xảy ra.

Cũng chính là ngày nào đó, Heo muốn đi đánh phó bản 62, thì đại ca Thánh Kỵ Sĩ vỗ ngực nói sẽ mang con bé đi, rất hào phóng nói: phó bản đơn giản như thế, một mình anh đánh cũng không thành vấn đề.

Cho nên tạo tổ đội hai người đi phó bản 62, trong lúc Heo dùng một kỹ năng vô cùng cao mình hấp dẫn một đám quái đến, đồng chí Thánh Kỵ Sĩ vừa nhìn, đã cảm thấy muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Cho nên đồng chí Heo ngồi sang bên đổi chỗ cho đồng chí Thánh Kỵ Sĩ tiêu diệt đám quái.

Sau đó có một việc không thể nào giải thích được, không phải nói có thể đánh một mình sao. . . .

Đồng chí Thánh Kỵ Sĩ nghe vậy liền muốn ới máu, cho dù tôi có thể đánh một mình nhưng cũng không thể dẫn hết tất cả quái trong phó bản đến để tôi giết hết chứ. . . .

Sau này tất cả mọi người trong bang hội đều nhất trí phong tặng con bé danh hiệu uy phong — — sát thủ phó bản. >_

Chúng anh hùng vừa nhìn thấy ngay cả đại ca cũng bị chết thảm oanh liệt như thế, dĩ nhiên mọi người ai cũng đều co cổ lại, giao hẹn trừ phi có Uyên Ương đi chung với con bé, nếu không thì ai yêu quý tính mạng, phải rời xa Heo Gạo. = =

Một, kỹ năng chạy trốn

[trước mặt] Lưu Ly Tiên: Trên bàn phím lấy chữ S làm trung tâm, W là chạy về phía trước, S chạy về phía sau, A chạy về phía bên trái, D phía bên phải, E chạy về phía bên phải, A+Q chạy phía trước về hướng bên trái, D+E chạy thẳng về phía trước hướng bên phải.

Một lát sau.

[trước mặt] Heo Gạo Lồm Đồm: a a a a a, em học xong rồi, thì cái này được gọi là thao tác bàn phím, thật sự rất đơn giản mà.

[trước mặt] Lưu Ly Tiên: = =

[trước mặt] Lưu Ly Tiên: từng cái thanh kỹ năng đều có đối ứng với nhau, khóa vị trí trên có phím C thêm 1, C thêm 2, hoặc S thêm 1, S thêm 2 các loại..., thao tác bàn phím chính là không cần phải sử dụng chuột, trước tiếp ấn phím di chuyển, phóng ra kỹ năng.

[trước mặt] Heo Gạo Lốm Đốm: [Đổ mồ hôi lạnh] đột nhiên em có một dự cảm bất thường.

Hai, khinh công

[trước mặt] Lưu Ly Tiên: hai cấp bậc khinh công lướt nước là vô cùng dễ dàng, mỗi lần nhảy lên vào lúc sắp sửa rơi xuống thì lại nhấn phím bay lên một lần nữa. Vào thời điểm đang thi triển khinh công có thể sử dụng xuất ra các kỹ năng nhanh, ví dụ như thích khách thì có kỹ năng thôi miên, đạo sĩ có kỹ năng trôi chân, hoặc là thầy thuốc thì có kỹ năng phóng châm nhanh trong nháy mắt.

[trước mặt] Heo Gạo Lốm Đốm: Kỹ năng nhanh là cái kỹ năng gì?

[trước mặt] Lưu Ly Tiên: = =

[trước mặt] Lưu Ly Tiên: chính là những kỹ năng không cần thời gian niệm chú.

[trước mặt] Heo Gạo Lốm Đốm: à ra vậy.

Cho nên. Heo ở bờ biển Đông Hải thử 100 lần, rơi vào trong nước 100 lần.

[trước mặt] Heo Gạo Lốm Đốm: cái này khó quá, đổi cái nào đơn giản hơn nha.

Bà đây chống cằm suy nghĩ.

Ba, PK

[trước mặt] Lưu Ly Tiên: trong trò chơi có quy định, thao tác bàn phím cho việc PK là phải mặt đối mặt, mặt đối mặt chuẩn thì lúc công kích mới chính xác, cho nên khi PK phải lấy đối phương là trung tâm di chuyển xung quanh nó theo một bán kính nhất định. Nói cách khác là làm cho đối phương đối diện với em không chính xác mà mỗi lần công kích đều bị thất bại, mà mỗi lần chúng ta đều có thể đánh trúng đối phương. Người có thao tác càng tốt thì cái bán kính vòng tròn sẽ càng nhỏ.

[trước mặt] Heo Gạo Lốm Đốm: anh có thể luyện với em một chút không?

[trước mặt] Lưu Ly Tiên: có thể.

Cho nên. . . . Heo ở bờ biển Đông Hải chạy vòng vòng 300 vòng, tự làm cho chính mình choáng váng ngất xỉu, mỗi lần cô bé chạy thay đổi vị trí cũng đều để cho tôi có thể công kích một lần, mà khi cô bé công kích tôi lúc nào cũng đối mặt sai, công kích thất bại.

>_

Heo à, nếu như em là quái, vậy nhất định sẽ là một con quái ưu tú, có thể được công nhận là. . . con Boss được người chơi trong thế giới Võng Du thế kỷ 21 hoan nghênh nhất.

Ba giờ sáng, Heo vẫn tràn đầy sinh lực.

Bà đây ngồi bên bờ biển Đông Hải nhìn cô bé lướt nước, ý, sai rồi, thật ra thì nói cho đúng là nhìn cô bé bơi lội. = =

Một hồi lâu sau đột nhiên Heo bơi về, hưng phấn kêu lên một tiếng: anh Uyên Ương!

Bà đây nhấn F11 bỏ chế độ che xung quanh, liền nhìn thấy rõ đồng chí ông xã Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên không biết đã đứng sau lưng tôi từ lúc nào, hình như cũng đã nhìn thấy Heo tập bơi. = =

(che chắn: trừ những thành viên trong đội ra, sẽ không nhìn thấy người chơi khác.)

[trước mặt] Heo Gạo Lốm Đốm: anh Uyên Ương, anh Tiên đang dạy em thao tác bàn phím.

[trước mặt] Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: Vậy à? Học thế nào rồi?

[trước mặt] Heo Gạo Lóm Đóm: À. . . .

Hệ thống: Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên gửi một thỉnh cầu luận bàn. Tiếp nhận? Cự tuyệt?

Tôi nhìn trên màn hình nhảy ra thỉnh cầu luận bàn, chọn cự tuyệt.

[trước mặt] Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: Sao thế, sợ à?

Bà đây nổi giận!

[trước mặt] Lưu Ly Tiên: Không cần phải luận bàn, muốn thì bật đở đi.

[trước mặt] Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên:

Đêm đã khuya rồi, Heo vẫn chưa có ý định đi ngủ. Tôi cũng là một con cú đêm, cho nên vẫn ở bên bờ biển dạy Heo tập bơi. . . . Thôi, được rồi, là dạy heo tập kỹ năng chuẩn chuẩn lướt nước. Thằng ngốc Uyên Ương này cũng không nói gì nữa, chỉ khoanh chân ngồi bên bờ cát xem náo nhiệt.

Một giờ sau, trên màn hình cuối cùng hiện ra hai hàng chữ nói lên sự thật.

[trước mặt] Heo Gạo Lóm Đóm: Hu. Anh Tiên, cũng tại em quá ngốc.

Tôi chỉ có thể cảm thán.

[trước mặt] Lưu Ly Tiên: cũng không phải vậy, là do tôi quá ngốc, tôi lại con mẹ nó đi dạy một con heo lướt nước.

[trước mặt] Heo Gạo Lóm Đóm: Huhuhuhuhu — — anh Tiên ăn hiếp em.

[bạn tốt] Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên nói với bạn: có hứng thú đánh chiến đội với bọn tôi không?

Chiến đội trong lời nói tên nhóc kia là 3vs3 đi chiến trường nhỏ, một chiến đội có năm người, mỗi lần tranh tài hai bên chỉ có thể đi vào ba người, làm cho ba người đội đối phương chết hết mới xem là chiến thắng. Đối với phạm vi yêu cầu này tương đối cao.

Bà đây có chút dao động, 3vs3 đoạt được danh vọng chiến trường có thể đổi được vật phẩm trang sức, thuộc tính cũng không tệ.

[bạn tốt] bạn nói với Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: được.

Hệ thống: Thủ lĩnh Thánh Kỵ Sĩ mời bạn gia nhập chiến đội Mộng Hồng Thiên Hạ, đồng ý? Cự tuyệt?

Hệ thống: bạn gia nhập chiến đội Mộng Hồng Thiên Hạ.

Vừa bước vào chiến đội, bà đây liền sững sốt, trong chiến đội này chỉ có tên nhóc đó và Thánh Kỵ Sĩ hai đứa, thêm cả bà đây, chỉ vừa đủ ba người!

Thế nhưng xếp hạng của đội, sẽ không thấp hơn đội đủ năm người.

[hệ thống] Thánh Kỵ Sĩ gửi lời mời kết bạn, đồng ý? Cự tuyệt?

[hệ thống] bạn đã thêm thành công Thánh Kỵ Sĩ vào danh sách bạn tốt.

[bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: thử xem ba ngày, ba ngày sau không được thì đá ra.

Bà đây nổi giận.

[bạn tốt] bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: biến, muốn lưu lại tôi cũng chả cần đâu!

9. Chương 9: Anh Em Nhà Mình

Tối 7:30 ngày hôm sau, bắt đầu chuẩn bị chiến đấu 3VS3

Bởi vì đây là lần đầu tiên phối hợp với nhau, Thánh Kỵ Sĩ lại càng dài dòng.

[đội trưởng] Thánh Kỵ Sĩ: trên sàn đấu thông thường hai bên đều dùng cách đánh như nhau, một là: quần đấu thầy thuốc, sau khi giải quyết xong thầy thuốc, thì chỉ cần phải đối phó với hai tên còn lại thôi. Hai là: để thầy thuốc qua một bên, trước tiên nhắm vào nghề nghiệp năng lực yếu, trêu chọc xử lý nghề nghiệp năng lực yếu xong thì xử lý tiếp đến tên có nghề nghiệp năng lực mạnh, cuối cùng chỉ còn lại thầy thuốc cần bản chính là dễ như ăn cơm.

Bà đây bắt đầu có chút không nhịn được nữa.

[đội trưởng] Thánh Kỵ Sĩ: đội chúng ta ai cũng đều biết Con Vịt đánh không tốt, cho nên khi vào trận nhất định sẽ là mục tiêu đối thủ muốn hạ trước, cho nên cậu chú ý bảo vệ tốt nó là được rồi.

Bà đây đây vạch đen!

[đội trưởng] Thánh Kỵ Sĩ: tôi lo phía trước, đối phó với tên có nghề nghiệp mạnh, cậu dùng thú nuôi Tiên Hạc đối phó với nghề nghiệp yếu, nhất là pháp sư hay là thầy thuốc!

[tổ đội] Lưu Ly Tiên: con mẹ nó anh nói xong chưa? ! Thời điểm ông đây chơi chiến trường anh còn đang bú sữa mẹ tập nói đấy!

[đội trưởng] Thánh Kỵ Sĩ: = =

[tổ đội] Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: ha ha

[tổ đội] Lưu Ly Tiên: vào trận nếu có Thiên Cơ, trước tiên tôi sẽ dùng kỹ năng đặc biệt khóa Thiên Cơ, tất cả mọi người dừng đọng tới hần, (Thiên Cơ không có kỹ năng công kích từ xa) sau đó lại dùng hương thơm khống chế nghề nghiệp yếu, hai người các anh hợp lại tấn công một tên. . . khác, bất kể tên có mang nghề nghiệp gì. Chờ Thiên Cơ xong ra được tôi sẽ quần nó, ít nhất cũng chỉ còn hai tên, hai người tiếp tục vây công tên mới vừa bị khống chế. Sau đó đổi phiên, tôi tiếp tục khống chế tên có nghề nghiệp yếu, hai người hợp lực giải quyết tên Thiên Cơ, xong rồi quay lại giúp tôi.

Không có ai lên tiếng, bà đây không thể làm gì khác hơn là nói tiếp.

[tổ đội] Lưu Ly Tiên: Nếu như không có Thiên Cơ, trước tiên qua qua hai tên trong nhóm đó, ba người chúng ta hợp lại giải quyết tên có nghề nghiệp mạnh, xong sau đó còn lại hai tên thì Uyên Ương mở ra tám cửa, chúng ta dốc toàn lực giải quyết tên thầy thuốc trước. Nếu như đối phương cũng có đạo sĩ, hai người nhớ không nên đứng gần tôi, tôi sẽ khống chế hần trước.

Điểm kích thích nhất ở chiến trường đó chính là bạn vĩnh viễn sẽ không đoán được mình sẽ gặp phải đối thủ như thế nào.

Tất cả phải đợi khi đối mặt với nhau trên sàn đấu thì mới biết rõ đối thủ của mình thế nào.

30s bảo vệ chuẩn bị trôi qua, Thánh Kỵ Sĩ xông lên đầu tiên, bà đây mang theo thú nuôi Tiên Hạc đi theo phía sau hần, Uyên Ương đi theo phía sau tôi, cứ như vậy mà theo sát nhau, khí phách hiên ngang. Bước vào trận đấu.

Lần này chúng tôi gặp phải chiến đội Thần Khúc xếp hạng thứ 9 toàn máy chủ.

Tôi nhanh chóng dùng TAB nhìn xem nghề nghiệp của đối phương, một Thiên Cơ, một Pháp Sư, một Thầy Thuốc.

Ba người ai cũng đều có kinh nghiệm, vừa thấy có gì phát sinh, lập tức phân tán ra, nhưng đáng tiếc Thiên Cơ đã bị tôi khóa vị trí, sau đó làm theo kế hoạch, tôi khống chế pháp sư, hai người bọn họ đối phó thầy thuốc, lúc thiên cơ chạy tới được cây máu chỉ còn một chút, tên thầy thuốc bên kia đã ngã lăn nằm xuống đất.

Sau đó hai người bọn họ hợp lực giết thiên cơ, tôi dùng thú nuôi Tiên Hạc vẫn khống chế pháp sư, ba người phối hợp hết sức ăn ý, rất nhẹ nhàng giết chết ba tên kia.

Cứ như thế qua vài trận, vẫn vô cùng thuận lợi, chỉ thua khi gặp phải chiến đội Mạn Đà La đứng thứ hai toàn máy chủ, đối phương có tới 3 nghề nghiệp mạnh, toàn cánh hồng, vừa ra trận liền quần bà đây, trận này thua quả thật là hợp lý.

Sau khi đi ra ngoài Thánh Kỵ Sĩ có nói một câu.

[đội trưởng] Thánh Kỵ Sĩ: sau này đều là anh em trong nhà, có cần gì thì cứ mở miệng nói.

Bà đây còn chưa kịp cảm động, thế nhưng hần hình như vừa suy nghĩ cái gì đó, lập tức bổ sung thêm một câu nữa.

[đội trưởng] Thánh Kỵ Sĩ: ngoại trừ vay tiền hay mượn trang bị.

[tổ đội] Lưu Ly Tiên: biến.

[tổ đội] Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: ha ha.

Vậy là sau này Uyên Ương bắt đầu đi theo bà đây đánh chiến trường, trước kia khẳng định là tên nhóc này thường xuyên theo Lưu Ly Tiên đi chiến trường, nên đối với kỹ năng của đạo sĩ cũng hiểu rõ vô cùng, biết lúc nào thì cần thêm trạng thái, lúc nào thì cho đối phương trạng thái xấu, phối hợp không chỗ nào chê được.

Thỉnh thoảng hai người vừa đi vừa bò qua chiến trường, cũng không có gặp phải nguy hiểm gì.

Tên nhóc này còn có một chỗ tốt, các loại đạo cụ để làm nhiệm vụ, cho dù là đồ hiếm hay đồ quý giá, ở chỗ hần tuyệt đối đều có trữ hàng.

Cho nên sau đó bà đây đều tạo thành một thói quen. . . .

[bạn tốt] bạn nói với Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: có nhiều Băng Tuyết Ngân Tinh không?

[bạn tốt] Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên nói với bạn: muốn bao nhiêu?

[bạn tốt] bạn nói với Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: bốn mươi.

[bạn tốt] Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên nói với bạn: làm cả nhiệm vụ mới cần bốn mươi, cả một cái cậu cũng không có à? !

[bạn tốt] bạn nói với Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: nếu có tôi hỏi cậu làm gì! >_

Hệ thống: Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên yêu cầu giao dịch với bạn Ngưng Tuyết Băng Tinh giá 0 đồng, xin mau chóng chấp nhận mua.

[bạn tốt] bạn nói với Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: những thứ này thường làm gì thì sẽ rơi ra?

[bạn tốt] Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên nói với bạn: đạo cụ à, làm Tâm Tiên hoặc là câu cá là có thể lấy được.

[bạn tốt] bạn nói với Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: nhưng phải làm Tam Tiên nữa à, tôi không có đủ lông?

[bạn tốt] Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên nói với bạn: còn thiếu bao nhiêu?

[bạn tốt] bạn nói với Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: tôi chỉ có mười hai cái.

[bạn tốt] Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên nói với bạn: thiếu hai mươi bốn cái, cậu làm gì trước đi! Chờ tôi một chút đi câu thêm cho cậu.

[bạn tốt] bạn nói với Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: mấy cái không đủ, cậu câu nhiều một chút cuối tuần tôi còn cần dùng.

[bạn tốt] Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên nói với bạn: = =

[bạn tốt] bạn nói với Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: Con Vịt, có phải cậu cậu gửi chúc phúc cho Heo đúng không?

[bạn tốt] Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên nói với bạn: à ừ.

[bạn tốt] bạn nói với Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: tôi đây chỉ có thể kêu gào sao? !

[bạn tốt] Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên nói với bạn: tôi chẳng quan tâm cậu kêu gào cái gì, tự mình tìm người gửi cho đi!

[bạn tốt] bạn nói với Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: không được, Thánh Kỵ Sĩ đã nói sau này chúng ta là anh em một nhà, có cần cái gì thì mở miệng nói nha!

[bạn tốt] Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên nói với bạn: [tức giận] vậy cậu đi tìm tên kia đi!

[bạn tốt] bạn nói với Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: Tên kia kêu tôi đi tìm cậu. >__

[bạn tốt] Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên nói với bạn: [đập bàn]

10. Chương 10: Thái Giám Cuối Cùng Của Trung Quốc

Đăng nhập vào an toàn, không có việc gì làm nên đi dạo chung quanh, đột nhiên nhận được tin nhắn của Thánh Kỵ Sĩ.

[bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: giết người ở rừng hoa đào, có tới hay không?

Bà đây suy nghĩ, thấy buồn bán lỗ, không làm.

[bạn tốt] bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: không đi.

Một lát sau, lại nhận được tin nhắn.

[bạn tốt] Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên nói với bạn: được chi trả phí sửa chữa trang bị.

Bà đây chẳng thèm để ý, cậu xem tôi là ai thế, kêu bà tới giết người là sẽ tới giết người sao? !

[bạn tốt] bạn nói với Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: [chảy nước miếng] chi trả hết luôn à?

[bạn tốt] Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên nói với bạn: ừ, cộng thêm tiền thưởng 100 vàng.

[bạn tốt] bạn nói với Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: thôi chắc không đi.

[bạn tốt] Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên nói với bạn: = =

Không bao lâu sau, bà đây đang gieo mầm, đột nhiên nhận được tin nhắn như trời giáng.

[bạn tốt] Heo Gạo Lốm Đốm nói với bạn: [khóc lớn] anh Tiên, ở đây có ai người ăn hiếp em, mau tới giết bọn họ giúp em!

[bạn tốt] bạn nói với Heo Gạo Lốm Đốm: ai? Ở đâu?

[bạn tốt] Heo Gạo Lốm Đốm nói với bạn: ở rừng hoa đào.

Bà đây @_@

Đề nén. . . .Con Vịt. . . . Tiền thưởng của cậu còn có giá trị không. . . .

[bạn tốt] bạn nói với Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: ah hà, tôi nói này Con Vịt, 100 vàng quá ít, 150 vàng thì sao?

[bạn tốt] Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên nói với bạn: = = tới đây đi.

()

Nguyên nhân gây ra chuyện này thật ra thì rất đơn giản, cũng chính là một tên ngốc mạo hiểm làm nhiệm vụ mật thám ở rừng đào hoa, trong lúc đang đánh quái đột nhiên xui xẻo gặp phải một thích khách nick đỏ quấy rối, xui xẻo hơn chính là máu của tên đó chỉ còn lại có một chút.

Lúc này thằng ngốc này mạo hiểm ném ra một chiêu kỹ năng quần công Khổng Tước, cái tên quấy rối xui xẻo kia bị giết.

Tên xui xẻo quấy rối cảm thấy không vui — dám khi dễ nick lớn đây? ! Cho nên khi sống lại liên đánh mấy dao răng rắc giết chết thằng ngốc mạo hiểm kia.

Sau đó thằng ngốc mạo hiểm thấy không vui — dám khi dễ nick của tao à? ! Kêu tới vài tên nick lớn xử lý cái tên xui xẻo quấy rối kia, răng rắc giải quyết xong.

Thế nhưng tên xui xẻo quấy rối không phục — chỉ mày có bạn thôi à? ! Cho nên lại lôi thêm hai tên nick cao tới tiêu diệt hai tên bên thằng ngốc kia.

Sau đó thằng ngốc nổi giận, lại kéo đến ba tên nick cao đem đám xui xẻo quấy rối đánh mấy cái tiêu diệt luôn. . . .

Qua vài lần như thế, từ thù oán cá nhân thăng cấp thành quần đấu. = =

Mà không may mắn chính là, thằng ngốc trong truyền thuyết đó chính là đồng chí Heo Gạo Lốm Đốm của chúng ta.

>_

Đội chúng tôi gồm Con Vịt và Thánh Kỵ Sĩ, còn có một thích khách Cực Kỳ Ác Dâm và một tên pháp sư có tên gọi Hôi Thái Lang. Quần chiến không giống với chiến đấu một mình, cái cần nhất chính là phải biết phối hợp đúng lúc, phối hợp không tốt, bạn có mạnh hơn nữa không thắng được.

Thánh Kỵ Sĩ cùng với tên thích khách liều mạng xông lên phía trước, tôi chịu trách nhiệm giải quyết hết thầy thuốc và pháp sư quấy nhiễu ở phía sau, Con Vịt ở phía sau chúng tôi bảo vệ bốn phía. = =

Nhắc tới cũng thấy kỳ quái, mặc dù đang không ngừng tăng máu tăng trạng thái cho chúng tôi, nhưng sao không ai đi công kích hẳn, bà đây ngạc nhiên.

[tổ đội] Lưu Ly Tiên: Con Vịt, sao không có ai động đến cậu vậy?

[tổ đội] Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: tất cả đều có quen biết, không ra tay được.

[tổ đội] Lưu Ly Tiên: = =

Bà đây dồn hết mấy vạn phần sức lực đi khinh bỉ, chỉ một cái trò chơi, nếu như bạn không có lấy một người bạn đó cũng không tính là thất bại, nhưng ngay cả một kẻ thù cũng không có, thì cô đơn cỡ nào!

Cũng chẳng thêm để ý tới hẳn thêm nữa, thừa dịp Thánh Kỵ Sĩ cũng tên thích khách kèm chặt đối phương, đại pháp sư giờ trượng lên, hát lên khúc ca trời phạt tạo nên một trận mãnh liệt, thì có vô số anh hùng vinh dự trở thành liệt sĩ.

Sau đó quân địch lại mở rộng chiến trường chạy tán loạn, tôi đi theo Thánh Kỵ Sĩ và tên thích khách Cực Kỳ Ác Dâm cầm đầu đuổi theo, Uyên Ương và Hôi Thái Lan theo phía sau, pháp sư đánh dã chiến có thể công kích rất lớn, kẻ địch chạy phân tán khắp nơi, hơn nữa tất cả mọi người chạy trốn cực kỳ nhanh. = =

Tôi phối hợp với Thánh Kỵ sĩ khá hoàn hảo, bình thường mỗi lần tôi sẽ chế trụ một tên, hẳn có thể tiến lên quần lấy tên đó để cho tôi chạy trốn.

Cứ như thế đánh hết hai tiếng, cả cổ tay cũng thấy đau nhức rồi, cuối cùng toàn bộ nick đỏ ở rừng đào đều bỏ chạy hết, bà đây không chết lần nào. Song còn chưa kịp vui vẻ ăn mừng, ngay lúc này, xảy ra một chuyện tình làm cho người ta tức giận.

[hệ thống] Một Đêm Phong Lưu Nhứt Trứng dùng Ấm Huyết Kiếm đánh trứng bạn, tạo thành 2654 điểm thương tổn, trong đó pháp thuật gây thương tổn.

[hệ thống] bạn đã bị giết chết, linh lực giảm 50%, độ bền trang bị giảm 2%.

[trước mặt] Một Đêm Phong Lưu Nhứt Trứng: Mẹ nó, cái đồ Lesbian chạy tới đây lúc nào!

[trước mặt] Thánh Kỵ Sĩ: [đưa tay xoa trán]

[trước mặt] Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên:

[trước mặt] Lưu Ly Tiên: _

[bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Tính là một lần đi, tôi kêu Con Vịt đưa thêm cho cậu 50 vàng. Không cho mắng chửi nhau, không được kiếm chuyện.

[bạn tốt] bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: mẹ nó, đây là dùng tiền để giải quyết sao? Một mạng của ông chỉ đáng giá 50 vàng thôi sao? !

[bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: vậy bây giờ cậu muốn sao đây?

[bạn tốt] bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: cho thêm 100 vàng!

[bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [nôn mửa] Không được mắng chửi người nha!

Bà đây mỉm cười, tôi sao lại muốn mắng chửi người đây? Bà đây là một người có tố chất như thế, được dạy dỗ tốt như thế, giống cái loại người sẽ mắng chửi người khác sao?

(quần chúng: = =)

[thể giới] Lưu Ly Tiên: Cổ Long tiên sinh đã từng nói, phương pháp trị lành bệnh nhứt đầu cho một người nào đó phương pháp đơn giản nhất chính là cắt đứt đầu hẳn ra, đồng chí Một Đêm Phong Lưu Nhứt Trứng, hiện tại trầm thật sự cảm thấy rất vui mừng báo cho nhà người một tin tức, trứng của nhà người sẽ không bao giờ bị đau nữa.

[thể giới] Lục Tiểu Phượng: Tây Muốn Xuy Tuyết, Diệp Cô Thành, Hoa Mãn Lầu, mau ra đây nhìn sự ra đời của vị thái giám cuối cùng của nước ta!

[thể giới] Một Đêm Phong Lưu Bách Hoa Tàn: Xì

~~ Trứng trứng, chúc mừng cậu, cậu bị bệnh không tiện nói ra nhiều năm như thế cuối cùng cũng chữa khỏi, Ý, không đúng, cậu đã không còn trứng trứng, sao tôi lại gọi cậu như thế được? Không còn trứng trứng?

[thể giới] Tây Môn Xuy Chó: đại hiệp Lưu Ly Tiên, làm phiền cậu ra tay chính xác một chút, chỉ cắt trứng trứng là được rồi. Mặc dù đồ chơi kia sau này cũng không còn dùng đến nữa, nhưng mỗi khi tham chi cuộc vui, vẫn còn có thể móc đồ chơi ra lắc lắc.

Quần chúng: oa chút chút oa chút chút.

Ngay sau đó, Một Đêm Phong Lưu Nhứt Trứng có thêm một biệt danh vô cùng vang dội. Thái giám cuối cùng của Trung Quốc, dĩ nhiên là bởi vì nó tương đối dài, hơn nữa lại tương đối mới lạ, vì toàn người thân thiết, bọn họ lại chọn cách kêu hai chữ đầu tiên, cũng chính là. . . . Thái giám.

< clear="all">

11. Chương 11: Kì Trò Chơi, Phải Tắt Máy.

Ngày 13 tháng 9, 12:01 khuya.

Ngày đại hung, kì trò chơi, phải tắt máy.

= =

Thành Trung Nguyên sáng lấp lánh, bà đây đeo kiếm dắt theo chó đang tính giành Boss sau khi đã hoạt động gần cốt ở chiến trường về, đột nhiên thấy được vài tin nhắn chữ nhỏ màu vàng sẫm.

[khu] Red Bull: xem cái cái trình độ của Heo Gạo Lốm Đốm bất quá cũng chỉ là con heo, nếu là heo mà sống trong giang hồ thì chỉ để chờ làm thịt, lần này cho mày nhớ lâu một chút, tránh cho mày nói Red Bull tao ăn hiếp nick nhỏ.

Dòng chữ vừa xuất hiện trên khung chat khu, hẳn là đã gửi sai kênh rồi. Nhưng mà trong lòng bà đây vẫn có chút không thoải mái, mặc dù Heo nhà tôi có hơi giống heo một chút, nhưng nghe thấy người khác nói như thế bà đây sẽ không vui.

Dò vị trí bạn tốt thấy vị trí đại khái của con bé là ở Trung Nguyên.

[bạn tốt] bạn nói với Heo Gạo Lốm Đốm: đang ở đâu?

Lần này thật lâu sau con bé mới trả lời lại.

[bạn tốt] Heo Gạo Lốm Đốm: anh Tiên, có phải em thật sự rất ngốc không?

[bạn tốt] bạn nói với Heo Gạo Lốm Đốm: tôi hỏi em đang ở đâu.

Một hồi lâu sau cũng không thấy cô bé trả lời, bà đây không thể làm gì khác hơn là xin gia nhập tổ đội để chạy qua, cô bé chấp nhận cũng rất nhanh.

Dùng cách tìm tọa độ đồng đội nên tìm thấy cô bé rất nhanh, cô bé ngồi thần thờ bên cạnh đá truyền tống Độc Mộc, nhìn rất không giống Heo thường ngày, có vẻ đáng thương.

Bà đây có chút thấy không được.

[bạn tốt] bạn nói với Heo Gạo Lốm Đốm: mua Thiên Nhân (Thiên nhân là đạo cụ, rà tọa độ của kẻ thù)

[bạn tốt] Heo Gạo Lốm Đốm nói với bạn: hả? Để làm gì?

Bà đây vạch đen đầy đầu.

[bạn tốt] bạn nói với Heo Gạo Lốm Đốm: tìm tọa độ của nó, trả thù!

Thôn Ba Thục ở bên hồ suối nước khoáng chỉ có mình kiếm khách Red Bull cấp 71, hẳn đang câu cá.

Bà đây đứng bên cạnh hẳn, thử nghĩ xem nên lấy danh nghĩa gì đi giết hẳn báo thù cho Heo, sau này bà đây không có mặt cũng khó tránh khỏi hẳn tìm Heo kiếm chuyện dài dòng, cho nên phải tìm một cái lý do gì đó để đánh nhau đây? !

Ừ. . . .Đó cũng là một vấn đề. . . .

Một lúc lâu sau:

[người xa lạ] bạn nói với Red Bull: cái tên súc sinh nào đang câu cá ở nơi này thế? !

[trước mặt] Red Bull: [giận dữ] đồ Lesbian, con mẹ mày mới là súc sinh!

[trước mặt] Lưu Ly Tiên: [giận dữ] nếu mày kêu tao là Lesbian, nhìn xem hôm nay tao có bằm mày thành khô bò không! !

()

Trên người hẳn mặc đủ ba món trang bị cấp 70, muốn đánh hẳn không cần phải dùng đến kỹ thuật mang hàm lượng cao, bà đây gọi thú nuôi Tiên Hạc ra, cho hẳn một cái Úc Phong trước (Úc Phong: gia tăng thời gian niệm chú, giảm bớt tính phòng ngự của đối phương.), sau đó dựa vào Tiên Hạc bà đây sử dụng kỹ năng Phong Lôì trực tiếp phóng ra mùi hương giết chết hẳn.

[trước mặt] Red Bull: mẹ nó mày có ngon thì đứng chờ ở đây! !

Bà đây cười lạnh, mẹ nó mày có gì mà dám chơi với bà, hiện tại bà đây chỉ có một mình, cho dù thế nào cũng mạnh hơn, mày muốn kêu thêm người tới, bà đây vẫn còn ở đây đợi để chờ chết à? !

Bà đây cũng phải một bà già ngại mạng mình dài, mà lao vào một cái thông lọng đây!

Cho nên. Chạy thì nhất định phải chạy, chẳng qua thù thì phải báo cho xong.

[khu] Lưu Ly Tiên: coi như đầu của Red Bull, là đầu bò đi nữa. Thì cái đầu bò đó cũng nên biết thân biết phận mà ăn củ cải hoặc là lo vắt sữa đi, câu cá làm gì. Lần này chỉ cảnh cáo một chút cho bạn nhớ thôi, đỡ phải để cho người ta nói Lưu Ly Tiên đi khi dễ súc sinh. Thôi, tôi đây còn nhiều việc, không chờ được bạn cậu, gặp lại sau.

Dòng chữ hoan hô của Heo Gạo cũng chiếm hết cả màn hình rồi, bà đây biết thế nào chuyện này khẳng định sẽ có tiếp phần sau.

Đối với cách làm của loại người này, thật sự là không có nghĩ đến cách dùng thiên nhân để truy tìm vị trí bà đây.

Vừa đi tới thôn Diêm Điền, tôi liền muốn trở về khu vực an toàn, kêu Heo không cần đi theo tôi, nhưng Heo nói rất nói nghĩa khí.

[bạn tốt] Heo Gạo Lốm Đốm nói với bạn: không được, vì em mà anh mới đắc tội với hần, làm sao em có thể để anh đi một mình. Không phải em là thầy thuốc sao, cho dù chỉ có thể cho anh một chiêu nghịch chuyển, ít nhất vẫn có thể chịu thêm một chút.

Bà đây đây có một chút cảm động, suy nghĩ tiếp, thấy cũng có lý, nếu như tôi có thêm thầy thuốc, cho dù đám đó có kéo tới ba người thì cũng không sao rồi. Nghĩ như thế, liền trở lại trong ngực các anh thủ vệ NPC.

Ở cửa Tàng Kim Các, rốt cuộc cũng gặp phải tên Red Bull, tôi vừa nhìn thấy thấy đối phương thật sự là có ba người, thêm một thiên cơ, một pháp sư, một kiếm khách.

Tôi đổ mồ hôi !©,®!

May mắn là sau nhiều ngày bị đuổi giết, tôi đã luyện được độ phản ứng cực nhanh, ba đứa nó vừa mới bật hồng, bà đây lập tức sử dụng kỹ năng quần đấu với ba đứa nó, sau đó kêu thú nuôi ra toàn lực đối với tên pháp sư.

Kỹ năng quần đấu chỉ có thể kéo dài sáu giây, ở dưới tất cả tình huống, muốn dùng sáu giây để giết chết một pháp sư, cho dù là cận chiến đi nữa, thì cũng không có khả năng làm được.

Nhưng mà kỹ năng Úc Phong cũng có thể kéo dài sáu giây, cho nên vào lúc phát hiện thời gian kỹ năng quần đấu vừa kết thúc, lập tức sử dụng kỹ năng Úc Phong của pháp sư, kèm theo sự khống chế của thú cưng Tiên Hạc, dùng định thân cố định vị trí của thiên cơ, sau đó đấu tay đôi liều mạng với tên kiếm khách!

Một nửa kỹ năng Úc Phong đánh trúng được tên kiếm khách, thế mà hần đã chém trúng tôi hai kiếm rồi, hai kiếm này lấy đi một nửa máu của bà đây, nhìn tình huống này chắc hần đã dùng thuật tăng độ chính xác cho đòn công kích trong chiến đấu rồi, muốn tìm chết sao.

Tên kiếm khách này đã làm mất một lần sử dụng kỹ năng hồi sinh của bà đây, mắt thấy đã bước nửa đường đi đến tuổi vàng rồi, bà đây cố gắng chịu đựng mà không bỏ chạy, cuối cùng cũng chịu đựng đến thời gian hết thời gian hồi lực có thể kỹ năng quần đấu, cho nên lại dùng quần đấu thêm một lần nữa, tên pháp sư ném một vài quả cầu lửa phá tôi, chết.

Lúc này bà mới nhanh chóng cần được, nhanh chóng khai thông các cửa, xoay người nhảy lên Phong Hỏa Luân, mang theo thú cưng chạy đi!

Sau đó thì la hét hàng nghìn lần trong lòng. Thầy thuốc Heo, em ở đâu.

Hai người bọn họ cũng không có dừng lại, lập tức leo lên ngựa bắt đầu đuổi theo, bà đây chỉ biết chạy và chạy theo dọc Mộc Kinh đến Vĩnh Ninh bằng con đường nhỏ, hai tên kiếm khách và thiên cơ thì không ngừng đuổi theo ở phía sau.

Kể đó thì thật không may, phía trước lại gặp phải quái chủ động tấn công nick đồ, bởi vì còn chưa thoát khỏi trạng thái chiến đấu, không thể dùng thức ăn, không thể tự động hồi máu. Bà đây phải dừng lại, nhìn thanh máu HP một chút. Đi về phía trước thì bị quái giết chết, lùi lại phía sau thì bị người giết chết.

Thôi thôi, dù sao cũng là chết, tại sao không để lại cho đồng bào món lợi này. . . . = =

Tuy là nghĩ như thế, nhưng bà đây làm sao mà cam tâm đây!

Cho nên lập tức chuyển hướng Phong Hỏa Luân, dùng vận tốc cực kỳ nhanh lao về phía hai tên kia.

Hai tên đó vừa thấy tôi xông qua, lập tức đưa ra một kỹ năng để chào hỏi, cái đó cũng chính là thứ bà đây chờ.

Vừa ném ra kỹ năng xong, tất nhiên bọn đều phải xuống ngựa, nếu như kỹ năng này không kéo tôi xuống khỏi tọa kỵ, như vậy bọn họ muốn đuổi theo tôi lần nữa, sẽ không dễ dàng rồi.

Nếu quả thật bị kéo xuống, mẹ nó, coi như là bản thân tôi xui đến thảm rồi! = =

Thế nhưng khi bà đây vừa xông tới, lại muốn thay đổi chủ ý, tôi nhìn thấy đồng chí Heo Gạo Lốm Đốm, cỡi con hươu đáng yêu của con bé đi tới!

Lập tức tôi liền có thêm sức mạnh, cho nên lúc xông tới liền dùng kỹ năng quần đấu, hai đứa nó đều bị quần trong đó, sau đó tính diệt tên kiếm khách Red Bull trước.

Mắt thấy thanh máu HP càng lúc càng ngắn đi, bà đây nóng nảy trong lòng, khốn khiếp, Heo Gạo.

Một lúc lâu sau, thú cưng cũng đã hôn tên Red Bull được mấy cái mạnh, cuối cùng Heo cũng lạch bạch chạy tới rồi.

Nhưng mà lúc chạy tới lại không thêm máu, mà thở hồng hộc đánh ra một câu.

[bạn tốt] Heo Gạo Lốm Đốm nói với bạn: anh Tiên, mọi người chạy đi thật là nhanh!

Theo câu nói mặt ngũ màu đỏ tím vừa mới gửi đến thì bên kia kèm theo một tiếng tinh vang lên, thiên cơ vừa mới thoát khỏi từ trong hốt hoảng liền ném ra một tấm chắn to. . . . Kết thúc rồi.

Heo Gạo. Tôi đại biểu cho Lịch Đại chương môn môn phải thầy thuốc khinh bỉ em.

Con Vịt. Đây là lần đầu tiên trong đời, tôi lại có thể nhớ nhung cậu đến như thế.

Red Bull chỉ mất hơn một 1000 điểm máu đang hưng phấn chế nhạo tôi, bà đây chẳng thèm quan tâm đến hẳn, cũng vẫn không thể sống lại, vì lập tức sự chú ý của bọn họ sẽ chuyển về phía Heo Gạo ở phía sau.

Nếu như chết một người cũng là chết, chết hai người cũng là chết, vì cái lông gì không chết ít đi một người.

[bạn tốt] bạn nói với Heo Gạo Lốm Đốm: dùng phù trở về Thần Thạch, đi khu an toàn.

Một chiêu đó, tôi tiếp tục làm mèo ngoan trong tay hai NPC thủ vệ ở khu an toàn Cửu Lê, mặc cho Red Bull phun nước miếng ở trên kênh thể giới ra sao đi nữa, tôi quyết định không bước ra khỏi khu an toàn dù chỉ một bước. Tôi thấy từ nay về sau phải nhớ kinh nghiệm của các vị anh hùng trong Mộng Hồng Thiên Hạ dạy dỗ —— Yêu quý tính mạng, thì phải tránh xa Heo Gạo. = =

[bạn tốt] Heo Gạo Lốm Đốm nói với bạn: anh Tiên, thật xin lỗi. Em. . . . Em thật vô dụng.

[bạn tốt] bạn nói với Heo Gạo Lốm Đốm: Ai nói? Ai dám nói Heo Gạo nhà chúng ta vô dụng? Da heo có thể làm giày da, dây nịt, lông heo có thể làm chổi lông, máu heo, thịt heo có thể làm thức ăn cho người, xương heo có thể cho chó ăn, cả người em có thể nói là bấu vật, làm sao có thể nói mình vô dụng chứ?

[bạn tốt] Heo Gạo Lốm Đốm nói với bạn: [lau mồ hôi] anh Tiên ! ! ! Anh xấu lắm, em không bao giờ. thêm để ý đến anh nữa!

~>_

Tôi ngồi trước máy tính cười khẽ, lúc đó cũng không có nghĩ tới một sự rối loạn nhỏ này cũng sẽ làm cho chuyện cũ mang đến một bước ngoặt kịch tính như thế.

12. Chương 12: Dám Vô Lễ Với Cha Mày À

Ngày hôm sau đăng nhập vào, trồng cây ở bờ biển Đông Hải.

Red Bull dẫn người đến đánh lén bà một lần, vẫn làm theo cách cũ: hồi sinh cấp tốc, lên tọa kỵ bỏ chạy, thả thú cưng ra.

Tôi không có ưu thế nào khác cả, bắt quá chỉ có bộ trang bị, một tọa kỵ Phong Hỏa Luân, chạy trốn thì phải nhanh một chút. Bốn người rượt đuổi nhau từ bờ biển Đông Hải đến bãi Long Đầu thì cũng không đuổi theo nữa, ở nơi đó nóng giận mà phun nước miếng.

Tôi nhìn một đồng tin của một nhóm rồi một nhóm trên kênh thế giới. Khụ, được rồi; tôi thừa nhận con người của tôi có chút hứng thú hơi ác, một cái loa phát kênh thế giới 100 vàng, cảm thấy mỗi ngày hẳn gửi một tin cho tôi, thì xem như tôi buôn bán lời 100 vàng đi.

[thế giới] Thánh Kỵ Sĩ: mẹ nó cả ngày chỉ biết chửi người khác là đồ bỏ đi, nhân yêu, tên đồ bỏ đi nhân yêu đó đánh nhau là dựa vào trang bị và thao tác, không phải là dùng đến nước miếng quệt mồm! Có tiền dư thì đổ vào nâng cấp trang bị đi, tìm một sư phụ tốt một chút dạy dỗ lại đi!

Sau đó toàn thế giới yên tĩnh hẳn đi.

Sau đó cả vùng đất hoang cũng yên tĩnh theo.

Khi đó bà đây đang tản bộ ở thành Cửu Lê, thuận tiện để ý xem có Boss nhỏ nào đột nhiên nhảy ra không. Không biết từ lúc nào, vèo một cái có một tên thích khác của Mộng Hồng Thiên Hạ nhảy tới trước mặt tôi, sau đó lại vèo một cái nữa thêm một tên thầy thuốc xuất hiện trước mặt tôi, sau đó lại vèo một tiếng. . . .

Ông trời làm chứng, tôi thề là tôi thật sự không đếm hết được số lượng.

Càng đi về phía trước, liền phát hiện người trong bang Mộng Hồng Thiên đang tụ tập ở ngã ba đường, ngăn người trước một đám nick đồ thẩm ở nơi đó, làm bà đây buồn bực một lúc lâu.

GM, hôm nay muốn ‘Phóng cả sao băng xuống, kèm theo sấm chớp’ xuống ngã ba đường này sao. . . .>_

Kết quả GM lừa gạt người, đêm hôm đó cách ngã ba đường một mét có rơi xuống đá kim cương.(GM vô tội: tôi không có nói lát nữa sẽ rơi xuống đá kim cương. . . . =_||||)

Chẳng được bao lâu sau, có một đoàn người. . . . chạy tới giành tiêu hủy Lăng Đồ Đăng, hai bên liền khai chiến.

Bà đây lười nên ở bên cạnh nhìn một lúc, chuyện này. . . . Hmmm Thật giống như là chuyện không liên quan đến mình.

Đang định lặng lẽ rời đi, đột nhiên có một pháp sư ném một quả cầu lửa qua, bà đây nhanh như chớp nhảy tìm chỗ tốt nhảy qua, hoàn hảo không chết mà quả cầu rơi vào một chiến sĩ ở phía trước, nếu hỏi bề ngoài của chiến sĩ đó, đó chính là trên đầu có hai cái sừng, vẻ mặt hung hãn, tứ chi phát triển, đầu óc ngu si. Không may, trong trò chơi nhân vật nam cao hơn nhân vật nữ một cái đầu.

Cho nên cái việc tứ chi phát triển là do cao hơn tôi một cái đầu.

Mà càng không may hơn nữa là. . . .

[hệ thống] Thánh Kỵ Sĩ dụ dằng ôm lấy bạn.

Cái sừng này cũng đủ mập mờ rồi, người này còn lộ ra cái tính hay đùa giỡn.

Cho nên hình ảnh lúc này được nhìn thấy, tôi giống như đang nép vào trong ngực, hơn nữa cái khuôn mặt dữ tợn ngang ngược kia dán vào trên gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn nà của nhân vật bà đây.

= =

Lúc ấy làm cho bà đây thật sự ngu người!

GM, có người vô lễ với bà nội cậu này a a a — — >_

Có một ít người hỗn loạn lao lại gần đến chỗ tôi, nhảy ra từ trong ngực của Thánh Kỵ Sĩ, đã bị bà đây đưa tiền.

Sau này mới biết được chuyện gì đã xảy ra từ chỗ Heo Gạo, kể lại đơn giản, chính là

Bà đây xem xét dựa vào hiểu biết từ trên xuống dưới người ở Mộng Hồng Thiên Hạ, trong trong ngoài, nam nam nữ nữ, già trẻ lớn bé không ai tôi không đặc tội, cho nên lần này có chút không hiểu chuyện tin tức trên kênh thế giới ‘trở mặt’ với đại ca nhà mình, Mộng Hồng Thiên Hạ xảy ra nội loạn.

Dựa vào vị trí nguyên lão thượng thư của Con Vịt trong bang hội, lúc biết được nguyên nhân gây ra sự việc tôi liền giờ vờ giả vịt muốn đến cổ vũ thêm dầu vào lửa một phen.

Nói gì mà cũng có một người đồng tình với nick nhân yêu của chúng ta, mấy người ở đây tranh chấp nội bộ, cắn nhau đến miệng đầy lông, cuối cùng cũng khiến cho bọn người Mộng Hồng Thiên Hạ nhiệt huyết sôi trào, khiêng đại đao trường kiếm lên, quyết định nhất trí xử lý bên ngoài trước.

Cho nên lập tức nhìn thấy tình huống cuộc tập kích tập thể kinh động nhất.

Cái tên Thánh Kỵ Sĩ này, thật ra trước giờ cũng không tệ, cư xử vô cùng nghĩa khí, khụ, dĩ nhiên quan trọng hơn chính là hắn rất cá tính. Thấy hắn cầm trường trong tay đối mặt với cuộc công kích khổng lồ kia? Chùy lớn của thiên đực cùng với trường đao bạn cũng có thể tưởng tượng ra.

Cái gì? Bạn hỏi tôi cái đồ chơi này quý cỡ nào?

Cách đánh ra sao, Lưu Ly Tiên này mặc một thân trang bị chiến trường cấp 70. . . . Khụ, đoán chừng cũng có giá trị bằng với cái chùy cầm. = =

Dĩ nhiên những thứ này cũng không phải là trọng điểm, bạn cũng biết bất kể là trò chơi hay là việc gì, một khi đã nhất đến tiền. . . . Khó tránh khỏi sự tầm thường. Mấu chốt là mọi việc đều có tính tương đối, tôi cảm thấy người này so với Con Vịt có cá tính hơn nhiều. Ít nhất nếu hắn thấy người nào không ưa, liền giờ chùy lớn cùng trường đao loene, gọi đám đám bạn bè hồ nháo tới là có thể thay phiên nhau chà đạp người ta rồi.

Mà Con Vịt. . . . Mẹ ơi, bạn có thấy thằng con trai nào chơi trò chơi mà không giết người, ngày ngày chạy đi tặng máu cho người ta chưa? !

Bất kể là ai muốn cái gì, chỉ cần hỏi, tên nhóc đó có, liền sẽ đưa thẳng cho bạn; nếu tên nhóc đó không có thì lại đi kiếm hay chế tạo, lấy đưa cho người ta, nếu không tự mình kiếm ra được, sẽ hỏi bạn bè có hay không mua về đưa cho bạn.

Trừ khi tên nhóc đó không thể nhận được tên Lưu Ly Tiên nữa ra, thì với bất kỳ ai tên nhóc đó đều dụ dỗ lòng lịch sự, chưa từng lên kênh thế giới mắng ai. Tính cách heo chết không sợ nước sôi như vậy, thật sự làm cho người ta giận sôi máu.>_

Bạn nói xem dụ dỗ lòng lịch sự đến trình độ như thế, con mẹ nó còn phải là thằng đàn ông không? !

Ý, chẳng là là nữ chơi nick nam? !

Bà đây vung tay áo lau mồ hôi chảy như thác.

Lúc này vừa vặn Heo Gạo lên tới cấp 65, muốn hoàn thành một bộ gắn ngọc, ngày nào tên nhóc đó cũng tìm người đi phó bản cấp 65, kết quả cũng bởi vì Boss cuối đúng là mạnh mẽ biến thái quá mức mà khiêu chiến thất bại.

Cho nên tối hôm đó liền kéo bà đây làm kẻ chết thế, vốn theo như tính cách bà đây, điều này thật sự không thể nào xảy ra. Nhưng để Heo Gạo đánh sao. . . . Thử suy nghĩ một chút, thôi đi thì đi.

Lúc ấy bốn người bọn tôi, đề phòng ngăn cản không kích không đủ, nên gọi thêm tên pháp sư Hồi Thái Lang. Mới vừa vào phó bản, Thánh Kỵ Sĩ liền phán một câu: hôm nay cậu làm khiêng chính.

Hai chữ khiêng chính, bạn không nên cảm thấy oai phong, thật ra nói chính xác chính là chủ yếu là chịu đòn.

Bà đây không có tranh cãi, tình huống cũng đã như thế rồi, tôi là một đạo sĩ vừa nhanh nhạy vừa mạnh mẽ không làm khiêng người nào làm đây.

Lập tức mọi người đều vào trạng thái chiến đấu, một đường chém giết về phía trước, tôi đã quên mất tình cảnh hạ con boss đầu tiên, là con nào? Là trai hay gái? Đã chết mấy lần? Rơi những gì?

Tất cả đều quên rồi, chỉ còn nhớ được cái loại hưng phấn lúc khai hoang này thôi.

Nhưng mà bây giờ, cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, dần dần lại cảm thấy thiếu gì đó, tất cả nhiệm vụ và Boss và kinh nghiệm EXP và kỹ năng đều chỉ còn là một chuỗi dài những con số, những gì liên đến trò chơi này đều biến thành rất rõ ràng chi tiết.

Bất quá chỉ là giết quái mà thôi, đi nơi nào. Đánh cùng với ai, thì có quan hệ gì?

Thời điểm các nick đều muốn thăng cấp thành nick lớn, mà thời điểm bạn chính thức luyện được thành nick lớn, bạn sẽ phát hiện ra mình đã mất đi niềm vui thú trong trò chơi.

Tất cả thao tác và kỹ năng, chỉ còn lại là những phím 1,2,3,4 lạnh lẽo.

Những thao tác kỹ năng của chúng ta sẽ nhanh chóng trở nên máy móc, nhìn những con quái ngã dưới kiếm, sau đó lại đón tiếp con quái tiếp theo.

Con Vịt cũng rất phối hợp luôn ở bên cạnh bảo vệ Heo Gạo, thêm máu cho tôi và Thánh Kỵ Sĩ, tôi và Thánh Kỵ Sĩ bị Boss kiềm chặt, pháp sư Hồi Thái Lang đánh xa từ bên ngoài, cứ một đường như thế đánh đến nơi của Boss cuối.

Thánh Kỵ Sĩ rất hài lòng, lập tức tiến đến gần tôi.

[đội trưởng] Thánh Kỵ Sĩ: nhân yêu, lát nữa đi trận Bát Cổ không? !

Bà đây há có thể nhận lấy của nợ của hấn.

[tổ đội] Lưu Ly Tiên: Cút!

[đội trưởng] Thánh Kỵ Sĩ: = =

Cả đội nghỉ ngơi chỉnh đốn một chút, sau đó mọi người lại xông lên, bất kể là chống đỡ yếu hay mạnh, đều giờ kiếm chém, chùy đập, còn có hai kẻ phóng châm loạn xạ, hơn nữa Hồi Thái Lang gầm vài tiếng sói tru, Boss đại nhân cuối cùng cũng không chịu nổi, kêu lên một tiếng, ngã xuống.

[tổ đội] Heo Gạo Lồm Đồm: [chảy nước miếng] để em tới sờ, để em tới sờ.

Dứt lời, trên màn hình chỉ thấy một nữ thầy thuốc xinh đẹp nằm rạp người trên thi thể Boss đại nhân, đem boss đại nhân sờ loạn từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài một lần, kết quả. Lấy được một cái quần đùi.

Quần chúng diên loạn.

13. Chương 13: Trang Bị Chiến Trường Của Heo Gạo

Giang Nam, bờ biển Đông Hải.

Sóng vỗ từng đợt từng đợt vào bờ, xa xa có một ngọn núi cao ẩn hiện sau những đám mây.

Tôi đứng ở bên bờ biển trồng cây, nhìn thời gian đếm ngược từng chút một, buồn chán đến chết, vì thế liền dẫn dụ quái xuống nước luyện tập chiến đấu dưới nước, chơi một lúc lâu, trước mặt lại hiện lên một dòng chữ.

[trước mặt] Heo Gạo Lồm Đồm: woa woa wow, anh Tiên, anh thật là lợi hại nha!

Tôi tắt chế độ che, liền nhìn thấy Heo mặc bộ lông vũ thời trang đứng ở trên bờ cát, một cơn gió biển thổi qua, những chiếc lông vũ đều bay nhẹ nhàng.

[trước mặt] Heo Gạo Lốm Đốm: bộ thời trang mới của em, xinh đẹp không?

Nàng vừa nói còn vừa xoay tròn một vòng trên bờ biển, tôi di chuyển Lưu Ly Tiên nhảy đến trước mặt nàng.

[trước mặt] Lưu Ly Tiên: [chảy nước miếng] Gió thổi vấy bay thấy được bấp bùi nha thấy bấp bùi nha.

[trước mặt] Heo Gạo Lốm Đốm: đồ háo sắc ~! >_<

[trước mặt] Lưu Ly Tiên: ha ha.

[trước mặt] Heo Gạo Lốm Đốm: anh Tiên, ngọc tín hữu của em còn thiếu hai viên, anh dẫn em đi kiếm đi.

[trước mặt] Lưu Ly Tiên: có thể. Bất quá em muốn kiếm ngọc tín hữu để làm cái gì đấy?

[trước mặt] Heo Gạo Lốm Đốm: em muốn đánh nhau. ^__^

[trước mặt] Lưu Ly Tiên: dùng để đánh nhau không bằng đem đi đổi trang bị chiến trường.

Người xưa nói họa từ miệng mà ra, quả thật là không lừa tôi.

Vậy sau này chúng tôi lại có thêm một nhiệm vụ quan trọng mới. . . . Mang heo đi tắm máu kiếm kinh nghiệm chiến trường.

Vào một tuần sau, ngày hôm nay vì không suy nghĩ mà lảm nhảm, tôi hận không thể vả vào cái miệng mình cho đến chết đi cho xong.

Cuối cùng tôi cũng hiểu tại sao Con Vịt lại muốn đề nghị con bé đi kiếm ngọc tín hữu, mặc dù trang bị ngọc tín hữu hơi giống đồ bỏ đi một chút., nhưng cho đến hiện tại so với trang bị chiến trường thì dễ dàng hơn a a a — —

Danh vọng chiến trường là dựa vào số người bạn đã giết, kèm theo số cống hiến trên chiến trường cùng với số lần thắng thua. Trước kia, thời điểm bọn tôi đi kiếm điểm chiến trường, một ngày có thể kiếm được tám đến chín ngàn điểm danh vọng, mà Heo một ngày. . . . có thể kiếm được 1000 cũng coi như là không tệ rồi. . . .

Khoảng thời gian đó, đã trở thành một cơn ác mộng dài đằng đẳng của bà đây. Mỗi lần nhìn thấy cái đầu lâu xuất hiện trên biểu tượng đồng đội lại như có một đàn bò chạy một vòng trong lòng bà đây.

Kết quả hao tổn hết thời gian một tuần lễ, Lưu Ly Tiên đổi một vũ khí chiến trường của đạo sĩ cấp 70 - thanh đao Lưu Chuyển, mà danh vọng của Heo Gạo vẫn chưa đủ để đổi một cái vòng tay. = =

Cuối cùng Con Vịt thật sự không nhìn được nữa.

[đội trưởng] Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: Heo Gạo, đăng xuất đi, đưa nick cho anh, anh luyện giúp em!

Cho nên trang bị chiến trường của Heo Gạo, là nhiệm vụ chủ yếu của ba chúng tôi trong tháng này.

Hằng ngày đều như nhau, tôi, Thánh Kỵ Sĩ chịu trách nhiệm đánh người, sau đó đánh tới máu chỉ còn là lớp da mỏng thì Con Vịt sẽ dùng nick của Heo Gạo lao lên cướp đầu người, như thế người có được danh vọng vẫn là Heo.

Trong trò chơi thao tác và trang bị chính là bá chủ, khi nick nằm trong tay tên nhóc đó quả nhiên dễ dàng hơn nhiều, cho nên liền có thể thấy trên bảng danh vọng điểm đầu người tăng ào ào.

Ba người cũng không nói câu nào, bình thường đều là một đường im lặng giết người như ngóe, cứ từ từ phối hợp thao tác như thế cuối cùng đã tạo nên một sự ấn ý sâu sắc cho chúng tôi, chiến đội của chúng tôi bắt đầu lao lên dẫn đầu ở vị trí thứ ba.

Dần dần, Thánh Kỵ Sĩ, Con Vịt, Lưu Ly Tiên trở thành tổ hợp tam giác sắt, trên trên chiến trường có thể đánh bại chiến đội này ngày càng ít.

Dĩ nhiên, điều này cũng biến thành tật xấu của bà đây, trở thành một thói quen.

[tổ đội] Lưu Ly Tiên: Con Vịt, tôi không có hoa thuốc được rồi.

Hệ thống: Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên đề nghị giao dịch với bạn.

Hệ thống: giao dịch bột thuốc trắng Vân Nam với giá 0 vàng 0 bạc, giao dịch thành công.

[tổ đội] Lưu Ly Tiên: Con Vịt, tôi không có thuốc xanh.

Hệ thống: Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên đề nghị giao dịch với bạn.

Hệ thống: Giao dịch bách thảo Thần Nông cấp 10 với giá 0 vàng 0 bạc, giao dịch thành công.

[tổ đội] Lưu Ly Tiên: Con Vịt, tôi không có thức ăn rồi.

Hệ thống: Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên đề nghị giao dịch với bạn.

Hệ thống: Giao dịch 50 Chao với giá 0 vàng 0 bạc, giao dịch thành công.

[tổ đội] Lưu Ly Tiên: Con Vịt, tôi không có Hồi Linh Đan.

Hệ thống: Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên đề nghị giao dịch với bạn.

Hệ thống: Giao dịch 100 Hồi Linh Đan cấp tám 3 sao với giá 0 vàng 0 bạc, giao dịch thành công.

[tổ đội] Lưu Ly Tiên: Con Vịt, tôi không có tiền.

[tổ đội] Nguyễn Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: tự mình đi kiếm đi!

Một tuần sau, Trư cũng đổi được một giáp tay và một giáp vai chiến trường.

Sau đó, Mông Hồng Thiên Hạ lại cũng có nick nhỏ khác muốn kiếm bộ chiến trường, thường xuyên tham gia vào đội ngũ của bọn ta, ngày càng trở nên quen thuộc với ta hơn.

Thỉnh thoảng cùng đánh boss, đi phụ bản khó, hoặc khi gặp kẻ địch khó nhằn cũng kêu lão tử đây đánh giúp, vì thế mối quan hệ giữa ta và Mông Hồng Thiên Hạ cũng ngày càng khá khấm hơn.

Danh vọng chiến trường của Hoa Trư cũng theo chiều hướng tăng lên, cùng với đó, chúng ta cũng nắm thao tác của nhau rõ như lòng bàn tay.

Đương nhiên việc ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp hàng ngày này cuối cùng cũng khiến cho mọi người có được mỗi giao tình thật sự. Trong cái thế giới trường kiếm giang hồ này, tình cảm của đàn ông thật ra chính là tình đồng chí trên chiến trường.

Trong thế giới của động vật giống đực, đối với đối thủ mạnh hơn, họ luôn có cảm giác sợ hãi vô hình. Vì vậy, đám Thái giám và Ngoại Tinh Nhân, sau khi bị lão tử bạo cức do đám bật đồ PK một mình lão tử, quyết định không gọi lão tử là tên gay lừa đảo rác rưởi nữa mà chuyển sang cách gọi của Hoa Trư: Tiên ca ^^

= = ^^

Sau đó, mọi chuyện đã chuẩn bị sẵn sàng để hôm nay, Thánh Kỵ Sĩ chính thức mời lão tử gia nhập Mông Hồng Thiên Hạ, thậm chí còn phong lão tử làm Thượng thư.

(Mật mã khó: Người mang chức vị nguyên lão từ nay về sau có thể sử dụng mật mã để lấy ra vật phẩm trong kho)

Tin tức mắng lão tử khắp Thiên hạ như trước kia dần không còn nữa, nhớ lại người ta lại khó tránh khỏi hoài niệm nha. Hiện tại Thánh Kỵ Sĩ bắt đầu đưa lão tử đi cùng bọn họ tham gia hoạt động Mật thám, Chu thường hoặc Nhiệm vụ hoạt động, vì thế việc thăng cấp ngày cũng chính thức được đưa ra.

Trong trò chơi, 12h rạng sáng mỗi ngày sẽ có vài boss đặc biệt xuất hiện ở một số nơi, có rơi ra đạo cụ quý hiếm.

Vấn đề còn lại thì là việc của trang bị và thao tác. Bạn tưởng cái gì? Đồng người như thế, đạo cụ thì có tí teo, nếu bạn không nhanh nhanh cái tay lên thì chẳng phải là đi may áo cưới hộ người khác à?

Mà Thánh Kỵ Sĩ tổ đội đánh boss với lão tử hai lần xong thì đề lão tử luôn, quyết định sau này cứ đánh boss với lão tử. Nguyên nhân rất đơn giản: lão tử đánh được boss, nhặt được đồ ==^‘

Mà Con Vịt với mấy thứ này thì không hề rung động. Đúng là công tử nhà giàu, thiếu tiền một cái là thần nhiên nhập vào khung hình mấy con số, 1 0 2 0 hay 3 0 thì cũng chẳng quan tâm ^‘

Ta rất ít khi nạp tiền, không thể tính nổi đến một nửa là người chơi RMB. Thật ra, chơi một trò chơi mà ngay cả niềm vui kiếm tiền nuôi sống bản thân cũng không còn thì khó hiểu nổi sao lại còn tiếp tục chơi ^‘

Đương nhiên...quan trọng hơn là...tên ngọc này có tiền, lại rất hào phóng, ta còn cần gì phải nạp tiền?

(‘ ’) ‘

Tối hôm đó, Con Vịt lại mở acc Hoa Trư rồi gọi lão tử đi chiến trường như thường lệ, lão tử từ chối ^‘

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: Con Vịt, nghỉ tí đi, cả tháng đi suốt, nghĩ đến chiến trường là lão tử muốn ói, mẹ nó chứ mày không ghét à?

[Hảo hữu] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên nói với bạn: còn thiếu bãi (mình cũng chưa hiểu lắm cái này là cái gì, google cũng không ra) và giày, chúng ta cố gắng thêm một tuần gì đó là được

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: hôm nay quá mệt, không đi

[Hảo hữu] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên nói với bạn: được rồi, tao tìm vài người quen kéo vậy

Đêm đó, Thánh Kỵ Sĩ cũng không đi, lý do giống lão tử. À, khi hắn ta đưa người trong thế lực đi phụ bản Hạ Cổ Bát Trận, người chết quá kinh khủng, hắn lấy cớ “lão tử là Thượng thư, cần phải ra sức vì thế lực”, lúi xính xệch lão tử vào làm đánh thuê miễn phí.

Lúc đi ra, ngó nghiêng tí, thấy Con Vịt vẫn ở chiến trường, lão tử cũng hết nói.

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: muốn chết à?

[Hảo hữu] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên nói với bạn: không sao đâu, mọi người chơi đi. Tô đã đồng ý giúp con bé max danh vọng trong tháng này rồi

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: toa đã từng nói hai người rất xứng đôi chưa nhỉ?

[Hảo hữu] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên nói với bạn: ?

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: một đôi trư!

[Hảo hữu] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên nói với bạn: ày = =

Nhanh chóng đến 12h. Thánh Kỵ Sĩ da trâu đứng cùng lão tử, ta chẳng biết làm gì, chỉ có thể ngồi im ở Yên Khâu chờ boss.

Nhìn góc phải dưới màn hình, còn tận 10 phút, hai người rảnh rồi, ngồi trên thảo nguyên bao la rộng lớn ở Yên Khâu. Người còn sống, tất nhiên phải buồn đưa tán phét rồi.

[Đội trưởng] Thánh Kỵ Sĩ: mày xem, mày thao tác tốt, động tác nhanh, người cũng mạnh khỏe, sao lại đi lừa trang bị con nhà người ta???

[Đội ngũ] Lưu Ly Tiên: lão tử không lừa ai hết!!!

[Đội trưởng] Thánh Kỵ Sĩ: nói thật ra không phải tao tiếc mấy ngàn kim, có điều tình cảm huynh đệ chẳng nhẽ không so được với mấy món đồ à?

Hắn cứ như thể coi lão tử là nhóc con lắm đường lạc lối rồi giáo huấn nhiệt tình sâu sắc, lão tử điên lên rồi đấy!!!

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: Con Vịt

[Hảo hữu] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên nói với bạn: ?

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: tao đột nhiên thấy hai chúng ta cứ thế này cũng không phải cách hay

[Hảo hữu] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên nói với bạn: đúng vậy, ly hôn thôi

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: nhưng mà đất hoang mờ mịt, Lưu Ly Tiên từ nay sẽ phải lẫn lộn một mình, thật là quá cô đơn!

[Hảo hữu] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên nói với bạn: ý gì đây?

(Người nào đó bắt đầu lộ nội tâm của sói)

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: thế này nhé Con Vịt, thật ra mày cũng là người tốt, tao không muốn làm khó mày. Hay là chúng mình ly hôn, tao tìm cách để Thánh Kỵ Sĩ lấy tao là ngon

[Hảo hữu] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên nói với bạn: [thác nước đổ ầm ầm]

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: đừng thế chứ, mày xem, người chết oan đi đầu thai đều muốn tìm thể thân đúng không? Mày muốn ly hôn với lão tử, chẳng nhẽ không kiếm được ai thay thế hộ lão tử à?

[Hảo hữu] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên nói với bạn: ...

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: điều kiện như vậy, mày cân nhắc đi. Vì hạnh phúc cả đời, đừng có sai lầm đấy.

[Hảo hữu] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên nói với bạn: ...

Lão Thánh Kỵ Sĩ bên cạnh vẫn đang thao thao bất tuyệt. Lão tử lừ lừ không nói gì.

Lão Thánh... Muốn lên mặt dạy dỗ lão tử thì phải trả giá, trả giá đó oh hohohoho

~

14. Chương 14: Làm Bậy Không Thể Sống

Từ đó về sau Thánh Kỵ Sĩ không hề quần quýt lão tử đòi đánh boss, không gọi lão tử đi phụ bản, cũng không dắt lão tử đi chiến trường. Ấc, được rồi, chính xác là hẩn trốn tránh lão tử, lặn xa tít mù khơi, cứ như sợ lão tử xách hẩn ra XXOO không bằng. Lão tử đương nhiên hiểu chuyện đang xảy ra. Ngày đó hẩn nhấn tin lên kênh nói chuyện của thể lực.

[Chủ thể lực] Thánh Kỵ Sĩ: Vịt Chết, méo được đẩy bi kịch cho tao!

Tin tức vừa lên cũng nhanh chóng chìm ngấm trong cơn sóng trò chuyện phiếm trong thể lực, ta coi như không nhìn thấy gì.

Tên Đường Tăng xấu xí người thần công phần kia cuối cùng cũng biến khỏi tầm mắt lão tử, bỗng chốc phong cảnh đất hoang trở nên thật rộng mở trong tầm mắt lão tử. Đường Tăng sợ mà chạy, lão tử tự nhiên rất rảnh rang, quyết định làm nốt mấy nhiệm vụ chưa xong.

Vì thế có đoạn dưới đây:

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: Con Vịt, Dương Giác Chủ ở đâu?

[Hảo hữu] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên nói với bạn: Cừu Lê

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: lười tìm, mua hộ cái đi

[Hảo hữu] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên nói với bạn: [giận]

Hệ thống: Ký thụ điểm (1) có Chích Tiệm Uyên Ương Bất Tiệm Tiên dùng linh đồng gửi bán cho bạn một cái [Dương Giác Chủy], xin hãy nhanh chóng đi tìm mua

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiệm Uyên Ương Bất Tiệm Tiên: Con Vịt, tỉnh nào đan tìm ở đâu?

[Hảo hữu] Chích Tiệm Uyên Ương Bất Tiệm Tiên nói với bạn: Ba Thực

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiệm Uyên Ương Bất Tiệm Tiên: lười tìm, mua hộ ta 10 cái đi

[Hảo hữu] Chích Tiệm Uyên Ương Bất Tiệm Tiên nói với bạn: [giận]

Hệ thống: Ký thụ điểm có Chích Tiệm Uyên Ương Bất Tiệm Tiên dùng linh đồng gửi bán cho bạn [Tĩnh Nảo Đan], xin hãy nhanh chóng đi tìm mua

Lát sau, gặp Hồng Ngưu ở Kiến Mộc

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiệm Uyên Ương Bất Tiệm Tiên: Con Vịt, có mấy đối thủ ở Kiến Mộc, quá kiêu ngạo, qua giúp một tay, lão tử giết hết chúng.

Hệ thống: Chích Tiệm Uyên Ương Bất Tiệm Tiên xin vào đội

Sau đó, hấn tăng máu, lão tử giết người, phối hợp rất hoàn hảo.

Ba tên đó treo máy luôn.

[Hảo hữu] Chích Tiệm Uyên Ương Bất Tiệm Tiên nói với bạn: sao bọn nó lại đắc tội mày?

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiệm Uyên Ương Bất Tiệm Tiên: ặc, bọn nó cũng không phải ăn no rồi hơi, đắc tội gì?

[Hảo hữu] Chích Tiệm Uyên Ương Bất Tiệm Tiên nói với bạn: sao mày lại giết họ?

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiệm Uyên Ương Bất Tiệm Tiên: ai bảo chúng nó khinh người

Hệ thống: Chích Tiệm Uyên Ương Bất Tiệm Tiên rời khỏi đội ngũ, đội ngũ giải tán.

Hệ thống: CTUUBTT cuồng tính đại phát.

Hệ thống: Lưu Ly Tiên thi triển kỹ năng hồi sinh

Hệ thống: Lưu Ly Tiên thi triển kỹ năng thần tốc

Kết quả: Lưu Ly Tiên lên ngựa chạy

Kết quả đêm nay, vừa giết một con trâu con đã lòi ra một con ngưu ma vương đi báo thù hộ.

[Thế giới] Hồng Phát Ma Vương (2): Lưu Ly Tiên, bắt nạt nick nhỏ vui không? Ra đây lão tử chơi với nhà người.

Được rồi, ta thừa nhận ta ngứa tay. Thật ra chơi game còn có một thú vui khác ấy là PK.

Hơn nữa, ở thế giới này, thắng bại chỉ là mây bay mây bay, lão tử cũng chẳng ngu gì đi làm cái trò xóa acc các kiểu, vì thế lúc đó lão tử chẳng ngần ngại gì xuống tay tìm rắc rối.

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiệm Uyên Ương Bất Tiệm Tiên: Con Vịt, tao không có loa, mày phát tin Thiên hạ hỏi xem mấy giờ, ở đâu

[Hảo hữu] Chích Tiệm Uyên Ương Bất Tiệm Tiên nói với bạn: [giận] mày mua đi xem nào?!

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiệm Uyên Ương Bất Tiệm Tiên: được rồi, Con Vịt, tao vay 100 kim mua cái loa

[Hảo hữu] Chích Tiệm Uyên Ương Bất Tiệm Tiên nói với bạn: ==

[Thế giới] Chích Tiệm Uyên Ương Bất Tiệm Tiên: Ma Vương, nó không có loa, hỏi người khi nào ở đâu

Thiên hạ ồ lên một loạt.

Đội đến khi lão tử tới Lưu Vân Độ, xung quanh đã đầy ắp người đứng xem.

Hồng Phát Ma Vương đứng giữa sân, quả nhiên là tóc hồng!

Hắn không mặc đồ thời trang, nhìn ngoại hình đã biết là bộ đồ kiếm khách cấp 70, gọi là Thanh Dương.

Để tránh làm ồn, xung quanh không ai nói gì.

[Hào hử] Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên nói với bạn: tên đó full set Thanh Dương, luyện hóa Mẫn Quyết và Cương Quyết, phải cẩn thận.

Đối phó với kiếm khách, đáng khinh là vương đạo.

Luận trang bị, hai bên không chênh lệch nhiều. Hắn vừa thấy lão tử xuất hiện thì lập tức dùng Thái Thượng Kiếm – một kỹ năng áp bức của kiếm khách. Sau Thái Thượng Kiếm là Định Thân, Phục Chờ chờ trạng thái không thể công kích và miễn dịch kết thúc, tốc độ di chuyển cũng rất nhanh.

Vì vậy, lão tử liền làm chuyện đáng khinh của đạo sĩ – triệu hạc, lên ngựa, chạy hướng ngược lại nhằm kéo dài khoảng cách, sau đó mở trạng thái giết người.

Đầu tiên xác định mục tiêu công kích của tiên hạc là hắn, tiến hành công kích.

Trong lúc hắn sợ hãi công kích xác định địa điểm của tiên hạc, lập tức dùng kỹ năng Phá Kỹ hạ giá trị pháp lực của hắn, sau Phá Kỹ dùng Định Thân cố định hắn.

Tiên hạc cứ đứng tại chỗ công kích, bản thân thì dùng trạng thái Thần Tốc chạy xa ra cách hắn khoảng hai trăm thước. Ở khoảng cách này hắn không thể trả đòn, cũng mất nửa máu vào tay lão tử.

Phản ứng của tên này cũng rất nhanh nhạy, gặp nguy không loạn. Hắn lập tức thượng kiếm, lão tử thấy thế cũng lập tức lên ngựa. Hắn giơ kiếm nhắm vào tiên hạc của lão tử.

Lão tử bay nhanh về phía sau. Người xem không nói một lời, thấy lão tử bay tới tự động lùi ra sau tạo thành một lối đi. Lúc này lão tử không rảnh quan người khác, trong lúc hắn chém tiên hạc lão tử phải gọi cục cứng về được lần nữa.

Lúc này lão tử triệu một con phượng hoàng, công kích của phượng hoàng cao, tầm bắn xa. Sau đó hắn lại bay về đây, nhanh chóng thu hẹp khoảng cách, tập trung công kích mục tiêu phượng hoàng, tiến hành công kích.

Lúc này dường như hắn hoàn toàn định chú tâm đánh phượng hoàng của lão tử, mà hắn cũng không còn nhiều máu, da dày như ngư ma vương cũng không thể chịu được.

Xét công kích của hắn, bốn đao là giải quyết được phượng hoàng, vì thế lúc hắn đang tập trung tấn công phượng hoàng, lão tử tiến hành triệu tiên hạc về lần thứ ba.

Đến giờ, giá trị pháp lực của ta cũng không còn nhiều lắm.

Ta lại xác định hắn làm mục tiêu công kích của cục cứng, cưỡi ngựa quay lại, cách hắn khoảng mười thước thì triển khai Thần Tốc, cách khoảng ba thước lập tức triển khai Phù Kinh Quỷ Thần. Thật ra giờ cũng đuối rồi, công kích thế cũng không sao lắm.

Lão tử lập tức hóa Tâm Ma, dùng thêm Lui Quỷ Phù để công kích.

Bên ngoài pháo mừng nổ âm ỉ, một hàng chữ viết sai, không ngừng xuất hiện: “Tiên ca, tiên ca”

Lão tử đột nhiên nghĩ đến Arnold Schwarzenegger, nghĩ tới cơ thể lực lưỡng và bộ ngực nở nang của ông ta, tự động xướng lời kịch tương ứng: “Tiên ca tinh khiết đàn ông, thiết huyết sử thái long”

Lão tử cũng không hưng phấn đến thế, cũng chẳng bị trang B. Nghĩ thử xem một ngày người bị nhốt vào lồng sắt, phải đấu với đồng loại, bên ngoài có một đồng người cổ vũ vây xem, cuối cùng người thắng. Người có cao hứng không?

Trong thế giới vòng du, mọi thứ đều chỉ là giả thiết.

Thành bại của chúng ta chẳng qua là kết quả tính toán của số liệu, thắng cũng là may mắn. Nếu lúc ta ra Phù Kinh Quỷ Thần, hắn ra chiêu chống lại, trong trạng thái Sợ hãi Chống cự, sau đó dùng Lưu Phong Úc Khí tấn công ta, hắn là ta sẽ chết tươi trong tay hắn.

Hơn nữa, giá trị kỹ năng của ta – kẻ còn đứng – chỉ còn lại một tầng hơi mỏng.

Có điều người cổ vũ không nhìn thấy điều đó. Họ chỉ nhìn thấy Hồng Phát Ma Vương ngã xuống, còn ta vẫn đang đứng.

Quả thực, khi đó, lão tử đang định tỏ vẻ u buồn thâm trầm, nhưng ngay giây tiếp theo...

[Gần] Thánh Kỵ Sĩ: haha, hồng mao quái như vậy cũng dám gọi nhíp (hát hí khúc), bản thân đi đâm đầu vào truyền tống thạch mà chết đi! Yêu tử được lắm! Tao khát, mày gay tao cũng cười! Con Vịt, tao lấy nó, ly hôn đi!

Gì cơ???

Lão tử chết Mông Hồng Thiên Hạ cũng phải chết.

Một lúc lâu sau, khởi động lại CPU, lão tử quay đầu nhìn nam y sư toàn thân mặc bộ thời trang, tóc trắng chân xiêu vẹo vô cùng phiêu dật, lại xem xét chiến sĩ nguơ cao mã đại, đao ba tung hoành, trên đầu có hai cặp sừng rõ ràng là loài thú.

GM, đợi ta đâm chết ở truyền tống thạch Lưu Vân Độ xong, xin hãy đánh gãy tay ta hộ ta luôn đi!

Amen...

1. Ký thụ điểm: Cửa hàng ký gửi hàng hóa
2. Tên bạn này sâu ciu: Ma Vương Tóc Hồng =))

15. Chương 15: Xin Ở Riêng (ly Hôn)

Để kết hôn trong trò chơi, hai người khác phái phải dùng tơ hồng buộc nhau thành người có duyên, sau đó cùng nhau làm nhiệm vụ giúp tăng điểm tình cảm, khi điểm tình cảm đạt đến 100 thì có thể kết hôn.

Đêm hôm Thánh Kỵ Sĩ kích động, dùng tơ hồng buộc luôn chúng ta thành kẻ có duyên.

Tinh thần lão tử sa sút trầm trọng.

T_T

Đêm hôm tĩnh lặng, một người trồng cây ở Đông Hải Chi Tân, đau khổ suy tư. Lão tử đang nghĩ mình có giục cưới đâu, cmn, GM, lão tử muốn bỏ nhà ra đi.

Không biết Con Vịt đến từ lúc nào, cũng ngồi xuống bên cạnh lão tử.

Sóng biển hư ảo tầng tầng lớp lớp, trùng trùng điệp điệp cuộn cuộn; trên bờ cát vàng óng ánh có mấy con hỏ quái túm năm tụm ba lượn lờ. Cảm giác trống trải đơn điệu. Nhìn ra xa là những hòn đảo ngoài khơi, thực sự cảm nhận được cảm giác trời biển mênh mang bất tận.

Sóng biển ảo dội vào đá ngầm, phát ra từng đợt âm thanh dữ dội qua tai nghe. Không có thông báo hệ thống, không ai phát tin thể giới, hôm nay Thiên Hạ chợt im lặng tới mức tiếng chân rơi cũng nghe rõ.

Trên màn hình chỉ còn lại hai người đang nhìn biển rộng, không thấy hoa nở.

[Hảo hữu] CTUUBTT nói với bạn: Muốn lấy Thánh Kỵ Sĩ thật hả?

[Hảo hữu] Bạn nói với CTUUBTT: đi thôi

[Hảo hữu] CTTUUBTT nói với bạn: ?

[Hảo hữu] Bạn nói với CTUUBTT: xin ở riêng

Lão tử xin nhập đội với tên nhà giàu này, sau đó đi theo hắn đến Hồ Ứng Long, sau đó tìm NPC tên khá là văn nghệ – Bi Hoan Ly Hợp Thống Thị Tình *tên khiếp quá*, cuối cùng tự mình xin ở riêng.

Có điều lại gặp chuyện ngoài ý muốn nho nhỏ.

[Hệ thống]: Tiền của bạn không đủ để trả phí ở riêng lần này.

= =

Lưu Ly Tiên quay qua thạch truyền tống của Hồ Ứng Long, định đi

[Hảo hữu] CTUUBTT nói với bạn: ?

[Hảo hữu] Bạn nói với CTUUBTT: à,... chờ tao một phút.

[Hệ thống]: CTUUBTT đề nghị giao dịch với bạn

[Hệ thống]: Linh kim linh ngân linh đồng giao dịch 100 kim linh ngân linh đồng. Giao dịch thành công.

Cái gọi là ăn ý chính là được bồi đắp như thế...

Sau khi xin ở riêng thành công ở chỗ NPC xấu xí kia, lúc đứng trước thạch truyền tống Ứng Long Hồ, lão tử nghĩ ngợi xem lúc chia ly buồn thảm thì nên nói gì cho thích hợp để Con Vịt cảm thấy áy náy trong lòng, ờ... dù sao thì Lưu Ly Tiên nhiều kẻ thù hơn bạn, tiêu Hoa Thước Dực, Lam Dực, Hồi Linh Đan khá lá kinh khủng, hơn nữa lại còn sửa trang bị, hồi sinh phù, các loại đạo cụ nhiệm vụ, vân vân và mây mây, trông thể chữ vung tay một cái cũng tốn kém ra phết đấy.

(Nếu Con Vịt đáng thương biết ý tưởng của người này bây giờ, sợ là sẽ treo đầu thưởng cũng nên...==)

[Chủ thể lực] Thánh Kỵ Sĩ: vợ gay ơi, ra đây đi phụ bản Cổ Bát Trận nào

Ngục trà trong mồm lão tử...vì câu nói đó...mà phun ra sạch sẽ, không khí thương cảm mắt công sức xây dựng đã biến hết không còn sót tí nào.

[Thượng thư Thế lực] Lưu Ly Tiên: Thánh.Kỵ.Sĩ!!! Lão tử x đại gia người!!!

[Thế lực] Đại Gia Người: à...lão Tiên ca...chuyện gì từ từ, từ từ rồi nói, em vô tội mà...

Đêm hôm sau, theo thường lệ là 3vs3 đi kỹ trường nhưng Con Vịt tách ra, đi hỗ trợ Hoa Trư đánh phụ bản 59. Ta và Thánh Kỵ Sĩ không thể đánh tiếp, ta bèn nghĩ đến đi chiến trường.

[Hảo hữu] Bạn nói với CTUUBTT: này, 59 xong ra đi chiến trường với lão tử không?

[Hảo hữu] CTUUBTT nói với bạn: còn 1 trận, mày đi trước với Thánh Kỵ Sĩ đi thôi

Lúc ấy lão tử cũng không cảm thấy gì, đi chiến trường một mình. Bạn nên biết chiến trường là nơi đao kiếm không có mắt, lão tử lại là một tên gay người gặp người ghét, không tổ đội với bác sĩ mà đi cũng là một loại quá trình đau đớn tuyệt vọng đó. Vì vậy cảnh thường thấy là lão tử đi cùng một đám cận bã trung lập, sau đó khi kẻ địch nhắm vào lão tử, xung quanh nhìn thấy liền mặc xác lão tử một mình, bỏ chạy hết!

Bi phần!

Lăn lộn bốn trận, chết vô số lần, hệ thống vui sướng mỗi khi người gặp họa kiêm sà nhà lạnh lẽo vô tình nói: Bạn đã chết. Linh lực giảm 50%. Độ bền trang bị giảm 2%.

Lão tử nổi giận!

Mở tọa độ Con Vịt ra xem, lão tử càng giận!

Tên này thế mà đang ở Ba Thục Diêm Tuyền thôn! (1)

—

[Hảo hữu] Bạn nói với CTUUBTT: trong vòng 3s, lập tức xuất hiện ở cửa chiến trường cho lão tử, nếu không khỏi ly hôn.

[Hảo hữu] CTUUBTT nói với bạn: tao dạy Lắm Tắm câu cá. Ai chọc mày?

[Hảo hữu] Bạn nói với CTUUBTT: [đập bàn] một

[Hảo hữu] CTUUBTT nói với bạn: ...

[Hảo hữu] Bạn nói với CTUUBTT: hai

[Hảo hữu] CTUUBTT nói với bạn: được rồi được rồi, nhập đội, lập đội đi chiến trường

Hai người lập đội xin chiến trường, lão tử đảo qua đám buồn bực lúc này, nhưng lúc sau lại càng buồn bực hơn.

[Hảo hữu] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: gay, đến phụ bản Dịch Kiếm giúp cái

[Hảo hữu] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: biến, lão tử đi chiến trường

[Hảo hữu] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: chiến trường? Mà lại lôi Con Vịt theo?

[Hảo hữu] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: lão tử không được dắt nó theo à?

[Hảo hữu] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: tao nói này, đồ nhân yêu chết bầm, mà để ý tí được không? Con Vịt người ta theo đuổi Hoa Trư lâu như vậy, mãi mới có tia sáng, một đại lão gia như mày chen vào làm gì? Tha cho nó để nó lấy vợ đang hoang đi?

Lão tử chợt thấy mắt mũi văng vát.

Một lúc lâu sau, trên máy chủ

[Hảo hữu] Bạn nói với CTUUBTT: không được, đi rồi

[Hảo hữu] CTUUBTT nói với bạn: đi nốt trận này đi

Lão tử đột nhiên thấy nóng đầu

[Hảo hữu] Bạn nói với CTUUBTT: đã bảo không được! Mẹ nó chứ mày lẽ mà lẽ mề, sứt sùi uốn éo, mà còn là đàn ông không?

Mắng xong, ta rời khỏi chiến trường. Hệ thống nhắc nhở sau khi rời khỏi chiến trường, 30 phút sau không vào được nữa, lão tử ấn xác nhận. Sau khi rời đội, ta lập tức lên Phong Hỏa Luân, ra Ba Thực.

Kênh trò chuyện còn giữ câu nói của Con Vịt trong đội:

[Đội trưởng] CTUUBTT: [lắc đầu] đổi sắc mặt còn nhanh hơn đàn bà nữa...

Ta ở Yên Khâu nhất Thiên châu một mình. Đây là đạo cụ trong trò chơi, cứ đúng giờ là rơi xuống, có thể dùng để đổi trang bị. Thánh Kỵ Sĩ đã gọi vài lần, cuối cùng lão tử cũng không vực dậy tinh thần để đi phụ bản nổi nên chặn tin nhắn, cấm cúi nhất châu.

[Hảo hữu] Lầm Tầm Hoa Trư nói với bạn: Tiên ca ca, kéo em đi phụ bản 55 được không?

[Hảo hữu] Bạn nói với Lầm Tầm Hoa Trư: Uyên ương ca ca nói anh ấy đi một mình hơi chậm

Lòng ta hoài nghi: Con Vịt này dù chậm đến chết cũng đâu có tìm người giúp? Hai người đi thế càng chậm càng tốt chứ?

Tuy nghĩ thế nhưng ta vẫn nhập đội.

Lúc ta dùng lệnh tập hợp để truyền tống đến phụ bản 55, Uyên Ương đang đóng vai đứng với Hoa Trư, ừ... Nhìn quả cũng là một cặp xứng đôi đấy.

Đội có hai vị bác sĩ, đương nhiên việc đánh quái khổ cực là của lão tử rồi. Hai người không nói chuyện, lão tử cũng chẳng thể nói gì vào, mà cũng không thể bảo lão tử hỏi rằng có phải hai người đang tâm tình yêu đương gì đó không, vì thế lão tử giữ im lặng.

Đánh một mạch đến boss pháp sư Trình Phong, cuối cùng cũng có người lên tiếng:

[Hảo hữu] Lầm Tầm Hoa Trư nói với bạn: anh Tiên

Lão tử dùng Định Thân trụ boss, nhanh chóng trả lời

[Hảo hữu] Bạn nói với Lầm Tầm Hoa Trư: ?

[Hảo hữu] Lầm Tầm Hoa Trư nói với bạn: vừa ... vừa rồi anh Uyên Ương cầu hôn với em

Tim lão tử lag 10s. Đương nhiên đừng tưởng lão tử ghen! Là một cô gái 29 tuổi, sắp 3 xoi đến nơi rồi, cũng không còn là tiểu ngôn trung nữ (2) có trái tim thủy tinh nữa rồi. Nhưng dù mọi thứ đều đã quen tay, ta vẫn cảm thấy hơi chập chờn.

[Hảo hữu] Bạn nói với Lắm Tắm Hoa Trư: Trư này, kể ra Con Vịt cũng rất tốt, thao tác của nó rất hợp với kiểu Tiểu bạch như em, nói gì cũng là em lời. À, đương nhiên ngoại trừ tính cách hơi đàn bà, mọi ưu điểm đều ổn, hơn nữa đây cũng chỉ là trò chơi, cứ lấy đi

Lão tử nói được lời lẽ sâu sắc thấm thía đến mức này, lập tức Hoa Trư không để ý đến lão tử.

Nghĩ lại thật đúng là lòng đàn bà, sâu như đáy biển, sâu không lường được, không lường được đâu...

= =

Nếu Con Vịt muốn kết hôn với Hoa Trư, lão tử lại cứ lôi kéo hấn thì quả thật không tốt. Vì thế, ngày thứ 5 ở riêng, Lưu Ly Tiên tổ đội Uyên Ương đi Hồ Ứng Long.

Tên NPC xấu xí kia tuyên bố hai người hủy bỏ quan hệ vợ chồng thành công.

Chồng trở thành người đứng, lão tử thành người chưa cưới.

Sau trò đùa khôi hài này, chúng ta đều tự do. Có điều từ nay về sau, đất hoang mệnh mang, chẳng còn thấy tọa độ đối phương nữa...

16. Chương 16: Cho Người Biết Mùi First Blood

Mỗi ngày, trồng cây ở Đông Hải Chi Tân

[Hảo hữu] ltht nói với bạn: [khóc] Tiên ca ca, vì sao em không câu được con cá nào?

Lão tử thở dài, xin nhập đội, nhìn tọa độ của người cùng đội rồi tìm được con bé ở Ba Thục Diêm Tuyền. Khi đó con bé đang giờ cần câu cá.

[Hảo hữu] Bạn nói với ltht: cùng câu đi

Vì thế một đội hai người ngồi câu cá.

Sau một lúc lâu

[Hệ thống] Lưu Ly Tiên câu được một cá chép bạc

[Hệ thống] Lưu Ly Tiên câu được một cá chép bạc

[Hệ thống] Lưu Ly Tiên câu được [Di động kính – phần 1]

[Thế giới] Lưu Ly Tiên rảnh rồi đi câu ở thôn Ba Thục Diêm Tuyền, đang buồn vì cá ở đây không đủ béo tốt thì tự nhiên thấy cá lớn há mồm phun ra quyển [Di động kính – phần 1], không thể không kinh ngạc ngây dại. Quả nhiên là vận khí đến thì không thể ngăn nổi.

[Hảo hữu] ltht nói với bạn: [khóc] Tiên ca ca, vì sao em không câu được

[Hảo hữu] Bạn nói với ltht: kỹ năng câu cá và danh vọng của ta cao hơn em

[Hảo hữu] ltht nói với bạn: [đập bàn] sao lại bắt nạt người ta vậy chứ!

[Hảo hữu] Bạn nói với ltht: Em thử dùng mỗi câu liên ngư xem?

[Hảo hữu] ltht nói với bạn: có liên quan đến mỗi câu ạ?

[Hảo hữu] Bạn nói với ltht: có liên quan. Em dùng mỗi cá chép bạc, tỷ lệ câu được cua vàng nhỏ là 35%, cá trắm cỏ 45%, liên ngư 20%. Dùng cá trắm cỏ làm mồi thì tỷ lệ là 30%, 55% và 15%. Nếu dùng cua vàng nhỏ thì là 50%, 40% và 10% (giá trị đổi danh vọng của từng loại cá: liên ngư > cá trắm cỏ > cua vàng nhỏ)

[Hảo hữu] ltht nói với bạn: [sợ hãi than thở] Tiên ca ca thật hiểu biết!

Lão tử lệ rơi ào ạt.

[Hảo hữu] Bạn nói với ltht: em không xem tư liệu trên trang chủ à?!!!

Ngồi dần ra ở thôn Diêm Tuyền mấy giờ thì Con Vịt login.

Lão tử thấy chính chủ đến thì lập tức xê ra chút chút, ít ra cũng phải có tí ý thức tự giác.

[Hảo hữu] Bạn nói với ltht: Con Vịt lên rồi, em gọi nó đi

[Hảo hữu] ltht nói với bạn: ...

Dắt chó công kiếm đập bánh xe, lão tử nhàm chán đến người sắp toàn lông rồi.

Sau đó Thánh Kỵ Sĩ đưa lão tử đi Hình Thiên Cốc Song Bản, còn nói cái mớ gì mà “mày là Thượng thư, hàng ngày ăn no rồi nằm khoèo, chơi bồi lêu lổng, chẳng làm ăn gì nên thân...” các kiểu con đà điểu.

Lão tử khinh. Lão tử làm Thượng thư còn không được lương nhé.

[Thượng thư Thế lực] Lưu Ly Tiên: Một từ thôi – g-u-n... Còn dám làm phiền lão tử, lão tử đánh gãy một trong ba chân của mày.

[Chủ Thế lực] Thánh Kỵ Sĩ: ...

[Thế lực] Nhĩ Đại Gia: ...

[Thế lực] Ngoại Tinh Nhân: ...

[Thế lực] Nhất Dạ Phong Lưu Bách Hoa Tàn (1): vì thế, Thái giám này, từ nay mày không còn cô đơn nữa rồi.

[Thế lực] Doanh trại quân đội là nơi rèn luyện sắt thép, chủ thế lực trực xuất Nhất Dạ Phong Lưu Bách Hoa Tàn ra khỏi thế lực.

= =

[Thông cáo Thế lực] Nhất Dạ Phong Lưu Bách Hoa Tàn gia nhập thế lực

[Thế lực] Nhất Dạ Phong Lưu Bách Hoa Tàn: [khóc lóc âm ỉ] lão đại, em sai rồi, em sám hối... nói thật quá là có tội

[Thế lực] Doanh trại quân đội là nơi rèn luyện sắt thép, chủ thế lực trực xuất Nhất Dạ Phong Lưu Bách Hoa Tàn ra khỏi thế lực.

[Thông cáo Thế lực] Nhất Dạ Phong Lưu Bách Hoa Tàn gia nhập thế lực

Lão tử dần ra ngoài thành U Châu.

[Chủ thế lực] Thánh Kỵ Sĩ: nhân yêu chết tiệt, chúng ta đi kiểm điểm tình cảm nào

Phụt...

Một câu thôi cũng khiến lão tử xanh lè mặt mũi (Mọi người: ==), đùa bỡn đêch gì!

[Thượng thư Thế lực] Lưu Ly Tiên: à... không vội không vội, lão tử chưa kịp làm gì, cây cối chưa trồng, phụ bản chưa đi, tình cảm cái nỗi gì giờ này! Chuyện kia, vừa rồi ai nói muốn đi Song Bản? Tổ đội lão tử nhanh lên...

Đối với cấp bậc hiện tại của ta, Hình Thiên Song Bản rất đơn giản. Tổ hợp đoàn đội cực kỳ khả quan: hai thiên cơ, ba thầy thuốc, một chiến sĩ – khỵ, Thánh Kỵ Sĩ, một pháp sư, một cung tiễn thủ, một kiếm khách, hơn nữa còn có tại hạ bất tài đây...một đạo sĩ.

Lão tử vừa nhìn tổ hợp này đã có dự cảm xấu. Quả nhiên Con Vịt nói một câu:

[Đội ngũ] ctuubtt: Lưu Ly Tiên, hôm nay chúng ta đánh hồn nhé

@_@

Lão tử sợ ngây người...

Gì cơ???

Chiến hồn là boss ẩn của Hình Thiên Cốc, rơi ra vũ khí cấp 70 của các môn phái, đương nhiên sức mạnh của nó cũng tương đương với chiều cao luôn. (quá sức phiền muộn luôn...)

Mỗi lần đánh, dù chết nhiều hay chết ít thì cũng phải đánh hơn 30 phút mới xong là nhanh...

GM, ta muốn sửa game...

Đầu óc ta nhanh chóng hoạt động, đánh Hình Thiên Chiến hồn cần phải giao nộp 20 máu anh hùng cho NPC cuối cùng, mỗi người hai cái. Lão tử nhanh chóng phản ứng:

[Đội ngũ] Lưu Ly Tiên: à...ta không có máu anh hùng, mọi người đi đi, ta không đi...

Lão tử đang muốn té cho nhanh thì một dòng chữ xuất hiện làm đau ê cả người.

[Đội ngũ] ctuubtt: không sao, tao có nhiều lắm, tí tao cho mày.

Những lời này của hắn thật hòa ái dễ gần, nhìn hắn nói mặt mũi sao mà hiền lành dễ mến, nghe mà nghĩ tấm lòng hắn sao rộng mở như biển lớn bao la (tha thứ cho ta không thể diễn đạt được ý tứ...amen)

Con Vịt, chờ mờ mờ *&\$&*&#^*

==

[Hảo hữu] lht nói với bạn: Tiên ca ca, anh không muốn kết hôn với lão đại đúng không? Uyên Ương ca ca nói vậy thì chắc chắn anh sẽ đi đánh hồn

[Hảo hữu] Bạn nói với lht: ==

GM, xin người của đồng cả nhà Con Vịt...

Phụ bản Hình Thiên cũng dễ đánh, nhóm 10 người thì đến 4 5 người nhàn hạ, ta và bọn Thánh Kỵ Sĩ đánh bữa bãi cũng qua, cuối cùng Con Vịt giết Ô Khang và boss Hình Anh khi mở Bát Môn. Các nick nhỏ đi cả đường không hề hấn gì.

Có điều lúc đánh hồn thật thì hơi nghiêm trọng. Ta vẫn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta khai hoang, khi đó Chiến Hồn ca ca chưa thể hồi giá trị pháp lực, lão tử thường mang hai đệ tử thay nhau rút mana của hắn, sau đó mọi người cùng định thân rồi giết thẳng.

Nhưng cái gì lạm dụng quá cũng không tốt, cuối cùng hệ thống lại tùy tiện cho nó trạng thái vô hạn hồi lam. Hiển nhiên hắn dễ dàng đánh cho bọn ta rằng rơi đầy đất = =

Khi đó, để boss không thoát ly trạng thái chiến đấu, lão tử thường xuyên liều mạng đến hồng hết trang bị. Đợi đến khi đánh xong phụ bản, mọi người đều thẻ không bao giờ quay lại đây nữa.

Khụ, đương nhiên hôm sau, mọi người lại đến. Trên diễn đàn khi đó, chúng ta 10 người thì có đến 6, 7 tay chuyên viết bài.

==

[Đội trưởng] Thánh Kỵ Sĩ: bàn bạc trước xem đánh thế nào đã?

[Đội ngũ] Lưu Ly Tiên: nó không gây thương tổn phụ, chỉ có huy khảm (2) và đánh thường (3). Kỹ năng chủ yếu là: Tê Tâm Liệt Phế, Liệt Phá Phong, Liệt Địch Phủ – kỹ năng bình thường. Còn có 2 tuyệt chiêu giết người trong nháy mắt. Đầu tiên boss nói chuyện, sau đó Cuồng Phủ Liệt là kỹ năng quần công, giết người trong vòng 1s. Lúc này tank (4) phải ra kỹ năng vật lý triệt tiêu đặc biệt, cầu trời là nó hiểu ý cậu.

[Đội ngũ] Lưu Ly Tiên: kỹ năng quần công thứ 2 của boss là Trung Thuần Bài, dùng búa gõ tám khiên trong tay, tỏa ra một vòng sáng vàng, thời gian cũng khá dài khoảng 4-5 giây, nhân khoảng thời gian này có thể né tránh hoặc lợi dụng châu huyền hóa Ngạnh Giang.

[Đội ngũ] Lưu Ly Tiên: hết máu 50% thì lúc boss phát cuồng, cứ giảm 10% máu lại lên cơn một lần, tức là một lần cừu hận, lúc này nên chú ý nếu cừu hận đặt lên người mình thì cố mà giảm, không giảm được thì lên ngựa chạy.

[Đội ngũ] Lưu Ly Tiên: lúc boss sắp chết cũng có loạt chiêu cuối cùng: Nộ Vắn Thương Thiên, Thuần Phát, Vô Tụ Khí, Cao Hội Tâm, Thuần Miếu Địch. Kỹ năng Thuần Miếu Địch tank luôn phải đỡ, kỹ năng này làm lạnh trong thời gian dài; ta đi phụ bản này rất nhiều lần, nhiều nhất là nó dùng ba lần, bình thường chỉ dùng hai lần trái phải. Nếu phối hợp tốt, boss này đánh cũng dễ, cứ để một người cưỡi ngựa giữ boss, đảm bảo nó không ra khỏi trạng thái chiến đấu, sau đó quan sát xem khi nào nó ra kỹ năng quần công. Bình thường chắc khoảng 30 phút là xong.

[Đội ngũ] ltht: [sợ hãi than] Tiên ca ca, anh là họ hàng nhà Chiến Hồn à?

[Đội ngũ] llt: = =

[Đội trưởng] Thánh Kỵ Sĩ: cứ thế đi. Vay gay này, mày giữ boss. Con Vịt, Hoa Trư...thầy thuốc đứng xa hồi máu, có hồi sinh phù chưa?

[Đội ngũ] llt: 1111

[Đội ngũ] ctuubtt: 1111

[Đội ngũ] Tiêu Diêu Trường Hà: 1111 (5)

...

[Đội ngũ] ltht: 1111 là sao?

Cả đội hắc tuyến.

[Đội ngũ] ctuubtt: là đã chuẩn bị xong rồi

[Đội ngũ] ltht: à. 1111

Nói thật đời này lão tử ghét nhất đánh boss này. Nó cao đến độ không bình thường, mình đứng trước mặt nó cứ như ôm chân nó vậy, một khúc chân giò... = =

Lão tử lùi ra khoảng cách công kích xa nhất, đứng tấn công nó. Thông báo lần đầu quần công, lần hai quần công... Sau đó chín người đồng loạt hôn môi đất mẹ đáng yêu. Boss bắt đầu đuổi theo lão tử, có điều lão tử không hề lo lắng vấn đề này, lão tử vẫn giữ nó được.

Vì thế lão tử cười phong hỏa luân, nhàn nhả kéo Chiến Hồn.

[Đội ngũ] ltht: này Tử Tâm Hải, bạn đừng theo sau tôi được không? Tôi không di chuột được

Lão tử liếc mắt nhìn Tử Tâm Hải kia, đó chỉ là một cung tiễn thủ cấp 70, lúc này vẫn ngồi im trên lưng ngựa, rõ ràng là chọn tự động theo sau Hoa Trư. Sau đó lão tử một tay tiếp tục ấn chạy, một tay mở thống kê công hiến thao tác trong phụ bản ra, tên này hóa ra công kích còn thấp hơn Hoa Trư!

Ấy dà...không thể mang theo tên tai họa thế này!!!

Mọi người tiếp tục đánh boss, 9 người chết 5 lần, cuối cùng ở phút 36 boss ngã xuống, Phong Hoa Tuyết Nguyệt cung rơi ra.

[Thông cáo Thế giới] Thánh Kỵ Sĩ dùng hết sức đánh một đòn chí mạng, Hình Thiên Chiến Hồn ngửa mặt nhìn trời, hét lên một tiếng không cam lòng, sau đó tan đi như sương khói. Lúc bụi bặm rơi xuống, trong không trung xuất hiện một món vũ khí, dĩ nhiên là [Phong Hoa Tuyết Nguyệt].

Thánh Kỵ Sĩ chia đồ cho mọi người, chỉ giữ lại cái cung. Mọi người đều không nói chuyện, cũng không rời đội. Đến cấp bậc này, bình thường không đánh cũng không ai nói gì, nhưng đến đánh hồn cũng ngồi không còn muốn được chia à...

[Đội ngũ] Lưu Ly Tiên: đưa đội trưởng cho tao

Mẹ nó chứ mớie muốn làm người xấu, để lão tử làm thì cũng hay lắm đây.

[Hệ thống] Đội trưởng nhường chức cho Lưu Ly Tiên, Lưu Ly Tiên trở thành đội trưởng.

[Thông cáo Đội ngũ] Đội trưởng đưa [Phong Hoa Tuyết Nguyệt] cho ltht.

[Đội ngũ] Tử Tâm Hải: ta kháo, éo gì Lưu Ly Tiên người bị mù à? Phân cung cho thầy thuốc! Lão tử bốc cả tổ tông nhà người lên...

Hắn đứng đầu đó thao thao bất tuyệt, đáng tiếc không ai trong đội nói chuyện.

[Hệ thống] Đội trưởng đuổi Tử Tâm Hải ra khỏi đội

Ở cửa phụ bản, hắn vẫn đang đứng vắng nước bọt.

[Hệ thống] Lưu Ly Tiên bộc phát cuồng tính

[Hệ thống] Định Thân đánh trúng Tử Tâm Hải, tạo thành 1012 thương tổn, Tử Tâm Hải tiến vào trạng thái định thân

[Hệ thống] Hội Tâm Nhất Kích đánh trúng Tử Tâm Hải, tạo thành 4006 thương tổn, Tử Tâm Hải tiến vào trạng thái úc khí

[Hệ thống] Phù Kinh Quỷ Thần đánh trúng Tử Tâm Hải, tạo thành 5024 thương tổn, Tử Tâm Hải tiến vào trạng thái sợ hãi

[Hệ thống] Bạn đã đánh bại Tử Tâm Hải.

Người trong đội chủ yếu là của Mông Hồng Thiên Hạ, đứng xem cũng không ai lên tiếng. Thấy lão tử giết chết hắn, cuối cùng cũng có người nói câu

[Đội ngũ] Ngoại Tinh Nhân: kháo, mẹ nó đỡ bực mình!

Một Đêm Phong Lưu Trăm Hoa Héo

Huy khảm: hươu đao? Hẻm hử

Độn đánh: mình cũng không biết giải thích như thế nào, nói chung là kiểu bỏ đao xuống bình thường, chẳng có kỹ thuật gì J

Chủ khiêng. mình hay gọi là tank, mình nhớ là thế :> Lâu rồi không chơi. Là người đỡ đòn chính, hút dame của boss về phía mình để đồng đội không bị ảnh hưởng.

Sông dài tiêu dao

17. Chương 17: Khi Ta Là Một Nick Nhỏ

Buổi tối, ta tự mình mở nick nhỏ pháp sư giúp Lưu Ly Tiên kiếm danh vọng sư đồ. Danh vọng này có thể dùng để đổi giám định phù, nguyệt toàn nhật toàn lôi toàn các kiểu rất tốt. Ngoài việc trồng cây thì kinh tế của Lưu Ly Tiên đều phụ thuộc vào đây cả.

Tiểu pháp sư cười trần thú hệ thống tặng đến thạch truyền tống, Lưu Ly Tiên đứng chờ ở thạch truyền tống Cửu Lê. Dù sao nick này mà treo máy thì tỷ lệ bị ám sát lên đến 90%.

Ta đặt bừa tên của tiểu pháp sư, gọi là Diêu Tá Đông Phong, gần lên cấp 16.

Lúc đi ngang qua Cửu Lê Lục Hợp, có người xin nhập đội cùng đánh Chi Li. Nick nhỏ xin nhập đội thật sự rất vất vả, tuy rằng cũng có phần vui vẻ nhưng cũng phải nhìn sắc mặt người ta, bị trêu chọc, bị lừa đi, nói chung hầu hết đều thế.

Thật ra mỗi một tên tuổi lớn cũng đều đi từ nick nhỏ mà lên, đều có một đoạn lịch sử chua xót, nhưng khi luyện nick lên đến một mức độ nào đó, chúng ta cũng xem nhẹ bản sao nhỏ này của mình, quên rằng bản thân mình trước kia cũng từng có lúc khổ sở đánh Chi Li, Cự Linh Ma, Thi Bình Vệ các kiểu.

Ta vẫn dẫn Diêu Tá Đông Phong đi đến thạch truyền tống của Lục Hợp, mấy nick nhỏ kia vẫn đang kêu gọi. Ta do dự một chút: trò chơi và hiện thực giống nhau, làm chuyện tốt không ổn. Vì vậy, cân nhắc kỹ, con người đều có vẻ gì đó lạnh lùng.

Diêu Tá Đông Phong đứng bên cạnh nhìn ra ngoài một lúc, ta đang định out nick Lưu Ly Tiên thì có tin nhắn đến:

[Gần] Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên: cùng đánh chi li, nhập đội đi

Khi đó ta không thấy hắn, không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại nhập đội của hắn. Có điều...hệ thống lạnh lùng thông báo: Đội ngũ bạn xin vào đã đủ người.

Được rồi, cái hệ thống này từ đầu đến cuối chẳng cho lão tử chút mặt mũi nào.

Có rất nhiều nick nhỏ trong đội. Nick chính của Con Vịt đã 74, nghe nói còn khoảng 50% nữa là lên 75, đây cũng chính là cấp cao nhất trong trò chơi. Hơn nữa nghề của hắn là thầy thuốc, chính là một nghề tiểu cường (đánh mãi không chết), đừng nói là một Chi Li, một trăm Chi Li cũng chẳng phải chuyện gì to tát.

Nick thầy thuốc cánh đỏ đứng giữa một đám nick nhỏ, tự nhiên lại có chút cảm giác đại thần trong truyền thuyết.

Trong trò chơi, nếu một nick đối với bạn tốt cũng chưa hẳn là tốt. Nếu một thầy thuốc cánh đỏ cấp 74 đối tốt với một đám nick nhỏ cấp 16, nhất định người đó là người tốt.

Hình như lão tử trúng tà, đứng ngây ra cạnh đám Chi Li. Hắn không ngừng đánh quái, mà thầy thuốc trong trò chơi này không có nhiều kỹ năng quần công, nhưng thời gian hồi phục kỹ năng lại rất ngắn. Xung quanh, đám quái cứ ngã xuống từng đám từng đám một, đám Chi Li sớm chẳng còn một mống.

Nhóm nick nhỏ nhiệt tình theo sát hắn, cảm ơn liên tục. Thái độ của hắn cũng bình thường như Thánh Kỵ Sĩ, bọn họ cũng chẳng phải khác nhau, có điều đối với lão tử thì thỉnh thoảng cũng có hơi độc địa bực bội tí.

Vì thế, trên màn hình thường xuyên có mấy dòng tin vụt qua trong làn tin tức như thủy triều:

[Gần] Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên: không cần khách sáo

[Gần] Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên: danh sách bạn đầy rồi, ngại quá

Giữa một hàng chữ, vẫn là dòng chữ ôn hòa khiêm tốn như ngày xưa, không kiêu ngạo không nịnh bợ.

Giữa lúc ta đang ngây ngốc thì có một tin nhắn đến:

[Người lạ] Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên nói với bạn: em cũng giết Chi Li?

[Người lạ] Bạn nói với Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên: à?

Liệu ta có thể nói với đồ ngốc này rằng ta chỉ đứng hóng hớt tí thôi không nhỉ?

[Người lạ] Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên: nhập đội đi

Lão tử cười hổ, nhẹ nhàng rời đội của Lưu Ly Tiên là mình, sau đó nhìn nhập đội tên hào phóng này.

Đội cũng đã đủ. Hắn bắt đầu kéo quái, đánh đám Chi Li. Tất cả mọi người cảm ơn, nhiều người không đi, còn nhắn nhờ Con Vịt đưa đi phụ bản hoặc giết boss hộ.

Ta đứng tại chỗ. Đương nhiên không ai để ý đến một nick pháp sư cấp 16 như ta, tổng thể đều vụt đi.

[Gần] Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên: được rồi, phụ bản 16 mình chỉ có thể đi 5 lần. Mọi người chia thành năm đội, mỗi đội mình đưa đi một lần, chia theo trang bị và nghề. Còn lại chờ mai lại đưa đi.

Một đám hoan hô ầm ĩ. Nhiều người cũng hỏi hắn ở Thế lực nào để xin vào. Ta chỉ lắc đầu, thật ra dù bạn ở thế lực nào đi nữa, thực lực của chính mình vĩnh viễn là thứ rõ ràng nhất khiến người ta phục.

Thế mà có rất nhiều người lại cảm thấy mình phải đi vì thế lực không ra gì.

[Gần] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: à, mình ở Mông Hồng Thiên Hạ, có điều trước mắt chỉ tuyển người chơi trên 60. Mọi người có thể đến Hồng Tụ Đường. Chân Phạm cũng tốt lắm.

Hắn chuẩn bị đi phụ bản cấp 14, ta đứng tại chỗ không đi cùng. Nick này cũng chỉ là nick kiếm danh vọng mà thôi, trang bị này cũng toàn đồ vứt đi, lão tử cũng lười phải động thủ.

Ta chỉ muốn làm mấy nhiệm vụ tân thủ qua một lần, nhanh chóng lên cấp 30 là thôi, đi phụ bản ngon ơ rồi. Nhưng một lúc lâu sau...

[Người lạ] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên nói với bạn: qua đây, nhập đội

[Người lạ] Bạn nói với Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: à?

Lão tử bị lag não trong giây lát. Kết quả hắn nói phi thường hòa ái (==):

[Người lạ] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên nói với bạn: [cười] khi mình còn là nick nhỏ cũng không xấu hổ khi mở mồm nhờ đi phụ bản đâu

Ta nhìn mấy tính, nở nụ cười. Đúng là khi còn là nick nhỏ, lão tử chết cũng không mở mồm xin dẫn đi phụ bản. Nghề đạo sĩ nếu trang bị không cực kỳ tốt, thao tác cực kỳ trâu bò thì khả năng tự đi phụ bản là rất thấp.

Vì vậy nick của ta phần lớn đều đi chiến trường, sau đó cấp bậc dần tăng lên, tự nhiên số lần đi phụ bản cũng nhiều thêm, tình hình mới từ từ thay đổi.

Ta nhập đội hắn, ngoan ngoãn. Đội này đã có 20 người. Mỗi lần vào Nhân Dật Cư nhiều nhất năm người, đoàn này cũng đủ cho hắn dẫn đi 4 lần.

[Đội trưởng] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: đoàn 1 vào đi, còn lại chờ

Hệ thống: Mở phụ bản Nhân Dật Cư thành công.

Ta thuộc đoàn 1.

Bản sao này lão tử đã đập đến nát cửa, nếu NPC cũng có cảm xúc trong lời nói thì hắn cái lão cười rùa kia cũng có thể nổi bão được rồi.

Phụ bản này nói về một thằng gốc muốn cưới sư muội của hắn, kết quả là sư phụ tên gốc đó không đồng ý, lập trận pháp. Nếu tên gốc đó vượt qua được trận pháp thì sư phụ gả sư muội cho hắn, còn không qua thì khỏi bàn.

Nhiệm vụ của người chơi là giúp tên gốc đó đánh quái trong trận.

Có đôi khi lão tử nghĩ NPC chiếm tiện nghi của chúng ta quá thể đáng. Chúng ta đánh quái rồi phá trận, đáng ra tiểu sư muội phải được gả cho chúng ta mới đúng.

Ặc, đương nhiên ta không nhận sư muội. Đại sư huynh thì may ra.

Thế là ta oán thăm cái tên gốc vô dụng cần được hỗ trợ kia một hồi, trong lúc đó Con Vịt đã mở ra. Ta nghĩ bọn ta đánh cái phụ bản này chỉ mất ba phần chung (1), không ngờ...

[Đội trưởng] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: trong này dễ kéo quái, nếu đội phối hợp không tốt thì cứ đứng đây nói cho rõ đã

Hắn giải thích một lèo tập pháp của các boss, khi nào thì người xông ra đánh quái, khi nào thì phải lùi bước ngay lập tức. Cả đoàn người nghe đến say sưa.

Hắn đánh tổng cộng mất gần 1h. Căn cứ theo nguyên tắc đưa người cá không bằng đưa người cần câu cá, hắn nói cách đánh phụ bản lại cho mọi người, chứ còn thật ra bản thân hắn chỉ cần đánh một nhaoáng là xong, cần gì nói nhiều.

Sau khi đánh xong, hắn chia trang bị cho mọi người rất công bằng. Lão tử bất ngờ khi nhìn thấy thông báo:

[Thông báo Đội ngũ] Đội trưởng chia Tiên Phong Trượng cho Điều Tá Đông Phong

Lão tử rời đội, hấn bắt đầu mang đội 2 đi. ID tiểu pháp sư Diêu Tá Đông Phong cầm trượng khoa chân múa tay một chút. Lúc trước có người dùng bộ cấp 13 màu xanh khảm toàn bộ (bộ Thái Hư) cầu hôn lão tử, lão tử cũng không động lòng, vậy mà giờ cầm cây trượng cấp 14 lại cảm thấy vô cùng thú vị.

Ấy dà, người này hóa ra cũng có lúc đáng yêu vậy sao?

Chung: cái này là để tính giờ. Theo mình hiểu là 1 chung = 1 tiếng, vậy 3 phần chung là $3/10 = 18$ phút.

18. Chương 18: Gái Là Định Hướng Căn Bản Của Thế Lực

Nhìn sang Lưu Ly Tiên, ta thấy có mấy tin nhắn mật:

[Người lạ] Ngoại Tinh Nhân nói với bạn: Tiên ca, đánh Mộc Thần không?

[Hảo hữu] Nhất Dạ Phong Lưu Bách Hoa Tàn nói với bạn: Tiên ca, đến Lưu Quang giết người đi

[Hảo hữu] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: nhân yêu, có hồi sinh phù không? Bỏ vào quốc khố, lão công sẽ trả gấp đôi

[Hảo hữu] Lâm Tầm Hoa Trư nói với bạn: Tiên ca ca, ngày mai e có lớp ở trường, anh làm hộ em nhiệm vụ mật thám và hoạt động cuối tuần được không?

[Hảo hữu] Bạn nói với Lâm Tầm Hoa Trư: không biết khi nào ta mới onl được, nhiệm vụ thầy thuốc em nhờ Con Vịt làm hộ đi

Hơn nửa ngày bên kia mới nhắn lại:

[Hảo hữu] Lâm Tầm Hoa Trư nói với bạn: ặc

Trả lời xong, ta đến quốc khố của thế lực, bỏ vào 20 cái hồi sinh phù, ngay sau đó thấy tin của Thánh Kỵ Sĩ trên kênh thế lực

[Chủ Thế lực] Thánh Kỵ Sĩ: vẫn là gay lão bà hào phóng

[Thượng thư Thế lực] Lưu Ly Tiên: không phải mày bảo trả lại gấp đôi à? Đương nhiên tao phải hào phóng một chút rồi. Nhớ nhé, nợ lão tử 40 cái, bằng không tao đánh gãy chân chó của mày

Hắn lại còn dám không phụcx

[Chủ Thế lực] Thánh Kỵ Sĩ: [kinh] ta R!

[Thượng thư Thế lực] Lưu Ly Tiên: làm gì? Lão tử còn 40 cái ở đây, có cần bỏ nốt vào không?

[Chủ Thế lực] Thánh Kỵ Sĩ: [kinh hãi] biến!

Ta lại quay sang nick Diêu Tá Đông Phong, phát hiện ra có tin nhắn mật:

[Người lạ] ctuubtt nói với bạn: [cười] sao lại đơ ra đấy?

Tuy ta không biết tin nhắn đến từ lúc nào nhưng vẫn trả lời

[Người lạ] Bạn nói với ctuubtt: không, có việc một chút

[Người lạ] ctuubtt nói với bạn: chịu khó luyện cấp đi, có gì bảo mình

[Người lạ] Bạn nói với ctuubtt: cảm ơn

Có điều Uyên Ương à, lúc nào có việc cần mới được nhớ tới, không khó chịu à?

[Hệ thống] ctuubtt muốn trở thành bạn tốt. Đồng ý/Từ chối?

Ta ần đồng ý, hấn không nói nữa.

Hôm sau, khi ta về nhà đã gần 19h. Cảm giác say văng vắt, người mệnh danh ngàn chén không say như lão tử cũng có phải phần ngật ngưỡng. Hai huyết thái dương đau nhức, đảm bảo sáng hôm sau đầu lại nứt ra rồi.

Có điều ta nằm trên giường mãi lại không ngủ được.

Ta mò lên game mới nhớ ra hôm nay thứ 6 – ngày thể lực chiến. Mông Hồng Thiên Hạ có nhiều gương mặt lạ, hiển nhiên là đến tham gia để lấy kinh nghiệm thể lực chiến và phần thưởng.

Lão tử khó khăn lắm mới login nổi, Thánh Kỵ Sĩ tổ đội mời cả tên nhà giàu kia vào đây.

Ta nhập đội, truyền tống đến chỗ của Mông Hồng Thiên Hạ trong Thai Tử ở Cổ Tế Thai. Một tổ năm người vẫn bao gồm ta, Con Vịt, Thánh Kỵ Sĩ, Hôi Thái Lang và một chiến sĩ thiên cơ tên Chân Phạm đến từ Hồng Tụ Đường. Trong đội đã có 20 người, tinh anh của Mông Hồng Thiên Hạ hẳn đều đang ở cả đây.

Bởi vì khi thiên cơ làm đội trưởng, đội có thể đạt thêm thành tựu, vì vậy đội trưởng lần này là Chân Phạm công kênh.

Thật ra thể lực chiến không đáng sợ, đáng sợ là khoảng thời gian chờ đợi này.

[Đội ngũ] Chân Phạm: lão Thánh, bên tao có 1 MM mới đến, ngày nào cũng kêu ta tìm chồng hộ, bên đó có người nào không?

[Đội ngũ] Thánh Kỵ Sĩ: xinh không?

[Đội ngũ] Chân Phạm: à, cũng chưa nhìn kỹ, lên QQ tao cho xem ảnh

[Đội ngũ] Ngoại Tinh Nhân: [cầu nguyện] tôi muốn có vợ, nhiều vợ càng tốt

[Đội ngũ] Hôi Thái Lang: [nước miếng] tao cũng muốn nhìn, cho tao xem với!!!

[Đội ngũ] Nhất Dạ Phong Lưu Bách Hoa Tàn: đỉnh!

[Đội ngũ] Tây Môn Xuy Cầu: đưa ngay lên nào

[Đội ngũ] Chân Phạm: được rồi

Một lúc lâu sau.

[Đội ngũ] Hôi Thái Lang: f***! Bé quá

[Đội trưởng] Thánh Kỵ Sĩ: bé gì, ít cũng 20 rồi

[Đội ngũ] Hôi Thái Lang: ai nói tuổi

Mọi người đều hô f***!

[Đội trưởng] Thánh Kỵ Sĩ: ôi Chân Phạm à, con bé này nhìn cũng được đấy, khi nào bảo lên YY hát hò thử xem. Gái là định hướng căn bản của thể lực đó. Bây giờ lưu manh còn đồ trong thể lực ngày càng nhiều, hầu hết cứ thấy sắc quên nghĩa, ngày nào cũng gào khóc gọi linh tinh, thấy gái nhà người ta là le te chạy sang thể lực bên ấy. Nhìn lại thể lực mình giờ xem, không phải thể lực chiến thì một bóng người cũng chẳng có.

[Đội ngũ] Chân Phạm: Kháo, mình lãnh đạo kém lại lần nhần cm gì ở đây?

[Đội ngũ] Hôi Thái Lang: ôi, Phạm ca, lão đại nói cũng đúng. Bây giờ mọi người không muốn vào thể lực của chúng ta vì cho rằng Mông Hồng Thiên Hạ đã loạn lắm rồi, ngay cả lão đại cũng chỉ có hứng thú với gay.

Lão tử bó tay. Đàn ông buồn đưa bốc phét hóa ra còn kinh hơn cả phụ nữ.

[Đội ngũ] Lưu Ly Tiên: này, ngoài chuyện gái gú ra, chúng mày có nói cái gì đỡ nhạt nhẽo hơn được không?

[Đội ngũ] Chân Phạm: ối chà, Tiên ca, được được, đừng nói nữa, giờ Tiên ca của chúng ta cũng là con gái

[Đội ngũ] Tây Môn Xuy Cầu: Tiên ca đừng làm mọi người mất hứng. Ở đây em có ảnh Aoi phiên bản giới hạn, qua đây tiểu đệ nhìn đau chia anh xem. Đảm bảo kinh điển!

[Đội ngũ] Hôi Thái Lang: đúng vậy, Tiên ca, gay lâu thành biến thái đấy! Phẫu thuật kiểm lại JJ dài đi

[Đội ngũ] Thánh Kỵ Sĩ: biến, bọn dâm tặc này

[Đội ngũ] Tây Môn Xuy Cầu: [tức giận] dâm tặc? Lão Thánh anh hiểu lầm em à? Thật ra em làm một người cực kỳ ghét AV, ghét xem AV. Đối với mấy cái như Wu Tengan, Akiho, Aoi, Kaede Matsushima, Kamiya Ji, Maria Ozawa, Maria Takagi, Azusa Yamamoto, Shinoda Mariko, Yui Seto, Itsuki Mariko, Seiya Kou, Hitomi Shiraishi, Yuuki Hitomi, Siraisi Hiyori, Momo Aida, Mai Asakura, Hitomi Kobayashi, Maiki Wakui, Yuki Miho, Yuri Komuro, Kuroki Ka, Asaoka Mirei, Misato Mari, Ai Iijima, Maki Horikita, Tomomi Itano, Satomi Kawai, Yuriko Hosokawa, Asou Sanae, Kimiki Matsusaka, Azumi Kawashima, Nami Ozawa, Reiko Hayama, Kanazawa Bunko, Momoka Suzuki, Madoka Ozawa, Suzuki Manami, Yuriko Shiratori, Miki Nakatani, Kaori Ichikawa, Maeda Kaori, Mikako Ichikawa, Yumi Yoshimura, Hase Marika, Riko Tachibana, Takako Uehara, Fujiura Megumi, Elly Akira, An Nanba, một người em cũng không biết! Không, không phải không biết, rõ là em chưa từng nghe nói đến mà! (1)

[Đội ngũ] Hôi Thái Lang: ...

[Đội ngũ] Chân Phạm: ...

[Đội ngũ] ctuubtt: = =

...

GM, lão tử đau bụng...

Toàn tên nữ diễn viên AV ạ. Bạn nào đọc AMĐEYT rồi thì biết tên Tây Môn này nghiện AV @@ Mình thề với các bạn mình edit đoạn trên hết 10 – 15p gì đó mà riêng đoạn tìm tên này mình làm mất 1 tiếng o_O Tặng các bạn tên tiếng Tàu dưới đây nhé =)) Cứ theo thứ tự trên kia thôi

19. Chương 19: Chùa

Thế lực chiến, PK và chiến trường không giống nhau. Chiến trường bình thường mình chỉ việc đi chung với cả đám đánh kiếm đầu người, giết người càng nhiều thì danh vọng và kinh nghiệm càng nhiều. Thế lực chiến lại cần đánh Thai Tử – là nơi trong hệ thống có Tế Thiên Thai, trên mỗi đài lại có một thần thạch, thế lực chỉ cần chiếm được Thai Tử này, dùng đạo cụ tẩy trừ thần thạch. Thế lực nào có người tẩy trừ thần thạch thành công là thế lực chiến thắng.

Cái này nói không thì hơi mơ hồ, nói chung cứ đi theo đội lớn là quan trọng nhất. Nếu không, bạn nói xem, dù bạn có trâu bò đến đâu thì một người chống lại một đám, kết quả cũng chỉ là anh dừng hy sinh thôi.

Lão tử theo sát sau Chân Phạm. Toàn bộ đội ngũ đi rất có trật tự: chiến sĩ, kiếm khách chờ những nghề cận chiến đằng trước, không chế nghề ở giữa; pháp sư da giòn và nghề trị liệu ở phía sau; cung tiễn thủ đi đạo, lúc thích hợp sẽ phát hiện được thích khách.

Mọi người đều là nhân vật thành tinh luôn rồi, đội này hẳn là đánh đâu thắng đó, không nghĩ ra có gì cản nổi.

Lúc khai chiến, tất cả đều rất đứng đắn. Thánh Kỵ Sĩ ra lệnh ngắn gọn, khi nào thì giết người khi nào tẩy thạch. Mông Hồng Thiên Hạ là một thế lực trung lập, không có liên minh lớn mạnh với ai, chỉ có liên hệ với Hồng Tự Đường ngốc nghếch và Hồng Sắc Phong Viêm chỉ tuyển người chơi ngoài cấp 50, 60. Đây chính là Mông Hồng Thiên Hạ.

Mỗi ngày Mông Hồng Thiên Hạ sẽ có một người cố định dẫn họ đi phụ bản. Đương nhiên lão tử rất ít đi. Được rồi, ta thừa nhận ta không phải là người vui vẻ giúp đỡ người khác.

Người sáng sủa nhất chính là Chân Phạm ở Hồng Tụ Đường. Trước mặt các MM, tên này luôn tỏ ra cái vẻ chính nhân quân tử, chỉ có bạn bè thân thiết mới biết bản mặt đáng khinh của hắn. Vì thế, danh tiếng của tên này xưa nay không tồi, là người trong mộng của phần lớn MM.

Hồng Sắc Phong Viêm có mười mấy quản lý, hội trưởng là Tây Môn Xuy Cầu. À, thật ra bình thường mọi người hay gọi cậu ta là Tây Môn Xuy Tuyết...

Bọn họ là một gia tộc, cos các nhân vật huyền thoại trong Lục Tiểu Phượng truyền kỳ: có Diệp Cô Thành, Hoa Mãn Lâu Đằng Đằng,... có điều phần lớn không có trang bị, thao tác bình thường.

Mấy tên này đều là nhân vật có tiếng. Đương nhiên ta cũng tin rằng nếu phát tán mấy đoạn nói chuyện phẩm của mấy tên Đại gia này thì tiếng tăm của bọn hắn còn nổi hơn nữa.

Đánh hạ Thai Tử ở Cổ Tế Thai rất đơn giản. Nơi này vốn là của Mông Hồng Thiên Hạ, đánh chẳng chút khó khăn, mọi người đều thần nhiên. Trên thực tế, trong suốt thế lực chiến, Lang Đồ Đằng chỉ tấn công tượng trưng, làm rối loạn tâm mắt đối thủ một chút rồi nhanh chóng bị đẩy lùi. Sau đó, không còn thế lực nào hỏi thăm nữa.

Con Vịt tẩy Thai Tử. Mọi người đều ổn cả, tụ tập chỗ Ma Cô. Thánh Kỵ Sĩ cảm thấy thế này không ổn, sau này khéo thế lực chiến không còn bóng người mất, vì thế nói:

[Chủ Thế lực] Thánh Kỵ Sĩ: Chân Phạm, xem Hồng Tụ Đường có ai không, gọi YY hát hò đi

Cả đội ngũ nhất thời sôi trào

[Đội ngũ] Ngoại Tinh Nhân: [nước miếng] Phạm ca, MM í, phải là MM xinh đẹp nhé

[Đội ngũ] Tây Môn Xuy Cầu: lão Phạm, gọi cái em Sarah lần trước í

[Đội ngũ] Hôi Thái Lang: Phạm ca, người đẹp Vân Thủy lần trước cứ như gay í, nhất định phải kéo lên YY chứng thực!

[Đội ngũ] Chân Phạm: Mk, đến lượt đấy à, cả lũ im hết cho ông!

Đám sôi hoang đang phấn khích thì tụt hứng. Lão tử không lên, ngồi cạnh thần thạch ở Thai Tử, thỉnh thoảng liếc mắt cũng thấy chat của đội.

[Đội ngũ] Hôi Thái Lang: Đm, này Âm Sắc, Con Vịt, Tiên ca, lên hết đây

[Đội ngũ] Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên: không lên, mọi người lên đi

[Đội trưởng] Thánh Kỵ Sĩ: haha, Con Vịt chỉ có em Hoa Trư thôi, nào thèm nghe gì khác

[Đội ngũ] Ngoại Tinh Nhân: Con Vịt, kiên nhẫn tí đi, kết hôn muộn tí lão tử còn chuẩn bị quà mừng

[Đội ngũ] Nhất Dạ Phong Lưu Bách Hoa Tàn: Con Vịt mà kết hôn thì biết bao MM tan nát cõi lòng

[Đội ngũ] Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên: ngậm miệng đi, tập trung mà nghe hát

Nhìn tin trong đội, lão tử thấy hơi đau đầu.

[Đội ngũ] Lưu Ly Tiên: không có chuyện gì tao đi ngủ

[Đội ngũ] Hôi Thái Lang: xong rồi, Tiên ca không hề có hứng với con gái

[Đội ngũ] Nhất Dạ Phong Lưu Bách Hoa Tàn: dừng mà Tiên ca, đến đây rồi có hai đứa mình.

Lão tử không thèm nhìn nữa, tự động hồi phục, đi Đông Hải Chi Tân treo máy.

Lúc tỉnh dậy đã qua 12h đêm, người trong thế lực còn onl không nhiều lắm. Lão tử thấy chán chết, ngồi ở bậc thang Lưu Vân Độ xem mọi người luận bàn.

Giang Nam Lưu Vân Độ là nơi trống trải, phù hợp để luận bàn. Thường xuyên có quý danh rảnh rỗi đến đầu trứng, không có việc gì lại đến đây như nghiện.

Khi đó, Hôi Thái Lang và Ngoại Tinh Nhân đang ở đó. Pháp sư là nghề nổi tiếng thiên về tấn công. Trang bị của Hôi Thái Lang cũng không phải là tốt: toàn thân đồ phụ bản lẻ tẻ, cánh lam tám lỗ, trung hóa trang

bị không đáng kể. Tuy nhiên thao tác lại không tồi, đối với nghề này trong trò chơi coi như cân bằng. Thao tác có thể bù lại rất nhiều, vì vậy hần cũng thắng vài trận.

Cũng có mấy tên nhà giàu mời lão tử luận bàn, tuy vậy lão tử không muốn nhấc tay, cứ giả chết. Cũng có người đến thêm đá, có vẻ giống treo máy.

[Gần] Hôi Thái Lang: [mồ hôi lạnh] đêch, lại

Cứ như thế thời gian trôi qua, ta nhìn hai người luận bàn. Đó là một hoang hỏa cánh lam. Điều làm ta hứng thú là đây là một acc nữ.

ID rất thanh nhã, một chữ CHÙA.

Một hoang hỏa là đệ tử mới của môn phái, trên kênh nói chuyện không hề thấy cô nàng nói chuyện.

Ta nói rồi, Hôi Thái Lang thao tác không tệ, vậy mà cô nàng giết hần chỉ một đao trong giây lát!

Vài người thua này giờ ở xung quanh đều choáng váng, bắt đầu có người lên tiếng chê cười Mông Hồng Thiên Hạ.

[Hảo hữu] Ngoại Tinh Nhân nói với bạn: Tiên ca?

[Hảo hữu] Bạn nói với Ngoại Tinh Nhân: nói

[Hảo hữu] Ngoại Tinh Nhân nói với bạn: ra đi, không thì mai Mông Hồng Thiên Hạ lên top diễn đàn, còn bị cười cho thối đầu mắt!

Ta khê cười. Ta không muốn đối đầu với cô nàng này. Trong trò chơi này, hoang hỏa là nghề cận chiến, thiết kế nhân vật cũng xấu. Con gái chơi nghề này không khác gì quả lê mọc trên cây táo, vô cùng ngạc nhiên; hơn nữa lại có thể đánh giỏi như thế, quả thực lão tử có hảo cảm với nàng.

Tuy nói vậy nhưng Mông Hồng Thiên Hạ cũng phải giữ mặt mũi. Tốt xấu gì lão tử cũng phải mang tên thế lực này đi gặp mọi người! Đầu năm nay lều báo không đầu không có, rình rập truyền tin anh hùng thua dưới tay mỹ nhân. Không thể xem nhẹ việc này được.

Hoang hỏa là nghề cận chiến, có thể đánh choáng, làm đứt đoạn ngâm xương – toàn kỹ năng bực mình. Lúc máu giảm 50% là có thể cường thân, không bị gây thương tổn. Tuy vậy, đạo sĩ đánh hoang hỏa rất đơn giản. Đạo sĩ cũng có một kỹ năng làm người cực kỳ buồn nôn: rút mana. Bạn chỉ cần chú ý đầu tiên làm giảm giá trị pháp lực của người ta, đến khi máu giảm hơn 50% người ta không đủ lam thì cường thân cái P!

[Hảo hữu] Bạn nói với Ngoại Tinh Nhân: nghe này, đầu tiên triệu pet Tà Ảnh, định thân cô nàng

[Hảo hữu] Ngoại Tinh Nhân nói với bạn: sao lại phải định thân người trước?

[Hảo hữu] Bạn nói với Ngoại Tinh Nhân: bởi vì thời gian ngâm xương của người ngắn hơn pet. Nhớ đừng để cô nàng lại gần

[Hảo hữu] Ngoại Tinh Nhân nói với bạn: ặc

[Hảo hữu] Bạn nói với Ngoại Tinh Nhân: đầu tiên định thân, cô nàng giải trừ định thân. Sau đó lại cho Tà Ảnh lên định thân tiếp, nhớ đừng có lại gần. Nhìn khả năng công kích của cô nàng, giết chú chỉ cần 2 đao là nhiều

[Hảo hữu] Ngoại Tinh Nhân nói với bạn: [trừng mắt]

[Hảo hữu] Bạn nói với Ngoại Tinh Nhân: quá 5s dùng pet Ảnh Tử ra chiêu Phù Kinh Quỷ Thần, khiến cô nàng chịu sợ hãi.

[Hảo hữu] Ngoại Tinh Nhân nói với bạn: chờ 5s?

[Hảo hữu] Bạn nói với Ngoại Tinh Nhân: vì kỹ năng của chú cần thời gian hồi, dù Ảnh Tử không làm sợ hãi được thì cũng lại định thân được. 4s sau dùng Phù Kinh Quỷ Thần lại khiến sợ hãi, dùng 6s này triển khai kỹ năng đặc biệt thần tốc rồi lại triệu Ảnh Tử. Lúc này Phù Kinh Quỷ Thần đã hồi, lại dùng đi.

[Hảo hữu] Ngoại Tinh Nhân: [mồ hôi ào ào]

[Hảo hữu] Bạn nói với Ngoại Tinh Nhân: 6s này, dẫn pet tránh xa cô nàng ra, sau đó người và pet cùng dùng Phá Kỹ rút giá trị pháp lực. Khi này chắc còn gần 0 rồi. Sau đó người dùng định thân giữ cô nàng, còn mana rút tiếp, không còn thì đập luôn. Cho dù cô nàng thao tác tốt, tấn công cao, không sờ được tay áo thì không làm gì được.

[Hảo hữu] Ngoại Tinh Nhân nói với bạn: [đập bàn] Tiên ca, hai chữ “đáng khinh” xin tặng anh

[Hảo hữu] Bạn nói với Ngoại Tinh Nhân: = =

[Hệ thống] Ngoại Tinh Nhân bắt đầu luận bàn với Chùa

[Hệ thống] Trong luận bàn, Ngoại Tinh Nhân chiến thắng Chùa.

[Gần] Ngoại Tinh Nhân: [tung hoa] cảm ơn Tiên ca siêu bựa, cảm ơn bố mẹ, cảm ơn nhà mạng, cảm ơn CCTV.

[Người lạ] Bạn nói với Chùa: vào thế lực mình đi?

Qua gần một phút, lão tử định thôi thì cô nàng trả lời:

[Người lạ] Chùa nói với bạn: được

20. Chương 20: Nhớ Những Lần Ta Làm Nhiệm Vụ Nhóm Với Đồ Độ

[Thế giới] Mỗ Quân: [lật bàn] Hôm qua xem tin thông báo lại, thế mà lại có người dây máu ăn phần, dây máu ăn phần cơ đấy!!!

[Khu vực] Chúng: [tay đập chân đá, giậm viết] Mk lại còn để ý, còn để ý được cơ à? Hử?! Bọn lão tử còn thấy lạ là cái lông của mày cũng có thăng thêm đấy!!!

Ngay lập tức có một đám quần ẩu, tung một đồng chiêu Nộ Tất, Phù Kinh, Thiên Phạt, Dạ Lang, Đại Độc... Đánh nhau vì đồ ăn! Đội trưởng thiên cơ Khai Diệu cuống cuống kêu lên: Từ từ, từ từ, đừng đánh vội...

Mỗ Quân thấy được an ủi.

Thiên cơ: chờ ta đổi thành Long trận đã!

(= =|||)

Hôm sau, ta onl vào buổi chiều. Linh tinh mấy thứ rồi làm nhiệm vụ hoạt động, cuối cùng chỉ còn chờ đến buổi tối đánh thành chiến lấy kinh nghiệm. Nhìn cái thanh kinh nghiệm dài ngoằng này, tốc độ tăng trưởng vẫn như cũ khiến cho người ngày ngày cập nhật số liệu thấy cay đắng làm sao.

(Người nào đó:...)

Ta đi Đông Hải Chi Tân trồng cây, tình cờ gặp Con Vịt đang ở đó sẵn.

Cũng may bãi biển đủ lớn, hai cây cũng không phải chen chúc, vì thế chư vị liên hân hạnh được thấy một y sư cánh đỏ (trang bị toàn thân 13 lỗ) và một đạo sĩ cánh trắng (trang bị toàn thân tám lỗ) ngồi dựa vào cây của mình, không ai nói gì.

Một lúc lâu sau.

Hệ thống: Bạn đột nhiên rung mình, phát hiện ra Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên đang xem trang bị của mình.

[Hảo hữu] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên nói với bạn: mày lưu chuyển mà vẫn đánh cương quyết à?

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: ừ

Hệ thống: Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên dùng linh đồng gửi Cương Quyết Thạch vào cửa hàng ký gửi cho bạn. Hãy nhanh đi mua.

Cương Quyết Thạch cấp 80 rất đắt, đúng kiểu bắt người tay ngắn cắn người miệng mềm, lão tử thấy hơi ngại.

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: ây dà ta ngại lắm

[Hảo hữu] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên nói với bạn: tiền đổi bộ Sâm La của mày là của tao hết, sao lúc ấy không thấy mày ngại?

Thằng cha này đúng là không bao giờ khách khí với Lưu Ly Tiên nhỉ!

Lão tử đang định nổi cáu thì chợt nghĩ lại, kể ra trước kia lão tử cũng không tử tế gì, đến giờ cũng đã lột của hần nào là Thần Nông bách thảo tập, hồi linh đan, hồng lam dược, giám định phù các kiểu; chưa kịp ra oai đã rũ người.

Khụ, được rồi. Lão tử hít sâu.

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: khi đó mày là chồng acc này, không bóc lột mày thì bóc lột ai. Giờ thì chẳng liên can gì nữa, mày định cưới Hoa Trư thì giữ mà đưa vợ hiện tại đi.

[Hảo hữu] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên nói với bạn: Lưu Ly Tiên

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: hử?

[Hảo hữu] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên nói với bạn: không giống mày tí nào

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: coi như là tao chợt hiểu đời, xem thường mấy vật ngoài thân đi

[Hảo hữu] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên nói với bạn: ...

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: Con Vịt, mày đối với ai cũng thế à?

[Hảo hữu] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên nói với bạn: ?

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: không có gì. Chẳng qua tao từng gặp thánh mẫu, tự nhiên giờ thấy một thánh phụ thì không quen thôi

[Hảo hữu] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên nói với bạn: ...

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: làm người phụ nữ của mày chắc sẽ hạnh phúc

[Hảo hữu] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên nói với bạn: làm người phụ nữ của mày thì không hạnh phúc à?

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: ặc

Ta nghĩ một lúc, quyết định không làm sáng tỏ vấn đề này.

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: Ta cũng từng nghĩ là sẽ hạnh phúc, cơ mà...haha

Cái gọi là tình yêu, chưa đến lúc kết thúc, bạn sẽ không biết được nó yếu ớt đến dường nào.

Ta không thể trồng cây đủ 18 phút vì...

[Hảo hữu] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Nhân yêu chết tiệt, giúp Hồng Tụ Đường đi mấy phụ bản khó đi.

[Hảo hữu] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: tìm Con Vịt ấy

[Hảo hữu] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Con Vịt nói chút hần phải đi tụ tập với anh em rồi, please please. Ta, Phật Pháp Vô Biên và mọi người đợi ở Thất Thập Thiên Sinh Thạch, nhất định phải qua đấy

Nhìn mấy con số nhỏ lẻ yếu ớt ở dòng tiền bạc, lão tử biết rõ đạo lý người tốt không sống lâu.

[Hảo hữu] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: 300 kim

[Hảo hữu] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: đm!

[Hảo hữu] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: 350

[Hảo hữu] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: đồ nhân yêu kia...

[Hảo hữu] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: 400

[Hảo hữu] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: được được được, 300 300

[Hảo hữu] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: thành giao!

[Hảo hữu] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: đm, 300 kim cho một buổi chiều đi phụ bản. Tay chân tốn tiền thế này, lão tử đúng là phải tận dụng Chân Phạm thêm mới được!

Lão tử khinh! Ôi mẹ ơi, nếu người không gọi lão tử, hệ thống sẽ đổi một phụ bản trong ngày thành mười phụ bản luôn!

Tới Hồng Tụ Đường, đầu tiên, Chân Phạm hư tình giả ý ngoài cười trong không cười với lão tử một hồi, sau đó gửi gắm mười mấy người bạn nhỏ cho lão tử, còn chân thành vô cùng mà nói:

[Chủ Thế lực] Chân Phạm: Đây là Tiên ca, sau này người này là chủ nhân Hồng Tụ Đường nhé!

Lúc ấy lão tử cũng không nghĩ nhiều, lòng dạ vẫn còn trong sạch hơn lão pháp sư thối tha kia. Lão tử chỉ nghĩ “chủ nhân sau này” cũng kiểu như kế thừa chức vị thôi, ai ngờ nó lại là một nhiệm vụ vô cùng gian khổ.

300 kim khi ấy không phải con số nhỏ. Các huynh đệ phải nhớ kỹ, được nhờ thì không cần phải quá tận tâm, nếu quá tận tâm thì sau này kiểu gì cũng bị nhờ thêm, phiền lắm! Phải bắt người ta đưa tiền trước mới tận tâm, bằng không có thể bị quỵt tiền đấy!

Vì thế, lão tử dẫn nhóm người này xuất phát.

Một đội gồm các cấp bậc từ 20 đến 50, chênh lệch quá xa. Lão tử gọi toàn bộ đến trước mặt, đứng ở chỗ Thạch Hóa.

Có một chiến sĩ thiên cơ cấp 55, trang bị lẫn lộn giữa phụ bản cấp 21 với phụ bản cấp 14.

[Đội trưởng] Lưu Ly Tiên: Ôn Như Ngọc, trang bị nhiệm vụ của em đâu? (hoàn thành nhiệm vụ được thưởng trang bị)

[Đội ngũ] Ôn Như Ngọc: hơ, em không làm nhiệm vụ

[Đội trưởng] Lưu Ly Tiên: [trợn mắt] vậy em thăng cấp kiểu gì?

[Đội ngũ] Ôn Như Ngọc: đánh quái ạ

[Đội trưởng] Lưu Ly Tiên: [mồ hôi tuôn như thác]

[Đội ngũ] Ôn Như Ngọc: sao ạ?

[Đội trưởng] Lưu Ly Tiên: ...

GM, xin hãy cho ta mười đôi dép lê. Ta muốn quét mông tên chủ thế lực này.

Trạm đầu là phụ bản cấp 14. Một đội gồm 9 người. Lão tử học tập Con Vịt, chia mọi người thành bốn nhóm dựa theo cấp bậc, mỗi nhóm đi một lần, tranh thủ kiếm trang bị.

Cấp bậc nhóm 1 khá cao, mọi người đều đã hơn cấp 30. Mặc dù đi có hơi loạn nhưng cũng thuận lợi giết hết.

Nhóm hai cấp 25 trở lên. Tranh cãi hơi nhiều, thầy thuốc còn trâu hơn chiến sĩ. Sau một lúc lâu thì chết một người. Ta dùng hồi sinh phù, mới một lúc, lại chết một; ta lại dùng hồi sinh phù, lúc lâu sau, lại chết một...

Ngoại Tinh Nhân nói lão tử tiếc chữ như vàng, nhưng đến giờ phút này thì lão tử cũng không thể giữ im lặng nổi nữa.

[Đội trưởng] Lưu Ly Tiên: boss có quần công, đứng xa ta ra một chút, đừng có đánh

[Đội ngũ] Lộ Mạn Mạn: ặc

[Đội ngũ] Luyến Thượng Ai Thương (1): tuân mệnh

[Đội ngũ] Lương Phong Tập Tập (2): vâng

Vì thế, sau một hồi đánh xong, ta chuẩn bị chia trang bị thì phát hiện ra số người được đề cử chỉ có một là bản thân mình...

(Khoảng cách quá xa không thể chia trang bị)

Thế là ta chia mọi trang bị cho bản thân.

Sau đó có người hốt lẻo với Chân Phạm, nói rằng ta dẫn acc nhỏ đi phụ bản 14 còn độc chiếm trang bị. Chân Phạm chính trực khi ấy đang đi phụ bản cấp 67 Mộng Dịch Kiếm, nghe xong ngã lăn ra đất không dậy nổi.

Sau đó, khi đi trên đường, ta thường thấy mấy câu thế này:

[Gần] xxx: xem kia, là tên nhân yêu chết tiết đó đó, đưa nick nhỏ đi phụ bản còn nuột trang bị của người ta

[Gần] ooo: đêch, người này là đạo sĩ cấp 74, cũng là ông thần ăn không ngồi rồi nổi tiếng ở server này, còn tranh trang bị với nick nhỏ, thế là thế nào?

Lão tử vờ không thấy.

GM, cho lão tử cái mo che mặt đi mà à à à

Tiếp đó là phụ bản cấp 21. Khi đó hệ thống chưa giới hạn số lần đi phụ bản mỗi ngày, vì thế lão tử quyết định dẫn mọi người đi kiếm khoan. Để tránh chuyện phát sinh như ở phụ bản cấp 14, lão tử sắp xếp rất cẩn thận, tính toán khoảng cách, không để ai cách xa quá. Vẫn là nhóm đó.

Đi qua ngã ba thạch truyền tống thì thấy mấy người Ngoại Tinh Nhân đang bật đỏ. Một tên thích khách ẩn thân, đạo sĩ cấp 74 có thể nhìn thấy mọi thích khách ẩn thân cấp bậc thấp hơn, vì vậy lão tử lập tức thả pet Tà Ảnh, sử dụng Phù Kinh Quỷ Thần lôi thích khách ra.

Sau đó, trong nhóm có đoạn hội thoại như sau:

[Đội ngũ] Ôn Như Ngọc: [nước miếng] Tiên ca, pet của anh quá phong cách, vừa đánh nhau vừa hồi máu ạ?

Xem như đây là một đại thiên cơ.

[Đội ngũ] Lương Phong Tập Tập: đúng thế đúng thế, sao em không có? Hệ thống tặng ạ?

Xem như đây là một tiểu kiếm khách.

[Đội ngũ] Luyến Thượng Ai Thương: mua đi

Xem như đây là một tiểu pháp sư.

[Đội trưởng] Lưu Ly Tiên: đánh Mộc Thần ở ruộng Bát Quái ở Ba Thục rơi ra

[Đội ngũ] Lương Phong Tập Tập: [nước miếng] em thích em thích

[Đội ngũ] Ôn Như Ngọc: [mắt sáng rực] Tiên ca dẫn bọn em đi đánh Mộc Thần đi?

[Đội ngũ] Lộ Mạn Mạn: [nước miếng] buổi tối bảo Chân Phạm ca ca giúp chúng ta bắt đi. Chắc chắn anh ấy làm được, thiên cơ da dày thôi.

Quần chúng vỗ tay bôm bốp.

Ấy chà, Chân Phạm à, chuyện quái quỷ này éo liên quan đến lão tử à nha. Năm sau, lão tử sẽ đến ruộng Bát Quái hóa vàng cho mi.

Qua phụ bản cấp 21 và 24 thì đến Tử Sĩ Động cấp 30.

Đội ngũ không thay đổi. Khi ta dẫn mọi người đi thì phát hiện ra tiểu hoang hỏa tên Lão Bắc Kinh không vào. Lão tử nhắn tin đội ngũ, nhóm, mật, kiểu gì cũng không thấy trả lời.

Cứ tưởng là tên này treo máy, lát sau lại thấy một dòng tin tức.

[Đội ngũ] Lộ Mạn Mạn: đội trưởng, nó đây rồi, đang hỏi xem pm lại thế nào

Lão tử ngã xuống đất.

[Đội trưởng] Lưu Ly Tiên: [mồ hôi lạnh] bảo nó vào đây đã

[Đội ngũ] Lộ Mạn Mạn: [sợ hãi] nó muốn học cách pm, sau đó hỏi anh Tử Sĩ Động ở đâu

Lão tử ngã xuống đất không dậy nổi.

Sau đó là phụ bản cấp 32 Hoàng Tuyền U Cảnh.

Đây là phụ bản 10 người có yêu cầu cao, đáng ra lão tử cũng không định đi đâu nhưng nhìn lại thấy có một chiến sĩ thiên cơ cấp 55, một đồng nick nhỏ cấp 30 40 cơ mà nhỉ?

Vì thế, ờ...

Kết quả là lúc đánh đến đồng chí Thảo Đóa Đóa (3), tự nhiên lại xuất hiện kỹ năng hồi sinh. Nếu không thể ngắt skill, nó hồi sinh vô hạn. Lúc ấy lão tử cũng không để chuyện này vào mắt, chẳng phải đoàn có thiên cơ đó sao?

Kết quả là khi đồng chí Thảo Đóa Đóa của chúng ta hồi sinh liên tục được 15 phút, lão tử cuối cùng cũng cảm thấy điềm xấu

[Đội trưởng] Lưu Ly Tiên: Ôn Như Ngọc, ngắt skill

[Đội ngũ] Ôn Như Ngọc: ngắt thế nào ạ?

[Đội trưởng] Lưu Ly Tiên: [học máu] cấp 55 rồi mà không biết ngắt trạng thái à?

[Đội ngũ] Ôn Như Ngọc: không, em cứ ấn phím thôi, ấn gì đánh nấy

GM, bạn xác định nhóm người này không phải gian tế đấy chứ?

Lão tử khóc ròng trước mặt bạn Thảo Đóa Đóa của chúng ta. Cuối cùng cũng có một dòng chữ xuất hiện trong thể lực, kéo lão tử ra ngoài ánh sáng.

[Chủ Thể lực] Chân Phạm: Tiên ca, lão Thánh gọi về thành chiến

Thánh Kỵ Sĩ, giờ tao mới biết hóa ra tao yêu mày nhiều đến nhường nào!!!

1. Tình yêu đau thương dành cho vua
2. Gió lạnh phơ phất
3. Đồng cỏ khô

21. Chương 21: Không Sợ Đối Thủ Như Thần

Khi quay lại Mông Hồng Thiên Hạ, mọi người đã vào đội xong xuôi.

[Thể lực] Chủ Thể lực phong Lưu Ly Tiên làm Thượng thư Thể lực.

Khi đó, lão tử đang ở một trấn nhỏ tên Vinh Trứ ở Giang Nam một mình, định làm nhiệm vụ Đồng Thú. Đồng Thú cấp 7x phải tổ đội rồi giết một con sói nhỏ, giết thì dễ nhưng quan trọng là phải có đội. Đạo sĩ là nghề “đi một mình”, chỉ cần có đội thôi, không có đồng đội ở đó thì cũng có thú cưng thu phục quái cho.

Ta đang định phát tin tìm đội thì đột nhiên

[Hệ thống] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên xin bạn nhập đội.

Ồ này GM, thiêng thế?

[Gần] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên nói với bạn: nhận [nhiệm vụ]

Lão tử ẩn F11 bỏ ẩn người không cùng đội mới biết không phải thiêng, mà là người đứng ngay sau.

Ta vào đội của hần, nhận nhiệm vụ. Hần dùng hai chiêu là thanh toán xong con sói. Lúc này có người lục tục xin nhập đội làm nhiệm vụ. Hần không nói gì, nick thầy thuốc cứ ở đó, im lặng giết sói giúp bọn họ làm nhiệm vụ.

Càng nhiều lời “Cảm ơn” thì càng nhiều người xin vào đội. Đội ngũ thay đổi liên tục, người đến người đi rất nhiều, lão tử thấy hoa hết cả mắt.

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: dù ông onl cả đêm cũng không giúp được hết mọi người

[Hảo hữu] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên nói với bạn: chịu thôi, nhắc tay chi lao (1)

Lão tử vò đầu. Nghĩ kỹ thì cũng đúng là nhắc tay chi lao thật, khụ, mà quan trọng là tay này cũng chẳng phải tay ta... thế là ta lập tức im re, kệ cho tên gốc này lao động thôi.

Lão tử hết việc làm, ngồi nhìn đồng hồ chạy chờ tới giờ thành chiến, tiện thể ở cạnh ngó hần giết sói. 1, 2, 3, 4...6, 7...

Một hồi lâu sau

[Hh] Lắm Tắm Hoa Trư nói với bạn: Tiên ca ca, em onl rồi này!!!

[Hh] Bạn nói với Lắm Tắm Hoa Trư: thấy rồi

[Hh] Lắm Tắm Hoa Trư nói với bạn: [xoay vòng] Tiên ca ca, em và anh một đội thành chiến nhé?

[Hh] Bạn nói với Lắm Tắm Hoa Trư: Thánh Kỵ Sĩ không đồng ý đâu

[Hh] Lắm Tắm Hoa Trư nói với bạn: [lật bàn] kệ, em một đội với anh

Ta cười. Quyết rồi còn hỏi người ta làm gì.

[Hh] Bạn nói với Lắm Tắm Hoa Trư: được

[Hh] Lắm Tắm Hoa Trư nói với bạn: [xoa tay cười to] Tiên ca ca vạn tuế!!!

Vạn tuế...

Hoa Trư, em chửi đây là yêu quái đấy à...

19h30, khi ta tới thành Mộng Nguyên, Thánh Kỵ Sĩ chia ta vào đội 14, vừa khéo cùng đội với Hoa Trư. Hần có vẻ lưỡng lự.

[Hh] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: nhân yêu, tao hỏi cái này được không?

[Hh] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: ? tao chặn được mồm mày à?

[Hh] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: đêch!

[Hh] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: mày thích Hoa Trư?

[Hh] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: gì cơ?

[Hh] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: gay lợ, mày nên nói sớm với Con Vịt đi. Nó thích Hoa Trư thật. Con gái chỉ là quần áo, sao so được với huynh đệ như chân tay? Đừng có vì mấy đứa con gái mà trở mặt thành thù, để người ta chê cười!

Lão tử lé mắt nhìn tên thầy thuốc vừa truyền tống đến.

[Hh] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: Thích thật? Thích thật thì kết hôn trong game làm gì? Thích thật thì sao vẫn vừa cưới Lưu Ly Tiên vừa vui vẻ với Hoa Trư? Thế mà là thật? Đến Đông Hải Chi Tân treo máy một tí đã kêu là thật này nọ lọ chai?

Được rồi, ta thừa nhận lời này cũng không hay ho lắm nhưng lão tử cũng chẳng phải loại người lương thiện.

[Hh] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: Phụ nữ của nó đối với nó thế nào mà nó còn không biết rõ thì tốt nhất không phải tao với nó nói chuyện rõ ràng mà là tốt nhất nó đừng nghĩ đến chuyện kết hôn.

[Hh] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: nhân yêu, thỉnh thoảng tao muốn chém chết mày!

Vốn Thánh Kỵ Sĩ đã điều lão tử đi nhưng Chân Phạm ngang như cua, ầm ĩ loạn lên không chịu, cuối cùng là Con Vịt vào đội 14 còn Hoa Trư thì lên đội 13.

Không có cách nào khác, ai mà chịu nổi thêm chứ.

Chuẩn bị sắp xếp. Thành chiến bắt đầu.

Phần lớn đi theo Thánh Kỵ Sĩ về phía cửa thành. Tank xông lên phía trước, nghề khổng chế ở giữa, thầy thuốc và pháp sư ở cuối cùng. Đây là 8 nghề dựa vào nhau: tank bảo hộ những nghề khổng chế, khổng chế bảo hộ thầy thuốc và pháp sư còn thầy thuốc và pháp sư thì bảo hộ tank.

Mọi người bảo hộ giúp nhau cảm thấy an toàn.

(Khi ấy lão tử đang chân thành xúc động ngắm nhìn chăm chú không khí hoành tráng trên chiến trường thì đột nhiên có một thích khách từ đâu tới định oánh lão tử. Hôi Thái Lang phản ứng rất nhanh, lập tức ra Thủy Nhập Mộng thôi miên thích khách, chỉ không ngờ Hoa Trư lại ra Phóng Huyết khiến tên đó tỉnh giấc, được giải trừ trạng thái thôi miên. Thế là hấn lập tức Hóa Huyết + Địa Độn vội vàng chạy đi, mọi người chỉ còn kịp nhìn thấy một bóng dáng u buồn vô hạn).

GM, để ta sửa vài từ. Mọi người bảo hộ giúp nhau cảm thấy an toàn, thực chất là làm đồng đội nhận ra được mọi thứ vô cùng nguy hiểm.

Thành chiến ở Thiên Hạ hơi khác nhiều game khác. Có một Thủ Phương chiếm cứ Mộng Khôn trại, còn lại ba Công Phương chia ra thành ba quân trưởng trái, phải và giữa (tả, hữu và trung).

Ba Công Phương này tuy chung mục đích là công thành nhưng lợi ích lại khác nhau. Ba Công Phương cũng đối địch nhau.

Ngắm lại thì mấy người trong tổ phát triển game cũng là kẻ xảo quyệt, áp dụng chiêu thức đấu tranh nội bộ rất sâu sắc, tích ba hòa thượng không nước uống đúng là không phải bịa ra để lừa người.

(Tổ phát triển game:

[Hệ thống]: Người chơi Lưu Ly Tiên nói lời không hay, nói xấu Ông Trời, làm trái quy tắc trò chuyện của người chơi, bị phạt cấm nói chuyện vĩnh viễn!)

Ta đi lòng vòng qua Mộng Kiều Môn, bất hạnh bị đối phương bắn bị thương. Lão tử té lăn ra đất. Đệt, ai ngắm lão tử mà bắn chuẩn vậy!

Đang định chọn hồi sinh, đột nhiên hệ thống phát tin: Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên thi triển thuật triệu hồi hồn phách của bạn, Đồng ý/Không đồng ý?

Ta chọn đồng ý. Vừa quay đầu lại thấy chán luôn.

Bạn nói xem. Bọn ta ở đây phải rất cẩn thận, trốn đông trốn tây, liều mạng đâm máu; tên kia thì cứ đứng bừa chỗ đó, áo trắng bay phấp phới, khí độ phi phàm. Cứ như thế trong thành chiến hay thế lực chiến thì ai cũng dễ chết cả thôi, vậy mà thằng điên này gần tháp vậy mà chẳng ma nào oánh hấn?! Ta hoàn toàn cho rằng nếu hấn đến cửa thành của trạm tiếp theo, nói với chủ thành Mạn Đà La (thành chủ Mộng Nguyên thành) một tiếng “Mở cửa!!!” chắc đối phương cũng mở cửa thật quá.

Ông trời quá mức bất công, ta đau lòng mà chết lặng mất thôi!

Ngẩn ngơ vậy một lúc lại ăn một tên. Lão tử mắng thầm trong bụng, hấn lại dùng kỹ năng nghịch chuyển Dĩ Kinh Đầu Liễu qua đây, hệ thống thông báo giá trị sinh mệnh khôi phục một vạn tám ngàn blah blah điểm. Lão tử yên ổn hài lòng, cố lấy dũng khí...mạo hiểm tiến vào lửa đạn của kẻ thù.

Khi đó, Thánh Kỵ Sĩ đang dẫn người đi tấn công Mộng Ly Môn, Chân Phạm bắc thang trèo tường thành, liên tục thúc giục mọi người leo lên. Lão tử chọn mục tiêu, nhìn cung thủ trên đầu tường giương cung.

Trèo lên ấy hả? Điểm phòng ngự vật lý của ta ít ỏi xót cả lòng, lại còn muốn lão tử rơi đầu xuống đấy chắc?

[Đội ngũ] Chân Phạm: Tiên ca, trèo lên đi!

[Đội ngũ] Lưu Ly Tiên: *beep*

[Đội ngũ] Chân Phạm: ...

Sau cung thủ là vài tên pháp sư. Lúc công thành, tuy Thánh Kỵ Sĩ để bọn ta phân tán sự chú ý của Mạn Đà La, giá trị binh lực của thành chiến thật ra cũng có hạn. Khi số lần tử vong của thể lực quá 1000, công thành được xác định là thất bại và hệ thống đẩy bọn ta ra khỏi Mộng Nguyên thành.

Người ở đầu tường tuy không nhiều lắm nhưng ai cũng liều mạng. Bạn có giáp cứng, họ có pháp sư; bạn có giáp mềm, họ có cung thủ. Lão tử ngắm một lúc lâu, cuối cùng cũng phát hiện ra bên đó chỉ có hai thầy thuốc!

Thầy thuốc trong thành chiến hay thể lực chiến đều là những nhân vật vô cùng quan trọng. Bây giờ Mạn Đà La đã dẫn người đến Mộng Lý Môn chặn Thánh Kỵ Sĩ, Mộng Kiên Môn và Mộng Kỳ Môn có cường địch, Mộng Nguyên thần điện cần người trấn giữ, vì thế thầy thuốc không có nhiều ở đây. Như vậy hai tên trên kia...

Tường thành dễ thủ khó công nhưng không có thầy thuốc thì đơn giản hơn nhiều!

À há, lão tử nghĩ tới một người

[Người lạ] Bạn nói với Chùa: Chùa, hoang hỏa yêu dấu của ta, dùng tài năng của nàng xử hai tên thầy thuốc đi?

Lần này cô nàng quay lại rất nhanh, ta chỉ cần chờ 3 phút là thấy.

[Người lạ] Chùa nói với bạn: gì thế?

Một thoáng sau, trên tường thành Mộng Ly Môn, một cô gái nhỏ nhắn yếu ớt cầm thanh đao cưỡi Song Chùy đập thang trên tường tường đi lên, bọn ta theo sát đi đến xử đám cung thủ.

Ngày hôm ấy, Chùa chết 6 lần, hai tên thầy thuốc tạch hấn. Ta tính nếu là bản thân đi lên, chắc 6 lần không xong, chắc phải chết 6x lần cũng nên.

Sau đó, Mộng Ly Môn bị phá.

Thánh Kỵ Sĩ dẫn Con Vịt và mọi người tiến quân thần tốc, một đường chém giết thẳng tới Mộng Nguyên thần điện.

Mạn Đà La cũng là người cực kỳ thông minh, vừa thấy Mông Hồng Thiên Hạ bắt đầu tẩy thần thạch bảo hộ của thần điện thì lập tức mở cửa hai tòa thành còn lại. Như vậy, ba phương đều đến đây, Mông Hồng Thiên Hạ có thông minh thế nào cũng không ngăn được.

Vì vậy, tối hôm đó bọn ta không chiếm được Mộng Nguyên thành. Sau khi đánh nhau te tua thì bắt đầu giết người. Một đội 20 người: Thánh Kỵ Sĩ, Chùa, Chân Phạm đi trước; Hôi Thái Lang theo sau dùng Thiên Phật miểu sát; ta đứng giữa bọn họ chờ đánh đến lúc hòm hòm, nhìn chỉ còn tí máu thì phóng kỹ năng chiếm đầu người.

Con Vịt dùng phong hỏa luân theo sau, buff Đại Hỏa Thanh Thanh cho mọi người thêm máu.

Hoa Trư, à... Hoa Trư phụ trách ngủ mê chiến sĩ, ngủ pháp sư, thôi miên thích khác, còn đạo sĩ hoảng sợ trụ lại đánh tỉnh tất cả.

Đến cả tên không thể chống cự sắc đẹp như Hôi Thái Lang cũng phải thở vắn than dài thở dài than vắn.

[Đội ngũ] Hôi Thái Lang: không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng đội như heo. Hoa Trư, câu này chắc chắn được đo ni đóng giày cho em!

Mộng Nguyên thất thủ, người tức giận nhất hẳn là Mạn Đà La.

Vài lần tên đó định lấy đầu Thánh Kỵ Sĩ nhưng phải đi qua lão tử. Quả thật hẳn và lão tử cùng cấp, lão tử không thể nhìn thấy hẳn ẩn thân nhưng khi thích khách ẩn thân đi qua mình luôn có tiếng gió rất nhỏ.

Ầy, đừng nói ta như trộm nhé, đây chẳng phải là vì trước kia ta bị thích khách ngược đến kinh nghiệm đầy mình sao!

Bạn nghĩ xem, Thánh Kỵ Sĩ dù thế nào cũng không phải loại vớ vẩn, dù thế nào cũng là chủ thể lực của bọn ta có lỗi. Nếu hẳn toi mạng, hệ thống Thiên Hạ lại chả toàn kẻ vui sướng khi người gặp họa. Tiếng xấu đồn xa, mọi người đều hơn hở hống hốt.

Vì vậy mỗi khi Mạn Đà La đi qua, ta dùng kỹ năng quần công đánh hẳn. Ba lần như thế, hẳn đổi mục tiêu thành lão tử.

Đến giờ ta vẫn chưa tìm được phương pháp để nick cánh xanh nào có thể đánh lại thích khách cánh đỏ. Đạo sĩ quả là một nghề yếu ớt, không có sức bật, không có tấn công mạnh, cũng không phòng ngự cao. Bọn ta ấy à, chỉ có đáng khinh là thừa thãi.

Có điều tốt xấu gì ta chả có...à...thôi khỏi nói Hoa Trư...tốt xấu gì cũng có Con Vịt mà!

Vì thế hẳn đã toi dưới tay lão tử 2 lần.

Sau khi ra khỏi Mộng Nguyên thành, mọi người đều đi còn lão tử ở lại. Vì cái gì á?! Bởi vì lão tử thấy một viên Thiên Châu. Tốt xấu gì cũng 6 7 kim đấy, đối với Lưu Ly Tiên tay làm hàm nhai mà nói thì ruồi bọ cũng là thịt!

Đang lấy châu thì hệ thống thông báo: Hồng Phát Ma Vương bộc phát cuồng tính!

Lão tử cũng chẳng sợ. Lão tử vẫn thắng được tên Hồng Phát Ma Vương này. Có điều hệ thống vui sướng khi người gặp họa này lại nói: Mạn Đà La bộc phát cuồng tính!

Lão tử tab một cái, chỉ thấy Hồng Phát Ma Vương phi từ xa lại đây. Tai không nghe thấy tiếng thích khách, có lẽ Mạn Đà La chờ lúc lão tử giải quyết Hồng Phát Ma Vương thì ra tay.

Lão tử lập tức phóng Định Thân. Quả nhiên vừa cố định được Ngưu Ma Vương, Mạn Đà La làm ngay phát Ảnh Sát. Giời ơi là giời, Ảnh Sát rất đau, rất đau rất đau, rất đau rất đau rất đau đó, lão tử mất luôn nửa cái mạng!

Tổ phát triển à, ta vẽ vòng tròn lời nguyên, nguyên rửa người đi bộ đập vỏ chuối!!!

(Tổ phát triển:...)

Khụ, có điều chuyện gấp, chạy trốn quan trọng hơn. Vì thế ta ra Phục Chửng, đợi hẳn Hóa Huyết cũng đúng lúc thú cưng phát Định Thân. Lão tử đứng cách hẳn ba thước, dùng Phù Kinh Quỷ Thần sợ hãi hẳn.

Lúc này Hồng Phát Ma Vương đang định chạy lên, lão tử vừa lên ngựa vừa tung phù dùng hoảng sợ trụ hẳn.

Người ta nói Phù Kinh Quỷ Thần của đạo sĩ cũng chỉ dùng để hù người. Có điều kỹ năng này của đạo sĩ dùng cũng hơi bị được, cho dù tám môn phái ở Bát Hoang thì có sáu môn phái có thể hóa giải (==|||), lão tử vẫn không thay đổi suy nghĩ.

Ta cảm thấy tổ phát triển cho đạo sĩ hai kỹ năng này là vì 2 lý do: Gặp kẻ chữ đỏ, thấy đánh được thì dùng để trụ hẳn rồi đánh dần; không đánh được thì dùng trụ hẳn rồi ù té chạy.

Giờ không đi thì khi nào đi?

Vì thế, đến khi hệ thống thông báo hai trạng thái định thân biến mất, lão tử đã đứng an toàn ở Cửu Lê thành bên cạnh thủ vệ khu rồi.

Editor: Chương này dài vài chương -- Nói chung mình thấy Lưu Ly Tiên đúng là đen, tự nói tự vận vào người mình. Không biết nên đối với đàn bà của mình thế nào cho tốt thì đừng có cưới vợ Khổ ghê

Tiền tay

Diễn tích “ba hòa thượng không nước uống”: Nhất cá hòa thượng khiêu thủy cật – Lưỡng cá hòa thượng sĩ thủy cật – Tam cá hòa thượng một thủy cật (Một vị hòa thượng xách nước uống – Hai vị hòa thượng gánh nước uống – Ba vị hòa thượng không nước uống. Từ “một” ở đây nghĩa là “mai một”, không phải là “nhất”)

Ngày xưa, có một tiểu hòa thượng ở trong chùa trên một ngọn núi, mỗi ngày chú đều xuống dưới chân núi để xách nước, sau đó châm thêm nước sạch vào bình Tịnh Thủy cho tượng Quan Âm bồ tát; đến tối thì đóng cửa chùa lại, kéo chuột vào uống hết dầu trong đèn. Cứ thế ngày ngày tiểu hòa thượng chuyên cần sáng xách nước, tối tụng kinh, gìn giữ không cho chuột xạ phá phách.

Một hôm, có một hòa thượng cao lớn đến chùa, ông ta vừa vào đến cửa thì liền uống nước trong cái lu trước cửa, vị tiểu hòa thượng rất giận, bèn nói với hòa thượng cao: “Nước bị ông uống hết sạch, ông xuống dưới chân núi gánh một vài thùng nước lên,” nói xong bèn đưa cho vị hòa thượng cao lớn một cái thùng gỗ.

Từ khi có vị hòa thượng cao lớn xách nước, thì vị tiểu hòa thượng không làm việc này nữa!

Hòa thượng cao ngày ngày xách thùng gỗ đi lấy nước cho cả 2 cùng hưởng dụng thì trong bụng nghĩ rằng: “một người xách nước thì quá mệt.” Thế là lấy cái đòn gánh để gánh thùng gỗ, ý là muốn tiểu hòa thượng cùng đi gánh nước uống với ông ta. Tuy nhiên, khi gánh thùng gỗ thì cả hai đều tranh nhau đẩy thùng gỗ nghiêng về 1 phía đòn gánh. Sau thì tranh cãi, thì mới vạch ra 1 vạch chính giữa trên đòn gánh để qui định thùng gỗ phải nằm ở chính giữa đòn gánh. Cứ như thế, hai hòa thượng mỗi ngày đều nhờ vào thùng nước mà sống.

Không bao lâu sau, có một hòa thượng béo đến ở trong chùa, nhân khẩu trong chùa giờ tăng lên, nhưng ai cũng không muốn đi gánh nước. Mọi người ai nấy tụng kinh của mình, mỗi người gõ cái mõ bằng gỗ của mình, ngay cả cây liễu trước mặt tượng Quan âm bồ tát cũng từ từ chết vì không ai tưới nước. (nguồn: vietmd.net)

Một đêm nọ, con chuột bò đến ăn trộm dầu trong đèn, nhưng cả ba hòa thượng lớn nhỏ đều không ai quan tâm, kết quả con chuột làm rơi đèn dầu, trong chùa bị hỏa hoạn, lửa cháy phẳng phật ngút trời, ba hòa thượng sợ hãi vội vàng lấy thùng đi gánh nước chữa lửa, trải qua mấy đêm vất vả, cuối cùng thì lửa được dập tắt.

Nhìn chùa miếu bị cháy tan hoang như thế, thì cả ba hòa thượng chợt giác ngộ, đồng tâm hiệp lực xây lại chùa. Từ đó về sau, ba hòa thượng luân phiên nhau đi gánh nước, đóng cửa chùa, thế là hồi phục lại tình trạng yên tĩnh như trước đây.

22. Chương 22: Chén Cú Trong Lò Sứ Thanh Hoa Thượng Phẩm (1)

Lúc Chân Phạm gọi lão tử đi kéo phụ bản Hạ Mộng Dịch Kiếm, lão tử không đi. Khi ấy, lão tử đang đúc lại vũ khí chiến trường tên Lưu Chuyển ở Tây Lăng thành. Cái gọi là đúc lại tức là hợp nó cùng với một đạo cụ nữa, khiến hệ thống ngẫu nhiên hợp thành thuộc tính của trang bị.

Kiếm này đã được đúc bốn lần rồi mà vẫn chỉ ra thuộc tính như shit, mà lần nào đúc lại lão tử cũng đốt một vòng phí vất vả ở Đất Hoang và tuyên cáo bỏ mình. Lão tử quá đau khổ rồi, một câu thông báo của wy (hoạt động buôn bán trong trò chơi) khiến lão tử quyết tâm trong vòng nửa năm không sờ vào cái gì có chữ “ngẫu nhiên” hoặc những thứ có xác suất.

Bởi vì thế này:

Hệ thống: Giao dịch ingame XX đóng góp 15 triệu nhân dân tệ cho khu vực gặp nạn.

Xem xem, không tính ở bản cũ, 15 triệu này hẳn là đủ cho lão tử tẩy thuộc tính tầm khoảng từ năm 20xx đến năm 200xx ấy nhề?!

Thay vì dâng hoa kính Phật, ta thà quyên sinh còn hơn!

Bi kịch chính là đợi đến khi ta ngấm ngội xong xuôi chán chê, Chân Phạm và mọi người đã vào Mộng Dịch Kiếm rồi, vì thế ta chỉ có thể vào bữa đội nào đó thôi.

May cái là phụ bản Mộng Dịch Kiếm là một phụ bản kinh nghiệm cho hơn cấp 70 – dù kinh nghiệm này cũng hơn kinh nghiệm thăng cấp không đáng kể nhưng thỉnh thoảng được mấy trang bị; đem chỗ đó phân giải đổi vàng cũng không tồi. Vì vậy, bất kể đội nào lão tử cũng thấy phụ bản này khá dễ dàng.

Lão tử phát tin tức khu vực, lát sau có người lên tiếng:

[Khu vực] Lam Sắc Hỏa Diễm: Mộng Dịch Kiếm nhập đội, 9 chờ 1, cần công khỏe.

9 chờ 1 chính là đội đã có 9 người, chỉ còn thiếu 1 người nữa là đủ 10 người để đi phụ bản.

Đương nhiên lão tử hí ha hí hửng xin qua đó.

Một giây sau, lão tử nhìn tin báo của hệ thống mà méo xệch mồm.

[Hệ thống] Bạn xin đội trưởng Mạn Đà La của Lam Sắc Hỏa Diễm nhập đội.

GM, để bà đây xoa đầu người cái nào (xin hãy nghĩ đến mụ phù thủy vuốt ve quả cầu thủy tinh í). Chúng ta cùng niệm chú “hắn không nhớ rõ ta, hắn không nhớ rõ ta.”

(GM:...)

[Hệ thống]: Mạn Đà La chấp nhận yêu cầu của bạn. Bạn nhập đội thành công.

Ồ, không nhớ thật hả?

Khi ta vào phụ bản, đội 10 người đã đông đủ.

Lam Sắc Hỏa Diễm là một pháp sư cấp 72, mặc bộ trang phục Đệ Tử của Tam Đại Pháp Sư, cũng có cánh nhỏ – đây là đôi cánh đẹp nhất trò chơi.

Thầy thuốc tạo trạng thái tốt nhất, mọi người nhanh chóng giết quái. Lần này Mạn Đà La tank chính. Có lẽ sau lần giao thủ ở thành chiến trước, rút kinh nghiệm bị đánh khi ẩn thân, hắn đã thêm điểm tấn công phụ, né tránh và công kích vật lý.

Lão tử không lại gần hắn, cứ gặp quái là tránh sau giáp cứng, tung chiêu đánh xa, cho thú cưng liều mạng tiến lên là ok. Dù sao đội này cũng nhiều lv cao, không kém lão tử tí nào.

Mọi người thuận lợi đánh thắng đến boss Phương Thiên Đạo Chương. Boss này có mấy chiêu thôi miên, hỗn loạn, sợ hãi đến khi có trạng thái phụ, cực kỳ đáng ghét và khó chịu. Bình thường khi lão tử kéo phụ bản thì phần lớn thời gian này là ôm đầu chạy tán loạn.

Quả nhiên lần này Mạn Đà La kéo, lão tử dẫn thú cưng cách hắn khoảng cách phù hợp.

Lam Sắc Hỏa Diễm đứng cạnh ta. Chủ công bị thôi miên hết, cô nàng lại dùng chiêu Xương Hỏa Thiên Phạt. Ta biết thôi thế không xong rồi.

Quả nhiên, Thiên Phạt bay qua, Phương Thiên Đạo Chương phi thẳng về phía nàng.

Trời biết pháp sư về điểm này thì không đỡ được, quả là ta không nỡ đánh. Lão tử nhanh chóng triển khai Thần Tốc, dùng kỹ năng Gia Mã, dùng Linh Điểm Ngũ Miểu với tốc độ thay đổi công kích cao nhất của phương hoàng, sau đó hóa Tâm Ma cộng thêm kỹ năng ngắt skill Tiếp Thối Quỷ. Lam Sắc Hỏa Diễm cũng rất thông minh, bắt đầu chạy xung quanh ta. Boss có truy được cô ta không thì ta không biết nhưng ta biết boss không thể bắt được cô ta.

Có điều nếu cô ta cứ chạy quanh ta, ta đảm bảo mỗi chiêu đều trúng boss.

Cứ thế một hồi, cuối cùng pháp sư chạy quanh lão tử cũng kéo một đồng Phương Thiên yêu về phía này. Khoảng 6-9s thôi miên trôi qua, mọi người tiến lên lần 2, tiếp tục oánh lộn.

Mấy con còn lại cũng không khó khăn, dù sao cũng có Mạn Đà La cánh đỏ tank rồi, đánh một hồi cũng xong.

Đến khi boss ngã xuống, lão tử lập tức rời đội. Vừa ra thì nhận được tin nhắn của hệ thống:

[Hệ thống] Lam Sắc Hỏa Diễm yêu cầu kết bạn. Đồng ý/Từ chối?

Ta chọn Đồng ý. Ta tưởng mọi người đều khinh bỉ thân phận gay của ta. Bạn bè của Lưu Ly Tiên đều là bạn tốt, mỗi người đều rất quý giá. À, còn Thánh Kỵ Sĩ nói nguyên nhân là do lão tử cao ngạo vân vân không nhìn gì đó vân vân.

[Thế lực] Chân Phạm: Lưu Ly Tiên, ra đây!

[Nguyên lão Thế lực] Phật Pháp Vô Biên: [đỉnh đầu chấm hỏi]?

[Thế lực] Ngoại Tinh Nhân: ?

[Thế lực] Nhất Dạ Phong Lưu Bách Hoa Tàn: [trừng mắt] hóng

[Chủ thế lực] Thánh Kỵ Sĩ: sao thế Chân Phạm?

[Thế lực] cp: [lật bàn] lão Thánh, ông đây mặc xác Hồng Tụ Đường

[Thượng thư thế lực] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: sao thế?

[Thế lực] cp: [đập bàn] nó nói với mấy nick nhỏ rằng thú cưng của nó có được nhờ đánh Mộc Thần, giờ các MM trong bang đều quần lấy tao đòi đánh cho mỗi đứa một con, nói thế nào cũng không nghe [học máu]

[Chủ Thế lực] Thánh Kỵ Sĩ: ...

[Nguyên lão Thế lực] Phật Pháp Vô Biên: ...

[Thế lực] Nhất Dạ Phong Lưu Bách Hoa Tàn: ...

[Thế lực] Lầm Tầm Hoa Trư: phụt, hahahahaha, Tiên ca ca! Hahahaha

[Thế lực] Ngoại Tinh Nhân: [ngắt]

[Thượng thư Thế lực] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: ra đây tao cho thêm bản mạch, dạy dỗ nó đi!

Ta nhanh chóng chặn tin tức. GM, ta treo máy!

Sau đó, Mông Hồng Thiên Hạ có quy định mới: không được cung cấp thông tin sai lệch cho nick mới.

Hôm sau login, chủ yếu ta đi làm nhiệm vụ Chu Thường.

Ta vào phần Hảo hữu kêu gọi, Hoa Trư và Lam Sắc vào đội. Bình thường làm Chu Thường phải kéo theo một nick nhỏ, vì vậy quái hệ thống ra sẽ có cấp bậc của nick nhỏ, ít khó khăn hơn nhiều. Bớt được cái nào hay cái này, lão tử mở nick Điều Tá Đông Phong vào đội.

Tính đi tính lại vẫn thiếu một người, ta nghĩ toàn con gái, gọi một tên con trai vào thật sát phong cảnh, vì thế hào hứng gọi Chùa.

[Hảo hữu] Lưu Ly Tiên: hoang hỏa yêu dấu, Chu Thường không?

Một lúc lâu sau cô nàng trả lời “ừ”.

Có Chùa ở đó thì lão tử đương nhiên không xuống ngựa. Cả lượt thấy cô nàng cầm song chùy chạy mấy vòng rồi lại mấy vòng, quái lần đầu ra xám trắng.

Thuận lợi là thế nhưng đặc điểm của con gái khi ở cùng con trai lại có một tính: buồn chuyện (bất quái).

[Đội ngũ] Lam Sắc Hỏa Diễm: llt, nam tử hán đại trượng phu lại để một đứa con gái đánh quái, không biết xấu hổ à?

[Đội trưởng] Lưu Ly Tiên: cái này gọi là năng giả đa lao (2)

[Đội ngũ] Lam Sắc Hỏa Diễm: đúng rồi, tối nay giúp mình đánh phụ bản cấp 68 Khê Mộc Chi Chung luôn nhé?

[Đội trưởng] Lưu Ly Tiên: cũng được

[Đội ngũ] Lầm Tầm Hoa Trư: Tiên ca ca, đợi rồi giúp em đi Mộc Kiến Chi Thương, em phải vào Địch Dược Lâu

[Đội trưởng] Lưu Ly Tiên: ừ

[Đội ngũ] Lam Sắc Hỏa Diễm: Mình rất phục bạn

[Đội ngũ] Lầm Tầm Hoa Trư: Em cũng phục anh mà!

[Đội ngũ] Lam Sắc Hỏa Diễm: sao em không tìm Con Vịt dẫn em đi phụ bản?

[Đội ngũ] Lầm Tầm Hoa Trư: người ta yêu ai tìm ai ai khiến chị xen vào

Lão tử chớp chớp mắt. Đây là chuyện gì?!

[Đội ngũ] Lam Sắc Hỏa Diễm: Lưu Ly Tiên!

[Đội ngũ] Lầm Tầm Hoa Trư: kẹ, Tiên ca ca, anh đưa em đi trước!

Chùa vẫn cứ im lặng, cảm cú đánh quái. Lão tử bắt đầu hối hận khi tổ đội một đội toàn nữ đánh Chu Thường. Hai phụ bản thì có gì liên quan đâu, cứ đi lần lượt từng cái là được còn gì, tranh nhau nổi gì!

[Đội ngũ] Lam Sắc Hỏa Diễm: em sắp kết hôn rồi, sao không đi theo chồng em, lại tìm người ta xem náo nhiệt làm gì?

[Đội ngũ] Lầm Tầm Hoa Trư: [giận] em nói em kết hôn khi nào? Ai là chồng em, chị đừng nói linh tinh!

[Hệ thống] Lam Sắc Hỏa Diễm mời bạn nhập đội. Đồng ý/Từ chối?

[Hệ thống] Lầm Tầm Hoa Trư xin bạn nhập đội. Đồng ý/Từ chối?

[Đội trưởng] Lưu Ly Tiên: người không ở đây, treo máy rồi

[Đội ngũ] Lam Sắc Hỏa Diễm: ...

[Đội ngũ] Lầm Tầm Hoa Trư: ...

Im lặng một hồi.

[Đội trưởng] Lưu Ly Tiên: cãi nhau xong rồi?

[Đội ngũ] Lam Sắc Hỏa Diễm: ừm

[Đội ngũ] Lầm Tầm Hoa Trư: hừm

[Đội trưởng] Lưu Ly Tiên: xong Chu Thường thì đi Khê Mộc. Hoa Trư gọi Con Vịt và Chân Phạm. Khê Mộc xong đi Kiến Mộc, không đổi người. Có ý kiến gì không?

[Đội ngũ] Lam Sắc Hỏa Diễm: [xoay quanh] được

[Hảo hữu] Lầm Tầm Hoa Trư nói với bạn: sao phải đi Khê Mộc trước? Đi Kiến Mộc trước

[Hảo hữu] Bạn nói với Lầm Tầm Hoa Trư: chúng ta cùng một thể lực, người ta là khách. Phải có lễ chứ

[Hảo hữu] Lầm Tầm Hoa Trư nói với bạn: [xoay quanh] được

Một lúc lâu sau, Hoa Trư lại nói:

[Hảo hữu] Lầm Tầm Hoa Trư nói với bạn: Tiên ca ca

[Hảo hữu] Bạn nói với Lầm Tầm Hoa Trư: nói đi

[Hảo hữu] Lầm Tầm Hoa Trư nói với bạn: anh giúp em nói chuyện với Uyên Ương ca ca đi, em...

[Hảo hữu] Bạn nói với Lầm Tầm Hoa Trư: ?

[Hảo hữu] Lắm Tắm Hoa Trư nói với bạn: em không muốn cưới anh ấy

[Hảo hữu] Bạn nói với Lắm Tắm Hoa Trư: vì sao? Nó không tốt với em à?

[Hảo hữu] Lắm Tắm Hoa Trư nói với bạn: không, anh ấy tốt lắm, quá tốt ấy. Có điều thực sự em không muốn lấy anh ấy mà.

Lão tử cảm khái: Con Vịt à, mày quá chén cụ mà (2)!

[Hảo hữu] Bạn nói với Lắm Tắm Hoa Trư: Hoa Trư à, gấu mèo còn được tầm 500 con, còn đàn ông như Con Vịt thì thực sự không còn nhiều lắm đâu

(Con Vịt: so sánh kiểu gì đấy!!!)

[Hảo hữu] Lắm Tắm Hoa Trư nói với bạn: anh nói với Uyên Ương ca ca hộ em nhé!

Lão tử chỉ biết thở dài.

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: Con Vịt

[Hảo hữu] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên nói với bạn: đây

Người ta đều nói trữ sách một tòa miếu, không hủy một cốc hôn. Đây cũng là lần đầu tiên lão tử làm loại chuyện thiếu đạo đức thế này. Dưa hái xanh không ngọt, đau dài không bằng đau ngắn, lão tử cứ nói thẳng thắn thôi.

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: Hoa Trư không muốn lấy mày

Một lúc lâu sau hần mới nhắn lại:

[Hảo hữu] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên nói với bạn: ừ

Sau đó lại chẳng ừ hử gì. Lão tử sốt ruột lại hỏi:

[Hảo hữu] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: lại treo máy ở Đông Hải Chi Tân đấy à?

Lần này rep rất nhanh:

[Hảo hữu] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên nói với bạn: ...

[Hảo hữu] Lắm Tắm Hoa Trư nói với bạn: Tiên ca ca, sau này em đi theo anh nhé?

Lão tử cười. Lão tử là đạo sĩ, phần lớn thời gian là đi đánh nhau. Nhóc này là thầy thuốc, ặc, là một thầy thuốc còn non, đi theo ta làm gì?

[Hảo hữu] Bạn nói với Lắm Tắm Hoa Trư: Hoa Trư à, em còn nhỏ, cần thăng cấp, biết chưa? Đi theo anh không đi phụ bản không làm nhiệm vụ, sao có trang bị kinh nghiệm được?

[Hảo hữu] Lắm Tắm Hoa Trư nói với bạn: là em muốn đi theo anh, dù tính anh không thay đổi, vẫn chơi acc nữ. Em đảm bảo không làm ảnh hưởng.

Lão tử suy nghĩ cẩn thận lời nói này, nhìn đi nhìn lại từng chữ, cuối cùng cũng nghĩ ra.

Sau đó lão tử ngã ngửa. Hoa Trư ơi Hoa Trư, không phải vì thế nên em từ chối Con Vịt đấy chứ?

Con Vịt ơi, tao nhầm rồi. Tao cứ nghĩ mày đã chén cụ lắm rồi, hóa ra mày vẫn còn là chén cụ sứ Thanh Hoa thượng phẩm ấy!!!

Editor: há há chương trước mãi mới đoán ra Hoa Trư thích Lưu Ly Tiên, ai ngờ chương này rõ luôn

Chén cụ: trước mình giải thích ở bộ nào rồi ế nhé, không thì từ này cũng nhiều người giải thích rồi. Chén cụ nghĩa là bị kịch.

Năng giả đa lao: ai giỏi thì bị giao nhiều việc.

23. Chương 23: Ít Nhất Tao Cũng Là Chồng Cũ

Xong đâu đó, lão tử đưa Hoa Trư đến Đông Hải Chi Tân, nghĩ nghĩ xem thảo luận vấn đề “tình yêu trong game không thực tế” với cả “yêu sớm có hại” như thế nào.

Thế nên đoạn đối thoại sau ra đời:

[Hảo hữu] Bạn nói với Lắm Tắm Hoa Trư: Hoa Trư, em có biết mình đang nói gì không? Em chỉ nhìn thấy Lưu Ly Tiên trong trò chơi chứ đâu có biết người bên ngoài thực sự như thế nào? Nhờ là con chó nhà đó chat với em thì sao?

(Quần chúng:...) (Mình: so với sánh...)

[Hảo hữu] Lắm Tắm Hoa Trư nói với bạn: Tiên ca ca, anh ghét em à?

[Hảo hữu] Bạn nói với Lắm Tắm Hoa Trư: đâu có, mấy ngày này toàn đi cùng em chứ có đi cùng ai khác đâu?

[Hảo hữu] Lắm Tắm Hoa Trư nói với bạn: vậy anh thích em đúng không?

[Hảo hữu] Bạn nói với Lắm Tắm Hoa Trư: ừ, cũng thích

[Hảo hữu] Lắm Tắm Hoa Trư nói với bạn: thế là được rồi mà

Dùng lời lẽ thuyết phục. Thất bại.

[Hảo hữu] Bạn nói với Lắm Tắm Hoa Trư: Hoa Trư, nếu tôi và em đều là con gái, em vẫn thích à?

[Hảo hữu] Lắm Tắm Hoa Trư nói với bạn: em biết ngay mà [gật nhẹ] anh sẽ nói như vậy. Tiếp theo có phải anh định nói là không muốn ở bên một cô gái như em không? Em biết anh không muốn dẫn em theo! Nói gì mà thích chứ, đồ lừa đảo!

Vạch trần chân tướng. Thất bại.

[Hảo hữu] Bạn nói với Lắm Tắm Hoa Trư: [nhướn mày] đúng thế đúng thế, lão tử chán ghét nhà ngươi, không thích nhà ngươi, tmd cút đi hộ lão tử, cứ đứng đây vướng chân vướng tay, lão tử giết cho nhà ngươi khỏi login!

Cô nhóc im lặng một lúc lâu. Lão tử quả cũng hơi lo lắng, dù thế nào cũng chỉ là một cô bé, trái tim mong manh dễ vỡ lắm. Nếu cô nàng bị tổn thương, lão tử cũng tội lỗi kinh.

Một lúc lâu sau.

[Hảo hữu] Lắm Tắm Hoa Trư nói với bạn: [xoay quanh] Tiên ca ca, anh có nhiều kẻ thù, sợ làm liên lụy em đúng không? Anh tốt với em như vậy sao có thể ghét em được.

Chọc giận xua đuổi. Thất bại.

Hết cách.

Trên bãi cát bờ biển Đông Hải Chi Tân, lão tử cảm nhận được từ đáy lòng rằng con nhóc này đúng là giống kiên cường dẻo dai.

GM, lão tử mãnh liệt yêu cầu hủy bỏ thiết lập trò chơi này theo Warcraft luôn đi!!!

(GM: *ngã lăn ra đất*)

Từ đó về sau, thời gian lão tử đi Lưu Quang lại nhiều lên. Được rồi, ta thừa nhận ta trốn tránh Hoa Trư. Lão tử cứ tưởng tượng cảnh acc Lưu Ly Tiên với acc Hoa Trư ôm nhau nói lời ngọt ngào là thấy giống y như đang ngồi trên yên xe đạp vậy.

Gì cơ? Bạn nói ngồi trên yên xe có vấn đề gì?

Khụ, yên xe không có đệm í?

Mà hình như Con Vịt cũng không vội theo Hoa Trư, hàng ngày vẫn giúp đỡ mọi người đi phụ bản, đánh chiến trường. Người của cả thế lực, à, người của cả liên minh đều mừng vui như vợ được vàng.

Được rồi, ta thừa nhận ta cũng cực kỳ hớn hỏ. Từ lúc đó về sau, trên chiến trường, hiếm khi nào lão tử đi một mình với thú cưng Tà Ảnh hay Tiên Hạc nữa.

Vì thế, mấy tên thích khách tụ tập thích ẩn thân đánh lén lão tử cũng tự giác hơn rất nhiều.

Lão tử lại tiếp tục quay về thời kỳ không có hồng được thì há miệng, không có lam được thì thò tay, không có linh đan thì gào lên với Con Vịt, thật sự là nhanh chóng hư thân quá đi!

Vài ngày sau Hoa Trư không nhắn tin mật cho ta, lúc ấy ta cũng yên tâm dần, cũng nghĩ tình cảm của một cô bé con thì có mấy phần là thật? Vài ngày thì tự nhiên cũng hết, có khi về sau nghĩ lại còn thấy buồn cười cũng nên.

Cuộc đời còn hư ảo nữa là trò chơi.

Lam Sắc Hỏa Diễm cũng pm lão tử nhiều lần, nhờ kéo nhiệm vụ phụ bản. Lão tử thấy không thoải mái, cũng từ chối vài lần. Nghĩ lại thì cô nàng ở thế lực Mạn Đà La sao có thể thiếu người kéo được.

Hôm sau login, không ngờ Chân Phạm lại phản bội lão tử, hơn nữa còn lao vào lão tử lúc lão tử đang nhẹ nhàng làm nhiệm vụ ở Kiến Mộc.

Bạn cũng phải thừa nhận rằng lão tử thật ra là một quân tử (quần chúng:...), có thể nói thì sẽ không đánh. Nhưng xin hãy hiểu cho một đạo sĩ da giòn tự nhiên nhìn thấy một chiến sĩ thiên cơ to oành hùng hổ lao về phía này, không phản ứng không được ấy.

Bạn có biết rằng bộ chiến trường cấp 70 của đạo sĩ có khuyết điểm lớn nhất là phòng ngự vật lý gần như bằng không, trong khi chiến sĩ thiên cơ lại có danh hiệu “cận chiến vương giả”. Nếu bị hấn lại gần rồi tung chưởng thì đạo sĩ chỉ còn nước cạp đất mà ăn.

Bạn không thể yêu cầu một đạo sĩ yếu đuối đi nói chuyện lễ nghĩa với một tên thiên cơ điên rồ được! Vì thế lão tử quyết định bật đồ. Ấy, cứ rút lam trước rồi bình tĩnh nói chuyện vậy.

Rút lam thiên cơ là chuyện khá dễ dàng. Đầu tiên là dùng Định Thân trụ hấn, sau đó cho thú cưng đi lên phóng Phù Kinh Quỷ Thần, làm giảm 400 điểm giá trị pháp lực của hấn, sau bốn đến năm giây thì lại dùng Phù Kinh Quỷ Thần, lại giảm 400 điểm nữa.

Sau đó lại chiêu gọi Tà Ảnh.

Đứng ở phía xa, người và thú cưng cùng nhau dùng Phá Kỹ, như thế lại rút được thêm 189 điểm pháp lực.

Lam giờ này chỉ còn có xáu, sao chịu được mấy lần rút.

Quả thực lúc ấy lão tử chỉ định tử tế, muốn làm hấn bình tĩnh trước đã, không nghĩ đến mọi người đứng nhìn thì thấy thế nào.

Sau này Thánh Kỵ Sĩ kể lại thì nói rằng khi ấy chạy tới, hấn chỉ nhìn thấy một đạo sĩ bật đồ đang trụ một thiên cơ để rút lam.

Lúc ấy lão tử bật đồ, không thể quay về khu an toàn. Một đám cận bã ra vẻ khuyên can hay ho, sau đó một đám chết tiệt khốc lốc ỉ ôi “Tiên ca, anh chết thảm quá...”... rồi tiện thể ra tay oánh lão tử!

Nữ đạo sĩ mảnh mai chống đỡ được hai hiệp cuối cùng duyên dáng ngã xuống – ngã xuống trong hiệu ứng ánh sáng rực rỡ của các chiêu thức Dạ Lang, Đại Độc, Bạo Hổ, Hỏa Thiên Phật....

Lão tử không phục, hồi sinh ở Kiến Mộc, chọn lại thần thạch hồi sinh sau đó đổi một Ngưu Châu Tử để tăng giới hạn sinh mệnh, thanh máu tăng vèo vèo. Sau đó cũng có người phản bội, theo lão tử bật đồ. Một đám Đại gia kích động, “tự giết nhau” ở Kiến Mộc, cứ thế chẳng biết bao lâu.

[Hệ thống] Người chơi Lưu Ly Tiên làm nhiều việc ác, bị trời giáng sấm sét đánh chết.

GM, đồ không biết phân biệt tốt xấu, chẳng biết thật giả thế nào...

Trận đánh nhau hỗn loạn này tiếp tục đến khi Con Vịt log in. Hắn nhìn tên các thành viên onl nhưng kênh thể lực hoàn toàn im ắng, cuối cùng cũng lên tiếng:

[Thể lực Thượng thư] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: có ai còn sống không?

Thái giám rất bình tĩnh:

[Thể lực] Nhất Dạ Phong Lưu Đản Đản Đông: giờ thì còn, chút nữa chưa biết

[Chủ Thể lực] Thánh Kỵ Sĩ: Con Vịt, đến Kiến Mộc thu yêu đạo

[Thể lực Thượng Thư] Lưu Ly Tiên: nhầm rồi, đạo sĩ mới phụ trách thu yêu. Xem hôm nay lão tử thu đám yêu nghiệt các người!

[Thể lực] Nhất Dạ Phong Lưu Bách Hoa Tàn: [tràn nước miếng] mọi người xem, hoan nghênh đến với máy chủ xxxx Thiên Hạ 2. Bạn có ăn tối không? Ăn gì? Có gì? Mua đồ ăn đắt tiền?

[Thể lực Thượng thư] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: ...

[Thể lực] Nhất Dạ Phong Lưu Bách Hoa Tàn: ok, tin đồn giờ cũng chưa được làm rõ: Nhất Dạ Phong Lưu Bách Hoa Tàn tôn quý rộng lượng sẽ vì mọi người mà tường thuật trận Kiến Mộc ở Cửu Lê thật phần khích này

[Thể lực Thượng thư] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: ...

[Thể lực] Nhất Dạ Phong Lưu Bách Hoa Tàn: Tiên ca dẫn đầu yêu đạo tấn công lão đại của chúng ta, ơ? Vừa xông vào trước mặt đã chạy trốn nhanh như vậy? [đỉnh đầu dấu chấm hỏi] Điều này quả không giống phong cách của Tiên ca nhé, chẳng phải anh thường hay đứng lẫn vào đám đông rồi cướp đầu người sao?

[Thể lực Thượng thư] Lưu Ly Tiên: cú!

[Thể lực] Nhất Dạ Phong Lưu Bách Hoa Tàn: ôi trời ơi, nhìn mau, Tiên ca biến thành con trâu, hai sừng đâm thẳng vào lão Thánh. Aaaaaaaa, lão Thánh, cầu GM phù hộ anh!

[Thể lực] Nhất Dạ Phong Lưu Bách Hoa Tàn: trúng đúng hoa cúc

[Chủ Thể lực] Thánh Kỵ Sĩ: [nhường mày]

[Thể lực] Nhất Dạ Phong Lưu Bách Hoa Tàn: xem xem, Tiên ca đang dùng cặp sừng sắc bén để phá hủy vườn hoa cúc. A, thích khách kia! Ô, hắn dùng tay tự chọc móng mình, sau đó đập lên vết máu mà chạy (Thích khách Hóa Huyết mất máu)

[Thể lực] Nhất Dạ Phong Lưu Bách Hoa Tàn: xem này, đây là dũng sĩ của chúng ta, thà tự hủy hoa cúc của mình chứ nhất định không cho kẻ khác xâm phạm!

[Thể lực] Phật Pháp Vô Biên đuổi Nhất Dạ Phong Lưu Bách Hoa Tàn ra khỏi thể lực

[Thể lực] Nhất Dạ Phong Lưu Bách Hoa Tàn gia nhập thể lực.

[Thể lực] Nhất Dạ Phong Lưu Bách Hoa Tàn: trời ơi, máu con trâu càng lúc càng ít, Tiên ca gặp nguy hiểm!!! Đúng lúc này, lão đại đâm một nhát đao qua!!! Ồ, mọi người nhìn tưởng không đâm trúng, quả thật không đâm trúng,

Quần chúng: ...

[Thể lực Thượng thư] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: dừng tay hết lại, không giết!!!

Tất cả mọi người dừng tay, lão tử tiếp tục. Ày, dù sao Ngưu Châu Tử vẫn còn rất nhiều thời gian mà.

[Thể lực Thượng thư] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: Lưu Ly Tiên, dừng tay!

[Thể lực Thượng thư] Lưu Ly Tiên: biến, mày là gì của lão tử mà bảo lão tử dừng?

Người này lẽ mà lẽ mề mở miệng:

[Thể lực Thượng thư] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: ít nhất cũng là chồng cũ mà

Lão tử !

Một đám mang danh Mông Hồng Thiên Hạ bật đồ đứng ở Kiến Mộc.

[Thế lực Thượng thư] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: làm cái gì đây?

Ấy khó trả lời ghê... Chân Phạm, cmm, vừa rồi mày định làm gì?

Theo bản năng, lão tử định quay về Cửu Lê thành rồi hỏi cho rõ ràng, nhưng vừa nhìn thời gian bị đồ tên lão tử đã muốn điên!!!

GM, lão tử...

Bị treo chữ đồ quả là chuyện làm người ta điên tiết. Lão tử theo lệ trốn về Đông Hải Chi Tân.

Kênh Thế lực:

[Thế lực] Ngoại Tinh Nhân: Tiên ca? Haha, Tiên ca, anh trốn ở tỉnh cầu nào rồi?

[Thế lực Thượng thư] Phật Pháp Vô Biên: chết tiết, lão tử chết 12 lần!!!

[Thế lực] Nhất Dạ Phong Lưu Đản Đản Đông: không, lão Đại mới chết nhiều. 8 phần là Tiên ca coi trọng hoa cúc của lão Đại!

[Thế lực Nguyên lão] Tây Môn Xuy Cầu: kích thích hơn cả giết người ở Lưu Quang nữa! Ngươi Châu Tử của Tiên ca chắc nổ tung tóe rồi haha

[Chủ Thế lực] Thánh Kỳ Sĩ: chắc trang bị thăng đó cũng tẩy đồ rồi? (trang bị: chết một lần hoặc bị thương sẽ bị giảm độ bền trang bị. Trang bị sau khi hư hỏng, giảm độ bền sẽ đổi sang màu đỏ; tác dụng sẽ không còn như lúc đầu). Haha, lâu lắm không giết đã tay như thế.

[Thế lực] Nhất Dạ Phong Lưu Bách Hoa Tàn: Tiên ca? Tiên ca?

[Thế lực Thượng thư] Lưu Ly Tiên: câm miệng hết đi, lão tử treo hết đồ sẽ xử đẹp mấy tên nhóc các người!

Đứng một hồi ở biển thì lão tử nhàm chán, lôi thú cưng ra đánh quái. Chưa bao lâu thì thấy Con Vịt đi tới từ xa. À, thật ra lão tử cũng chưa quên bản thân đang chữ đồ, muốn giết thầy thuốc thì với loại thao tác bình thường có thể dùng Tiên Hạc, Ưc Khí sau đó Cường Sát; nhưng với loại trang bị siêu tốt, thao tác cũng không phải dạng vừa đâu, kể ra lão tử có thể tự thêm máu hồi lam nhờ Kỳ Lân thì cũng còn phải suy xét.

Đạo sĩ không bao giờ thích thầy thuốc. Thầy thuốc có thể hồi máu, giá trị kỹ lực nhiều, còn có thể hồi lam.

Nếu ý thức thao tác của hắn tốt hơn, bạn đánh bừa thì cũng chỉ nhận ra hắn máu không ít không nhiều, máu của bạn cũng không ít không nhiều nhưng đáng sợ hơn là bạn không có lam!!!

Lão tử nhanh chóng đổi thú cưng thành Kỳ Lân, chờ người từ từ lại gần. Không ngờ hắn cũng phát hiện ra lão tử bất thường, dừng lại trước khi tiến vào phạm vi công kích của lão tử:

[Hảo hữu] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên nói với bạn: mọi người trong Thế lực góp tiền cho mày tẩy đồ. Đổi điểm rồi mua Tích Thiện Khư Ác Đan đi.

Tích Thiện Khư Ác Đan là phương thức đốt tiền số một của hệ thống: một viên không đắt đâu, giá chỉ tương đương 97 tệ, có thể tẩy trạng thái chữ đồ.

Lão tử cảm động lệ rơi đầy mặt, nhìn xem, đánh hổ vẫn còn anh em đó!!!

Ặc, xì, lão tử không phải anh em với đám vô lại này!!!

24. Chương 24: Hóa Ra Cũng Tới Từ Cảnh Đức Trấn Hả? (1)

Có một ngọn đồi ở phía nam Giang Nam. Lão tử nhiều lần xác nhận trên người lão tử có 10 quyển Thần Nông bí được, 40 chiến trường đại hồng được, 40 chiến trường đại lam được, 8 Thần Nông bách thảo tập, hơn nữa Ngưu Châu Tử còn dùng được thêm 12 lần, thế là Chân Phạm tỏ ra đồng ý ngồi xuống nói chuyện với lão tử.

Vì thế, mọi người hân hạnh được thấy trên một ngọn đồi nhỏ ít người, có một nữ đạo sĩ mảnh mai ngồi cùng một chiến sĩ thiên cơ to cao.

[Hảo hữu] Chân Phạm nói với bạn: Lưu Ly Tiên, anh định thế nào với Lâm Tầm Hoa Trư?

Đầu lão tử hỏi chấm hỏi chấm.

[Hảo hữu] Bạn nói với Chân Phạm: ?

Hắn bực bội đứng lên:

[Hảo hữu] Chân Phạm nói với bạn: anh cứ có cái thói không chịu trách nhiệm thế à?!

GM, lão tử cực kỳ vô tội nha!!!

[Hảo hữu] Bạn nói với Chân Phạm: chú bảo anh phải sao giờ?

Tên này trở mặt với lão tử vì chuyện Hoa Trư, lại đối với Hoa Trư không tệ, chẳng nhẽ có JQ quanh đây?

[Hảo hữu] Chân Phạm nói với bạn: nữ đại bất trung lưu (2), đổi sang acc nam cưới con bé đi

Gì?

Đầu lão tử hiện ra hình ảnh một acc nam mang gương mặt ông chú, râu ria xồm xoàm, sẹo ngang dọc, đau khổ không nói nổi, trên đầu có chữ Lưu Ly Tiên đang đùa giỡn cô nhóc con.

Chết mất thôi...

Chưa hết, nếu việc này truyền ra, lão tử sẽ trở thành kẻ trêu hoa ghẹo nguyệt, phong lưu thành tính, lừa gạt tình cảm MM, cùng họ hàng với Tây Môn Khánh!!!

GM, tại sao ta luôn phải làm người xấu?

Đàm phán thất bại. Tuy vậy lần này Chân Phạm không động thủ, chỉ xoay người bỏ đi. Lão tử cảm thấy khó hiểu.

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên: Chân Phạm và Hoa Trư có cái gì à?

[Hảo hữu] Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên nói với bạn: ừ, hơi quá một chút

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên: [trừng mắt] thích Hoa Trư?

[Hảo hữu] Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên nói với bạn: rất rất thích

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên: [mắt sáng như sao] sao Hoa Trư không lấy hẳn làm chồng đi?

[Hảo hữu] Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên nói với bạn: chính phủ không cho phép

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên: cái gì?

[Hảo hữu] Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên nói với bạn: luật hôn nhân quy định trong vòng ba thế hệ hoặc ba thế hệ trực hệ, có quan hệ huyết thống thì không được kết hôn

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên: ...

[Hảo hữu] Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên nói với bạn: Chân Phạm là anh trai Hoa Trư

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên: ...

[Hảo hữu] Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên nói với bạn: ?

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: Con Vịt

[Hảo hữu] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên nói với bạn: ừ?

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: cmn, mày nói xong trong một câu không được à?

[Hảo hữu] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên nói với bạn: ...

Sau này ta mới biết hóa ra anh chàng này đã sớm nhìn được tâm tư bé nhỏ của cô em gái nên mới tính toán để cô bé cưới Con Vịt. Đôi khi ta thật không hiểu nổi: Chân Phạm có bệnh đúng không? Rõ ràng là một cô em như hoa như ngọc, lại chơi cùng game cùng server, không nên để bị đùa giỡn như thế.

Như thế cũng được, mà đã vậy thì để Con Vịt chăm lo em gái thì chăm lo đến trước mặt Nguyệt Lão luôn đi, để con bé lấy Con Vịt còn tốt hơn lấy lão tử!!! Đến lúc này thấy con bé không vui vẻ, bơ phờ các kiểu lại nhảy ra đòi lão tử chịu trách nhiệm. Lão tử trông giống con nhà bất lương lắm à?!!!

(GM đau khổ gật đầu: còn tự biết là tốt)

Hoa Trư ơi, hóa ra em cũng đến từ Cảnh Đức trấn à?

Buổi tối Hoa Trư onl, không nói một lời. Con bé đã im ắng vài ngày rồi.

[Hảo hữu] Bạn nói với Lầm Tầm Hoa Trư: Trư, đến chỗ anh

Sau đó, ở Kỳ Phong Thai tại U Châu, lão tử tổ đội con bé. 10 phút sau không thấy con bé phản ứng gì. Lão tử tưởng nhóc còn tức, không ngờ nửa tiếng sau:

[Hảo hữu] Lầm Tầm Hoa Trư nói với bạn: em...em không tìm thấy

Thật xin lỗi, thật xin lỗi Hoa Trư, ta đã quên hẹn em địa điểm

[Hảo hữu] Bạn nói với Lầm Tầm Hoa Trư: đừng đi, đến thạch truyền tống Yến Thu Tô Mộc chờ ta.

Lần này có tự động tìm đường, con bé đi hoàn toàn thuận lợi.

Ta không lên phong hỏa luân. Khụ, thầy thuốc vốn chân ngắn, ngựa của con bé lại mới cấp 61; nếu ta mà dùng phong hỏa luân thì có khi thành hẹn thì chạy, lại còn phải xem ai làm thỏ mất!

Con bé từ từ theo ta đi về phía trước. Cảnh Yến Khâu trong game là một thảo nguyên bát ngát, bầu trời xanh trong vắt, cây cỏ xanh rờn, thỉnh thoảng còn có thể thấy lều bạt và từng đàn dê. Hít sâu một hơi dường như còn có thể ngửi thấy mùi hương hoa camellia.

Phía trước là một cái ao nhỏ. Trước kia khi bàn chuyện buôn bán ở Tây Tạng ta có qua đây một lần. Điều đáng nhớ nhất ở thảo nguyên này chính là cái ao nhỏ đó. Trong nước có cỏ thơm xanh, nước trong suốt khiến người ta không nỡ chạm vào.

Ta xuống ngựa bên ao nhỏ này. Hoa Trư cũng xuống nai của con bé. Ta không thể không thừa nhận công lao của Con Vịt không nhỏ: đồ thời trang của Hoa Trư đã đổi thành bộ Kinh Nga, trang bị là bộ thầy thuốc cấp 60, trang sức là bộ Khê Mộc, hai cái Vạn Thắng, một cái Đại Vũ, trong thương khố còn một bộ chiến trường cấp 60. Thế này cũng là tiến bộ lắm rồi.

Có điều ngựa và kỹ năng của con bé thì còn cần thời gian.

[Hảo hữu] Bạn nói với Lầm Tầm Hoa Trư: Hoa Trư, em thực sự muốn ở bên anh?

[Hảo hữu] Lầm Tầm Hoa Trư nói với bạn: vâng

[Hảo hữu] Bạn nói với Lầm Tầm Hoa Trư: dù anh là con gái cũng không ngại?

[Hảo hữu] Lầm Tầm Hoa Trư nói với bạn: em đã nói rồi em không ngại anh chơi nick nữ

[Hảo hữu] Bạn nói với Lầm Tầm Hoa Trư: anh nói ngoài đời ấy, ngoài đời là con gái, không để ý?

[Hảo hữu] Lầm Tầm Hoa Trư nói với bạn: [lắc đầu] không ngại *liều thế em*

[Hảo hữu] Bạn nói với Lầm Tầm Hoa Trư: vậy từ giờ về sau theo anh đi

Hậu quả là:

[Hảo hữu] Chân Phạm nói với bạn: Tiên ca, em còn thiếu một bộ trang sức PVP, giúp em đi Cạnh Kỹ Trường đi?

[Hảo hữu] Bạn nói với Chân Phạm: biển, lão tử đang đi phụ bản Mộng Dịch Kiếm

[Hảo hữu] Chân Phạm nói với bạn: [nhường mày] sắp max level rồi còn phụ bản làm gì? Chẳng nhẽ chuyện của em còn không quan trọng bằng một phụ bản? Em là em vợ anh đó, không có em thì anh có vợ à?!

Lão tử ngã lăn quay. Chú cũng không sinh ra con bé à nha!!!

[Hảo hữu] Chân Phạm nói với bạn: kẹ, anh không qua em nói với em gái rằng anh đưa Lam Sắc Hỏa Diễm đi phụ bản.

Lão tử giờ ngón giữa. Xem như chú lợi hại, ngoan nào ngoan nào.

Lão tử nói chuyện với đội trưởng, nhắc Con Vịt qua giúp rồi nhanh chóng ra khỏi phụ bản, nhập chiến đội của hắn.

Đội này có xếp hạng khá thấp thế nên cũng hơi yếu so với đối thủ. Ngoài Chân Phạm đội còn có một thiên cơ, một pháp sư và lão tử là đạo sĩ.

Không có nghề trị liệu nên lão tử nhận mệnh bảo hộ pháp sư cho tốt. Nếu tất cả mọi người bên kia đều có nghề pháp công thì Chân Phạm cũng gặp nguy hiểm, có thể bị miểu sát ngay.

Mấy lượt trước đều gặp được đối thủ rất đơn giản, về sau xếp hạng càng lúc càng tăng lên, gặp được top 10 thì bắt đầu khó khăn. Đối phương có một đạo sĩ, một pháp sư, một thầy thuốc – trang bị đạo sĩ cũng không tồi.

Cứ như thế tên này có oán thù gì với lão tử, vừa lên đã tấn công lão tử, tí thì thành một chọi một.

Đương nhiên ta cũng tình nguyện hấn đánh ta: nếu kéo được pháp sư lên, một đạo sĩ và một thầy thuốc đánh với đám Chân Phạm, bọn ta có phần thắng rất lớn.

Vì thế hai đạo sĩ ở giữa sân Cạnh Kỹ Trường đánh cầm chừng, đánh đến khi hắn hết sạch lam, lam của ta cũng chỉ còn một tầng, bên kia thì không có nghề loại trừ trạng thái, lão tử gọi Chân Phạm một tiếng, nhanh chóng vọt tới trước mặt pháp sư rồi... nhanh chóng cõng đồ.

Đạo sĩ có một kỹ năng rất đáng khinh gọi là Trọng Sinh: khi máu gần về 0 thì trọng sinh, toàn bộ giá trị khí huyết và pháp lực đều đầy. Vì thế khi lam của lão tử không đủ thì lão tử đều dùng chiêu này. Một đồng trang bị, máu lại ít đến đáng thương, bị oánh bừa một chiêu chắc máu cũng suýt 0 luôn. Hắn là pháp sư chưa từng gặp tình huống này, thấy lão tử chạy lại thì lập tức ra chiêu Hỏa Địa Huyền.

Lão tử thuận lợi trọng sinh lần 1, nhanh chóng hồi sinh và mặc đồ.

Ba chọi hai, còn lại người không có lam kia chỉ có thể đánh thường, cơ bản có thể không nhìn. Đội này nhanh chóng thất bại.

[Đội trưởng] Chân Phạm: [khóc lớn] Tiên ca, vì một bộ trang sức PVP của em mà anh phải hy sinh khỏa thân, thật là xin lỗi

[Đội ngũ] Lưu Ly Tiên: cút!

Cứ đánh thế đến hơn 9h thì Cạnh Kỹ Trường kết thúc.

Sau đó ta về cùng Hoa Trư câu cá, dẫn đội đi phụ bản Hình Thiên Cốc để đưa Dương Dương Mã cho con bé. Ngày nào cũng thế, thời gian dần trôi.

Nói đến hôm nay, Hoa Trư lên cấp 70, vô cùng vui vẻ. Buổi tối con bé âm ỉ đòi theo bọn ta đi phụ bản Mộng Dịch Kiếm. Trước kia khi ta đi cùng bọn Con Vịt thì đội đã cố định, giờ thêm một người vô cùng khó khăn. Thánh Kỵ Sĩ tiện thể để lão tử kéo ba đội rồi ba đội gộp vào một đội.

Lúc trước main tank là hai tên thiên cơ.

Nhưng mà boss đầu tiên, thiên cơ bỏ chạy.

Hỏi nguyên nhân thì không nói, cứ giữ im lặng.

Sau thầy thuốc chữa bệnh chính cũng bỏ đoàn.

Hỏi nguyên nhân thì ra thế này: [khóc lớn] Tiên ca, Hoa Trư lúc cần thêm máu thì không thêm, canh đúng lúc ông đây chuẩn bị Đại Độc thì lại thêm rõ lắm!!! (Đại Độc: tuyệt kỹ của thầy thuốc, còn được gọi là Danh Mặc Anh Túc, cần đợi đến khi máu giảm còn 60% mới có thể phát động)

Lão tử ngã xuống đất. Loằng ngoằng một hồi chưa đầu vào đầu thì Con Vịt vào, lão tử thuận tiện thay hân cho thiên cơ kia, đồng thời thuận miệng dặn Hoa Trư: không cần thêm máu, đi theo anh là được.

Vì thế mới yên ổn đi xong phụ bản Mộng Dịch Kiếm.

Mà như thế thì Hoa Trư lại hết hứng thú đi phụ bản.

Phần lớn thời gian bọn ta đi câu cá, ngắm cảnh; con bé đứng bên cạnh khiêu vũ, hoặc biến ra Thập Yêu Châu Tử phá rối.

Ta từng gặp rất nhiều cô gái trong game, nhưng Hoa Trư là người chân thật nhất ta từng thấy.

[Hảo hữu] Lắm Tắm Hoa Trư nói với bạn: Tiên ca ca

[Hảo hữu] Bạn nói với Lắm Tắm Hoa Trư: ừ?

[Hảo hữu] Lắm Tắm Hoa Trư nói với bạn: nhìn bên mặt anh thật mạnh nha a a a [nước miếng tràn ra]

[Hảo hữu] Bạn nói với Lắm Tắm Hoa Trư: hờ hờ

Khi đó bọn ta đang ở đồng ruộng ở đồng bằng Khổng Tước. Hoa cúc nở đầy trời, cây cỏ xanh điểm tô trên một biển hoa bao la. Con bé mặc bộ trang phục Kinh Nga, khiêu vũ giữa rừng hoa, bước đi nhẹ nhàng giữa hiệu ứng ánh sáng lộng lẫy, nhìn như tiên giáng trần.

Nhìn lại bộ trang phục đệ tử tân thủ màu đen bụi bặm của Lưu Ly Tiên, ta ngỡ rằng hai người trái ngược nhau hoàn toàn. Thế mà lại có người cảm thấy bên mặt lão tử thật mạnh cơ đấy!

Cũng thế thôi, lòng dạ con gái chẳng phải khó đoán nhất còn gì.

[Hảo hữu] Lắm Tắm Hoa Trư nói với bạn: Tiên ca ca, trông anh thế nào?

[Hảo hữu] Bạn nói với Lắm Tắm Hoa Trư: em nghĩ thế nào?

[Hảo hữu] Lắm Tắm Hoa Trư nói với bạn: [nước miếng] hẳn là cực kỳ đẹp trai, rất cool, khoác áo khoác đen, đánh nhau rất lợi hại, một tay cầm kiếm, ai cũng không thắng được.

Lão tử toát mồ hôi lạnh.

[Hảo hữu] Bạn nói với Lắm Tắm Hoa Trư: có phải mặc quần sịp đồ bên ngoài nữa không vậy?

[Hảo hữu] Bạn nói với Lắm Tắm Hoa Trư: ...

23h40, Hoa Trư log out.

Mọi người trong thế lực bắt đầu lên án lão tử trọng sắc khinh bạn, gặp gái quên anh em, đuổi đến tận Lưu Vân Độ, tiến hành phê bình.

[Thế lực] Thánh Kỵ Sĩ: [nhường mày] nhân yêu, Thế lực đi đánh Thảo Tinh Vương, sao mày không tham gia?

[Thế lực Thượng thư] Lưu Ly Tiên: ...

[Thế lực Nguyên lão] Phật Pháp Vô Biên: lão đại, đánh Chu Công hăng cũng không đi

[Thế lực] Nhất Dạ Phong Lưu Bách Hoa Tàn: anh chỉ đánh nửa thế lực chiến

[Thế lực] Nhất Dạ Phong Lưu Đản Đản Đông: thành chiến hẳn chạy đến Mộng Kỳ Môn thì treo máy

[Thế lực] Chân Phạm: [chột dạ] Tiên ca, anh tha cho em, có câu này em không thể không nói với lão đại: anh kéo nick nhỏ, kéo thì kéo theo pháp sư toàn lực, thích khách toàn niệm, thầy thuốc toàn thể, cho dù thể thì đáng giận nhất vẫn là còn dẫn theo một thiên cơ toàn hồn aaaaaaaaa [lật bàn] (3)

[Thế lực] Ngoại Tinh Nhân: Tiên ca, mọi người là huynh đệ với nhau, tình cảm ngưỡng mộ của em đối với anh cũng như nước sông chảy ào ạt mãi không dứt, lại như Hoàng Hà tràn ra, không thể kéo lại. Vì vậy, Tiên ca, anh yên tâm, giống như lúc anh đi phụ bản Hoa Thủy, chuyện anh nhân lúc lão Đại không chú ý mà giúp thế lực, sau lưng lão Đại liều mạng dùng Phá Kỹ lúc bật đổ ở Lưu Quang, em nhất định không khai ra.

[Chủ Thế lực] Thánh Kỵ Sĩ: [giận]

[Thế lực] Ngoại Tinh Nhân: à đúng rồi, em cũng nhất định không nói cho Hôi Thái Lang rằng lần trước gọi MM tên Mộng Áo Công Chúa là vì anh nói cô nàng đó và Hôi Thái Lang người đầy lông, chiều cao cùng thiếu, quả rất hợp nhau

[Thế lực] Hôi Thái Lang: [bốc hỏa] cái gì?

Hôi Thái Lang hiểu nhầm rồi, cô nàng gì gì công chúa kia đúng là cao lớn thô tục y xì đàn ông mà!

[Thế lực] Ngoại Tinh Nhân: còn có lần trước...

GM, sao nhà người không kiểm tăng đá đập ta nhanh một chút...

1. Chương này nối tiếp chương trước. Trấn Cảnh Đức là một nơi làm gốm rất nổi tiếng ở Trung Quốc. Ý tác giả là “Hóa ra cũng là người gặp bi kịch à?”, mình đoán vậy. Đức gốm đức chén cụ – bi kịch mà =))

2. Con gái lớn không thể giữ ở nhà

3. Mình hiểu thì nghĩa là acc nhỏ của LLT cộng điểm sai hết. Không biết có đúng không. Đây là toàn bộ đoạn convert: “[thế lực] thực phạm: [chột dạ] tiên ca, người tha thứ ta, có câu ta không thể không nói lão Đại, hần mang tiểu hào, mang ra một con toàn lực đích pháp sư, toàn bộ niệm đích thích khách, toàn thể đích thầy thuốc, đương nhiên này đó cho dù , tối thật giận chính là hần còn dẫn theo một con toàn bộ hồn đích thiên cơ a a a a ———[hiên bàn]”.

25. Chương 25: Mấy Tên Đàn Ông Cùng Nhau Tự Tập

Hôm đó, Ngoại Tinh Nhân kéo Thánh Kỵ Sĩ, Con Vịt, Phật Pháp Vô Biên, Chân Phạm và lão tử đi chiến trường.. Một lúc sau, lão tử và Thánh Kỵ Sĩ đều thần kinh rối loạn, rốt cục hần cũng gõ hàng chữ:

[Đội ngũ] Ngoại Tinh Nhân: lão đại, Con Vịt, Tiên ca, Phạm ca, em phải đi nghĩa vụ quân sự.

Trong nháy mắt Lão tử không kịp phản ứng.

[Đội ngũ] Ngoại Tinh Nhân: lão đại, cái nick này để ở bên trong công hội đi, em sẽ gửi mật mã và thẻ bảo mật ở trong diễn đàn, các anh em có việc còn có thể dùng. Con Vịt, từ lúc em mới vào game đã được anh kéo, từ cấp 50 đến cấp 70 cũng không ít phiền phức, cmn đúng là không nỡ đi.

[Đội ngũ] Ngoại Tinh Nhân: còn có, Tiên ca, đều là đạo sĩ, huynh đệ thật sự rất khâm phục anh. Trong lều em còn ít tiền và mấy cái khoan, người cầm, dùng luyện ra một cái cánh hồng đi. Nếu anh có cánh hồng, cmn ai có thể đuổi kịp anh.

Đọc xong hai dòng tin nhắn, ta đột nhiên có chút buồn phiền.

Trò chơi này cũng giống như ngoài đời, sẽ có ly tán. Tên này thuộc loại người chỉ sợ thiên hạ không loạn; thẳng thắn mà nói hần cũng chưa làm được bao nhiêu chuyện tốt. Nhưng ngẫm lại, sau này khi lão tử login, sẽ không có người hỏi ta “Tiên ca, ở Tây Lăng này có khối Cương Quyết Thạch 81 giá cực thấp, có muốn

em mua trước dùm anh không?” nữa, trong lòng lão tử vẫn còn có chút trống trải (từ vắng lặng không dùng để chỉ tâm lý người).

[Đội ngũ] Hôi Thái Lang: lão đại, Con Vịt, Tiên ca, em cùng lão Phật cũng phải đi rồi, phỏng chừng đến giữa tháng mười hai. Đại lão gia này không muốn nói mấy lời gì đó buồn nôn, nhưng quả thực mẹ nó vẫn có chút gì đó không nỡ.

Sau đó là một hồi yên lặng.

Trong Đông Quan, mười mấy người Mông Hồng Thiên Hạ không một ai đi. Một thích khách đối địch ẩn danh ở đây, nhìn chung quanh một chút, sau đó bắt đầu cầm dao chém Hôi Thái Lang.

Kết quả có thể tưởng tượng được, một người dùng một chiêu trực tiếp ném hấn trở về chuồng lợn.

[Đội ngũ] Ngoại Tinh Nhân: ha ha, đừng như vậy mà. Xem xem, mọi người đều tưởng là một đoàn hai mươi mấy người chúng ta treo máy ở đây đấy. Đi nghĩa vụ là chuyện tốt mà, ít nhất chứng minh em không phải là kẻ dư thừa! Chỉ là lần này đi, nói không chừng đời này cũng không còn cơ hội gặp mặt, thật không nỡ rời xa đám huynh đệ này!

[Đội ngũ] Phật Pháp Vô Biên: vốn là không muốn nói chuyện này, lão đại, ở thế lực lâu như vậy, cũng chưa cống hiến được gì, điểm cống hiến hàng tháng còn phải đợi Con Vịt thường xuyên nhắc nhở, ngẫm lại thực sự là...

[Đội ngũ] Thánh Kỵ Sĩ: Hay là mấy thằng đàn ông chúng ta kiếm chỗ nào cùng nhau tụ tập đi?

Đề nghị này được toàn bộ đội ngũ hưởng ứng. Server này là server tĩnh, người chơi cơ bản là đều sống trong cùng một tỉnh, cái này hại chết lão tử rồi!

Bởi vì Ngoại Tinh Nhân đến giữa tháng mười hai phải đi, nên ngày tụ tập được chọn là ngày mùng một tháng mười hai. Con Vịt tìm hiểu nơi ở của tất cả mọi người, cuối cùng chọn địa điểm tụ hội là ở trung tâm thành phố G, khách sạn Đằng Long.

Lão tử gọi điện thoại tra xét một hồi: khách sạn Đằng Long là một khách sạn chất lượng bậc trung, thuê một phòng đơn một buổi tối tốn 160 đồng, còn có bữa sáng. Haiz, nói chung là tạm được, chỉ là chỗ ta đang ở cách sân bay hơi xa, muốn đi còn phải tốn thêm chút phí nữa.

[Đội trưởng] Thánh Kỵ Sĩ: Phải nói trước nha, lần này là mấy đại lão gia tụ tập, không cho phép mang theo phụ nữ.

[Đội ngũ] Lưu Ly Tiên: a lão Thánh, chỗ này của tao cách sân bay khá xa

[Đội trưởng] Thánh Kỵ Sĩ: không biết đường tao tới đón, khi đến khách sạn thì ngủ cùng phòng với tao.

[Đội ngũ] Lưu Ly Tiên: [giận dữ] cút!!!

[Đội trưởng]: Thánh Kỵ Sĩ: [đỉnh đầu dấu chấm hỏi] ?

Buổi tối, ta đi mua đồ thành phố G, gọi cho trợ lý Tiểu Đường, nói ta muốn ra ngoài một chuyến. Từ trong điện thoại truyền ra âm thanh nàng vô cùng bất mãn như thường ngày, rốt cục sau khi ta dùng mọi cách vuốt mông nàng cũng đã chấp nhận sự thật tàn khốc này.

Sau đó ta gọi điện thoại cho công ty của chú Dương. Ông chính là người khai quật ta từ chỗ ông chủ Nhâm, hiện tại chủ yếu quản nhân sự hành chính. Thằng thần nói chính là công ty này không có ta cũng được, thế nhưng không có hai người bọn họ thì nhất định không được.

Ông hỏi vô cùng tỉ mỉ: đi cùng ai, nơi nào, đi bao lâu, làm gì.

Ta trả lời lấp liếm cho qua, ông rất hài lòng nói: “Hừm, đã già đầu như thế rồi, gấp gáp chuyện chung thân đại sự cũng là thường tình.”

Ta vạch đen đầy đầu. Mỗi lần nói chuyện với ông, ta đều cảm giác mình là hàng thanh lý trên thương trường, có lúc lại là loại nhảy lầu bán phá giá. Làm hại mỗi lần đặt điện thoại xuống lại muốn chạy ra soi gương, ta, Tô Như Thị vẫn còn trẻ anh tuấn nha!!!

Ách ts, ta vậy mà quên tự giới thiệu bản thân mình.

Ta, Tô Như Thị, ba mươi tuổi, trước đây là quản lý của Diệu Mỹ Thực Nghiệp, ba năm trước đây tự lập công ty riêng, ở thành phố S có một xí nghiệp tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đầy đủ.

Ngày thường cũng ít khi đi đâu, nếu có chuyện phải đi thì gọi mấy con bạn xấu đến giúp quản lý, ta chỉ muốn ở nhà suốt ngày.

Điểm ấy mọi người cũng có thể tưởng tượng, nếu không thì ta lấy đâu ra nhiều thời gian thể mà ngâm người trong game online.

Ta là một doanh nhân, doanh nhân là không thích phải chờ người khác. Vì lẽ đó tuy rằng hẹn thời gian là 10h sáng mùng 1 tháng 12 tại phòng riêng của khách sạn Đằng Long, nhưng lão tử vẫn xuất phát sớm một ngày.

18h ngày 30 tháng 11, lão tử đứng ở sân bay thành phố G. Tài xế xe taxi muốn lợi dụng khi mọi người qua lại ồn ào, định cuỗm đi của lão tử 160 tiền xe.

Lão tử nhận ra ngay sự bất thường: lúc trước tra giá xe của thành phố G là 10 đồng, mỗi km thì tăng thêm 8 mao. Một đường cao tốc cũng không thấy kẹt xe, cmn lấy giá này thì sân bay thành phố G cách nơi này hơn 180 km? Lão tử lúc trước tra bản đồ thấy chỉ có 52 km mà?

Vì thế hỏi tài xế, hần kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lão tử nửa ngày, sau lúng túng nói: “Cô là người thành phố G à?” Sau đó vùi đầu thối tiền thừa cho lão tử, còn bất mãn mà nói: “Sao không nói sớm.”

Vào khách sạn, tính toán lão Thánh nhất định sẽ thuê một phòng đôi, vì thế lão tử liền đặt trước một phòng đơn ở tầng ba.

Sự thực chứng minh ánh mắt của lão Thánh cũng khá: gian phòng nơi này rất sạch sẽ, ánh đèn bên trong là màu hồng nhạt ấm áp; thảm là màu lam đậm như khách sạn bình thường, hình dạng đường nét, dày nặng mềm mại; rèm cửa sổ cũng nền màu lam, có đường nét xen kẽ màu trắng; vừa tiến vào trong, khí lạnh tựa hồ đều bị chặn ở bên ngoài.

Rõ ràng thành phố G lạnh hơn thành phố S rất nhiều. Chỉ ít mùa đông ở thành phố S còn có thể mặc áo cộc tay, mà bên này, lão tử tắm xong đi ra, quần lấy ba tầng vẫn cảm thấy lạnh.

Sau khi rửa mặt sữa soạn xong hết, là hơn 19h. A, là thứ bảy, là lúc thể lực chiến kiếm kinh nghiệm.

Lão tử dùng notebook đánh thử một hồi, phát hiện dùng notebook đánh thể lực chiến thực sự là khiến người ta đau “trứng”. Bất đắc dĩ, lão tử đành xuống lầu hỏi nơi nào có quán Internet. Tiểu thư ở đại sảnh đứng là nhiệt tình xinh đẹp, liền nói cho ta ra ngoài bên tay phải chính là quán Internet Võ Sò Xám.

Nhưng là đi vào vừa nhìn, liền càng khiến người ta đau “trứng”!

Mẹ kiếp, có thể hôm nay là cuối tuần, người nơi này chật ních. Nhiều người không đợi được đã bỏ đi rồi. Nhưng lão tử không quen nơi này, ngấm lại ngày hôm nay rất đen, nên chỉ có thể chờ.

Lấy thời gian thời cổ đại ra hình dung, đại để lão tử đã chờ được một nén hương hay một ly trà gì đấy, hiện nay ở nơi này lão tử không có hương, cũng không có trà. À, nên đi quầy phục vụ mua một chai nước uống, cũng kiếm chỗ ngồi thoải mái chậm rãi đợi

Ước chừng qua thời gian nửa chai nước uống (quần chúng:...), một thằng con trai đi vào trong cửa hàng. Tên phục vụ lần này có vẻ vô cùng chân chó, lập tức tiến lên chào hỏi: “Ông chủ không có ở đây, ngồi chờ một chút, em đi gọi người liền.”

Sau đó một lát, có chuyện bất bình xảy ra!

Có người trả máy ở phòng tầng trên, thế mà tên phục vụ này lại dẫn người kia lên.

Dĩ nhiên giống như bạn nghĩ, lão tử làm sao có thể cho phép chuyện không văn minh như vậy phát sinh ở cái xã hội văn minh này?

Vì thế lão tử liền tóm chặt tên phục vụ kia: “Chờ đã, tôi hỏi cậu có còn biết thể nào là tới trước tới sau hay không?”

Ông trời làm chúng, tên phục vụ kia cũng mới chỉ có mười tám mười chín tuổi, bề ngoài chỉ như một đứa nhỏ ngay thẳng, không biết là có phải do bị khuôn mặt xinh đẹp của lão tử làm cho khiếp sợ hay không (người nào đó lau mồ hôi: bị bị người uy hiếp ghê quá đấy đấy), lập tức liền nói lắp: “Người ấy... người ấy là bạn của ông chủ chúng em.”

Lão tử nghe là giận điên lên, vậy thì điển hình là chủ nghĩa tư bản hóa nha!!! Ta lập tức liền trừng mắt nói: “Bạn của ông chủ các cậu? Các cậu mở đây là quán Internet nha, cậu cho rằng là nhà các cậu chắc, muốn cho ai vào trước thì liền cho người đó vào? Hôm nay ngay cả cha đẻ ông chủ cũng phải xếp hàng!” Tên nhóc đó bị ta quát cho một tiếng, liền chớp mắt to nhìn lão tử, lại nhìn bạn của ông chủ của cậu ta. Một lát, cuối cùng “bạn của ông chủ bọn họ” mở miệng: “Tiểu Hải, không có chuyện gì, để vị tiểu thư này vào trước đi.”

Hắn chỉ nói một câu như vậy, âm thanh nhẹ như mưa xuân Giang Nam, đoan trang ôn hòa nhã nhặn, lão tử không nhịn được quay đầu lại đánh giá một hồi. Tên kia lúc đó đang mặc một bộ quần áo thể dục màu trắng, tóc hơi dài, lông mày hơi xéch. Ta xin thề ta chưa từng thấy anh ta, thế nhưng có thể là do khí chất cả người anh ta quá khiêm tốn, khiến người ta có một loại ảo giác quen biết đã lâu.

Phát hiện ta đang quan sát mình, anh ta quay đầu khẽ mỉm cười, gật đầu ra hiệu: xin mời.

Đến khi lão tử khó khăn bò lên chơi game thì đã là tám giờ.

Trong lúc chờ đợi thời gian trôi qua, lão tử nhìn thấy một đồng tin nhắn mật, lật qua lật lại danh sách thành viên ở công hội, mẹ kiếp, lão Thánh cùng Con Vịt, lão Phật bọn họ một đứa cũng không online.

Tuy rằng ban đầu chỉ là muốn login kiếm kinh nghiệm, thế nhưng đài thể nào cũng phải chiếm lấy.

Mông Hồng Thiên Hạ vốn vẫn chiếm lấy Tế Thiên đài ở Ba Thục, nếu như hôm nay mất đi, mọi người làm sao chịu nổi!

Ta không thêm quần chuyện khác, căn cứ ở danh sách thành viên sắp xếp đội, dẫn người ở Cổ Tế đàn Ba Thục cùng đoàn này muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn liền liều mạng xông lên.

Phía dưới vẫn có mấy dòng mắt ngữ màu tím không ngừng:

[Hảo hữu] Lắm Tắm Hoa Trư nói với bạn: Tiên ca ca mấy người hội họp không gọi em!! Ôi — — —

[Hảo hữu] Lắm Tắm Hoa Trư nói với bạn: chán ghét các anh! [ném rác]

[Hảo hữu] bạn nói với Lắm Tắm Hoa Trư: đồ ngốc.

Ta chỉ trả lời hai chữ này, mặc nàng làm nũng chơi xấu cũng kệ.

Hoa Trư, loại tình cảm không muốn rời xa này còn có thể kéo dài bao lâu đây? Cho đến khi chân tướng được công bố, khéo ngay cả bạn bè chúng ta cũng không làm được.

Thế nhưng, cũng được, có vài thứ, sớm muộn gì em cũng phải được biết.

Đêm đó, mọi người vẫn đánh thể lực chiến tám giờ tới khi kết thúc. Dường như Mạn Đà La cũng ý thức được đêm nay Mông Hồng Thiên Hạ thực lực yếu kém, liều mạng mà tấn công đài của chúng ta. Người của một thể lực cũng thêm muốn, kéo cả vào Hoàng Kế Quang và Khâu Thiếu Vân.

Cuối cùng khi lão tử đang tẩy đài, Nhất Dạ Phong Lưu Đạn Đạn Đông cũng đã tự bạo mười mấy lần, rốt cục đến khi thể lực chiến chỉ còn hai phút thì tẩy xong.

Trên kênh bang hội, mọi người đều hoan hô. Trước đây tất cả mọi người đều online, giữ đài cũng không có gì khó khăn, nhưng trái ngược lại không vui vẻ như bây giờ: sau khi chiến xong mọi người đều lên YY âm ỉ, có mấy người ít khi lên tiếng còn lên hát vài bài, huyền não như thế này kéo dài một canh giờ vẫn không giảm; chỉ là sau khi thái giám tới rống một khúc hảo hán ca xong, mọi người liền toàn bộ lẹ rơi đầy mặt rồi logout.

26. Chương 26: Người Qua Đường A Đáng Thương

Ngày thứ hai, lão tử thức dậy tương đối sớm. Sau khi rửa mặt xong xuôi thì ta đi xuống tầng, gặp vị quản lí khách sạn vô cùng nhiệt tình hỏi lão tử ở khách sạn thấy như thế nào, đối với khách sạn có ý kiến gì các kiểu. Lão tử ngại làm người khác mất vui, trả lời đối phó, người này lại nói có thể giới thiệu phong cảnh nổi danh thành phố G vân vân.

Lão tử tính tình nhẩn nại, phục vụ quán rượu này nhiệt tình, nhưng là nhiệt tình quá thành dài dòng (người nào đó lệ tuôn: Tiên ca, người thật sự nhìn không ra lão gia ta đang ở gần à?)

Ta hỏi cậu ta hỏi phòng riêng Cổ Cầm Thai ở đâu, cậu ta cũng vô cùng nhiệt tình, tỏ ý muốn dẫn lão tử đi nhưng lão tử vội vàng ngăn lại. Không biết ông chủ khách sạn mời đâu được tên này, dài dòng đến mức lão tử cũng phát bực, cũng coi như là một nhân tài.

Tầng một và tầng hai quán rượu này đều là phòng ăn, lão tử theo người phục vụ chỉ dẫn từ từ tìm ở tầng hai, đột nhiên phía trước có chuyện gì đó.

Nghe tiếng quay ra nhìn thì thấy mấy thằng đàn ông túm lấy một thằng đàn ông khác, hơn nữa vô cùng bình tĩnh nói: “Còn không chịu thừa nhận đúng không? Các anh em, tiến lên!!”

Sau đó vài người bên cạnh vây xem liền cười gằn mà tiến lên.

Lão tử hoá đá, đây là muốn làm gì?

Không phải là đến lấy P chứ?

Rơi lệ, phong tục của dân thành phố G này đã phóng khoáng đến có thể đem những chuyện này ra hành lang làm rồi sao?

Trong lòng lão tử xoay chuyển mấy vòng, sau đó trong không gian truyền đến thanh âm của con trai: “Thả ta ra, ta thật sự không phải a a a a a a——”

Không phải cái gì? BL? Tiểu thụ?

Lão tử bắt đầu suy tư có cần báo cảnh sát hay không.

Kết quả là có người cười gằn nói: “Ha ha ha, Tiên ca, người thừa nhận đi.”

Sau đó lão tử hóa đá lần hai. GM xin giáng xuống một đạo thiên lôi đánh chết đám lợn này đi.

Mà tại gian phòng này, bọn họ đã đánh anh chàng đẹp trai kia đến tơi bời rồi! Lão tử không thể không bước đến, nhẹ nhàng vỗ vai người chủ trì. Hắn có vẻ không nhận được quay đầu lại trừng lão tử một chút, gào to: “Cái gì?” Vừa thấy là một cô gái, hắn đổi giọng ngay: “Vai của con trai không thể vỗ lung tung được em biết không?”

Cái tên này cao chừng một mét tám, mét chín, da dẻ tính là hơi đen, so với đồng chí Khoa Phụ đuổi mặt trời (1) thì đen hơn một chút (Khoa Phụ giận dữ: người nhìn thấy da ta đen lắm chắc?)

Lão tử đoán hắn là hắn, mở miệng gọi: “Lão Thánh?”

Lão tử cảm thấy người cao to đứng trước mặt rung mình, sau đó ánh mắt hắn quét từ mấy lọn tóc đen xòa trên váy len dẹt trắng, lại từ váy quét sang áo khoác màu xanh da trời, lại từ thắt lưng buộc nơ trên áo khoác đến giày cao màu đen dưới chân lão tử.

Sau đó lại là “mình hổ chấn động”, lại một lần nữa tiếp tục nữa quét từ dưới đi lên, soi đến cả hoa tai pha lê, áo lông màu trắng của lão tử cũng không tha. Cuối cùng khi ta hoài nghi ngay cả son môi của lão tử hiệu gì hắn cũng đoán được thì khoe miệng hắn giật giật vô cùng méo mó.

Xong rồi, vẻ mặt này giống như bị trúng định thân chú rồi! Lão tử khua khua tay ở trước mặt hắn một hồi, hắn lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Trời ạ, đây không phải sự thật, đây không phải sự thật, mình nhất định là còn đang nằm mơ. Ha, nhân yêu đáng, chết tao lại mơ thấy mày là con gái, còn là loại vô cùng xinh đẹp, thật đáng sợ!!! Thực sự là rất đáng sợ!!!”

Nói xong, tên này lại tiếp tục ngơ ngẩn lẩm nhẩm về phòng: “Không được, nhân yêu đáng chết chắc không tìm được đường, mình nên tỉnh ngủ nhanh nhanh thôi.”

Còn mười mấy người kia vẫn đang hành hạ người qua đường A thảm thương đó. Chắc là do bên đó quá ảm ỉ nên chuyện bên này không hề ảnh hưởng đến họ. Lão tử kêu vài tiếng không ai để ý, chống nạnh hét to: “Mk, dừng tay hết ngay!!!”

Lần này tất cả dừng tay. Quản lí bị tiếng hét vừa rồi khiến cho hoảng sợ nhưng vẫn giữ được vẻ mặt tươi cười như cũ: “Ái chà, cô Tô à, mọi người à, ở đây có chuyện gì thế?”

Lão tử sờ sờ mũi, dịu dàng nở nụ cười, khụ, hình tượng của ta nha.

“Anh cứ đi đi.” Mang luôn người vừa bị hành hạ chết đi sống lại kia theo. Chắc đây là lần đầu tiên bị một đám Đại lão gia bắt nạt nên ngơ ngẩn luôn rồi. Cậu chàng bị kéo đi vẫn không hiểu chuyện gì, yếu ớt kêu lên: “Xin mấy người đừng đánh nữa, tôi là Tiên ca, tôi đã nhận rồi mà không được à?”

(1) Truyền thuyết Khoa Phụ đuổi mặt trời:

Thời cổ xưa, trong hoang dã miền bắc có một ngọn núi cao chọc Trời, ở trong rừng sâu, có một nhóm người khổng lồ sinh sống. Thủ lĩnh của họ trên tai có đeo hai con rắn vàng, tay cũng cầm hai con rắn vàng, người này tên là Khoa Phụ, bởi vậy, nhóm người này được gọi là dân tộc Khoa Phụ. Người Khoa Phụ hiền lành, cần cù dũng cảm, sống cuộc sống không tranh giành với ai, an nhàn thảnh thơi.

Có một năm, thời tiết rất nóng, Mặt Trời nóng hừng hực chiếu thẳng xuống Mặt Đất, cây cối đã bị phơi khô, sông ngòi cũng bị phơi sắp cạn. Mọi người nóng nực khó chịu, người Khoa Phụ tới tấp bị nóng chết. Thủ lĩnh Khoa Phụ rất đau lòng, ông ngẩng đầu nhìn Mặt Trời, nói với mọi người: “Mặt Trời quá ác độc, tôi nhất định phải đuổi Mặt Trời, bắt lấy Mặt Trời, bắt Mặt Trời phải nghe con người chỉ huy. Người trong dân tộc nghe nói, tới tấp khuyên ngăn. Có người nói: “Ông chớ nên đuổi, Mặt Trời cách chúng ta xa như vậy, ông sẽ mệt mà chết thôi.” Có người nói: “Mặt Trời nóng như thế, ông sẽ bị đốt chết đấy.” Nhưng Khoa Phụ trong lòng đã quyết, ông nhìn mọi người nói: “Vì cuộc sống yên vui của mọi người, tôi nhất định phải đi.”

Khoa Phụ tạm biệt mọi người, đi về phía Mặt Trời, hai chân chạy nhanh như gió. Mặt Trời di chuyển nhanh chóng trên không, Khoa Phụ rượt đuổi trên Mặt Đất. Ông băng qua từng ngọn núi, vượt qua từng con sông, bước chân của ông dậm “Thình thịch”. Khoa Phụ đuổi mệt rồi, giũ đất cát ở trong dầy ra rơi xuống đất, do đó tạo thành một ngọn núi đất. Khoa Phụ nấu cơm, nhặt ba viên đá làm kiềng bắc nồi, ba viên đá này trở thành ba ngọn núi cao mấy nghìn mét.

Khoa Phụ một mực đuổi theo Mặt Trời, xem ra ngày càng đến gần Mặt Trời, Khoa Phụ ngày càng có lòng tin hơn. Cuối cùng Khoa Phụ đã đuổi kịp Mặt Trời ở nơi Mặt Trời xuống núi. Một quả cầu lửa đỏ chói hiện ra ngay trước mắt Khoa Phụ, hàng vạn tia sáng chiếu lên người Khoa Phụ. Khoa Phụ vô cùng hân hoan giang rộng cánh tay, muốn ôm lấy Mặt Trời. Thế nhưng Mặt Trời nóng lạ thường, Khoa Phụ cảm thấy vừa khát vừa mệt, Ông chạy đến bên sông Hoàng Hà, một hơi tu cạn nước sông Hoàng Hà, ông lại chạy đến bên sông Vị, uống sạch nước sông Vị, thế nhưng vẫn chưa hết cơn khát. Khoa Phụ liền chạy về hướng bắc, ở đó có đầm nước lớn ngang dọc nghìn dặm, nước trong đầm đủ để Khoa Phụ giải khát. Thế nhưng Khoa Phụ chưa chạy đến bên đầm nước, đã bị khát chết trên đường đến đầm nước.

Khi sắp chết, Khoa Phụ trong lòng thấy rất đáng tiếc, ông còn nhớ đến người dân tộc mình, do đó quẳng chiếc ba toong trong tay mình. Nơi chiếc ba toong rơi xuống, bỗng hiện ra một rừng đào xanh tốt. Mảnh rừng đào này quanh năm rậm rạp xanh tốt, che bóng mát cho khách qua lại, quả đào làm thứ giải khát cho mọi người, để mọi người quên hết mệt nhọc, lấy lại tinh thần tiếp tục lên đường.

Chuyện Khoa Phụ đuổi Mặt Trời, đã nói lên nguyện vọng chiến thắng hạn hán của người đời xưa Trung Quốc. Tuy Khoa Phụ cuối cùng đã hy sinh, nhưng tinh thần bất khuất của ông lại bất tử. Trong nhiều sách cổ Trung Quốc, đều đã ghi chép truyền thuyết liên quan đến Khoa Phụ đuổi Mặt Trời, có địa phương Trung Quốc còn gọi núi lớn là “Núi Khoa Phụ” để kỷ niệm Khoa Phụ.

27. Chương 27: Con Vịt, Qua Xem Quần Lót Lão Thánh

Buông tha cho người qua đường A, ánh mắt của đám lợn này cuối cùng cũng dừng trên người lão tử.

Khụ, đương nhiên tiếng hét kia của lão tử đúng là khí thế dọa người. Để chứng tỏ lão tử vẫn là một người đẹp có phong độ (thật ra lão tử vẫn là một thực nữ dịu dàng), lão tử hạ thấp giọng, mỉm cười chào hỏi một đám đại lão gia: “Sớm thế này đã đến rồi?”

Sau đó là hoàn toàn yên tĩnh. Từng người từng người rõ ràng là đại hán tử thế nhưng đều biến thành đá ở trong rừng đá thành Cửu Lê. Một lát sau, tất cả lấy ánh mắt sắp chết nhìn về phía lão tử yêu cầu xác nhận. Lão tử chỉ có thể bị thống gật đầu đáp lại không sai, là ta.

Ta vẫn tưởng chuyện này chỉ làm mọi người hết hồn lúc đầu thôi, không ngờ đây chính là một quả bom tấn. Về mặt đám lợn trước mắt này như vừa giẫm phải mìn, hiện tại rõ ràng đã bảy phần mười quen thuộc, có thể ngồi vào bàn rồi.

Xi, lão tử là nữ lại có thể khiến người ta khó có thể tiếp nhận như vậy?

Khi mọi người đã vào phòng hết, Ngoại Tinh Nhân còn nhòm ra ngoài cửa dáo dác, cứ như có người sắp tới. Nhưng là thật đáng thương, làm gì còn người nào.

Bởi vì món ăn vẫn chưa đưa lên, một phòng toàn người vừa nãy đều đang chơi mạt chược hoặc chơi bài. Hiện tại lão tử vừa đi đến, cả đám tay chân luống cuống không biết để thế nào.

Lão tử khoác áo khoác lên thành ghế, bọn họ còn trừng đôi mắt bóng đèn lên nhìn ta, lão tử chỉ biết thở dài.

“Tự giới thiệu mình một chút nha, ai là ai vậy?” Lão tử ngồi ở trên ghế salông, từng đưa từng đưa ngoan ngoãn đứng trước mặt, khai báo:

“Ngoại Tinh Nhân. A...Tiên ca, đạo sĩ ta sùng bái nhất, cao thủ thao tác ta ngưỡng mộ nhất, sao anh lại trông thế này?!” Ngoại Tinh Nhân cào tường.

“Phật Pháp Vô Biên. Không thể nào tiếp thu được, trời ạ, anh bảo em tiếp thu kiểu gì” Phật Pháp Vô Biên lật bàn.

“Tôilà Đạn Đạn a a a...” Đạn Đạn và Phong Lưu ôm đầu khóc ròng.

Một lúc lâu, giới thiệu hết, lão tử rốt cục nhớ tới hai người: “Con Vịt và Chân Phạm đâu?”

Lão Thánh đột nhiên cao hứng: “Đồ uống ở đây quá đắt, tôi để bọn họ đi về chỗ tôi lấy rồi. A ha ha ha, nên để Chân Phạm gặp anh rể hần, ha ha ha ha”

=_=_

Bọn Con Vịt chưa trở về, một đám người không thể ngồi tự nhiên. Trong phòng này có bốn bàn mạt chược, xem ra vừa nãy người qua đường A gặp bọn họ thì bọn họ đang trong lúc chơi bởi rất sảng khoái. Sau đó ta hỏi từ chỗ quản lý mới xác minh được người qua đường A đáng thương kia chỉ là thuận tiện hỏi đường đi Lô Châu Nguyệt.

Tựa hồ lão tử đến khiến mọi người đều vô cùng câu nệ, hút thuốc lá cũng không thể ngông nghênh hút, sô pha cũng không dám nằm chổng vó lên trời, nói liên tục cũng biến thành nhả nhặn nhỏ giọng. Tình nghĩa huynh đệ trong game bây giờ khác xa trong hiện thực.

Mọi người nói phụ nữ là loại động vật mang mặt nạ, thật ra đàn ông cũng thế còn gì.

Ngồi vào chỗ của mình, lão Thánh đòi chơi mạt chược, hơn nữa kiên quyết lôi kéo lão tử chơi với bọn họ một ván. Trước khi bắt đầu, lão tử đặt câu hỏi theo lệ: “Chơi bao nhiêu?”

Mấy người cúi đầu cười cười, cuối cùng vẫn là lão Thánh trả lời: “Vừa nãy mọi người vẫn chơi cởi quần áo.”

Lúc ấy ta đang bắt đầu cầm bài, nói một câu: “Vậy thì theo mấy người, chơi cỏi quần áo đi.” Sau câu đó, thế giới chợt yên tĩnh giống như sau khi tận thế.

Nửa giờ sau, tất cả đám lợn đều vây xem bàn của lão tử. Khi đó lão Thánh đã thả bốn lần pháo, ghi nợ hơn 200 đồng. Đương nhiên đây không phải vấn đề lớn, vấn đề là hơn 200 đồng, tính ra có thể lột mười hai món đồ trên người hắn.

Coi như hắn có thể mặc sáu cái áo, lão tử tuyệt đối không tin hắn có thể mặc sáu cái quần.

“Không được không được, đồ chết tiết nhà người, Lưu Ly Tiên, lại một lần nữa, ông đây phải gỡ hòa.”

Ta liếc mắt nhìn hắn. Các vị phải biết, đã là người làm kinh doanh thì phải làm tốt việc truyền thông và giải trí. Cách cư xử trong các hoạt động giải trí cũng tỷ lệ thuận.

Vì lẽ đó

“Tôi không tin là anh còn đủ đồ để cởi.”

Đám lợn bắt đầu ồn ào. Hắn còn đang giãy dụa trong đau khổ thì bị đám lợn tiến lên, tranh nhau nói, tóm chặt bốn vó của hắn nhấc lên ghé salông, sau đó nhào tới tiến hành cởi đồ.

Trên bàn còn có điều thuốc lá hắn để lại, ta tiện tay tìm cái bật lửa, tựa vào bên cửa hít thở chút không khí.

Nhẹ nhàng phun vòng khói thuốc, nhìn làn khói xanh lam lượn lờ trên hành lang, đột nhiên ta nhớ tên kia từng nói con gái hút thuốc có vẻ vất vả, tiện tay bóp tắt tàn thuốc. Ta, cười khổ, phát hiện ra nhiều năm như vậy, ngay cả mặt của hắn lão tử cũng đã quên từ lâu, nhưng vẫn nhớ kỹ dáng vẻ hút thuốc của hắn.

Trong phòng đang tiếp tục huyền nháo, áo khoác của lão Thánh bị ném ra đất, sau đó là áo lông, sau đó là nội y, tiếp theo là quần. Có một tên lợn ở bên tính toán, thói quen này giống như mỗi lần đi phụ bản ghi chép công hiến của thành viên trong đoàn đội, ừ, vô cùng tốt đẹp.

Chỉ là lần này, boss của bọn họ là đội trưởng.

“Mấy tên khốn kiếp!!!” Ta chỉ nghe thấy âm thanh lão Thánh đã có thể dự kiến tình hình kịch liệt của trận chiến, nhưng lão tử chỉ có thể tựa ở cạnh cửa phóng tầm mắt nhìn.

Mất thấy tiểu thuyết này sắp từ văn phong vòng vo thăng cấp thành văn phong NP, một người đàn ông ở phía sau lão tử nhẹ nhàng nói: “Cho đi qua!”

Ta xoay người liền nhìn thấy người vừa nói chuyện Tuy rằng hôm nay trên đầu hắn không có ID màu xanh da trời, tuy rằng trên tay hắn ôm một kết bia, tuy rằng nơi này ánh sáng không rõ lắm, nhưng chỉ ba chữ kia liền khiến cho tóc gáy lão tử đều phát cỡ hờ reo.

Ta tin tưởng ta sẽ không nhận nhầm, tên này chính là tên “bạn của ông chủ” ở quán Internet hôm nọ.

GM, thế giới này không phải ảo lòi như thế này chứ.

Ta đoán người đó cũng vào rồi. Lão Thánh bên kia còn ở trên ghế salông thề sống chết bảo vệ chút tôn nghiêm cuối cùng, người đàn ông kia ở bên cạnh nhìn một trận, cuối cùng cũng hỏi: “Đang làm gì đây?”

Lão Thánh phun máu mà thút thít: “Ồ... a Con Vịt, hộ giá, mau tới hộ giá!!!”

Đám lợn phì nhổ.

“Tất cả dừng tay, không thấy có con gái ở đây sao, thành cái thể thống gì thế này?” Tất cả đám lợn đều ngừng lại, nhất trí nhìn về phía lão tử, lão tử chỉ phát tay: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì, mấy người cứ tiếp tục, tôi không liên quan. Có chỗ nào của đàn ông lão tử chưa nhìn qua đâu.”

Quả thật đây chỉ là một cách để bọn họ không câu nệ ý tứ, nhưng lời vừa ra khỏi miệng lão tử, ta liền lắc đầu: Tô Như Thị người vừa nói cái gì?

Mà bọn lợn phun máu ba lần, Ngoại Tinh Nhân tay ôm ngực rút lui ba bước: “Tiên ca, em thật sự tin đây là Tiên ca dũng mãnh của em rồi.”

Thánh Kỵ Sĩ đang ba chân bốn cẳng khoác áo thật nhanh lại cười trên sự đau khổ của người khác, đẩy Con Vịt lại đây: “Con Vịt, tao long trọng giới thiệu với mày...tình tình tình... cô gái xinh đẹp này chính là vợ trước nhân yêu đáng chết của ngươi, chàng trai đẹp trai tài giỏi này chính là chồng cũ của em... Con Vịt.”

Nghe lời này mà lòng lão tử chỉ thấy dậy sóng ào ào.

Ta cho rằng chỉ là ánh mắt của ta được, không nghĩ tới người này ánh mắt cũng không tệ, lúc này hắn nói: “Tối ngày hôm qua tao đã gặp ở quán Internet của mày.”

Lão Thánh khiếp sợ: “Nhân yêu đáng chết nhà ngươi đã đến thăm tệ xá? Trời ạ, ta chiêu đãi không chu toàn rồi!!!”

Lão tử trợn mắt, ngươi đâu chỉ chiêu đãi không chu toàn, ngươi quả thực là...ách

Đột nhiên lại nghĩ ra phải đề phòng Con Vịt nói ra tối hôm qua lão tử bắt nạt cậu nhóc kia, liền nhanh tay kéo tay hắn về phía bên cạnh bàn, cười gượng: “Con Vịt a ha ha ha, hóa ra anh chính là Con Vịt.”

Nói xong, ta bóc hai cái kẹo cao su liền nhét vào trong miệng hắn.

Bên này lại rất náo nhiệt, còn một tên tay ôm két bia, tay kia còn cầm mấy điều thuốc, từ ngoài cửa đi vào. Lần này ta có chuẩn bị tâm lý, bởi vì hai mươi người, thì ở đây đã có mười chín người.

Phụ bản, chiến trường, Lưu Quang, đều đã đi rất nhiều, trong danh sách một đoàn người, thiếu ai là biết ngay.

“Mẹ kiếp, mệ chết ta rồi.” Hắn cầm cốc và mấy điều thuốc lá để trên bàn, lau bữa mồ hôi, sau đó liếc nhìn lão Thánh và Con Vịt: “Tiên ca còn chưa tới sao?”

Lão tử vạch đen đầy đầu: tại sao mỗi người vừa vào đều theo thói quen không nhìn lão tử!

Lẽ nào các ngươi đều không phát hiện khí khái nhân vật chính mãnh liệt của lão tử à à à à...(tiếng vọng liên tục)

Con Vịt yên lặng không nói; lão Thánh để lại bờ vai của hắn, xoay hắn về phía ta: “Chân Phạm, đây chính là Thượng Thư của chúng ta, anh rể của ngươi.”

Ánh mắt Chân Phạm còn sáng hơn cả bóng đèn, nhìn ngó lão tử, nhưng phản ứng của hắn vẫn còn tốt, bởi vì hắn chỉ nói mà không có biểu cảm gì, hắn nói:

“Ta muốn tự bạo.”

(tự bạo: kĩ năng của thích khách. Sau khi tự bạo, chính bản thân mình và kẻ địch xung quanh cùng chết, mức độ thương tổn và Hp bản thân tỉ lệ thuận với nhau. Ta khinh, nếu là một tên Thiên cơ tự bạo, bao nhiêu người bị nổ chết đây!!!)

28. Chương 28: Bữa Lẩu Vô Cùng Đau Đớn

Bữa trưa là lão Thánh mời khách.

Bởi vì thành phố G khá là lạnh nên lão Thánh đề nghị đi ăn lẩu, còn nói thịt dê ở đây mềm mại ra sao, thịt bò tươi sống thế nào, tôm hùm ngon đến mức nào, khiến cho đám lợn nước miếng giàn giụa, gật đầu tán thành dồn dập.

Đương nhiên sau đó mọi người hỏi quản lí mới biết nồi lẩu ở đây là tự túc, 50 đồng là đủ cho một người rồi.

Bạn có thể tưởng tượng, khi lợn cầm được bảng thực đơn thì sẽ như thế nào, ách, được rồi, trước đó đã đảm bảo loại lợn này là loại biết chữ.

Hiện tại những người này đang gọi món ăn: thịt dê, thịt bò, gan lợn, thịt viên, trứng tôm, chọn lấy một đồng. Chỗ này có 20 con lợn nha, à không là 19 con lợn và 1 người, đương nhiên một cái bàn không đủ, nhưng lão Thánh nói ngồi tách ra thì không vui, mọi người hiếm khi tụ tập cùng một chỗ, nên ghép 3 cái bàn thành một. Mọi người chen chúc một chút rồi ngồi xuống.

Con Vịt ngồi bên cạnh lão tử, Chân Phạm vô cùng bi phần, ngồi ở bên trái lão Thánh. Nhìn một nồi thịt đủ loại kiểu dáng đang sôi sùng sục, lão Thánh đang rót rượu cho ta, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Nhân yêu đáng chết, em ngoài PK và chơi mặt chược ra thì còn biết gì nữa không.”

Ta cau mày nghĩ một hồi: “Uống rượu.”

Tay hần rót rượu run bần bật, thuận tay đổ ly rượu hần vừa rót được một nửa của ta vào chén của hần, đưa cho ta một đĩa đậu phộng, nói: ” Hôm nay không uống rượu.”

Có lẽ vì giới tính của lão tử nên không một ai chuốc rượu ta; lão Thánh thì thậm hơn một chút, vì làm lão đại, nên hần không thể thoát khỏi màn này.

Cả đám bắt đầu chơi trò ỷ mạnh hiếp yếu. Thực lực đám này hần còn lạ gì, bắt đầu thấy chột dạ. Xét thấy những tên đầu sỏ của công hội đều đã ở đây, nhưng một đoàn xưa nay anh dũng, nhưng đa số lại là dân gian xảo, trong lúc nguy cấp, không chớ cần áo rách đã là không tệ rồi, ai lại muốn quần sự sống chết của lão đại.

Cái gì? Bạn hỏi hần vì sao không cầu cứu lão tử?

Ta không chuốc cho hần say là đã may mắn cho hần rồi, lại còn cứu.

Cuối cùng lão Thánh bắt đầu dĩ chỉ có thể tóm chặt Con Vịt: “Con Vịt, làm huynh đệ đã lâu, có nạn cùng chịu.”

Con Vịt vốn đang bỏ đồ ăn vào trong nồi, nhìn một mười mấy ly rượu đưa tới, vẫn mỉm cười nhưng về mặt lại có chút ngượng nghịu: “Mày biết rõ tao không thể uống.”

Lão Thánh đã bị chuốc uống bốn chén, vừa được ngời ra là gọi ngay: “Mày có phải là anh em hay không, nhanh!”

Thế là thêm một người bị hại.

Đám lợn liền hăng hái tiếp tục uống rượu, lão tử xắn tay áo bắt đầu gắp thịt.

Ầy, thịt dê ở đây thật sự rất ngon, thịt bò cũng rất tươi, tôm hùm ăn ngon thật.

Kết quả là Con Vịt uống say!!!

Thánh Kỵ Sĩ thì vẫn còn chịu đựng được, khí thế của đám lợn vẫn không giảm. Ta nhìn đồng bát của bọn hần trên bàn, hơi lo rằng đám lợn này sẽ chỉ biết uống, nhắc nhở: các anh em, món ăn không thu thêm tiền, còn rượu thì có thu thêm đấy.

Câu nhắc nhở này làm cho bọn họ cuối cùng cũng ý thức được sự tồn tại của ta... Chân Phạm vỗ vỗ vai của ta: “Tiên ca, chăm sóc cho Con Vịt nha.”

Lão tử kéo tên đang gục xuống bàn kia lên. Con Vịt rất cao, nhưng may mắn thay hần không nặng lắm, ta vừa lôi vừa kéo hần tới ghế sofa. Có thể là do da mặt hần quá trắng nên sau khi say rượu thì sắc mặt lại hồng hồng, vô cùng đáng yêu.

Nhìn hần đỏ mồm hôi, ta cởi áo khoác của hần xuống. Quả thật lão tử không phải người kiên nhẫn, đối phó với người say rượu, thường thì sẽ dùng phương pháp đơn giản nhất: ... cho hần cốc nước đá là xong! Bây giờ đang là trời đông giá rét, nhưng lão tử cũng mặc kệ!

Lão tử chạy đến chỗ nước uống lấy cốc nước đá, không ngờ mới vừa mang nước đến bên cạnh hần, hần mở mắt ra nhìn, mỉm cười nói: “Cảm ơn.”

Bạn không thấy cảnh tượng đó: một mỹ nam say chúi choáng, quần áo thì xốc xếch, hai tai đỏ bừng, hai mắt nửa mở nửa khép, môi đỏ nửa khép nửa mở mà thấp giọng nói cảm ơn. Con Vịt à, nếu như bây giờ là thời điểm lão tử 28 tuổi, chắc chắn lão tử sẽ cần người ngay đó.

Thế nhưng... được rồi lại là thế nhưng, ta chán ghét hai chữ này, thế nhưng dù sao bây giờ lão tử cũng không phải thời 28 tuổi, Tiểu Đường thường nói ta đã già thành một mục Lý Mạc Sầu.

Được rồi, nói chung cuối cùng lão tử không có cần hấn; tiếng cảm ơn này cũng làm cho lão tử không tiện bưng nước đá tiếp tục đổ vào mặt hấn, ta chỉ có thể đi đổi cho hấn một ly trà.

Nhưng hấn không cho ta đi, tự mình cầm cốc uống, thậm chí tự tay đưa lại cốc, sau đó mỉm cười gật đầu với lão tử: “Tôi nằm đây một lát, không cần phải để ý đến tôi.”

Lão tử xem thường: ta cũng không có ý định quản người!

Lại quay trở lại bàn. Thánh Kỵ Sĩ cũng đã lão đà lão đảo, lão tử mặc kệ tất cả, tiếp tục xắn tay cầm muôi vớt, thò vào trong nồi mò mò thịt.

(Ai đó lệ tuôn: Tiên ca, em chưa ăn no sao)

Lúc đó lão Thánh đã sắp chết trận. Khi một người liều mạng nói không uống, chắc chắn khi đó người đó rất tỉnh táo; nhưng khi tự khẳng định rằng bản thân ngàn chén không say, rõ ràng là đã say bí tỉ rồi.

Lão tử đưa tay ngăn Ngoại Tinh Nhân: “Được rồi, được rồi, sắp tới mấy người phải đi nghĩa vụ rồi, lúc gần đi còn muốn chúc cho lão đại thể lực đến chết sao?”

Ngoại Tinh Nhân cọt nhả: “Tiên ca, em quá coi thường lão đại của chúng ta rồi.” Nói xong, hấn liền nhảy đến trước mặt lão Thánh: “Lão đại, mặt khẩu thể ngân hàng của anh là gì? Số thẻ tiết kiệm là gì?”

Lão Thánh đập hấn một cước, mắng hấn cút!

Hấn nhìn lão tử cười mỉa: “Thế nào? Vẫn tỉnh táo đúng không?”

Đột nhiên Con Vịt không biết từ lúc nào đã ngồi trở lại trên bàn. Lão tử ngẩng đầu nhìn hấn, hấn lại tỏ ra như không có chuyện gì, mỉm cười rót đồ uống cho ta.

Lão tử chợt hiểu ra: “Mẹ kiếp, Con Vịt, thì ra anh giả say sao?”

Lẽ nào hấn biết vừa nãy lão tử muốn dùng nước đá đổ lên người hấn?

Hấn cười cười, thì thầm: “Tôi thật sự không uống được.”

Thấy không, tên này mới tỉnh táo này!!!

“Lại đây, ném thử cái này, đây là đặc sản thành phố G đấy.” Hấn gấp một khối gan heo màu sắc là lạ, thả vào trong bát của ta.

Bữa rượu này uống từ mười một giờ đến hơn ba giờ chiều, cả đám người đều say đến liếng xiếng, một mình Con Vịt khiêng bọn họ trở về phòng trong, còn bảo lão tử giúp một tay.

Đáng tiếc, lão tử không có hứng thú với khiêng lợn. Hấn chỉ cười lắc đầu, tiếp tục nửa đỡ nửa ôm mấy tên say xin về phòng.

Lão tử cầm cái chén ngồi ở ghế sofa, nhìn hấn ra ra vào vào, cuối cùng đã hiểu tại sao tên này không muốn uống say: hấn muốn tỉnh để mà nhặt xác!

Muốn để lão tử thu dọn chiến trường, chắc lão tử chỉ thả đám lợn này trên thảm, xếp thành chữ S, hoặc đổi thành chữ B cũng được.

Khiêng xong tên cuối cùng, Con Vịt đi vào rửa tay, giọng vẫn ôn hòa như cũ: “Về phòng nghỉ ngơi một chút đi, buổi tối còn có thành chiến đấy.”

Lão tử kinh hãi đến biến sắc: “Bọn họ còn có thể lên đánh thành chiến sao?”

Con Vịt mỉm cười: “Uống bia thôi mà, tí nữa là tỉnh.”

Điều này khiến lão tử khâm phục sát đất. Đám người kia, cho dù là đám lợn nhưng cũng là đám lợn thần nha!!

Đến hơn 18h bọn họ mới già hơi bia mà tỉnh lại, sinh khí dồi dào phục sinh tại chỗ!!!

Muốn đánh thành chiến, chỗ đánh tất nhiên là do lão Thánh chủ nhà giải quyết, có điều chuyện này cũng dễ giải quyết: hấn chỉ cần gọi điện bảo đệ tử của hấn ở quán vài câu, đến 19h bọn ta đi đến quán Internet Võ Sò Xám đã có sẵn 20 máy trên tầng 2.

20 máy này chia thành bốn cụm, bố trí không tề, màn hình LCD 19 inch, CPU Intel core 2 DUO, bộ nhớ 2G 512MHz.

Khi đang đăng nhập game, lão Thánh mang đồ uống đến, tất cả đều là trà xanh ghi là dùng để giải rượu. Lần này mọi người không tin, thái giám lẩm miệng nói một câu: “Lão đại, trà xanh này không phải là hàng giả chứ?”

Trêu đến lão Thánh tức giận cầm cái chai gỗ vào đầu của hấn.

Mọi người vừa trêu đùa vừa ngồi vào vị trí của mình. Một hàng năm máy tính này của ta, vốn là lão Thánh, Con Vịt, lão tử, Chân Phạm và Ngoại Tinh Nhân. Lão Thánh gọi Hôi Thái Lang lại đây, kiên quyết đuổi Ngoại Tinh Nhân lên hàng hai.

Lần này là chúng ta tấn công, phải nói qua, trước kia Mông Hồng Thiên Hạ là thế lực trung lập, không tham dự bất kỳ liên minh nào, nên cũng rất ít thế lực cùng tranh chấp. Mà lần công thành này thế mà lại lập được hai liên minh.

Nói cách khác, dù chúng ta lựa chọn bất kỳ bên nào thì cũng phải tham gia vào việc tranh chấp của liên minh. Thế nhưng thành chiến mà, kinh nghiệm cho thấy rồi sẽ loạn cả lên thôi.

Vì thế lão Thánh vẫn hỏi thăm phía liên minh công thành kia một chút. Đối phương tất nhiên là cầu còn không được, nhanh chóng gia nhập hàng ngũ.

Tuy Mông Hồng Thiên Hạ không phải thế lực số 1 nhưng rất ổn định. Những năm này mặc kệ game cập nhật thế nào, sáp nhập server ra sao, thế lực này vẫn luôn chiếm được một đài ở cổ tể đài Ba Thục, không nhiều không ít – đối với các thế lực chiến, chỉ cần tăng thêm một liên minh liền rất tốt rồi. Vì vậy, bọn họ trở thành đối tượng lôi kéo của hai phe liên minh.

Nhưng lão Thánh vẫn không mở miệng, thành viên thế lực cũng không nóng lòng chuyện này, biến Mông Hồng Thiên Hạ trở thành một mỹ nhân chờ gả, hai gia tộc liên minh mạnh mẽ muốn kết hôn, mà bản thân thì không muốn lấy ai cả.

Sau khi tiến vào Mộng Nguyên thành, mọi người bắt đầu tập hợp ở Mông Kỳ Môn.

Một đoàn người cùng online, lão Thánh chỉ đạo trên YY.

Chúng ta bắt đầu đánh vào từ Mông Kỳ Môn, yểm hộ cho người của liên minh Trác Việt đánh vào từ hai bên. Bởi vì là thế lực trung lập, bình thường quan hệ với người thủ thành cũng không tệ lắm, trận chiến này lại phải chém giết quy mô, dù biết trên chiến trường không nói đến người quen nhưng đôi bên cũng không khỏi cảm thấy mất tự nhiên.

Cuối cùng, Mộng Nguyên thành bị liên minh Trác Việt công phá thì cảm giác này ngày càng rõ ràng.

Bọn ta vừa ra khỏi Mộng Nguyên thành thì thấy cung tiễn thủ thủ thành, ID là Miếu Địch Tam Thiên mở đồ giết lão Thánh. Cái tên này ta biết, là tên luôn quanh quẩn vị trí thứ nhất trong bảng xếp hạng người chơi cung tiễn thủ.

Có Con Vịt ở đây đương nhiên hấn không thể giết Lão Thánh, vì vậy mấy lần hấn bắn tên thương tổn lão Thánh, Con Vịt đều đứng cạnh bơm máu.

Lúc này tình cảm đoàn kết của tập thể vô cùng mạnh mẽ. Ở ngay dưới mũi bọn hấn mà ngang nhiên đi giết lão đại chẳng khác nào cầm gót giày đạp vào mặt bọn hấn. Vì vậy mấy tên trong thế lực vô cùng tức giận, quyết định xông tới vây đánh.

Lão Thánh chỉ nói một câu trên YY: “Quên đi.”

Thật ra mọi người đều hiểu rõ rằng nếu như bây giờ xông lên vây đánh tên kia, chuyện sẽ trở thành đánh nhau với liên minh của hấn – đến khi đó Mông Hồng Thiên Hạ muốn trung lập cũng không thể trung lập được nữa.

Chúng ta nhất định phải nương nhờ vào liên minh Trắc Việt, bằng không ngay cả khi Mông Hồng Thiên Hạ có mạnh hơn, cũng không thể chống lại một thế lực.

Mà tên cung tiễn thủ kia còn liên tục dùng Dạ Lang và Quyện Điểu (skill của cung tiễn thủ). Cung tiễn thủ là một nghề nghiệp khiến người khác vô cùng điên tiết: da hắc rất giòn, nhưng chạy trốn rất nhanh.

Nếu đánh thắng được, hắc tất nhiên sẽ chạy nhanh tới để đánh chết; nếu đánh không được, hắc vất chân lên cổ chạy đi ngay. Vì vậy dù vẫn còn trong thời gian chiến trường, nhìn thấy nghề nghiệp này...lão tử trốn trước luôn!!!

Mà lúc này thì rõ ràng là trốn không xong rồi. Lão Thánh không chiến, Mông Hồng Thiên Hạ thật mất mặt; lão Thánh chiến, liên minh đối phương sẽ mất mặt.

Lão tử chỉ có thể thở dài, nghĩ lại xem cách đánh của cung tiễn thủ như thế nào.

“Lão Thánh,” ta vừa gọi hắc, hắc đã xoay đầu lại: “Tao sẽ đi gặp hắc.”

29. Chương 29: Ta Giết Cả Nhà Thánh Kỵ Sĩ!!

Trong trò chơi, cung tiễn thủ được gọi là lông chim, bé bông hoặc vũ thần (1).

Ta không rảnh đi tìm hiểu xem điển tích lông chim là từ đâu ra, nhưng ta đoán có lẽ vì quần áo của bọn họ toàn là lông chim, cung tên trong tay cũng đầy lông chim, hoặc là trên đầu cắm hắc một cái lông chim luôn. Lão tử thì không bao giờ dùng từ “bé bông” đâu, đối với lão tử “bé bông” là từ chỉ con cái mà.

Vũ thần là vì có một thời kỳ, chiến trường và dã chiến đều là thiên hạ của bọn họ, vì thế họ được gọi là thần chiến trường.

Nhiều người cảm thấy rằng sau nhiều lần update, lông chim trong game đã bị chỉnh cho yếu đi. Ta lại không cảm thấy vậy. Rõ ràng đây là một khảo nghiệm về việc dùng skill của nghề. Bọn thật sự phải dùng một cây cung để lừa boss, trang bị tốt đến đâu thì cũng vứt nếu ngu. Vì vậy dù game có sửa như thế nào, máy chủ nào cũng có những siêu nhân vô địch.

Ta đổi pet Tà Ảnh của đạo sĩ sang Tiên Hạc, sau đó gửi tin:

[Người lạ] Bọn nói với Miểu Địch Tam Thiên: lại đây anh cùng chơi với chú nào

[Người lạ] Miểu Địch Tam Thiên nói với bọn: làm sao, Thánh Kỵ Sĩ chỉ dám để mấy người ra tay sao?

Lão tử cười khẩy.

[Người lạ] Bọn nói với Miểu Địch Tam Thiên: không, hắc thấy chú em không đáng để hắc ra tay

Quả thật lúc đó lão tử chỉ nghĩ là người này rảnh rồi sinh nông nổi, không ngờ hắc thật sự cần được hồi hồng hồi lam, sau đó chỉ chờ lão tử nói “Ra tay” là một chiêu Quyện Điểu bay đến.

Nói đến Quyện Điểu, quả thực món này khiến người ta rất muốn đánh đòn mông tổ khai phá game. Ra skill chỉ cần 0.5s, tầm bắn 24 dặm Anh, hồi full 12s.

Lão tử nhanh chóng mở Thần Tốc. Quyện Điểu có thể úc khí, gia tăng thời gian ra skill. Đối với cái nghề mà thời gian ra skill vô cùng đau trứng mà nói thì đây đúng là gót chân Asin.

Bắt đầu bị động, lão tử vốn không có ý công kích hắc, lợi dụng Thần Tốc chạy vòng tròn quanh pet, để Tiên Hạc chắn giữa hắc và lão tử. Vì Tiên Hạc có thể ngắt skill của hắc, lúc này những kỹ năng hắc có thể sử dụng rất ít, chủ yếu là dùng Cát Đằng linh tinh quấy rối lão tử.

Dưới trạng thái hồi sinh, những kỹ năng nhỏ đánh không đau.

Lão tử cứ chạy đến khi trạng thái ức khí biến mất thì ngay lập tức ra tay dùng Tiên Hạc đánh choáng hẳn. Sau đó, lão tử lập tức chạy lại gần, tung chiêu Định Thân, đồng thời ấn F2 hủy bỏ trạng thái công kích của pet (những thương tổn do Định Thân gây ra bị giải trừ).

Đương nhiên lúc này phải cực kỳ cẩn thận. Long chim có một kỹ năng chạy nhanh, khi thi triển có thể giải trừ trạng thái Định Thân, thế nên lão tử vừa chạy vừa nhìn góc phải màn hình, khi hẳn thi triển kỹ năng chạy nhanh, dòng chữ vàng của hệ thống sẽ hiện lên: xxx thi triển Tật Hành Thiên.

Đúng là nhìn cái này thì dễ hơn nhìn dấu hiệu ánh sáng kỹ năng nhiều.

Lão tử vừa chạy được nửa đường thì quả nhiên dòng chữ nhỏ đó xuất hiện. Lúc này không thể thi triển Phù Kinh Quỷ Thần vì hẳn chạy quá nhanh. Lão tử lập tức dùng Phục Túc Chân Quyết, đề phòng chuyện bị hẳn tiếp cận đánh choáng, đợi đến khi cách hẳn ba thước thì ra chiêu Phù Kinh Quỷ Thần.

Hẳn rơi vào trạng thái sợ hãi. Lão tử nhanh chóng lấy pet ra, pet và người cùng vây lấy hẳn, sau đó hóa Tâm Ma, tung kỹ năng Úc Phong. Khi ra skill Úc Phong được một nửa, lão tử ấn F1 để pet tiến hành công kích.

Lúc này, máu của hẳn đã giảm 2/3.

Phòng ngự của long chim giống đạo sĩ, nhìn chung là đau trứng vô cùng.

Lúc này, ta đoán hẳn cũng chỉ có thể chạy trốn chứ máu đã thế mà còn liều mạng cùng lão tử, lão tử chưa từng thấy!!! Có điều lão tử hết nói nổi, đúng là chạy, nhưng hẳn xông lên phía trước, cho lão tử một chiêu cung hôn mê 14s!!!

Lão tử để Hạc đuổi theo, sau đó bản thân cười phong hỏa luân đuổi, không biết xung quanh từ lúc nào trở nên vô cùng im lặng. Lão tử không rảnh nhìn: kỹ năng Hãm Tĩnh dùng khi mai phục của long chim có tốc độ rất nhanh, ta phải lưu ý xem hẳn mai phục ở nơi nào.

Lúc đang mãi chạy theo hẳn, lão Thánh gần như ghé sát vào máy lão tử đột nhiên nói: “Đừng giết cậu ta.”

Ta không ngẩng đầu. Lưu Ly Tiên né được chiêu Hãm Tĩnh, vọt đến trước mặt Miếu Địch Tam Thiên, ấn F8 giải trừ gọi Tiên Hạc về.

Hẳn lại xông lên, chuẩn bị dùng Quyện Diệu nhưng rồi chắc lại cảm thấy không đúng, nhân vật xoay qua xoay lại mà không dùng kỹ năng.

Xung quanh cũng không có tiếng người nói chuyện. Khi đó, Lưu Ly Tiên chỉ cần dùng một chiêu Quỷ Phù là hạ gục hẳn.

Ta đưa nick về truyền tống thạch chỗ mấy người lão Thánh, gửi một tin nhắn mật:

[Người lạ] Bạn nói với Miếu Địch Tam Thiên: anh đây muốn động là động được chú ngay, có điều anh không muốn vì như thế sẽ phá hỏng quan hệ liên minh trung lập. [tìm manh mối] vì vậy chú phải ngoan ngoãn, đừng có đánh lung tung đấy.

Nói thế rất không hay, nhưng thế mới dễ hiểu. Hơn nữa đây cũng là nhắn riêng, người khác không thấy, sao biết lão tử không hay. Ta cũng không tin ma quỷ, lão tử chém chết người, chả nhẽ người dùng gas xử lão tử chắc.

Gửi xong, đầu vào đấy, vỗ vỗ hai tay, lão tử ngẩng đầu, lập tức sợ ngây người... Trên lão tử phải có đến 10 cái đầu đang chụm vào, lúc này bọn họ đều chăm chú nhìn vào dòng chữ đỏ chói rõ ràng kia.

Lão tử đưa tay ôm mặt.

GM, mất mạng đi mà.

Miếu Địch Tam Thiên không trả lời.

Con Vịt dùng Nghịch Chuyển hồi máu full cho lão tử. Lão Thánh đưa mọi người trong Mông Hồng Thiên Hạ ra khỏi Mộng Nguyên Thành.

Trận PK này cứ như chưa từng xảy ra. Liên minh Trắc Tuyệt hứa hẹn rằng về sau chỉ cần Mông Hồng Thiên Hạ tham gia thành chiến, dù có phải đá người một nhà họ cũng sẽ hỗ trợ.

Lúc ra khỏi quán net đã là 22h. Cuối cùng lão Thánh cũng quyết định để chúng ta trở về ăn cơm.

Để tránh tình trạng chèn chén buổi trưa tái diễn, trước khi ăn, hấn cảnh cáo mọi người không được uống rượu để tối còn đi hát karaoke, tham gia hoạt động. Vì thế đám lợn rất háo hức, không ai ép hấn uống nữa.

Lão tử vẫn nghĩ rằng buổi trưa bọn họ uống như thế đã là kinh lắm rồi, không ngờ đến lúc ăn thì bọn họ còn kinh khủng hơn thế nhiều.

Đối với ta mà nói, 22h mới ăn tối cũng không phải quá muộn. Trước kia khi có việc, một ngày không ăn là bình thường. Có điều là ngồi trước cái bàn này, đối mặt với bao nhiêu món ăn ngon, cảm giác lại thật khác biệt.

Cô bé phục vụ mang đồ ăn lên. Lần này lão Thánh đổi hết nước uống thành Sprite. Tây Môn Xuy Cầu uống thử một ngụm, sau đó ngã ngửa, gào thét ầm ĩ, kêu là nước tiểu ngựa các kiểu, lão tử uống không nổi!!! (họ Tây Môn à, Sprite muốn người bồi thường phí tổn hại danh dự đấy!!!)

Đồ ăn lên bàn, đám lợn bắt đầu ra trận. Lão tử cầm đũa định gấp đồ ăn, Ngoại Tinh Nhân đã dồn Con Vịt ngồi vào cạnh lão tử: “Tiên ca, chị đúng là thần tượng của em. Nào nào chúng ta cạ chén.”

Ta buông đũa, nâng lon Sprite cụng với hấn, sau đó lại cầm đũa định tiếp tục gấp, hấn lại giữ tay cầm đũa của ta lại: “Tiên ca, sau này chị bỏ chút thời gian dạy em PK được không? Sau này em đi nói là đệ tử của chị cũng được thơm lây rồi!”

Ta đẩy tay cậu ta ra: “Cậu sắp làm lính rồi, gia nhập quân ngũ thì tốt rồi. Lúc đánh nhau, tự cậu có thể dùng acc đạo sĩ đấu với người ta chắc? Vớ vẩn!”

Mắng xong, lão tử lại cầm đũa định gấp đồ ăn. Thằng cha này lại không cho lão tử gấp: “Em sắp làm lính rồi, chị không thể thỏa mãn yêu cầu cuối cùng này của em à?”

“Biến đi, cậu đi lính chứ không phải ngồi tù, ngồi tù còn được thả nữa là nhập ngũ.” – Lão tử lại cầm đũa, thằng cha này lại tiếp tục không cho lão tử gấp: “A a a a, em mặc kệ, chị nhận em làm đệ tử đi!”

Aaaaaaaaaaaaa, GM, mau lôi thằng chết tiệt này đi hộ cái!!!

Cuối cùng, bữa cơm ở lò gốm Thanh Hoa đầy chén cụng cũng xong. Lúc ấy đúng 23h30, lão Thánh nói giờ bắt đầu hoạt động vẫn còn sớm, bày trò chơi hỏi đáp có thưởng.

Hấn cũng nói rõ rằng khi chơi trò này, hấn đưa ra câu hỏi, nếu trả lời được sẽ có quà. Thế là đám lợn này vô cùng hứng thú với phần quà, lập tức tiến hành chính sách tam quang: bác quang, mạt quang, thưởng quang (2).

Cuối cùng khi bị đề lên sô pha, lão Thánh chỉ còn cái quần lót.

Điều đáng nhắc tới chính là hấn mặc một cái quần lót tứ giác. Khụ, được rồi, ta thừa nhận buổi sáng ta có lên nhìn một tí (nhỏ giọng) khi đó là quần tam giác mà.

Ta ngồi ăn một bàn đầy hoa quả, đám lợn thì vô cùng bất mãn vì không tìm thấy phần thưởng đâu.

“Lão Đại, có phải lần này anh lại định hãm hại chúng em không đấy!!!” – khụ, đây là giọng Thái giám.

“Mau nộp ra đây, bằng không cái quần tứ giác này của anh cũng tụt đấy.” – Tây Môn Xuy Cầu đây

“Cũng không chắc đâu. Lão Đại có thể về nhà thay khố trình tiết đấy.” (3) – Phong Lưu

Con Vịt cũng ngồi bên bàn hoa quả với ta. Lão Thánh thấy tình hình không ổn, cố gắng che cái quần, la ầm lên: “Đệch, anh đây lừa các chú bao giờ? Nói có thì chắc chắn là có, không tránh ra thì còn lâu mới có.”

Đám lợn vừa nghe xác nhận, quả nhiên là có, lập tức thò móng vuốt sờ mó thất lừng hấn. Chúng sờ đến bên dưới, hấn không chịu được: “F***, f***, dừng tay hết lại. Anh nói, anh nói... đứng sờ... trong game anh còn 18 Huyền Tổ trong Bảo Khố Hạp.”

Đám lợn cảm thấy hài lòng, thả tay.

“Hà hà, mai lão tử được cười Gấu Trúc rồi.”

(Huyền Tổ trong Bảo Khố Hạp: một loại đạo cụ trò chơi, mở ra được Nguyên Hồn Châu, Tọa Kỵ, đồ thời trang, pet đẳng cấp.)

Con Vịt cầm miếng táo (tay hấn thật thon dài sạch sẽ, dưới ánh đèn hồng nhạt lại còn có vẻ bóng mịn), từ từ nói: “18 cơ à? Tưởng mày không có mà?”

Đám lợn nghe xong lại rùng rùng đứng lên, lão Thánh nghe thế hét lên thăm thiết: “Có có có, còn phần thưởng hạng nhất, anh còn có 1300 hạt châu trưởng thành Tứ Tinh Sát!!!”

Thằng thần mà nói thì Huyền Tổ trong Bảo Khố Hạp lão tử không thích. Đầu tiên phải nói đến việc hạt châu cần được nuôi lớn dần từng bậc, giá trị ngẫu nhiên; một nữa là khi cả đội đi phụ bản đã có Chân Phạm tank, cần Gấu Trúc nữa làm gì? (Chân Phạm lật bàn)

Nhưng kể ra con số 1300 cũng đủ lớn để làm lão tử hứng thú. Nuôi lớn lên thì cũng là vật giết người PK rất tốt, rất tốt đó.

“Lão Thánh, tính thưởng hạng nhất như thế nào?” – ta vừa hỏi, cả đám lợn đều bỏ hấn ra. Hấn cuống quýt lúi đống quần áo che người.

“Tùy thôi, anh hỏi em hoặc em hỏi anh, chỉ cần là vấn đề về nghề của nhau, ai thắng cho người đó.”

Ta nhả mặt. Ta chơi acc đạo sĩ chưa được một năm, hấn chơi acc hoang hỏa đã bốn năm rồi. Hỏi vấn đề của hoang hỏa thì hiểu biết của ta sao có thể độ được với hấn?

Quả đúng là đám lợn kia lao vào hỏi cái gì mà uy lực của kỹ năng Diệt Thế Tuyệt, thời gian hồi vết thương, tầm bắn Tiệt Địch các kiểu, hấn trả lời được hết.

Thật ra cũng rất là oan nhé: lúc đó bọn ta cũng không thể kiểm tra xem lời hấn nói có đúng không.

Nhưng mà ta cũng không yên tâm để hấn hỏi về kỹ năng của đạo sĩ. Ta cũng biết khi gặp địch cần dùng kỹ năng nào, thời gian ra skill và hồi skill ta cũng nắm được nhưng nếu hỏi cụ thể tầm bắn, uy lực, mấy cái số liệu thì ta hấn không thể trả lời được 100%.

Con Vịt bốc một miếng thanh long lên, nhẹ nhàng nói: “Lão Thánh, khi Hoang Hỏa dùng Phi Tinh Chấn đánh quái, tổng cộng xoay bao nhiêu vòng?”

Đám lợn học máu. Lão Thánh ngã lăn quay.

(Phi Tinh Chấn: kỹ năng quần công của hoang hỏa, vừa xoay tròn vừa đánh quái)

0h30, lão Thánh đưa đám lợn vào một quán ăn đêm của một người tên Bất Dạ Thành. Sau khi ngồi ngay ngắn vào chỗ, lão tử vô cùng tò mò, chăm chú nhìn lên sân khấu chờ hoạt động bí hiểm của buổi tối hôm nay. Âm nhạc nổi lên, một loạt cô gái mặc đồ tối màu xếp hàng bước ra.

Lão tử hơi thất vọng. Xem ca múa í hử?

Sau đó, đến khi mấy cô gái lại gần một chút, lão tử không thất vọng nữa. Lão tử muốn THỔ MÁU!

Hóa ra mấy cô này chẳng ai mặc gì, trên người tô đủ loại màu sắc, vẽ các hình kỳ lạ – tên hoa mỹ là body painting. Nhìn lại đã thấy cả khán phòng đang sầm soi lão tử.

Đối mặt với mấy tên đàn ông tòi tệ thỉnh thoảng liếc mắt nhìn sang...

Aaaaaa, đừng cản ta, ta giết cả nhà Thánh Kỵ Sĩ!!!

1/ 3 cái này đều là lông ==)) lông chim = mao mao, chíp bông = giả mao mao, vũ thần chính là thần lông chim ==))))) mình thật khó hiểu

2/ Tam quang: bác quang = lột sạch, mạc quang = sờ sạch, thưởng quang = cướp sạch. Hehe

3/ Các bạn google cụm này nhé

30. Chương 30: Một Chương Jq Đây Máu Chó!

(bởi vì có rất nhiều nhân sĩ gào thét đòi có JQ, mỗ Quân vò đầu bứt tai, không nghĩ được gì. Dì Dao giúp cháu với (1): thiếu máu chó quá!!!

Vì thế có 5 điệu kể kiệt tác đây máu chó ra đời. Cứ thế mà dùng thôi!

Mẹ Bí Ngộ: JQ nên anh – em hết nhá :v

CẢNH MÁU CHÓ 1: ĐƯA NỮ CHÍNH ĐI NƠI XX

Cái vũ điệu body painting kéo dài khoảng mười phút, lão tử đợi mãi không chịu nổi cuối cùng lên lút ngó nghiêng, dụi mắt chuẩn.

Tôi cúi người, cố gắng khiến không ai để ý rồi chuẩn ra ngoài. Khụ, đương nhiên đừng nghĩ là lão tử có đạo đức công cộng nhé, chỉ là lão tử xấu hổ khi làm bạn với đám người này thôi aaaa!

Người đứng cạnh bậc thang sân khấu nhìn lão tử từ trên xuống dưới, có lẽ cũng xác định rằng có lẽ không phải lão tử tới bắt gian hay làm loạn gì thì khoan tay mặc kệ lão tử bỏ đi trước mặt anh ta.

Bên ngoài cực kỳ lạnh, gió lạnh thổi buốt cả cổ.

Lão tử túm áo khoác, định gọi xe thì quay lại thấy Con Vịt đang mỉm cười đứng sau lão tử.

“Con Vịt, anh cứ vào đi. Em mệt nên về khách sạn trước.” – Tôi xua tay với anh ta, anh ta lại thần nhiên nói: “Không có việc gì, anh cũng không thích mấy cái này. Đừng để ý, lão Thánh cũng không ngờ mình lại có một Thượng thư nữ xinh đẹp thế này đâu. Chỗ này trả tiền rồi thì không được hoàn lại, vì thế...”

Lão tử hơi ngại. Cũng chỉ là vui chơi thôi, chẳng ai phải có trách nhiệm nhường nhịn ai cả.

Anh ta lại nói: “Chắc mấy người đó cũng phải chơi đến hơn 2h30 cơ. Lão Thánh thuê phòng hát karaoke ở Tinh Quang, hay chúng ta qua đó trước nhé?”

Thành thật mà nói thì ở trên internet, anh ta rất thoải mái, bây giờ người đứng trước mặt lại mềm mỏng quan tâm như vậy, lão tử cảm thấy không được tự nhiên. Được rồi, tôi thừa nhận tôi không hề có thói quen làm phiền người khác nhé: “Anh cứ nói địa chỉ cho em, em cũng tự đi được.”

Anh ta đã vẫy được xe: “Em tìm được đường à?”

Tôi phì cười: “Đưa cho em một cái bản đồ, em có thể vượt qua được sa mạc Sahara ấy chứ.”

Anh ta tự động ngồi vào xe. Lão tử nhìn Bất Dạ Thành phía bên kia. Mấy kiểu đó chắc hẳn đàn ông rất thích? Tuy lão tử không hề cho rằng đám đó có gì hay ho.

“Con Vịt, anh đúng là người tốt.” – những lời này đều là lời nói từ đáy lòng.

“Có phải người tốt hay không chẳng liên quan gì. Có điều, sau này khi anh uống rượu, em đừng lại âm mưu hắt cốc nước lạnh cho anh tỉnh là được.”

Anh nói mấy lời này nghe lại nghiêm túc đến lạ. Lão tử lệ rơi đầy mặt: được rồi, Con Vịt à, em thề nếu sau này anh uống rượu, lão tử chắc chắn sẽ không hắt nước đá vào anh đâu. (chảy nước mắt, đây là ủ mưu hắt nước sôi à...)

CẢNH MÁU CHÓ 2: CÔ NAM QUẢ NỮ Ở CHUNG

Lúc tới phòng hát karaoke ở Tinh Quang, chỉ hai người hát thì cũng không sao nhưng có điều kể ra cũng kỳ quái. Phục vụ sinh nhìn bọn tôi với ánh mắt quái dị, nhanh chóng giúp chỉnh kênh, mang rượu và đồ ăn vặt lên rồi nhanh chóng ra ngoài.

Cô nam quả nữ thì khó tránh khỏi việc không biết nói gì, hơn nữa tôi và anh ta cũng không tính là quen biết lắm, nhiều nhất cũng là “chín vừa” (2) mà thôi.

Có lẽ Con Vịt cũng cảm thấy lúng túng nên nhanh chóng cầm quyển sổ bài hát, hỏi tôi muốn hát bài gì. Tôi mở một lon bia rồi tựa vào ghế, xua tay tỏ ý muốn nằm nghỉ trước.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, không có chuyện gì xảy ra, cũng không nói gì.

CẢNH MÁU CHÓ THỨ 3: HÁT MỘT BÀI HÁT MÀ THÔI

Thời gian qua khoảng nửa lon bia *thời gian của chị này thật thần kỳ* thì bắt đầu hát. Tên kia có phải là huyền thoại không nhỉ? Giọng hát của anh ta rất trong và rõ ràng, hoặc là nhạc sĩ soạn bài hát này quá điêu luyện sắc sảo đi. Khi quay đầu, tôi thấy anh ta cũng dựa vào ghế, tay cũng cầm lon bia, microphone ở gần. Đèn phòng nhấp nháy, ánh sáng hòa lẫn với bóng tối. Ngay cả nụ cười dịu dàng kia cũng phẳng phất chút u sầu.

Giai điệu bài hát nhẹ nhàng, anh ta hát cũng rất nhẹ nhàng, từng chút từng chút một như con suối chảy róc rách, khiến lão tử...

Orz, xin lỗi dì Dao, cmn thế mà tôi lăn ra ngủ được.

CẢNH MÁU CHÓ THỨ 4: ANH KHOÁC ÁO KHOÁC CHO TÔI, CẢM ĐỘNG ĐẤY.

Đương nhiên khi đang ngủ thì không thể sợ, đáng sợ là anh ta lại khoác áo khoác cho tôi. Kết quả kiểu dì Dao là mấy kiểu trình diễn trên TV đắp áo khoác (thậm chí còn có người dùng thảm!!!) rồi diễn viên tỉnh ngủ thì vô cùng cảm động đều là giả hết. Ts vì sao hần vừa đắp áo thì lão tử dậy luôn?

(Dì Dao: đhs nhà cô lại khó hiểu đến thế!!!)

CẢNH MÁU CHÓ THỨ 5: HÁT ĐÔI TÌNH CA!

Được rồi, tôi thừa nhận là tôi là một người cực kỳ cực kỳ tốt bụng. Nếu anh ta biết cái áo khoác của anh ta làm tôi tỉnh dậy, hần anh ta sẽ áy náy, vì thế tôi quyết định giả vờ ngủ.

Sau đó, đám lão Thánh kích động xông vào.

Khi tôi ngẩng đầu lên thì phát hiện ra lão Thánh đang nhìn áo khoác trên người mình, sao? Anh hỏi Con Vịt vì sao không đắp cho tôi áo khoác của tôi ấy hả?

Bạn đắp cho nữ chính áo khoác của mình, khi tỉnh dậy nữ chính sẽ biết là bạn đắp?!

Lão Thánh vẫn rất nhanh nhẹn, tôi vừa nhìn lại thì anh ta quay mặt đi ngay: “Đây là tiết mục cuối cùng của hôm nay, hát hết mình đi!”

Vì thế, đám lợn bắt đầu chém giết điều khiển trong tay Con Vịt.

Thật ra thì Chân Phạm và Tây Môn xuy cầu hát khá được, nhưng nói chung cũng không làm tôi kinh ngạc như huyền thoại Con Vịt.

Đúng vậy. Kinh ngạc.

Đương nhiên tất cả những thứ này cuối cùng đều bị Ngoại Tinh Nhân phá hỏng. Chân Phạm, họ Tây Môn, chỉ sai rồi. Chị đáng ra không nên ghét bỏ các chú.

Lão tử và đám lợn còn lại khóc ròng. Chỉ có Con Vịt là rất bình tĩnh ngồi đó, đến lúc kết thúc một bài anh ta còn có thể vỗ tay: “Không tồi không tồi. Lần sau lúc thế lực chiến hay thành chiến, chú phải lên YY của thế lực kẻ thù mà hát nhé, 100% không cần đánh mà thắng luôn!”

Lão Thánh vừa bị được tai (vâng, bông bị tai giật từ ghế sofa – *phá hoại quá*) thì phát hiện ra Ngoại Tinh Nhân còn định hát tiếp, lập tức quyết đoán ra lệnh cho đám lợn trấn điều khiển.

Cướp qua cướp lại, cuối cùng có người đề nghị lão tử hát.

Làm con gái cũng có ưu điểm: khi nhắc đến lão tử, bọn họ đều hơi ngại ngại.

Cuối cùng không tìm được bài nào phù hợp. Lão Thánh đề nghị hai vị Thượng thư cùng song ca tình ca đi.

Vì vậy, tìm một hồi, cuối cùng lão tử cũng tìm được một bài mình biết hát: Tình yêu của người chèo thuyền.

Lão tử và Con Vịt đứng lên, màn hình xuất hiện.

Cảnh 1.

Lão tử thân trên không mặc gì, để lộ làn da màu lúa mạch khỏe mạnh, khom người ra sức kéo dây kéo thuyền, lấy sức, cất tiếng hát: “Muội muội em ngồi ở đầu thuyền, ca ca ở trên bờ thôi!”

Sau đó, Con Vịt ngồi đầu thuyền, tạo dáng lan hoa chỉ để tay lên mái tóc, nũng nịu: “Tiểu muội muội ta ngồi đầu thuyền, ca ca người ở trên bờ thôi!”

Lão tử rùng mình, từ bỏ!!!

Cảnh 2.

Lão tử hoành tráng ngồi đầu thuyền. Con Vịt nửa người trên ở trần yếu ớt, lộ ra làn da thường xuyên phải dầu sương dãi gió, thô ráp. Anh ta kéo dây thuyền vòng qua bắp vai trắng trẻo, để lại vết bầm. Đôi bàn tay thon dài sạch sẽ nhanh chóng gỡ dây thừng. Anh ta khom người kéo về phía trước thuyền, sau đó lấy hơi cất tiếng hát: “Muội muội người tọa đầu thuyền, ca ca...”

Dù sao anh ta có hát hết được hay không thì tôi không biết, nhưng mà tôi biết anh ta không thể kéo được thuyền.

Hơn nữa, cảnh này nhìn thế nào cũng giống chủ nô ngược đãi nô lệ. Nếu tay lão tử cầm một cái roi da thẫm màu nữa thì càng lộ rõ nguyên hình giai cấp thống trị tàn nhẫn trong xã hội nguyên thủy ấy chứ!!!

(Mỗi tác giả uống máu chó mà tự sát)

Vì thế, cuối cùng, lão tử còn cách Con Vịt, Jay Chou và Phí Ngọc (3) một khoảng rất xa, tuy rằng cũng là một dạng bản nhái thôi nhưng lão tử cảm thấy dù thế nào cũng còn đỡ hơn cái bản kéo thuyền yêu đương kia.

1/ Dao ở đây là chỉ Quỳnh Dao. Bạn nào đọc truyện rồi thì biết J Nhìn chung truyện Quỳnh Dao được nhận xét là sướng sướng và nhiều tình tiết rất xoắn quẩy

2/ Ở đây tác giả dùng từ “ ” nghĩa là Medium trong cách nấu thịt, tiếng Việt là “chín vừa”

well done – chín kỹ

medium well – chín tới

medium – chín vừa

medium rare – chín tái

rare – tái

Phí Ngọc: Fei Yu-ching (17-7-1955) là một ca sĩ, người viết nhạc sinh ra ở Đài Bắc, Đài Loan. Bà này có vẻ cũng rất nổi tiếng :v

31. Chương 31: Tiểu Long Nữ, Để Tôi Làm Dương Quá Của Em Đi

Đoạn sau, Con Vịt tính toán chi phí của toàn bộ hoạt động. Một mình anh ta tính toán ghi chép, cực kỳ nhạy với số, không cần đến máy tính một chút nào cũng ra được kết quả. Điều này khiến cho loại người xuất thân khoa Văn như lão tử vô cùng khâm phục.

Tôi chợt nghĩ rằng người này hẳn là học Kế toán, vì thể hiện nay cả Mông Hồng Thiên Hạ với Hồng Tự Đường và Hồng Sắc Phong Viêm đều do anh ta quản lý sổ sách. Bạn nên tin rằng nếu bây giờ hỏi lão Thánh quốc khổ có bao nhiêu tiền, hẳn biết chết liền.

Nhưng nếu bạn hỏi Con Vịt, anh ta sẽ nhớ đến từng đồng.

Đến lúc 5h sáng lão tử không chịu nổi nữa, chuẩn bị rút lui nhưng Con Vịt chưa xong nên lão Thánh nói anh ta đưa tôi về.

Tôi cũng chẳng chày cối với anh ta làm gì vì nói cũng vô ích.

Do đã uống rượu nên lão Thánh không lái xe, chúng tôi đành phải gọi xe. Trời rất lạnh. Dù có đang giờ night show thì taxi đón khách cũng không nhiều lắm.

Chúng tôi chờ ở điểm vẫy xe xập xệ. Tôi chợt nhớ đến lúc trước khi trong game, bọn tôi cùng nhau chờ đến giờ boss ở Yên Khâu. Cái duy nhất không giống chính là...à...ngoại trừ chuyện anh ta trông hơi đen tối tí thì cũng không phải xấu.

Đến khi ngồi vào trong xe, lão tử oải lăm rồi hần còn trêu chọc: “Hay cho em mượn vai dựa nhé?”

Lão tử chẳng còn sức mà đùa, vênh mặt giờ ngón giữa thẳng đứng luôn.

Quay về phòng rồi, lão tử đi rửa mặt, rửa xong đi ra thấy anh ta vẫn ngồi trên giường, tay cầm cốc nước ngồi uống tự nhiên như ruồi. Lão tử dùng ánh mắt đuổi người!

Hần vẫn ngồi đó, ra vẻ nghiêm túc nói với lão tử thế này: “Nhân yêu chết tiệt, anh có lời muốn nói!”

Lão tử diên người: “Vừa hay tôi cũng có lời muốn nói đây.”

Anh ta vênh tai lên ngay: “Gì?”

“Đầu tiên, đừng có gọi lão tử là nhân yêu chết tiệt này nọ nữa, người không biết còn tưởng lão tử gay thật! Từ khi nghe anh gọi như thế, quản lý Hoàng cũng không thèm để ý lão tử nữa!!! Nhưng mà, hahaha, lão Thánh này, 1300 Sát Thủ Châu Tử trưởng thành của anh còn đủ không?”

Anh ta phản ứng rất thẳng thắn: học lão tử giờ ngón giữa lên!

Ngày hôm sau, lão tử quay về.

Sau khi quay về, lão tử bị đuổi giết.

Lão tử giết 3 MM pháp sư, đánh tàn phế 2 MM thầy thuốc, cuối cùng cũng chạy được về khu an toàn. Sau khi nhờ Chân Phạm chỉ điểm, lão tử phát hiện ra có một người post bài viết rất hot trên forum, title rất kinh dị: Thủy Nguyệt Động Thiên nổi tiếng là gay, lừa xong đàn ông lừa sang con gái!

Được rồi. Tôi hít sâu ắn vào.

#1 là lão tử. Ấy chà... Nhảm rồi, là mấy tấm ảnh của Lưu Ly Tiên, chiến trường có, Lưu Quang có; vì có vài tấm ngồi câu cá cùng mấy acc nam khác nên chắc chắn là người tôi mua nick trước kia. Sau đó lại có hình ảnh đi phụ bản với Lam Sắc Hỏa Diễm, xem Hoa Trư khiêu vũ ở Khổng Tước, làm nhiệm vụ Chu Thường với Chùa, giúp các acc nữ làm nhiệm vụ, còn có mỗ tôi kéo tiểu hào ở Hồng Tụ Đường.

Reply bên dưới thậm chí còn tuyệt vời và đa dạng hơn, đủ loại: có mấy tên con trai hèn hạ đòi bá lạy Tiên ca, có mấy MM chính nghĩa cảm phần đòi nhân danh ánh trăng trừng phạt lão tử, lời nói quả quyết, không có lời thừa thãi.

Có người nghe chuyện thì hỏi Hoa Trư, mà cuối cùng Hoa Trư lại lựa chọn im lặng khiến cho lão tử cảm thấy mất hết cả hy vọng, cuối cùng việc này hóa ra lại biến thành thật.

Tôi chẳng qua tiện thể click vào post này. Phần lớn ID ở đây đều xa lạ, đối với những lời trách móc này, tôi chỉ cười trừ.

Sau khi quay lại game, tôi thấy có dòng tin nhắn mật:

[Hảo hữu] Chùa nói với bạn: vì sao lại đi off? Con bé hận cô lắm

Ta vờ vai, vô cùng bất ngờ khi con người tiếc lời như vàng này lại nói chuyện với mình. GM, xem này, hóa ra tôi chưa bị người ta hất hủi hoàn toàn.

[Hảo hữu] Bạn nói với Chùa: Yêu nhiều hận nhiều. Đây là cách con bé thể hiện rằng nó yêu mình

[Hảo hữu] Chùa nói với bạn: ...

Con bé không trả lời tin nhắn của tôi. Thật ra tôi sao có thể không biết rằng con bé hận mình, sao tôi lại không biết rằng nếu tôi công bố chuyện người chơi acc này là con gái ra thì sẽ cô đơn trống vắng ra sao. Có điều sớm hay muộn thì cũng sẽ có cách để con bé hiểu được rằng giả thiết và thế giới thực có sự chênh lệch khác biệt, đây chắc chắn là cách ít tổn thương nhất.

Có một ngày con bé sẽ quên đi Lưu Ly Tiên, quên trận Ô Long này, nhưng tôi không nghĩ con bé sẽ dễ dàng say mê một nhân vật ảo mà mình không biết gì về người đó nữa.

Thế giới này vốn tàn nhẫn. Nếu cuối cùng có một ngày, phải có một người hay một việc nào đó khiến con bé trưởng thành thì có hận tôi hay không đâu còn liên quan gì nữa.

Mà do lão tử có thái độ thờ ơ với chuyện này (Thảo Phật Thiếp Thượng Nguyên nói), công chúng càng phần nộ. Một tổ chức tình nguyện được các MM lập ra ở Đất Hoang: mấy cô nàng không cho lão tử nhập đội đi phụ bản, từ chối nhập đội có lão tử, không muốn ở chung nhóm với lão tử. Mấy cô nàng này còn bắt chồng mình cũng không được chơi cùng lão tử nữa luôn.

Được rồi, tôi thừa nhận rằng đàn bà mà điên thì còn kinh dị hơn đàn ông. Mà ở trong một game thì mỗi acc nam max level đều có một bà vợ xinh đẹp. Lão tử bị cô lập.

Trong thế lực MM không nói chuyện, thậm chí chỉ cần là tin của lão tử thì mấy cô nàng cũng không thèm nhìn luôn. Cũng may bình thường lão tử không nói chuyện mấy.

Bình thường anh em muốn nói chuyện với tôi thì đều phải nhắn tin mật, khi đi phụ bản hay làm nhiệm vụ với lão tử đều vô cùng cẩn thận, chỉ sợ bị vợ phát hiện.

Vì khó lập đội, bình thường lão tử mở acc nhỏ làm nhiệm vụ, vậy mà lần nào cũng bị ám sát. Tục ngữ có câu “châu chấu đá voi” (1), 8 9 người bu lại đây, đa số là thầy thuốc và pháp sư; lão tử đỡ được 4 5 người là tốt lắm rồi, chẳng nhẽ còn muốn lão tử bắt tử?

Vì thế khoảng thời gian đó, ở Đất Hoang, có thể nói lão tử bước đi thôi cũng khổ.

Nhưng dù thế này thì post kia trên forum vẫn đổ chót (2), có hơn 80.000 lượt truy cập khiến nó luôn ở top, đòi hỏi lão tử phải giải thích với mọi người.

Mấy cô em chả liên quan cũng xúm vào xem. Đôi khi lật lật vài trang, bạn sẽ phát hiện ra một hiện tượng vô cùng thú vị: phải nói là rất nhiều em gái cảm phần, phân tích phê phán nói chuyện đạo lý đều chẳng quen biết gì lão tử cả.

GM, tiếng xấu của lão tử lan xa rồi.

Vì thế, sau đó, bạn tốt của lão tử chỉ còn lại 5 người: lão Thánh, Con Vịt, Ngoại Tinh Nhân, Hôi Thái Lang và Phật Pháp Vô Biên. Lão Phật còn nói rằng cậu ta đang nào cũng phải đi rồi, kiểu gì cũng phải cưới vợ mới, cơ mà anh em thì không thể lấy mới được. Vì thế cậu ta quyết định giữ vững lập trường, không bỏ rơi lão tử.

Tôi cũng phải nói rằng thật ra đạo sĩ vốn là một nghề cô độc: chỉ cần thao tác ổn là lúc đánh boss một mình cũng được, chẳng cần ai giúp.

Vì thế, khi làm nhiệm vụ, lão tử toàn tổ đội các acc nhỏ của mình để làm, không thể làm một mình thì kêu Con Vịt. Con Vịt vẫn như cũ, cứ lên tiếng là xuất hiện.

Bởi vì hiện tại, lão tử không tổ đội được, cứ hễ cần đội đi phụ bản hay làm nhiệm vụ, anh ta luôn chờ lão tử làm cùng. Lão tử vô cùng cảm kích.

Còn Chùa trước khi làm nhiệm vụ luôn hỏi trước một tiếng: Cô có làm nhiệm vụ xx không?

Vì thế, thỉnh thoảng lúc Con Vịt không rảnh thì tôi làm nhiệm vụ với Chùa.

Hôm nay, khi lão tử đang làm nhiệm vụ có thời hạn, có một thầy thuốc tên Tử Diệp bật đồ tấn công lão tử. Khi đó lão tử đang chạy đua với thời gian: nếu tôi có thể nhận thêm một nhiệm vụ thì Con Vịt, Chùa và lão tử cùng có thêm được 80.000 exp. Vì vậy, lão tử triệu pet Tiên Hạc. Cô ta thao tác không tốt lắm, mới đâm được tôi hai nhát thì Tiên Hạc dùng Úc Khí đảo ngược về phía cô ta, lão tử thậm chí không mất giọt máu nào.

Sau đó lão tử mới được biết đó là vợ của chủ thế lực Mạn Đà La.

Vợ bị giết, Mạn Đà La đương nhiên không thể ngồi im. Nếu phải đấu 1 vs 1 với hắc lão tử cũng không nắm chắc... Hắc có Nhất Bả Chân 8226 (ai biết cái này là gì không?), cặp gai Thiên Vực, full lỗ.

May mà anh ta không định một mình đánh với tôi. Bây giờ thân phận lão tử đã bị lộ là con gái: anh ta ra tay, thua sẽ bị nói là không bằng đàn bà con gái; đánh ngang tay lại bị nói là cũng chẳng hơn đàn bà con gái; còn thắng lão tử thì nhiều nhất cũng chỉ là mạnh hơn đàn bà con gái mà thôi.

Đương nhiên anh ta không làm chuyện vợ vãn vậy rồi.

Vì thế hôm nay, cả thế lực Mạn Đà La lấy danh nghĩa “báo thù cho phụ nhân” mà hoành tráng “giết yêu quái”. Lão tử vừa ra khỏi khu an toàn đã được miễn phí quay về khu Thái Thú (lão tử sống lại ở cột đá ở đây).

Thế là lão tử đi dạo cả đêm ở khu an toàn.

Sau đó, lão Thánh khuyên lão tử đổi tên đi.

[Thượng thư Thế lực] Lưu Ly Tiên: Phải đổi thì lão tử đã đổi từ sớm rồi.

Bởi vì lão tử cứ mãi không trả lời, vừa ra khỏi khu an toàn thì lại chui vào phụ bản, vì thế mấy kẻ đó chỉ có thể post bài lên forum, bắt đầu chỉ trích đến cả đời người, mắng mỏ ngày càng khó nghe.

Nói chung là cũng đến lúc sóng gió lần này kết thúc rồi. Giống như đấu địa chủ ấy (3), địa chủ không ra mặt thì đấu với ai?

Tôi vẫn nghĩ rằng chẳng qua chỉ là chuyện trong game, chắc không đến nỗi người ta cứ giữ mãi trong lòng. Nhất định là mọi người đều còn trẻ tuổi, quá cô đơn, cần một chút vui chơi giải trí, có điều không may lão tử lại thành mục tiêu.

Mà không hồi âm cũng chẳng phải vì lão tử rộng lượng hay lạnh lùng hay kiêu ngạo, chẳng qua da lão tử dày quá rồi, không còn ở cái tuổi non nớt manh động đó nữa.

Vì thế, một hôm nọ, khi lão tử đang làm nhiệm vụ ở Bạch Thủy Thai, nhìn thấy tin tức trên kênh Thiên Hạ thì không nhịn được mà đùa chút:

[Thiên hạ] Tử Diệp: đây không thể giống kẻ nào đó mặt dày, già rồi còn thích cưa sừng làm nghé (4)

Câu này của cô ta chắc ý ám chỉ với bọn Chân Phạm về tuổi của tôi. Tôi không tìm được mà rep:

[Thiên hạ] Lưu Ly Tiên: ôi ôi ghét thế nhỉ, người ta vẫn là Tiểu Long Nữ đấy

Gửi xong, mấy tên quan hệ không tôi với ta thay phiên nhau ới mửa. Lão tử cũng cười rữ rươi. Đột nhiên một dòng tin tức hiện ra khiến lão tử thấy lòng mình ngọt ngào (5):

[Thiên hạ] Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên: Tiểu Long Nữ, để tôi làm Dương Quá của em đi.

1. Câu gốc: Kiến nhiều cắn chết voi.

2. Bài viết được đánh dấu đỏ trên diễn đàn là bài viết nóng, được nhiều người quan tâm và phản hồi

3. Đấu địa chủ là một trò chơi bài rất phổ biến ở Trung Quốc. Trò chơi này được mô tả là dễ chơi nhưng để chơi giỏi thì lại rất cần kỹ năng tính toán và chiến thuật cũng như tiến hành phải rất cẩn thận. Chơi Đấu Địa Chủ không cần con chủ. Bình thường thì một game Đấu Địa Chủ gồm 3 người chơi và một bộ bài, gồm cả 2 con Jokers. Bắt đầu chơi, mọi người đấu giá cho vị trí Địa chủ. Ai thua đấu giá sẽ trở thành Nông dân, mọi người trong đội Nông dân sẽ đấu với Địa chủ. Trò chơi kết thúc khi có người đầu tiên hết sạch bài.

4. Câu gốc: già như Diệt Tuyệt Sư Thái rồi còn giả vờ non nớt trẻ trung

5. Câu gốc: ngoại tiêu lý nộn. Câu này có nghĩa là “bên ngoài giòn tan, bên trong mềm ngọt”. Đây hình như dùng để miêu tả món ăn, nhưng ý câu này thì kiểu bên ngoài cứng rắn nhưng bên trong mềm lòng í

32. Chương 32: Thiên Hạ Vô Gian Đạo (1)

[Thiên hạ] Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên: Tiểu Long Nữ, để tôi làm Dương Quá của em đi

Anh ta nói một câu mà cả thiên hạ ngạt thở. Khi ấy lão tử đang chuẩn bị làm nhiệm vụ cầu mưa ở Bạch Thai Thủy. Tốt, cùng chơi với lão tử đi.

[Thiên hạ] Lưu Ly Tiên: Quá nhi, đến Bạch Thai Thủy gọi cô cô nào

Chuyện thật ra là anh ta đến Bạch Thai Thủy thật, nhưng không chịu gọi cô cô.

Bọn tôi cũng nhau tổ đội làm nhiệm vụ cầu mưa. Anh ta cưỡi con ngựa trắng sấp măn cấp, cánh đỏ sau lưng hơi mở; con linh thú sấp măn cấp uy vũ mà đẹp dễ, kiêu ngạo bước đi trên con đường xanh tối đen. Thiếu điều khắc lên mặt hai chữ “đại thần” là đủ bộ.

[Thiên hạ] Tử Điện: Con Vịt, anh muốn ở bên loại đàn bà này à?

Thiên hạ, bà cô Tử Điện kia vẫn còn cổ hủ. Con Vịt không trả lời: anh ta đang bận đánh Tiểu Ô Khang (boss nhiệm vụ cầu mưa). Boss này không có gì khó, tôi không hề xuống ngựa.

Đến khi đánh xong, anh ta lên ngựa, lão tự chọn tự động theo sau. Anh ta gửi một câu:

[Thiên hạ] Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên: Tiểu Điện, đừng nói Long Nhân nhà tôi như thế

Thiên hạ té xỉu rào rào. Lão tử đứng ở bên truyền tống thạch mà học máu

Con Vịt, anh điên đấy à!

Lúc ấy lão tử muốn gửi tin, người nhìn lại cảm thấy bọn tôi đang đùa cợt, không ngờ:

[Thiên hạ] Lưu Ly Tiên: [niệm kinh] đừng gọi đây là Long Nhân, gọi là cô cô

[Thiên hạ] Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên: cô cái đầu em, đừng làm loạn

Lão tử vừa nhìn đã thấy đây rõ là mắng yêu tình tứ, đơn giản ngâm miệng lại. Con Vịt, nhờ phúc của anh, ngày mai post đầu trang sẽ thay đổi rồi.

Hai ngày sau, cuối cùng tôi cũng hiểu ý anh ta, cũng choáng váng hoảng sợ khi phát hiện ra danh hiệu đệ nhất nam y sư không hề là giả!

Từ khi anh ta và lão tử “như hình với bóng”, phần lớn mọi người ngại mặt mũi anh ta, không tấn công lão tử nữa. Khụ, có người cho bạn món vũ khí bạn đi phụ bản hai tháng không ra, bạn cũng ngại làm gì vợ người ta đi?!

Cho nên tình hình lão tử cũng dần khá hơn: không ít người chọn làm ngơ coi như không thấy, không hề tấn công trực tiếp lão tử.

Trận sóng gió này hóa ra lại có kết quả là tạo ra một đôi thần điêu hiệp lữ, khụ, tất nhiên, càng có nhiều người cho rằng đây là đóa hoa nhài cấm bãi cứt trâu (về phần ai là bãi cứt trâu thì tôi cứ để cho các bạn đoán, dù sao tôi cũng nhất định không nói cho bạn biết).

Hôm sau, tôi sang công ty kia. Chén cụ chính là khoảng một tháng rồi tôi không qua, chén cụ là ban lễ tân đã đổi, và càng chén cụ hơn là các em lễ tân không biết tôi.

Sau đó, tôi khai bừa mình là “chị họ của trợ lý Đường” thì em í vô cùng khách sáo đưa tôi vào phòng khách. Đường nhiên sau mọi người biết chuyện sẽ không nhiều lời (suýt thì đã bị mọi người cười đến chết luôn)

Để tránh bị kiểm điểm, lão tử quyết định tùy cơ ứng biến. Vì thế có đoạn đối thoại sau:

Chú Dương (tay cầm ly trà, uống một ngụm): “Anh chàng lần này thế nào?”

Lão tử: “Mọi mặt đều rất tốt, cháu nghĩ cũng sẵn sàng rồi.”

Chú Dương (rất hài lòng): “Nhanh chân nhanh tay đưa người về đây xem nào, cháu nghĩ cháu còn trẻ lắm à!”

Lão tử tiếp tục mỉm cười: “Chuyện đó không thành vấn đề, mai sẽ dẫn qua. Có điều bề ngoài hơi có tí vấn đề.”

“Ô? Cao quá?”

Lão tử: “Ặc. 1m42.”

Chú Dương ngã ngửa: “Vô Đại Lang à!” (2)

Lão tử quyết định bồi thêm cú nữa: “Cháu cảm thấy thế cũng được. Dù sao cháu cũng lớn tuổi rồi, sắp thành Lý Mạc Sầu đến nơi rồi. Cháu nghĩ cũng được, chuẩn bị đồng ý thôi!”

Ông già Dương (lệ rơi đầy mặt): “Ba mươi tuổi đâu mà già! Ai nói chúng ta cùng cấp với lão già đó! Cháu gái à, cháu thế này thì cũng không cần một Vô Đại Lang đâu, đàn ông tốt vẫn còn phía sau mà.”

Ông nói văng nước bọt gần ba mươi phút, sự kiện xem mắt coi như xong.

Buổi tối vừa login, thế lực đã sùng sục.

[Thế lực] Ngoại Tinh Nhân: Tiên ca, Tiên ca, lên đây!

[Thượng thư Thế lực] Phật Pháp Vô Biên: Tiên ca, đến Đông Hải Chi Tân, nhanh!

[Thế lực] Chân Phạm: Tiên ca, nhập đội.

Lão tử nghi ngờ nhìn đám người này. Sao hôm nay lại công khai cấu kết với lão tử thế này?

Lão tử tổ đội Chân Phạm, đến Đông Hải Chi Tân, thấy một đám người đông nghìn nghịt. Cứ như thể chỉ toàn tiêu huy thế lực Mông Hồng Thiên Hạ ở chỗ này, đứng giữa có một tên lông chim.

[Thượng thư Thế lực] Lưu Ly Tiên: làm gì đấy? Chíp bông này ở đây làm gì?

[Chủ Thế lực] Thánh Kỵ Sĩ: nhân yêu chết tiệt, em không biết người này?

Vì thế, lão tử lại nhìn từ trên xuống dưới, đánh giá cẩn thận tên chíp bông kia. Tên hán là Tử Tâm Hải, mặc bộ Phi Thiên, cũng không thấy có gì đặc biệt.

Đứa bé đáng thương đó hiện đang đứng cùng hơn mười pháp sư. Đám người này không làm gì, chỉ thay phiên nhau thôi miên.

Chân Phạm, mấy người đi điều tra đồng bọn của tôi đấy à?

[Chủ Thế lực] Thánh Kỵ Sĩ: Hoa Trư nói trước kia mấy người cùng nhau đi phụ bản, em không chia đồ cho cậu ta, còn giết cậu ta.

Tôi vẫn lắc đầu. Chẳng có ấn tượng gì với tên lông chim này.

[Thượng thư Thế lực] Lưu Ly Tiên: chơi ở đây lão tử có nhiều kẻ thù hơn bạn bè, cứ đắc tội ai đều nhớ thì có mà phải tìm nhà xuất bản để ra sách ghi danh sách quá.

[Chủ Thế lực] Thánh Kỵ Sĩ: bố khỉ!

[Thế lực] Chân Phạm: Tiên ca, đây là do anh em không tốt. Khi về nói chuyện với Hoa Trư, Hoa Trư lại đi nói linh tinh với mấy người phái thầy thuốc. Hôm sau, khi chuyện lên diễn đàn, em chỉ biết nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch. May mà Con Vịt có chủ ý, mọi người đành phải cung cấp ảnh mấy tên trước đây của chị, mọi người cùng nhau dàn dựng, cuối cùng đã tìm ra tên khốn gửi bài này.

[Người lạ] Chân Phạm nói với bạn: Tiên ca, rất rất xin lỗi. Chuyện này có trách thì trách em, chị đừng chấp nhặt Hoa Trư, chị cũng không phải không biết nó dẫn thế nào.

[Người lạ] Nhất Dạ Phong Lưu Đạn Đạn Đông: Tiên ca, nhìn anh em nhin tên chết tiệt này nhiều ngày rồi, có quan tâm không?

[Người lạ] Nhất Dạ Phong Lưu Bách Hoa Tàn: Tiên ca, ngày mai anh em phải áp giải thằng này đi bắt nó giải thích, kể cả Mạn Đà La và vợ cũng phải nói cho thỏa đáng, đừng tức giận.

[Người lạ] Tây Môn Xuy Cầu nói với bạn: [mắt đỏ hồng] Tiên ca, huynh đệ vì chị mà vợ chưa qua cửa cũng mất rồi đấy.

Khi đó lão tử đang đứng trên bãi cát vàng rực, phía xa có dãy núi mờ mờ, xung quanh là những dấu chân lẫn lộn, mấy dòng chữ đỏ tin nhắn mật ồ ạt làm lão tử hoa cả mắt. Tôi biết những dòng chữ đó cũng chỉ là một phần dữ liệu của máy chủ rộng lớn, rồi cũng tan biến như dấu chân trên cát.

Có điều tôi vẫn cảm động... ID này, khi từng người từng người một đuổi giết, tôi không quá buồn; internet này, chẳng qua cũng là trò chơi mà thôi. Giấc mộng Nam Kha (3), gặp mặt và chia ly, được và mất, danh dự và nhục nhã, có vẻ đều là những điều buồn cười.

Bài post trên forum luôn đỏ, trở thành bài viết top đầu, tôi cũng không tức giận. Thị phi vốn là chuyện khó nói rõ, mà ở đó nói linh tinh thì cũng chỉ làm tốn thêm thời gian mà thôi.

Vì thế tôi thờ ơ, thù hận hay hữu nghị cũng không để ý.

Mà lúc này, một mảng tin nhắn mật đỏ rực lại khiến ta tìm được cảm giác huynh đệ, mới hiểu hóa ra không phải thiên hạ vắng lạnh, mà đạo sĩ cô độc là vì tự bản thân tôi lạnh lùng.

Bọn họ vẫn chế trụ chíp bông Tử Tâm Hải kia, không cho hấn trốn, cũng không để hấn chết.

Bờ cát vàng, dấu chân lẫn lộn, tin nhắn mật đỏ, một đám đàn ông thô lỗ hùng hổ; tôi dùng chuột phải xoay tròn từ từ màn hình: cảnh này cũng không phải đẹp, tôi cũng không hề nói cảm ơn nhưng tôi cảm thấy được rằng mình sẽ nhớ chuyện này cả đời...đến khi Tô Như Thị không còn nữa.

Tôi nghĩ, có lẽ từ đó, tôi đã cố gắng nghiêm túc, tôi đã có được những người bạn ở bên, tôi đã mắc nợ họ.

Hệ thống: Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên thi triển Cổ Bản Bồi Nguyên cho bạn. Bạn tiến vào trạng thái Cổ Bản Bồi Nguyên cấp x.

Hệ thống: Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên thi triển Nhuận Mạch cho bạn. Bạn tiến vào trạng thái Nhuận Mạch cấp x. Tất cả các thuộc tính tăng lên xxx điểm.

[Thượng thư Thế lực] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: Long Nhân, lên đi.

Tôi đi vào đám người, cảm giác như sắp cắt bánh sinh nhật của mình vậy. Khi đó tôi mới cảm giác được: đánh một tên chíp bông không chạy nổi quả thực rất hạnh phúc!!!

Vô gian đạo (vô gian địa ngục) là cách giải thích mới của từ “avicinar aka” trong Phật kinh như trong pháp hoa kinh, câu xá luận... Cách giải thích cũ là “A tỳ địa ngục”, là một địa ngục đau khổ nhất trong “bát đại địa ngục” trong chuyện kể của Phật kinh, cũng là tầng địa ngục tối tăm nhất trong 18 tầng địa ngục mà dân gian nói đến. Phạm đã nhập vào “vô gian địa ngục” (vô gian đạo), vĩnh viễn không có hy vọng siêu thoát, phải chịu đựng 5 loại vô gian. Thứ nhất là “thời vô gian”, thứ hai là “không vô gian”, thứ ba là “tội khí vô gian”, thứ tư là “bình đẳng vô gian”, thứ 5 là “sinh tử vô gian”...

Vô Đại Lang (Wu Dalang) là một người đàn ông lùn huyền thoại. Ông là một người làm bánh vừng và một người bán hàng. Vô Đại Lang bị vợ giết và được em trai mình là Vô Tòng trả thù cho. Ông ta cũng nổi tiếng vì không chịu thuê người cao hơn mình.

Thành ngữ “Giấc mộng Nam Kha” dùng để chỉ cõi mộng không có thật, một ý định không tưởng không thể thực hiện được, hoặc đời người như giấc mộng, phú quý chỉ là hư ảo. Điển tích:

Một người tên Thuần Vu Phân, ngày thường thích uống rượu. Trong sân nhà ông có một cây hòe lớn rễ sâu cành rậm, một đêm giữa hè, trăng tỏ sao thưa, gió thổi hiu hiu, chỗ dưới cây hòe là một chỗ hóng mát tốt.

Vào ngày sinh nhật của Thuần Vu Phân, người thân và bạn bè đều đến chúc thọ, ông vui mừng quá, và uống nhiều ly rượu. Sau khi người thân và bạn bè về nhà, Thuần Vu Phân ngà ngà say hóng mát dưới cây hòe, bất giác ngủ quên.

Trong giấc mơ, nhận lời mời của hai sứ thần, Thuần Vu Phân bước vào một lỗ cây. Trong lỗ có thời tiết tốt đẹp, là một thế giới riêng biệt, có nước Đại Hòe. Lúc đó, kinh thành đang tổ chức cuộc thi lựa chọn quan chức, ông cũng đi đăng ký. Ông đã thi ba cuộc, viết văn rất suôn sẻ. Khi công bố kết quả cuộc thi, ông đứng đầu bảng. Tiếp theo nhà vua tổ chức thi đình. Nhà vua nhìn thấy Thuần Vu Phân vừa đẹp trai, vừa

tài ba lỗi lạc, nên hết sức ưa thích, rồi chọn ông là trạng nguyên, và gả công chúa cho ông. Trạng nguyên trở thành phò mã, nhất thời việc này được truyền thành giai thoại ở kinh đô.

Sau khi lấy nhau, vợ chồng hết sức đầm ấm. Không lâu, Thuần Vu Phân được nhà vua cử đến quận Nam Kha làm thái thú. Thuần Vu Phân cố gắng làm việc và quý mến nhân dân, thường đến địa phận quận Nam Kha điều tra nghiên cứu, kiểm tra công tác của bộ hạ, công tác hành chính ở các địa phương đều rất liêm khiết và có trật tự, nhân dân địa phương hết sức khen ngợi. Ba mươi năm trôi qua, thành tích của Thuần Vu Phân đã nổi tiếng khắp toàn quốc, và ông đã có 7 con, 5 trai 2 gái, cuộc sống rất hạnh phúc. Nhà vua mấy lần muốn điều động Thuần Vu Phân về kinh thành đảm nhiệm chức vụ cao hơn, nhưng sau khi được biết, nhân dân địa phương kéo nhau lên phố, ngăn lại xe ngựa của thái thú, thỉnh cầu ông tiếp tục làm quan thái thú quận Nam Kha. Thuần Vu Phân cảm động trước sự yêu mến của nhân dân, đành phải lưu lại, và trình thư lên nhà vua giải thích rõ tình hình. Nhà vua rất vui mừng trước thành tích công tác chính trị của ông, và ban thưởng cho ông nhiều vàng bạc châu báu.

Một năm, nước Thiện La cử quân đội xâm phạm nước Đại Hòe, các tướng quân nước Đại Hòe thừa lệnh chặn đánh địch, bất ngờ bị đánh bại nhiều lần. Tin thua trận truyền tới kinh thành, nhà vua bị choáng, khẩn cấp triệu tập quan chức văn võ thương lượng cách đối phó. Nghe nói quân đội mình nhiều lần bị đánh bại ở tiền tuyến, địch hết sức mạnh mẽ đã tiến gần kinh thành, các đại thần sợ hãi đến nỗi tái mặt, đại thần này nhìn đại thần kia, đành chịu bó tay.

Nhìn thấy thần sắc của đại thần, nhà vua hết sức tức giận và nói: “Nhà ngươi ngày thường ăn ngon ở nhàn, hưởng thụ hết vinh hoa phú quý, một khi nhà nước gặp khó khăn, nhà ngươi lại trở thành quả bầu không có mồm, hèn nhất khiếp trận, cần nhà ngươi có tác dụng gì?”

Tể tướng chợt nghĩ tới ông Thuần Vu Phân, thái thú quận Nam Kha có thành tích công tác xuất sắc, bèn giới thiệu với nhà vua. Nhà vua ra lệnh ngay, điều động Thuần Vu Phân điều khiển quân đội tinh nhuệ toàn quốc đánh địch.

Sau khi nhận được mệnh lệnh của nhà vua, Thuần Vu Phân lập tức dẫn quân xuất chinh. Nhưng ông không biết gì về phép dùng binh, vừa giao chiến với quân địch, đã bị thua liểng xiểng, chiến sĩ và ngựa bị tổn thất nặng nề, ông xuýt nữa bị bắt. Được tin này, nhà vua hết sức thất vọng, ra lệnh truất bỏ mọi chức vụ của ông, giáng xuống làm bình dân, và đưa về quê. Thuần Vu Phân nghĩ tên tuổi anh hùng của mình bị phá hủy hoàn toàn, hết sức xấu hổ và tức giận, kêu một tiếng thật to, ông tỉnh dậy từ giấc mơ. Ông theo cội mộng đi tìm nước Đại Hoè, hóa ra dưới cây hộc có một lỗ con kiến, những kiến đang cư trú ở đó.

33. Chương 33: Một Hạt Châu Gợi Ra Jq

Những ID kia, cuối cùng từng người từng người quay về, một màn kịch này liền kết thúc như thế.

Tôi đã nói qua tôi là một người chơi nửa RMB, sau khi cầm nick Lưu Ly Tiên bởi vì mỗi ngày tôi đều bị người ta ngược đến thê thảm, do đó cần làm nhiệm vụ bảo giám để kiếm tiền, mỗi ngày đều đi phụ bản cao nhất xoát đá kiếm tiền, mỗi ngày đều đi một Tần Hoàng Lăng và hai tầng phụ bản kiếm mấy thứ vớ vẩn đổi tụ năng đan bán lấy tiền, mỗi ngày đi phụ bản 30, 32 xem có hôm nào may mắn đánh ra bộ nào đó bán lấy tiền, mỗi ngày đi phụ bản cấp 20 kiếm khoan bán lấy tiền, mỗi ngày đúng giờ kiếm thiên châu đổi lấy khoan bán lấy tiền.

Thỉnh thoảng tôi còn mang nick nhỏ kiếm danh vọng thầy trò đổi đồ vật bán lấy tiền, cũng có lúc đánh Chu Công, Thảo Tinh Vương chờ boss thế giới, kiếm điểm công hội, đổi đồ vật bán lấy tiền. Ngẫu nhiên chờ đúng giờ boss, đi Lưu Quang, Mộng Nguyên Thành cướp hòm châu báu, khoan đổi lấy tiền. Lại đôi khi đi đào châu báu, câu cá, đào khoáng và trồng trọt bán lấy tiền; lại đôi khi nữa phải tìm địa điểm boss nhỏ hàng ngày rơi xuống để đi giết, lượm đồ bán lấy tiền.

Nói tóm lại, bởi vì muốn thế lực chiến, muốn thành chiến, muốn giết người, muốn đi Lưu Quang, muốn đi phụ bản kiếm kinh nghiệm, muốn làm nhiệm vụ hàng ngày, muốn thi đấu, lão tử thật sự rất bận!!!

Ở đất hoang này, thống khổ nhất không phải là người mới chơi, cũng không phải bọn người chơi RMB, mà là bọn cánh lam đứng giữa hai giai tầng người mới chơi không có cánh và bọn RMB cánh đỏ.

Mà sau này, lão tử lại không còn vội vàng như trước. Có khi cũng chụp ảnh cùng người trong công hội, có khi cũng lên YY nghe bọn họ hoặc mấy cô bé ca hát, có lúc sẽ luyện tập, PK một chút với bọn họ ở Lưu Vân Độ.

Tối hôm đó, chúng tôi đã đi phụ bản Cổ Hoàng Lăng ba lần, lão tử vẫn là main tank, Hoa Trư sợ hãi theo sát phía sau – con bé muốn thanh tâm Lưu Tình này.

Đánh quái nhỏ rất dễ dàng, Trư cũng đã quen khi lão tử mở quái sẽ cho lão tử một chiêu nghịch chuyển (một loại chiêu thức có thể thêm rất nhiều máu, cũng sẽ tăng thêm cừu hận, là skill của thầy thuốc nếu không khẩn cấp sẽ không dùng. Có người nói đây là chiêu thức tự sát của thầy thuốc.), sau đó đứng nhìn thấy tất cả quái đang đuổi theo tôi đều đồng lòng chạy về phía con bé. Cũng may Con Vịt đã quen, tiến lên ra chiêu trị liệu, không một ai bị tổn hại.

Đến khi đánh boss Tam Nguyên, con bé nhấc cho tôi.

[Bạn tốt] Lắm Tắm Hoa Trư nói với bạn: Tiên ca ca, anh vẫn còn tức giận sao?

Tôi cười trả lời:

[Bạn tốt] Bạn nói với Lắm Tắm Hoa Trư: Đồ ngốc.

[Bạn tốt] Lắm Tắm Hoa Trư nói với bạn: Tiên ca ca.

[Bạn tốt] Bạn nói với Lắm Tắm Hoa Trư: Ừ.

[Bạn tốt] Lắm Tắm Hoa Trư nói với bạn: Nếu anh có thời gian thì dạy em kỹ năng chạy và PK được không, em cũng muốn giống một đạo sĩ mạnh mẽ như anh!

[Bạn tốt] Bạn nói với Lắm Tắm Hoa Trư: [Học máu]

Trư này, dù cho lão tử lợi hại hơn nữa, WY (nhà điều hành game) có thể cho phép ca dạy một thầy thuốc thành một đạo sĩ sao.

Đang nói chuyện như vậy, đột nhiên hình ảnh pháp sư ở trong đội biến thành tro, sau đó là thiên cơ Ôn Như Ngọc, sau đó là Con Vịt, đến khi lão tử cảnh giác trở lại, Hoa Trư cũng tử trận.

Ặc ặc.

Khi máu của thú Tam Nguyên xuống dưới hai năm phần trăm, nếu như công kích không đủ nó sẽ mở cường thân, tức là không thể công kích bằng phép thuật, lão tử chỉ lo nói chuyện với Hoa Trư, đã quên là hôm nay mang theo ba nick nhỏ nữa!

Con Vịt tôi có lỗi với anh.

Lưu Ly Tiên nhảy lên, kéo boss đi xa.

[Đoàn đội] Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên: Long nhi, 999

(9: cứu)

Hệ thống: Bạn dùng phù tự hồn cho Chích Tiệp Uyên Ương Không Tiệp Tiên.

Sau đó Hoa Trư phục sinh đến khu Cửu Lê thành!!!

[Đội trưởng] Lưu Ly Tiên: Trư? Em ra ngoài làm gì?

[Đội ngũ] Lắm Tắm Hoa Trư: Tiên ca ca, anh chỉ có thể dùng một phù, không cứu sống em được đâu!!!

[Đội trưởng] Lưu Ly Tiên: Con Vịt không thể cứu sống em à? Em đúng là loại động vật đơn bào!

[Đội ngũ] Lắm Tắm Hoa Trư: 5555 em quên mất [gạt lệ]

Cho nên mới nói con nhóc này khiến bạn không thể không tức được. Từng nghe người ta nói thông minh giả ngu, có lúc lão tử cảm thấy con heo này nhất định là bởi vì quá thông minh, vì vậy mới ngu ngốc như thế này.

Trên đường lão Thánh gọi tôi và Con Vịt đi thi đấu, tôi và Con Vịt tất nhiên đều không đi được. Anh ta bực mình tự đi. Kết quả mọi người thấy chiến đội Mông Hồng Thiên Hạ thì đều bị rối trí đến không đánh, trơ mắt mà nhìn một nick chiến sĩ hoang hỏa một đao chết pháp sư của mình ngay lập tức, sau đó bốn đao chém thầy thuốc, cuối cùng thích khách đối phương mới có nhận ra lần này ra trận chỉ có một người, việc này sau đó trở thành trò cười trong Thiên Hạ.

Đi ra khỏi phụ bản, lão tử đã thấy hơi buồn chán, nói với bọn lợn tôi treo máy, dự định đi ăn cơm, lúc gần đi Con Vịt gửi tin nhắn ta:

[Bạn tốt] Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên nói với bạn: treo máy ở Yến Khâu, tôi đánh quái, em kiếm kinh nghiệm đi.

Tôi không biết liệu anh ta có thời gian giết quái hay không, nhưng chuyện tốt như vậy lão tử đương nhiên không từ chối. Vì thế lão tử di chuyển Lưu Ly Tiên cho chạy cùng anh ta về Yến Khâu rồi tổ đội, chọn treo máy, để Lưu Ly Tiên theo anh ta kiếm kinh nghiệm.

Mười giờ lão tử mới ăn xong và về đến nhà. Sau đó lão tử đi di con chuột mở máy tính. Tôi liền thấy hình ảnh Yến Khâu hoa cỏ tốt tươi, dê bò thành đàn, phía sau thầy thuốc cánh đỏ có 4 nick, ba cái là nick nam khuôn mặt dữ tợn, cộng thêm một nick nữ Lưu Ly Tiên, anh ta linh hoạt dẫn quái thành một đồng, sau đó gọn gàng cởi quần áo... sau đó dùng chiêu Hắc Anh Túc mặc vào.

(Hắc Anh Túc: tuyệt kỹ của thầy thuốc, kỹ năng quần công, sau khi máu rớt xuống 65% có thể phát động.)

Tôi như động vật đơn bào ngồi trước máy tính nhìn hình ảnh này nửa ngày, tất cả rất nhạt nhẽo, chỉ lặp lại một động tác, dẫn một đồng quái lớn lại đây, kéo tới trước mặt bốn nick, cởi quần áo quần công.

Bốn nick ở phía sau anh ta há hốc mồm chờ kinh nghiệm rơi xuống.

Sau đó, chủ nhân ba nick kia lần lượt trở lại, nói cảm ơn anh ta rồi dẫn nick của mình đi, anh ta lại dẫn Lưu Ly Tiên, tiếp tục đánh quái.

Có lẽ là bầu trời Yến Khâu quá xanh, trên vùng quê, cỏ xanh mọc um tùm nên cảnh tượng thêm vài phần ảm áp. Tôi cười dùng tay chọc chọc thầy thuốc trên màn hình đang vội vàng dẫn quái, giết quái mà không hề cảm thấy đây là một hành động ngu ngốc.

Sau đó thời gian càng ngày càng chậm, người ở đây càng ngày càng ít, anh ta bắt đầu dùng hạt châu giết quái. Lần thứ nhất tôi nhìn thấy anh ta dùng hạt châu đánh quái là khi dùng một con khỉ thủ vệ, đánh quái thì chỉ cào từng cái, gọn gàng nhanh chóng. Quả thật lão tử vẫn không tin trên thế giới này có loại người tẻ nhạt như thế, lại có thể dùng năm tiếng đồng hồ để giết quái ở một chỗ.

Nhưng trước lúc này, lão tử càng không tin lại có một người nhàm chán ngồi trước máy tính xem ai đó đánh quái trong hai giờ!!!

À, đương nhiên, nghiên cứu con khỉ thủ vệ của anh ta xong, lão tử lại nghĩ đến một vấn đề khác.

[Bạn tốt] Bạn nói với Chích Tiệp Uyên Ương Không Tiệp Tiên: Con Vịt, nếu người có con khỉ rồi thì còn cần Sát Thủ Châu Tử không? (người nào đó: người còn nhớ sao)

Anh ta đánh quái liên tục, một hồi mới đáp lại:

[Bạn tốt] Chích Tiệp Uyên Ương Không Tiệp Tiên nói với bạn: Cái này...

[Bạn tốt] Bạn nói với Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên: Ha ha, Con Vịt, không bằng anh bán cho tôi đi?

[Bạn tốt] Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên nói với bạn: Tôi không bán, tôi đắt lắm.

[Bạn tốt] Bạn nói với Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên:...

Ta mua anh về làm canh vịt à!

[Bạn tốt] Bạn nói với Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên: Con Vịt

Anh ta không đáp.

[Bạn tốt] Bạn nói với Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên: Uyên Ương

Anh ta vẫn không đáp.

Được rồi, quần thì làm liều, lão tử muốn ra đòn sát thủ!!!

[Bạn tốt] Bạn nói với Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên: Quá nhi

~Hừ, không bán cho lão tử, lão tử sẽ khiến ngươi buồn nôn đến chết!!!

Hệ thống: Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên muốn giao dịch với bạn, đồng ý hay từ chối?

Anh ta quả nhiên đưa hạt châu kia cho tôi, đúng là phương pháp làm liều này thật ghê gớm!!!

[Bạn tốt] Bạn nói với Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên: Bao nhiêu tiền?

[Bạn tốt] Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên nói với bạn: Cứ dùng trước đi.

Các anh em chiến trường ơi, ta đến đâyyyyyy!!! Chuẩn bị tiền sửa trang bị cho tốt đi!!!

34. Chương 34: Sự Kiện Chụp Ảnh

Hôm sau tôi log in. Vì tôi đã có Châu Tử nên biến hình để đi chơi khắp nơi. Đến thảo nguyên Yến Khâu thì tôi thấy Tử Điệp đang khiêu vũ trong một bụi cỏ.

Cô ta là một thầy thuốc, mặc bộ thời trang Kinh Nga, múa điệu Túy Long Ngâm (1). Tuy rằng nữ thầy thuốc khiêu vũ trong trò chơi này nhìn cũng chẳng khác nhau nhưng cũng gọi là xem được. Đáng tiếc lão tử không phải kẻ thương hương tiếc ngọc, thậm chí đến là người khoan dung rộng lượng cũng không phải nốt.

Hơn nữa Sát Thủ Nguyên Hồn Châu còn là vật giết thầy thuốc và đạo sĩ cực tốt đấy! Lão tử ngó qua ngó lại một lúc, thấy chẳng có ai thì...quyết định cho Tử Điệp này thử hàng hạt châu mới của lão tử!

Đương nhiên đối với MM, lão tử luôn chịu khó giảng giải cặn kẽ trước khi ra tay. Bạn phải biết rằng nữ sinh chơi game là động vật cần được bảo vệ, nếu tôi chơi xấu đánh mà không nói lời nào thì chẳng phải là tội ác tày trời sao!!!

Vì thế lão tử quyết định chào hỏi đằng hoàng trước khi ra tay.

[Người lạ] Bạn nói với Tử Điệp: [xoay quanh] chúc mừng MM Tử Điệp, chúc mừng cô em nhận đặc quyền chết dưới ánh sáng của Sát Thủ Châu Tử của lão tử. Chết thoải mái nhé!

Gửi tin xong, lão tử ẩn skill Thất Hồn Dẫn + Ngưng Tâm Quyết + Trường Hà Lạc Nhật + Thu Nguyệt Lưu Huyền + Kích Nguyệt Phá, cứ thế một vòng, MM Tử Điệp gục.

Sau đó, Mạn Đà La lại tổ chức một buổi “sát yêu” oanh liệt, nhưng lão tử lại chơi trò bám càng NPC ca ca ở khu Thái Thú thành Cửu Lê và thành Tây Lăng ở Trung Nguyên nên chẳng sao cả.

Lại sau đó, Ngoại Tinh Nhân và Phật Pháp Vô Biên và Hôi Thái Lang nhập ngũ, trước khi đi để lại sổ sách và mật khẩu, thẻ an ninh lại thể lực; còn nói rõ là để lại mỗi acc hơn một ngàn vàng để cống nộp trong một năm, nhờ Con Vịt giữ hộ.

Mọi người đều có xúc động, có người đề nghị: chúng ta chụp ảnh thể lực đi! Nhỡ có một ngày tất cả mọi người nghỉ game, game đóng cửa, wy đóng cửa, ít nhất còn có cái gì đó chứng minh mọi người đã ở bên nhau.

Cái chuyện chụp ảnh tập thể này là chuyện rất tốn công tốn sức, đương nhiên lão tử nhất quyết không chịu đi. Có điều Con Vịt lại nói nếu tôi đi thì anh ta sẽ luyện Sát Thủ Châu Tử cho tôi lên cấp 78.

Ồ, được rồi, cấp 78 quan trọng hơn.

Kịch bản do Tây Môn Xuy Cầu biên. Đại khái là câu chuyện kể về một đám ngốc bông bột, sau nhiều lần khổ sở cố gắng phá bỏ triều đình cũ thì lập nên một vương quốc mới; sau đó bên trong dần mục ruỗng, quyền dục ăn mòn, huynh đệ tương tàn, mọi thứ xuống dốc.

Mọi người đều tán thành vì ai cũng cảm thấy lão Thánh rất hợp đóng vai hôn quân bất tài háo sắc.

(Thánh Kỵ Sĩ: ...)

Thế là cứ triển khai câu chuyện thôi.

Cảnh 1.

Một nơi tên Bách Hoa cốc, một đám trẻ con mặc váy dài bằng vải thô dành cho người chơi mới đang lao động trên đồng ruộng. Quân đội hùng hổ (khụ, đám Chân Phạm) xuất hiện đòi giao nộp lương thực tiền bạc đến hạn.

Vì dân chúng không giao được nên binh lính bắt đầu tàn sát người. Chụp xong cảnh này, lão Thánh thấy nhìn chưa đủ độc ác nên yêu cầu bọn họ lấy đầu lão tử.

Vì yêu cầu tính chân thật nên hiện trường đều phải đánh nhau PK thật. Chân Phạm đương nhiên còn dài mới lấy được đầu lão tử.

Đến lần thứ ba bị lão tử rút sạch mana thì Chân Phạm cũng phải thốt lên:

[Nguyên lão Thế lực] Chân Phạm: [khóc lớn] lão Thánh, tự anh ra tay đi

Xét thấy khả năng cường đoạt lão tử không cao, bọn họ quyết định chuyển sang cường đoạt Hoa Trư. Thế này thì đơn giản hơn nhiều.

Vì thế chúng ta có Cảnh 2. Quan sai ứng ý một người đẹp trong thôn nên sai người bắt đi.

Rồi. Cảnh 3. Mọi người trong thôn căm phẫn, mưu đồ bí mật tạo phản. Lão Thánh được đưa lên làm người cầm đầu. Có tin đồn có một vị cao nhân sống xa cách người đời trên cầu nhảy ở Hình Thiên Cốc (Gia Cát Lượng chắc?), vì thế lão Thánh dẫn đám ngốc đi tìm người đó, hy vọng được giúp đỡ.

Đoàn người ngã chết mấy lần (khinh công bay lên cầu cũng phải nhảy sao cho đẹp đó) thì cũng đến được chỗ vị cao nhân. Đương nhiên vị cao nhân này chính là Con Vịt rồi! Sau nhiều lần nói chuyện thì người này cũng đồng ý rời núi, nhận làm sư phụ của bọn họ.

Cảnh 4. Lực lượng quân khởi nghĩa càng lúc càng lớn mạnh, vô số người (thú) ùn ùn kéo đến bình nguyên Khổng Tước, hoang hỏa giáo và thiên cơ doanh rồi đợi góp sức.

Cảnh 5. Quân kháng chiến nghe lời chỉ điểm của “quân sư”, chăm chỉ rèn luyện võ nghệ, ngày càng dũng mãnh.

Sau đó, lão Thánh nói rằng cảnh chỉ có chuyện đàn ông kiên cường mạnh mẽ không được, phải có cả chuyện tình cảm, nếu không thì chỉ hấp dẫn được đám Đại lão gia mà ở đây thừa rồi thôi!

Mọi người nghe xong thì tán thành, bắt đầu ghép đôi.

Lão tử đứng mũi chịu sào, bị phân đôi với Con Vịt.

Vì thế chúng ta có Cảnh 6. Quân sư nhàn hạ đánh đàn bên bờ biển ở Kỳ Phong Thai (trò chơi có đạo cụ thổi tiêu, gõ mõ, đánh đàn), ánh mặt trời lặn huy hoàng chiếu rọi mặt biển, từng lớp sóng cuộn cuộn lướt qua góc áo bào. Với cái vẻ mặt của nam thầy thuốc như tôi thường thấy thì phải nói cảnh tượng này như sau: xa xa tưởng đó hoa đào, nhìn gần chợt nhận ra là hoa cúc!

Theo lời kịch, lão tử nên đi đến từ phía sau, cùng anh ta xem trời chiều rồi mỗi người nói mấy câu vu vơ. Dì Quỳnh Dao ơi xin hãy tha thứ cho con, mẹ nó chứ, con nhìn kịch bản đã muốn xỉu rồi.

Vì thế lão tử tiến lên, bật đồ, cho hắn một chiêu Úc Phong, anh ta lại tung chiêu Chỉ Hành về phía lão tử rồi nhanh chóng nhảy đến bên cạnh lão tử.

Hệ thống: Chích Tiệm Uyên Ương Bất Tiệm Tiên dịu dàng ôm bạn.

Lời thoại dài dòng ban đầu bị đổi thành: “Long nhân, đừng làm loạn.”

Trên màn hình, nam thầy thuốc ôm nữ đạo sĩ vào lòng, Lưu Ly Tiên thấp hơn hẳn một cái đầu, mặt áp vào lồng ngực anh ta. Trời chiều dần tối, mặt biển lấp lánh ánh vàng, sóng gió trùng trùng, đúng là cảnh tình chàng ý thiếp đẹp đẽ nha!

Vì thế, trong những câu chuyện cũ, tình yêu nam nữ đều không có mở đầu. Trong cả kịch bản hai người chỉ có một cảnh tình cảm bên nhau này, giống như quen biết đã lâu, hiểu nhau đã lâu, cũng yêu nhau đã lâu.

Tất cả đều phát triển theo kịch bản. Vương triều được thành lập, những người cai trị dần già yếu, mong muốn xây dựng một triều đại mới cũng dần chìm xuống.

Quân sư quy ẩn, dừng lại đúng lúc.

Mà vợ của ông ta thì tiếp tục ở bên những người cầm quyền, lựa chọn bảo vệ họ.

Đến cuối cùng, khi nhắc lại Bách Hoa cốc, mọi người lại nhớ tới một đám trẻ con mặc váy dài bằng vải thô dành cho người chơi mới đang lao động trên đồng ruộng. Quân đội hùng hổ (khụ, đám Chân Phạm) xuất hiện đòi giao nộp lương thực tiền bạc đến hạn.

Đó là một câu chuyện kể rất đơn giản, nhưng vì không phải ai cũng liên tục ngồi máy được đến công cuộc kéo dài đến nửa tháng.

Lúc gửi tin, vì sân khấu đông người nên đội hình có thể coi là rất có khí thế, cảnh vật xung quanh cũng không bị xem nhẹ nên tổng thể hiệu ứng cũng có thể chấp nhận được.

Nhân thể công ty của lão tử cũng có thể làm hiệu ứng, cắt ghép biên tập các kiểu, tôi lại muốn có thời gian biên tập chỉnh sửa đoạn phim này, khụ, đương nhiên nói muốn có thời gian là Tiểu Đường có thời gian ấy...

Chuyện này thì xong nhưng chuyện cấp 78 thì mới chỉ bắt đầu nên từ đó về sau, lão tử đưa Châu Tử cho Con Vịt để hẳn kiểm exp.

Bọn tôi đã thỏa thuận trước. Con Vịt là một Con Vịt đa năng: anh ta đốt một bộ Thế Giới cấp 70, ra cánh đồ đi phụ bản và chiến trường cực tốt, mà lão tử lại không có. Phái đạo sĩ và phụ bản có rất ít mối liên hệ.

Hơn nữa lão tử vốn dùng bộ chiến trường, không đủ độ cứng.

Giết người PK còn được, nhưng chỉ thêm cánh lam đực chín lỗ bảo vệ thì không đủ cho boss âu yếm, vì thế lão tử cũng ít phụ bản.

Con Vịt là thầy thuốc, đi phụ bản bình thường như ăn cơm.

Vì thế, bình thường tôi toàn đi chiến trường, Lưu Quang, anh ta đi phụ bản – cơ hội gặp nhau không nhiều.

Nhưng bây giờ phải thường xuyên đi cùng. Anh ta nói giúp tôi nâng cấp Châu Tử lên 78, tôi đi theo hưởng exp lại chả tốt quá?!

Vì thế giờ mọi người thường xuyên thấy anh ta đánh quái, đằng sau có một nữ đạo sĩ nhàn nhã cưỡi ngựa trắng hưởng kinh nghiệm.

Ây dà, nói ra cũng thật ngại, nhưng nhiều khi đã đánh quái là đánh đến mấy tiếng liền, chưa bao giờ anh ta kêu ca một tiếng.

Dần dần lão tử cảm thấy lương tâm kêu gọi, cũng cùng đánh quái với anh ta. Từ đó về sau thường xuyên có cảnh lão tử và anh ta cùng nhau đánh quái một đội.

Ặc, không đúng. Cuối cùng là ai đánh kiếm exp cho ai!!!

—

GM, lão tử thiệt thòi thì phải!

35. Chương 35: Thật Ra Anh Cũng Từng Muốn Tỉnh Lại

Lão tử thường xuyên đánh lén Tử Điệp MM, vợ của Mạn Đà La nên hẳn cô nàng cũng phàn nàn với anh ta ít nhiều, vì thế hẳn cực kỳ không muốn chạm mặt lão tử. Lão tử đương nhiên cũng không đợi để mà gặp hẳn làm gì cả.

Cũng may người này ân oán rõ ràng, cũng không làm loạn lên với người ở Mông Hồng Thiên Hạ. Trên thực tế anh ta lại còn tỏ vẻ muốn mượn sức người Mông Hồng Thiên Hạ.

Vì vậy chuyện này trở thành ân oán cá nhân của bọn ta.

Hể anh ta thấy lão tử sẽ truy lão tử, còn khổ cái lão tử chưa đạt đến cấp 75, không thể nhìn thấy ẩn thân của anh ta! Lão tử thường bị hấn đánh cho đo đất.

Cũng may lão tử có thói quen dắt theo pet, đánh không lại thì có thể định thân hẳn rồi chạy. Chuyện này khiến cho hai bên đều vô cùng buồn bực.

Sau đó, ai trong liên minh Mạn Đà La cũng biết một quy luật rằng khi Mạn Đà La nhìn thấy lão tử thì dù có nhiệm vụ phải làm gấp cũng chắc chắn anh ta bỏ để truy đuổi lão tử. Mà cứ truy thì xác định là tay không đi về.

Một ngày, lão tử vừa mượn được Nguyên Hồn Châu để hóa khí của Con Vịt để chơi, thế là cũng mua thiên nhân rồi tìm tọa độ của Tử Điệp MM, tiếp tục tặng cô nàng đặc quyền “tận hưởng ánh sáng” của hạt châu này.

Rồi lão tử nhanh chân quay về Đông Hải Chi Tân.

Ặc, được rồi, thật ra nơi đó cũng chẳng an toàn mấy, chỉ là Con Vịt hay treo máy ở đó. Nếu có Con Vịt, Mạn Đà La không đánh lại lão tử.

Ái chà, nghĩ cũng thực sự là điên cuồng. Tôi sẽ chẳng bao giờ nói những điều này nếu tôi không đọc kênh Thế giới.

[Thiên hạ] Mạn Đà La: Con Vịt, mẹ nó chứ, ông quản đàn bà nhà ông cho cẩn thận vào! Không có việc gì thì đừng để cô ta lấy mất hạt châu!

Sau đó một hàng chữ nhỏ màu vàng cũng xuất hiện trên kênh Thế giới

[Thiên hạ] CTUUBTT: Thứ nhất, đồ của tôi, cô ấy mượn chứ cũng chẳng phải lấy trộm gì; thứ hai [học máu], thật ra tôi không quản được cô ấy!

Đêm nay cũng giống lần trước đánh quái với anh ta, có đôi lúc lão tử thấy thật khó nói nên lời.

[Bạn tốt] Bạn nói với CTUUBTT: tôi phải đi ngủ đã

[Bạn tốt] CTUUBTT nói với bạn: ừ. Có hôn chúc ngủ ngon không?

[Bạn tốt] Bạn nói với CTUUBTT: Biển!

[Bạn tốt] CTUUBTT nói với bạn: [xoay quanh]

[Bạn tốt] Bạn nói với CTUUBTT: nói, khi nào anh mới giúp tôi lên cấp 70?

[Bạn tốt] CTUUBTT nói với bạn: sớm thôi mà

Rồi cuối cùng Lưu Ly Tiên cũng lên đến cấp 75. Trước mắt đây là cấp cao nhất trong game. Đám lão Thánh và Thái giám cũng dần lên cấp, có mỗi Con Vịt vẫn cứ mãi ở cấp 74.

Tôi thấy rằng anh ta thừa kinh nghiệm để lên cấp 75 rồi, có điều anh ta không lên thôi.

Ngày nào đó, tôi log in thấy anh ta không onl nên đi chiến trường cùng Thái giám. Cậu ta hỏi tôi có hồi linh đan không? Giờ tôi mới nhớ ra hình như lâu lắm rồi mình không mua mấy thứ này, rồi lại cũng nhớ

tới nhiều chuyện khác. Chẳng hạn như đã bao lâu rồi tôi không về công ty? Đã bao lâu rồi không chủ động gọi điện thoại cho chú Dương? Đã bao lâu rồi không đi làm đẹp? Đã bao lâu rồi không đi chơi mặt chườm với đám bạn xấu?

Nếu một người đối tốt với bạn, bạn sẽ xem nhẹ nhiều chuyện khác và thậm chí còn mất nhiều mối liên hệ.

Tôi nghĩ tôi không thể chết già ở cái chốn này được. Game này đã chiếm quá nhiều công sức của tôi rồi!

Thôi, lão tử phải tỉnh lại, phải thay đổi triệt để, phải sống lại mới được!!!

Vì thế, mấy ngày nay, thời gian lão tử loăng quăng ở công ty dần nhiều lên. Mọi người đều dùng ánh mắt “Lão Đại, cuối cùng chị cũng bỏ cái xấu theo cái tốt rồi” để nhìn tôi, khiến tôi thấy vô cùng ức chế.

Tiếp theo, chú Dương cũng tìm lão tử, nói rằng bạn chú có một người con sắp về gặp bố mình trong hai ngày tới, hay là thử xem sao?!

Nếu là trước kia, chắc chắn lão tử sẽ từ chối ngay lập tức. Có điều Tô Như Thị 30 tuổi rồi, thời gian xuống lỗ cũng không còn xa nữa *bó tay bà cô này*, tự nhiên tôi cảm thấy nếu như có thể ở bên ai đó có lẽ cũng không tệ.

Vì thế tôi đồng ý.

Chú Dương cực kỳ tích cực, hôm sau đã thu xếp cho lão tử gặp mặt con nhà người ta.

Địa điểm gặp mặt là một quán cafe gần công ty tên Huyền Nguyệt. Khi tôi đến người đã đang đợi sẵn. Tôi không có thói quen để người khác chờ, vì vậy cũng cảm thấy có cảm tình hơn với anh ta. Anh ta húi cua, cao khoảng 1m78, nhìn cũng được.

Chẳng nhẽ lão tử thực sự thiếu con mắt nhận ra người đàn ông tốt sao?

Khi ngồi xuống, bọn tôi bắt đầu nói chuyện, nói đến cả tình hình tài chính trong nước, rồi xu thế của cổ phiếu... Sau đó, lão tử thấy đói bụng, giơ tay định gọi đồ thì anh ta vội ngăn lại: “Hay đi ăn buffet đi?”, sau đó nhỏ giọng nói mà không hề tỏ ra tự đắc: “Buffet ở đây có đồ uống và hoa quả miễn phí đấy!”

Được rồi, cảm tình là ngay cả tiền cơm cũng phải bớt được một phần.

Buffet ở đây là một nồi lẩu nhỏ, dùng còn đốt. Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta: “Hay gọi hai nồi đi?”

Anh ta lấy nhô trên cái đĩa trước mặt lão tử, cũng không ngẩng đầu lên mà nói: “Không, bọn họ sẽ không nói đâu.”

Tôi % ¥% ¥ # · · ! ! !

Được rồi, thật ra tiết kiệm cũng là một ưu điểm, vì thế khi ăn cơm xong, lão tử đề nghị ra ngoài đi dạo một chút.

Ra cửa, anh ta nhìn tôi hỏi: “Em không lái xe đến à?”

Lão tử rút mấy vạch đen trên trán, nhưng vẫn hít sâu: “Anh cũng không đi à?”

Anh ta cười: “Anh không mua, nghe chú Dương nói cô có xe riêng nên anh cũng chẳng mua làm gì, sau này kết hôn có thể dùng chung.”

Lão tử ngẩng đầu nhìn trời.

Sau đó hai người sóng vai nhau đi trên con đường trải đá dăm nhỏ bên bờ sông của công viên. Thời tiết tháng 12 ở thành phố S có gió nhẹ nhưng trời vẫn nắng ấm, dù cành liễu đã khô nhưng cây cỏ xung quanh vẫn có thể tạo nên bầu không khí nên thơ; có điều mấy lời nói của anh ta lại khiến tôi không thể tận hưởng nổi cảnh vui ý đẹp bên mình.

“Tiểu Tô, anh nghe chú Dương nói em có hai căn hộ ở khu X?”

“Ồ, vâng”

Chú Dương, chú đừng có cố gắng hết tổ tông 18 đời nhà cháu cho nhà người ta thế chứ!

“Không cho thuê hả? Chỗ khu X đó, nếu em cho thuê căn hộ 3 buồng 1 phòng làm việc, thêm 1 ban công nữa thì tiền nhà một tháng chắc phải được 3 4 ngàn đấy nhỉ?”

Lão tử khua tay: “Anh làm nghề gì nhỉ?”

“Anh? Anh làm kế toán.”

Lão tử hiểu rồi!

Chuyện xảy ra sau đó thì càng khỏi phải nói.

“Sau khi chúng ta kết hôn, phòng cưới chỉ dùng phòng của em ở khu X, còn cho thuê chỗ XX kia nhé?”

Lão tử bỏ chạy.

Chiều về đến nhà đã là 19h. Khi lão tử chuẩn bị đi cạnh kỹ trường 3vs3 thì nhận được tin nhắn điện thoại, nội dung như sau: “Tiểu Tô, anh cảm thấy vừa tạm biệt chưa bao lâu đã thấy nhớ em. Ngày mai em có thời gian không?”

Tô Như Thị tôi đời này chưa bao giờ nhanh nhẹn như thế.

“Không!”

Hôm sau, chú Dương không tiếc công tiếc sức, tự mình lái xe qua chỗ tôi. Lão tử giỡn giụa giải thích cho chú rằng lão tử quyết tâm độc thân thì độc thân, chú cũng chỉ nhẹ nhàng ân cần khuyên bảo, còn cố nói rằng người ta là một nhân tài, là một con rùa vàng nha!!!

Vì thế lão tử cũng cố gắng lấy dũng khí, mất nửa tiếng bơi trét mặt rồi xuất phát. Trên đường đi, chú Dương liên tục nói với lão tử rằng đối phương thích con gái dịu dàng chăm sóc, đến lúc gặp mặt cần phải bớt thể hiện đi, cư xử đàng hoàng vào.

Kết quả khi mọi người gặp nhau ở nhà hàng cơm Tây, lão tử cười phá lên. Con rùa biển này, nói đen thì không đen bằng lão Thánh, nói trắng cũng không trắng bằng Con Vịt. Nói rắn rỏi thì không rắn rỏi như lão Thánh, nói mảnh thì lại không mảnh như Con Vịt. Nói tục thì cũng không tục bằng lão Thánh, nói nho nhã thì cũng vẫn thua Con Vịt.

Anh ta mặc bộ vest giá khá đắt, đeo kính mắt gọng vàng, nói tiếng mẹ đẻ không sõi, thỉnh thoảng còn nói câu nửa Anh nửa Trung, động tác ăn cơm Tây rất quy củ, chậm chậm nói chuyện với lão tử, ra cái vẻ rùa biển đánh giá để chửi từ trên nhìn xuống.

Vì thế lão tử cũng dùng ánh mắt dễ chửi đánh giá rùa biển, nhìn từ trên xuống dưới một lượt. Hình như anh ta rất hưởng thụ.

Sau đó anh ta lại tự mình gọi cho mỗi người một phần món ăn. Chú Dương muốn ở lại nhưng bị tôi phát hiện, đành phải nói mình đi toilet.

Rùa biển tao nhã cất một miếng sườn rán, dùng thứ tiếng Trung lôm bôm hỏi tôi: “Năm nay Tô tiểu thư bao nhiêu cái xuân xanh?”

Lão tử giả vờ yếu điệu: “Ba mươi ạ.”

Rùa biển nhíu mày, tiếp tục tao nhã cất sườn rán: “Đối với con gái mà nói, ba mươi cũng không còn trẻ. Nhưng cũng tốt, con gái lớn một chút sẽ biết cách chăm sóc người khác.”

Lão tử mỉm cười gật đầu, tiếp tục giả vờ yếu điệu: “Ha hả.”

“Yêu cầu của tôi đối với phụ nữ thật ra không cao. Phụ nữ à, chỉ cần có thể giúp chồng, dạy con, công việc nhà cửa cũng đơn giản. Cho nên cũng không cần xinh đẹp, tôi ghét nhất kiểu phụ nữ ăn mặc trang điểm xinh đẹp, mỗi lần ra đường cũng trang điểm mất hai tiếng đồng hồ. Nhưng cô ấy nhất định phải chịu khó, nhà nhất định phải sạch sẽ, con người tôi nghiện sạch sẽ. Sau khi kết hôn cô ấy có thể không đi làm, nhưng không được chơi mạt chược, không được hơi tí là rủ bạn bè đến nhà gây ồn ào bụi bặm, không được cứ tôi nói một cái một, quần đồng quần tây tôi, không được.”

Rùa biển còn thao thao bất tuyệt, lão tử đã rơi lệ ròng ròng. Đại ca, anh thuê một người giúp việc châu Phi mà cười luôn đi, còn đi xem mắt làm gì...

Lão tử rất phù hợp với bộ dạng dế chũi, lần này cũng không nghe vào tai được cái gì. Rùa biển kiên nhẫn giải thích: “Có điều nên ở chung trước một thời gian, nếu hợp thì đi đăng ký?”

GM, để tôi cho chiêu Lưu Chuyển cắt đầu con rùa này cái!

36. Chương 36: Vật Lông Vịt

về nhà, lên game.

Lên trấn Vĩnh Ninh ở Giang Nam, lão tử ngạc nhiên khi phát hiện ra Tử Điệp MM lại đang giả trò trẻ con, ném kiếm đi. Một mặt, cô nàng nhả tin mật chữ bới lão tử, mặt khác lại lên thiên hạ khóc lóc kể lể, cuối cùng lão tử cũng phải ra khỏi trấn Vĩnh Ninh và sống lại ở chỗ khác.

Mạn Đà La nổi giận, gửi tin cho lão tử: “Có giỏi chờ ở Vĩnh Ninh.” Ấy chà, đương nhiên lão tử không chờ rồi, lão tử là đồ nhất gan mà.

Ra đến Đông Hải Chi Tân lão tử lại được biết một chuyện rất hay. Một cô em thầy thuốc mượn Con Vịt một thẻ năm trăm. Đầu tiên là Cai MM mượn rồi ăn vạ định không trả, sau đó lộ ra đã mượn bốn trăm chưa trả, lại mượn tiếp thì bị lão Thánh bỏ ra hơn chục vàng để tra đồ trên người, xác định được vốn cô nàng là một nhân yêu.

Mọi người trong thế lực rất giận dữ, quyết liệt truy sát.

Cai MM cực kỳ âm ỉm, phát tin thiên hạ:

[Thiên hạ] Thiên Sứ Chi Vũ: Anh Uyên Ương, nick này rõ là em mua được, sao em biết được trước kia là nhân yêu dùng

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều tức giận, chữ bới ầm ầm. Có người còn nói:

[Thiên hạ] Nhất Dạ Phong Lưu Đạn Đạn Đông: đệt, còn thế nữa!!! Chiêu này Tiên ca nhà tao dùng nát rồi!!!

Con Vịt thờ ơ.

[Thượng thư Thế lực] CHÍCH TIỆN UYÊN ƯƠNG BẤT TIỆN TIÊN: Chẳng qua là mấy trăm tiền thẻ thôi mà, bỏ đi

[Chủ Thế lực] Thánh Kỵ Sĩ: Méo gì, ngu nhất thiên hạ này là Con Vịt, ai mà chẳng biết!!! Ai muốn vật lông cứ vật từng cái một!!!

[Nguyên lão Thế lực] Tây Môn Xuy Cầu: Đúng vậy, đúng là Con Vịt bị vật lông còn gì.

[Thế lực] Nhất Dạ Phong Lưu Bách Hoa Tàn: Con Vịt, em thấy anh nên giao tiền cho thằng em này quản đi.

[Thế lực] Nhất Dạ Phong Lưu Đản Đản Đông: xì, có giao cũng là giao cho Tiên ca, giao ông làm gì!

[Thế lực] Nhất Dạ Phong Lưu Bách Hoa Tàn: Ôi, tôi chỉ sợ đưa Tiên ca thì càng khó lấy lại thôi...

[Thượng thư Thế lực] Lưu Ly Tiên: biến!

Khi đó, Con Vịt đang cùng lão tử đánh quái ở chỗ xác tàu.

Lưu Ly Tiên đứng im, anh ta dẫn quái đến bên cạnh lão tử sau đó cưỡi đồ quần công, hoàn toàn không quan tâm đến mấy câu đùa giỡn trong thế lực.

Quả thật trước đây lão tử vẫn thấy tên này là đồ ngu muội, nhưng giờ lại nghĩ có chút đáng yêu.

Khi bạn gặp phải mấy kẻ khoe khoang hợm hĩnh rồi thì nhìn tên ngu muội thế này sẽ thấy thuận mắt hơn nhiều.

[Bạn tốt] Bạn nói với CHÍCH TIỆN UYÊN ƯƠNG BẮT TIỆN TIÊN: Con Vịt?

[Bạn tốt] CHÍCH TIỆN UYÊN ƯƠNG BẮT TIỆN TIÊN nói với bạn: Ủ?

[Bạn tốt] Bạn nói với CHÍCH TIỆN UYÊN ƯƠNG BẮT TIỆN TIÊN: vì sao anh lại hào phóng với bạn bè người quen thế?

[Bạn tốt] Bạn nói với CHÍCH TIỆN UYÊN ƯƠNG BẮT TIỆN TIÊN: thì là bạn bè mà

[Bạn tốt] Bạn nói với CHÍCH TIỆN UYÊN ƯƠNG BẮT TIỆN TIÊN: tên vừa rồi rõ là đồ lừa đảo, nick phụ của nó còn bị lão Thánh giết đến nỗi không dám onl

[Bạn tốt] CHÍCH TIỆN UYÊN ƯƠNG BẮT TIỆN TIÊN nói với bạn: anh biết

[Bạn tốt] Bạn nói với CHÍCH TIỆN UYÊN ƯƠNG BẮT TIỆN TIÊN: Con Vịt?

[Bạn tốt] CHÍCH TIỆN UYÊN ƯƠNG BẮT TIỆN TIÊN nói với bạn: Ủ?

[Bạn tốt] Bạn nói với CHÍCH TIỆN UYÊN ƯƠNG BẮT TIỆN TIÊN: có ai nói với anh rằng anh rất ngu chưa?

[Bạn tốt] CHÍCH TIỆN UYÊN ƯƠNG BẮT TIỆN TIÊN nói với bạn: Đây!

Hai người một đội cùng nhau đánh quái.

[Bạn tốt] Bạn nói với CHÍCH TIỆN UYÊN ƯƠNG BẮT TIỆN TIÊN: Con Vịt, một sữa dê. (sữa dê: thực vật hồi lam cấp 70)

Hệ thống: CHÍCH TIỆN UYÊN ƯƠNG BẮT TIỆN TIÊN đề nghị giao dịch với bạn. Đồng ý/Từ chối?

Anh ta giao dịch một đồng sữa dê.

Mãi về sau, Sát Thủ Châu Tử cũng lên cấp 78, nhiệm vụ Phi Hành cấp 75 cũng ra. Lão tử chộc Con Vịt để hấn chịu lên cấp 75 còn cùng đi kiểm đạo cụ được sau khi hoàn thành nhiệm vụ Linh Thú Phi Hành. Anh ta cứ áp úng không chịu lên cấp 75.

Lão tử buồn bực mất mấy ngày mới được lão Thánh cho biết:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: chắc kinh nghiệm của cậu ta chưa đủ đâu. Mấy ngày trước còn bảo nuôi Sát Thủ Hạt Châu còn gì. Chắc là đổi kinh nghiệm lấy đan nuôi châu đấy. Tụ năng đan trong quốc khố của thế lực đều bị cậu ta mua hết rồi.

Khi đó Con Vịt ở cách tôi không xa, trên bờ cát vàng của Đông Hải Chi Tân, còn Lưu Ly Tiên đang đứng trông cây. Tôi không trả lời tin này, tự nhiên cũng cảm thấy hết cách với người này. Ở Thiên hạ, ai chơi lâu một chút đều biết nguyên tắc chưa max cấp thì không bao giờ đổi kinh nghiệm để chặn ngựa, nuôi châu,... – đây đều là vật phẩm tiêu hao, chỉ nuôi khi nhàn hạ lúc max lv. Hơn nữa hạt châu bốn sao, mỗi lần biến hóa cũng rất tốn kém, người chơi bình dân như lão tử không thể dùng nổi.

Con Vịt à, anh cứ tiếp tục ngu muội như thế thì sớm muộn gì cũng bị người ta vặt cho không còn một cọng lông mất thôi.

Buổi tối, có một nữ thầy thuốc cấp 65 nói nàng chưa bao giờ được đánh Mộc Thần! Lão Thánh rút kinh nghiệm xương máu, quyết định buổi tối rủ mọi người cùng nhau đánh Mộc Thần.

Kết quả liên minh Mạn Đà La lại đến trước, đang tập hợp ở đó.

Cướp, đương nhiên không cướp được... Chúng tôi không có nhiều người như họ, mà trong trò chơi này, ai nhiều người hơn sẽ quyết định ai cướp được.

Nhưng mà cứ thế rút về thì lão Thánh cũng khó chịu.

Mọi người đợi ở Thâm Xứ Đẳng trong Bát Quái Điền một lúc thì thấy người trong liên minh Mạn Đà La càng lúc càng nhiều, trong khi họ đang đánh thì có một dòng chữ vàng nhỏ trên thiên hạ:

[Thiên hạ] Ôn Như Ngọc: [đỉnh đầu chấm than] lão Đại, Con Vịt, Tiên ca, nhanh đến U Châu Âm Nguyệt Quật, ở đây có nhiệm vụ phái ẩn. Nhanh nhanh.

Tin tức này vừa xuất hiện, mấy người ở bên Mạn Đà La trước mặt chúng tôi và khu Kênh bắt đầu nửa tin nửa ngờ.

[Gần] Lương Phong Tập Tập: lão Đại, chúng ta qua xem một chút.

Vù một cái, mấy người đi mất.

Mạn Đà La bực bội.

Chưa hết.

[Thiên hạ] Lương Phong Tập Tập: [kinh hãi] đêch, lão Đại, mau qua đây đi, xem gì này!!! Đúng là phái ẩn!!!

Lão tử dấu hủi đầy đầu. Tổ khai phá game chắc đầu bị kẹp cửa, lão tử cũng không tin bọn họ ra một phái ẩn. Hơn nữa, theo phong cách WY, nếu ra phái ẩn thì hẳn là phải hét lên cho mọi người biết lâu rồi chứ nhỉ?

Lão Thánh án binh bất động, mọi người bàn tán ầm ĩ.

Một lúc sau, mấy người ở Bát Quái Điền lại biến mất. Người của Mạn Đà La bắt đầu nhón nháo, truyền hết đi U Châu. Bát Quái Điền đông kín bỗng chỉ còn mấy người của Mông Hồng Thiên Hạ. Lão Thánh ra lệnh:

[Thiên hạ] Thánh Kỵ Sĩ: Hôm nay có chuyện gì hay Mông Hồng Thiên Hạ cũng không tham gia, chỉ ở Bát Quái Điền đánh Mộc Thần!!!

Vì thế Mông Hồng Thiên Hạ bắt đầu đánh Mộc Thần.

Bên Ôn Như Ngọc vẫn ầm ĩ, lão tử cũng vẫn còn tò mò nên vừa đánh Mộc Thần vừa hỏi Con Vịt:

[Bạn tốt] Bạn nói với CHÍCH TIỆN UYÊN ƯƠNG BẮT TIỆN TIÊN: Con Vịt, anh nói xem mấy người Ôn Như Ngọc phát hiện ra cái gì?

[Bạn tốt] CHÍCH TIỆN UYÊN ƯƠNG BẮT TIỆN TIÊN nói với bạn: tối cho em biết

Sau đó Mạn Đà La hằm hằm quay lại, chỉ thiếu chút nữa tức vỡ mật.

Ai biết chuyện cũng hỏi xem thế nào, vì thế:

[Thiên hạ] Án Kiện Thương Nhân (1): [trừng mắt] anh đây không chen vào được. Cuối cùng là thế nào? Phái ẩn?

Nhiều người cũng nói gót hỏi theo, Mạn Đà La chỉ gửi lại một icon chùy rồi không nói gì.

Ầm ĩ hơn nửa tiếng, những người tham gia đều ngậm mồm không nói gì, quay đầu đi thẳng.

Sau đó có một dòng tin Khu giải đáp thắc mắc của tôi:

[Khu vực] Miểu Địch Tam Thiên: đệt, éo ai nói nữa đi. Một tên dùng Mãnh Thú Huyền Linh Đan biến thành Tam Nguyên Thú, mấy tên khác lại tưởng phái ẩn!!!

Hình như lão tử thấy bầu trời xanh ngắt trên cao, một đàn quạ đen bay qua ầm ầm.

Đánh xong Mộc Thần, mọi người cùng nhặt đồ.

Con Vịt thay mặt lão Thánh nói xin lỗi với Mạn Đà La, còn lão Thánh thì vừa nhặt đồ bỏ vào quốc khố thế lực, vừa trêu chọc các MM trong thế lực, lại vừa ra vẻ thành khẩn gửi tin lên thiên hạ:

[Thiên hạ] Thánh Kỵ Sĩ: ngại quá ngại quá, mấy đứa người mới không biết gì, để mọi người chê cười rồi. Đáng cười đáng cười...

Được rồi, Mạn Đà La, sau đó đây không giết vợ ông nữa. Trước mặt đám người kia ông cũng không giấu được mặt mũi vào đầu nữa rồi.

1. Tên bạn này rất đáng yêu. Án Kiện Thương Nhân nghĩa là Án Phím Đả Thương Người =)

37. Chương 37: Để Anh Ta Đi Phụ Bản?!

Giữa lúc lão tử thực hiện hoạt động giải trí “chơi cùng Tử Điệp MM” một cách không hết lòng, Tử Điệp MM bắt đầu trà trộn vào Mộng Hồng Thiên Hạ – cô nàng và Con Vịt có quan hệ không tồi.

Còn thời gian rảnh của lão tử dành hết cho Hoa Trư: trước mắt con bé đang nỗ lực tập PK, bé heo hoàn toàn coi lão là một nhân vật toàn năng như Con Vịt.

Đông Hải Chi Tân, lão tử vừa trồng cây vừa dạy con bé ấn Alt + kỹ năng tự hồi máu, ấn Tab ngắt tập trung mục tiêu, ấn Shift + F1 đến F4 cắt tập trung đồng đội dần.

Con bé hăng hái tập từng chiêu một trên bờ cát, còn kênh tin tức của thể lực không lúc nào yên tĩnh.

[Thể lực] Lam Điền Noãn Ngọc: anh Uyên Ương, đợi chút, ngựa em mới 35, chạy không nhanh. 5555 (huhuhu)

[Thượng thư Thể lực] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: acc 68 mà ngựa có 35?

[Thể lực] Lam Điền Noãn Ngọc: 555 người ta không có lương thực cho ngựa

[Thượng thư Thể lực] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: tối này làm vài hộp kiểem đi (hộp kiểem: lương thực cực phẩm dành cho ngựa.”

[Thể lực] Lam Điền Noãn Ngọc: [xoay quanh] thật à? Anh UU, anh tốt quá!

Lão tử hừ lạnh: tốt? Ngốc thì có!

[Thể lực] LĐNN: anh UU, có phải anh quen bang chủ phu nhân lâu rồi không?

[Thượng thư Thể lực] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: ừ, đó là đệ tử của mình.

[Thể lực] LĐNN: [nước miếng] thảo nào con bé cứ nhắc đến anh.

[Tt Thể lực] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: hờ hờ

[Thể lực] LĐNN: anh UU, Kiểem Vực xong anh đưa em đi xem Khê Mộc Chi Chung được không?

[Tt Thể lực] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: được

Lão tử bắt đầu khó chịu.

[Tt Thể lực] Lưu Ly Tiên: khụ

[Tt Thể lực] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: ôi đúng rồi, tối nay mình còn phải đi chiến trường với Long nhân.

[Thể lực] LĐNN: [mồ hôi lạnh]

[Tt Thể lực] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: Long nhân? Hai người sao rồi?

Lão tử không trả lời.

[Tt Thể lực] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: Lắm Tắm? Vẫn đang luyện PK à?

[Thể lực] Lắm Tắm Hoa Trư: dạ? Anh UU, Tiên ca dạy em cách đánh quái.

[Tt Thể lực] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: xong em bảo anh nhé

[Thể lực] Lắm Tắm Hoa Trư: [gật đầu] vâng.

Sau đó không lâu thì lão Thánh qua đây, thu nhận Hoa Trư, dạy con bé PK. Hoa Trư cầu còn không được, đồng ý ứng chiến.

Vì thế lão Thánh có ba tiếng ở Đông Hải Chi Tân khi dễ giết bé heo.

Lão tử rút lui đi chiến trường với Con Vịt. Có lẽ là do đã quen tay, gần đây lão tử thấy anh ta cũng cứng rắn trên chiến trường hơn rất nhiều.

Sau đó lão tử xem trang bị của anh ta mới phát hiện ra full set Lam Thấm (bộ trang phục cấp 70 của thầy thuốc) của anh ta đã tấy hết, chuyển sang luyện hóa Hồn Mẫn, liên tục ra chiêu Âm Vô Tượng thì không thể thoát được. Lão tử cực kỳ ngạc nhiên...

[Bạn tốt] Bạn nói với Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên: Con Vịt, anh tấy sang thầy thuốc Hồn Mẫn từ khi nào đấy?

(Hồn Mẫn: điểm thuộc tính của nhân vật chủ yếu được cộng vào skill công kích Hồn Tâm Nhất Kích, mà bình thường thầy thuốc cộng điểm vào Toàn Niệm để thêm máu.)

[Bạn tốt] Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên nói với bạn: sắp max rồi thì chẳng có gì làm, tấy làm Hồn Tật còn đi chiến trường PK giết người.

Hai câu trước tôi không biết có thật không, nhưng câu sau thì tôi tin là thật. Thầy thuốc Hồn Tật bình thường đều đi Lưu Quang, có điều với người chưa bao giờ bật đỏ như anh ta mà nói thì tấy sang thuộc tính này là ý gì?

Hay là vì để hành trình đi chiến trường, Lưu Quang của Lưu Ly Tiên không còn cô độc nữa?

Khi đó vẫn đang ở truyền tống thạch của Lưu Quang, anh ta vẫn mặc bộ thời trang Quyết Tuyệt, tóc bạc áo trắng, ánh đỏ càng làm nổi bật vẻ khiêm tốn nho nhã mà ấm áp.

Ngay khoảnh khắc ấy, lão tử muốn nắm lấy trái tim của anh ta.

[Tt Thế lực] LLT: Con Vịt, anh có đàn bà không?

[Tt Thế lực] Tây Môn Xuy Cầu: [mồ hôi lạnh] Tiên ca

[Nguyên lão Thế lực] Chân Phạm: [trừng mắt]

[Thế lực] Nhất Dạ Phong Lưu Đạn Đạn Đông: [trừng mắt] Tiên ca, chị định thổ lộ với Con Vịt à?!

[Thế lực] Nhất Dạ Phong Lưu Bách Hoa Tàn: [nhường mảy] phần đi!!! [nước miếng] tao muốn chứng kiến thời khắc lịch sử này!

[Thế lực] Nhĩ Đại Gia: biến hết, xem đại gia người đây!

[Nguyên lão Thế lực] Tây Môn Xuy Cầu: ...

[Tt Thế lực] Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên: không có...

Kênh thế lực hoàn toàn yên ắng.

[Tt Thế lực] Lưu Ly Tiên: từ giờ về sau theo lão tử đi.

Tiếp tục yên ắng.

[Tt Thế lực] Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên: được.

Lần này kênh thế lực loạn lên.

[Nguyên lão Thế lực] Tây Môn Xuy Cầu: [học máu]

[Thế lực] Nhất Dạ Phong Lưu Đạn Đạn Đông: [học máu]

[Thế lực] Nhất Dạ Phong Lưu Bách Hoa Tàn: [học máu]

[Thế lực] Ôn Như Ngọc: [học máu]

[Thế lực] Nhĩ Đại Gia: [học máu]

Bố khỉ! Lão tử đang thổ lộ đấy, mấy người có thôi đi không!!!

Vì thế Lưu Ly Tiên và Con Vịt ở bên nhau hàng ngày, giết người Lưu Quang Mộng Cảnh cũng có, đi chiến trường ở rừng trúc tuyết Giang nam cũng thế, cứ lão tử đi trước thì có Con Vịt đi sau.

Đương nhiên không phải lúc nào cũng làm nhiệm vụ. Không thể lúc nào cũng đi chiến trường, hơn nữa anh ta tẩy Hồn Mẫn xong thì không còn là thầy thuốc chuyên nghiệp nữa, vì thế lại cũng ít đi phụ bản hơn. Phần lớn thời gian rảnh rỗi bọn tôi đi dạo đất hoang.

Con Vịt vẫn cái tính tùy người đấy, bình thường tôi muốn đi đâu, làm gì anh ta cũng không tỏ thái độ. Vì thế bọn tôi thường bỏ thời gian tìm bậc thang lên xuống, đi qua hồ nước trên núi, tìm những nơi cảnh đẹp nhất.

Vì vậy bọn tôi cũng hay ra bãi biển xem ráng chiều, cưỡi ngựa lang thang, xem biển hoa đào ở Giang Nam, thỉnh thoảng lại dừng chân ở Yên Khâu ngắm nhìn gió thổi mây bay.

Vũ đạo của nhân vật trong game Thiên hạ cũng là một điểm buồn cười, đặc biệt là vũ đạo của thầy thuốc nam – động tác không khác gì ve vẩy tay bông, vì thế khi không có gì làm tôi cũng thường bảo anh ta khiêu vũ tôi xem. Anh ta có chống đối nhưng rồi cũng thuận theo ý tôi.

Buổi tối, tôi đi nấu cơm, để Lưu Ly Tiên treo máy trên bờ cát ở Đông Hải Chi Tân, mà treo máy đương nhiên phải trồng cây nữa, vì thế tôi cho acc ngồi xuống bên cây rặng tiền.

Khi quay lại, nhìn màn hình mà lão tử cười sằng sặc. Con Vịt ngồi cạnh Lưu Ly Tiên, hơn nữa còn ngồi rất chuẩn mực, người không biết còn nghĩ Lưu Ly Tiên đang ngồi dựa vào người Con Vịt.

Vì thế, trên bờ cát vàng, chỉ thấy Lưu Ly Tiên nũng nịu dựa đầu vào ngực thầy thuốc nam, hai tay anh ta thì ôm đạo sĩ nữ vào lòng. Hai người dựa sát vào nhau bên cây rặng tiền, gió biển thổi qua, sóng biển trập trùng, hình ảnh ân ái ngọt ngào.

Tôi không muốn nhúc nhích, cứ ngồi như thế nhiều giờ, anh ta cũng không nhúc nhích. Tôi thử nhắn tin:

[Bạn tốt] Bạn nói với Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên: Con Vịt?

Không ngờ anh ta trả lời ngay:

[Bạn tốt] Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên nói với bạn: ừ?

Lão tử toát mồ hôi, hóa ra anh vẫn ở đây.

[Bạn tốt] Bạn nói với Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên: nhìn 2 acc này tình cảm ghê

[Bạn tốt] Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên nói với bạn: chúng ta vốn vẫn tình cảm mà

Tôi không hiểu vì sao lòng vòng một hồi lại quay về anh ta. Tôi vốn không tin vào tình cảm trên mạng, số tài khoản này số tài khoản nợ thực ra cũng chỉ là tổ hợp số liệu, nhưng đôi khi thế giới ảo này lại trở thành một phần ký ức và kinh nghiệm, khiến bạn không thể không cảm thấy chân thực.

[Bạn tốt] Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên nói với bạn: Long nhân, anh tặng em bộ thời trang nhé?

[Bạn tốt] Bạn nói với Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên: vì sao?

[Bạn tốt] Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên nói với bạn: bộ đồ tân thủ này của em nhìn có vẻ hơi lạnh lùng. [mồ hôi lạnh] nhiều khi anh cứ nghĩ em mới là acc nam, anh là acc nữ.

[Bạn tốt] Bạn nói với Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên: ...

Tôi ghé qua Thương thành của game, thử mấy bộ thời trang, cuối cùng chọn Bạch Lộ. Áo choàng màu xám trắng, cổ kính và thanh lịch; vừa khoác lên người, Lưu Ly Tiên đáng khinh xa cách lạnh lùng nháy mắt biến thành tiểu thư khuê các.

[Bạn tốt] Bạn nói với Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên: Thế nào?

[Bạn tốt] Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên nói với bạn: được đấy.

Lão tử cực kỳ hài lòng.

Kết quả vừa mặc ra ngoài mọi người đã nổi giận!!!

[Thế lực] Nhất Dạ Phong Lưu Bách Hoa Tàn: [nước miếng] trời... Tiên ca, chị mặc đồ này em không nhận ra!!!

[Thế lực] Nhất Dạ Phong Lưu Đạn Đạn Đông: Tiên ca, mặc đồ mới thì chị không đáng khinh chắc?!

[Thế lực] Nhĩ Đại Gia: [khóc to] Con Vịt chết tiệt, sao ông lại không tôn trọng thần tượng của tôi...

[Nguyên lão Thế lực] Tây Môn Xuy Cầu: [khóc to] Tiên ca, lần tới định giết chị sao em ra tay nổi oaoa

Lão tử cố không nhìn đám mỗ nhon này, đợi Vịt Chết ở cửa Ngọc Hồ Cung để cùng đi phụ bản. Miếu Dịch Tam Thiên đã loanh quanh gần lão tử này giờ nhưng lão tử không sợ. Chỉ là một cộng lông chim, đánh gần với đạo sĩ thì anh ta gặp bất lợi, thế nên lão tử kệ anh ta.

Kết quả, sau một hồi lâu, có một tin nhắn gửi qua:

[Người lạ] Miếu Dịch Tam Thiên nói với bạn: đừng mặc bộ này, mặc bộ đồ của phái đẹp hơn, thật đấy.

—

Lão tử bực rồi nhé.

[Người lạ] Bạn nói với Miếu Dịch Tam Thiên: sao, lại ngứa da à? Hay anh đây gãi hộ nhé?

[Người lạ] Miếu Dịch Tam Thiên nói với bạn

38. Chương 38: Con Vịt, Em Đến Chỗ Anh Nhé?

Buổi tối, Con Vịt không onl.

Rõ là lạ. Trước kia lão tử cảm thấy người này hình như lúc nào cũng onl, thế mà giờ lại nhận ra anh ấy không phải luôn ở đó. Cảm giác này rất giống với việc tự nhiên chờ xe buýt thì lúc nào cũng có, đến lúc thực sự cần thì chờ mãi không thấy, vô cùng sốt ruột, thậm chí có phải chuyển xe này đã chết mấy nửa đường rồi không.

Chẳng có việc gì, tôi làm nhiệm vụ Chu Thường với Chùa.

[Bạn tốt] Bạn nói với Chùa: em yêu ơi, hôm nay em đánh quái đi

[Bạn tốt] Chùa nói với bạn: sao thế?

[Bạn tốt] Bạn nói với Chùa: hôm nay cái đó đến, tui đau bụng

[Bạn tốt] Chùa nói với bạn: ...

Sau đó cô nàng tập trung đánh quái. Có lẽ do căn bệnh trước kia nên tôi có kinh là đau bụng kinh khủng, đôi khi có những lúc không thể đứng thẳng nổi. Nhưng tôi cũng không có thói quen nằm vì luôn muốn làm việc gì đó.

[Bạn tốt] Chùa nói với bạn: mọi người nói chị 30 tuổi rồi

Lão tử ôm bụng, vẫn đau nhưng cũng cố cười:

[Bạn tốt] Bạn nói với Chùa: thì sao? Ngại già à? Tui cũng không tin em mới có tí tuổi đâu

[Bạn tốt] Chùa nói với bạn: ...

[Bạn tốt] Chùa nói với bạn: ý em chỉ là nếu chị thật lòng thích anh thầy thuốc kia thì nhanh đuổi theo người ta đi. Chị tưởng là đợi đến khi chị 40 tuổi vẫn có người theo đuổi à?

Nửa sau đúng là vô nghĩa, Tô Như Thị tôi là ai? Là một Lolita vĩnh cửu, đừng nói 40 tuổi, 400 tuổi vẫn có người theo đuổi!!! (quần chúng:...)

Hừ, đúng thế, chính là như vậy.

Ờm, nhưng kể ra câu trước cũng có vẻ có lý. Tô Như Thị, bông hoa như thế sao không hái chứ!

Lão tử phóng tầm mắt ra xa, nhìn qua đỉnh núi rừng già, dường như nhìn thấy một đồng lửa lớn đang hùng hực rực cháy, ở giữa có một xiên nước, bên cạnh có một con vịt và một đồng lông.

Con Vịt à, sớm hay muộn rồi cũng phải chín, ăn vào mồm ai thì cũng là ăn.

Vì thế, hôm nay, dì cả mẹ vừa đi, lão tử thấy khỏe người là lập tức nhắn tin cho Con Vịt:

[Bạn tốt] Bạn nói với ctuubtt: Con Vịt, gần đây anh có bận gì không?

[Bạn tốt] ctuubtt nói với bạn: Nếu em có chuyện gì thì anh sẽ sắp xếp thời gian.

Tôi khom người trước màn hình, dùng hai ngón tay gõ phím:

[Bạn tốt] Bạn nói với ctuubtt: Con Vịt, em tới chỗ anh nhé?

Một lúc sau, anh ấy gửi lại cho tôi một địa chỉ rất rất chi tiết, hướng dẫn cả cách ngồi xe, sau đó một lúc lại gửi thêm:

[Bạn tốt] ctuubtt nói với bạn: định khi nào xuất phát, anh đợi điện thoại em?

Tôi xem địa chỉ anh đưa, tra đường đi cụ thể, nghĩ chắc cũng không cần rắc rối thế. Tự tôi lái xe chắc cũng mất khoảng một ngày một đêm.

Thế thì cứ để anh ấy đợi điện thoại đi.

Cuối cùng chẳng hiểu vì sao Hoa Trư lại biết chuyện, cứ quần lầy tôi đòi tôi qua chỗ con bé. Con bé còn nói mình học Du lịch, đến lúc đó sẽ đưa lão tử đi tham quan có hướng dẫn du lịch miễn phí.

Con bé và Con Vịt cùng ở thành phố Lân, cách nhau không xa, nhưng cũng khoảng hai tiếng lái xe. Lão tử vừa nhìn là quyết định không lái xe, nếu không còn phải đi thăm thú du lịch có hướng dẫn nữa, lão tử chắc chết mệt mất.

Chuyện đi: không khó. Chuyện khó: giải thích với mấy người ở công ty.

Tôi hơi hối hận vì mấy lời cự tuyệt trước kia của mình. Bây giờ thì nói thế nào? Nói là anh chàng 1m42 kia tự nhiên cao lên trong một đêm? Hay nói rằng anh ta có người anh họ cao 1m80?

Được rồi, tôi biết chuyện này không đáng tin đến mức nào.

Tôi thì muốn lén lút đi nhưng lại không thể không báo cho bọn họ. Sau một thời gian dài đấu tranh tư tưởng:

“Alo, chú Dương à? À hà hà, có chuyện thế này, cháu muốn đi thành phố L một chuyến, giải quyết chuyện chung thân đại sự của cháu. Không không không, tuyệt đối không phải anh Chu Nho kia. Yên tâm yên tâm, lần này nhất định đưa về. Hoàn toàn sạch sẽ, gọn gàng, như chuyện lần trước á? Không không, không có đâu, nếu có nữa cháu chắc chắn sẽ tự kiếm ba thước lụa trắng treo xà nhà tạ tội!”

Cứ thế, sau khi tuyên bố, lão tử cũng lên máy bay đi thành phố L được.

Con Vịt, vật lông làm sạch chờ em đi!

Kết quả, hôm sau, hơn 10h30, lão tử đợi 30 phút ở sân bay thì thấy một chiếc xe thể thao trắng cách đó không xa; một cô gái trẻ bước xuống, tóc buộc đuôi ngựa cao, mặc bộ đồ đồng phục thủy thủ kiểu Nhật Bản, đôi giày xám pha trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ vì lạnh nhưng vẫn có vẻ rất phần phàn hào hứng.

Khi lão tử còn cách cô gái khoảng mười thước, con bé bắt đầu gọi điện cho lão tử. Lão tử bước đến vỗ vai con bé, con bé nhảy dựng lên nhìn lão tử từ trên xuống dưới, sau đó hào hứng ôm eo lão tử: “Tiên ca ca!”

Đúng là tính con bé. Lão tử gỡ tay con bé ra, con bé ra mở cửa xe: “Tiên ca ca, hôm nay bọn em thuê xe này để đưa chị đi thăm thú thành phố L.”

Lão tử sợ ngây người: “Thuê xe?”

Con bé cười nói, khoa tay múa chân: “Chị đừng để ý chuyện nó là taxi. Bây giờ giao thông ở thành phố L là thế, ai ra đường cũng đi taxi thôi.”

Taxi?

Lão tử đồ mò hôi rào rào: “Audi A5 hơn 70 vạn làm taxi, người thành phố L thật có tiền đấy!!!”

Kết quả vừa nói xong, người lái xe úp người lên tay lái cười sặc sụa.

=_=!!!

Cuối cùng thì dù lão tử đã liên tục nói không sao nhưng Hoa Trư giở trò hai tay ôm mặt, thề sống thề chết đòi đưa tôi đi thăm quan thành phố L. Đây là nhiệm vụ thí nghiệm hướng dẫn du lịch. Hoa Trư túm áo túm cổ lão tử, trợn mắt bắt lão tử thề sống chết, nói điều sẽ bị sinh non *ặc*

Hoa Trư học đại học ở thành phố L, ở trong trường. Lão tử ở khách sạn cạnh trường, đến nơi thì gọi cho Con Vịt. Giọng anh vẫn hiền hòa dịu dàng, sau khi biết tôi ở chỗ Hoa Trư thì chỉ nói ngắn gọn rằng mình sẽ qua thành phố L ngay, rồi cúp điện thoại.

Khi nghe kể về chuyện sau khi nước Thục xưng đế, lão tử đã nghĩ đó là chuyện đáng tiếc nhất trong lịch sử, có điều bây giờ quan điểm của lão tử đã thay đổi: chuyện đáng tiếc nhất lịch sử phải là để Hoa Trư tài năng này học ngành Du lịch! Con bé tuyên bố muốn đưa tôi đi xem những mặt hàng tiện nghi đặc biệt nhất trong thị trường bán buôn rộng lớn, nhưng rồi phát hiện ra thật ra con bé hoàn toàn không tìm được đường đi, đáng sợ nữa là con bé không biết làm thế nào để quay về khách sạn...

|||

Đi ra đi vào một hồi, có mấy con đường mà bọn tôi đi lại không biết bao nhiêu lần thì nhận được điện thoại của lão Thánh lúc chúng tôi đã lang thang được tầm bốn mươi phút, hỏi chúng tôi ở đâu, xung quanh nhìn thế nào.

Mười phút sau, lão Thánh xuất hiện. Hình như anh ta không nhận ra Hoa Trư, chỉ ngồi trong xe vẫy tay. Anh ta trông rất hiện đại, đi xe chất lượng thường nhưng được bảo dưỡng rất tốt. Người ta nói xe là vợ cả của đàn ông quả không sai.

Hoa Trư ngồi sau. Con Vịt mở cửa ghế phụ cho tôi, gượng cười: “Con Vịt bảo em mà gặp con bé thì biết tay, con bé là thánh mù hướng dẫn du lịch, việc quản lý dân cư Trung Quốc sau này phụ thuộc hết vào nó.”

Lão tử cười. Hoa Trư không hiểu, ló đầu ra hỏi: “Ý là sao ạ?”

Lão Thánh cười haha: “ Về sau em cứ đưa một trăm người đi lạc, hôm sau lại dẫn một trăm người đi lạc, cứ như thế thì 15 triệu dân Trung Quốc cũng không trụ được bao lâu.”

Điều thuốc trên tay anh ra rung rung theo nhịp cười, Hoa Trư thiếu chút nữa rút giày đập anh ta.

Về sau lão tử mới biết lão Thánh, Con Vịt và Chân Phạm cùng tốt nghiệp đại học G, lão Thánh trước Con Vịt và Chân Phạm hai khóa, là bạn vô cùng thân thiết.

Lúc ấy, lòng tôi cảm thấy nghi hoặc: đại học G chuyên ra lò đàn ông độc thân lớn tuổi à?

39. Chương 39: Lão Tử Ngủ Với Anh Ta Đã!!!

16h hơn đi ăn cơm. Hoa Trư bảo sẽ đưa tôi đi đến một hàng ăn vặt nổi tiếng để nếm thử món cá nướng của thành phố L, nhưng rút kinh nghiệm xương máu, lão Thánh vẫn quyết định đưa bọn tôi đi ăn lẩu.

Lúc mở cửa xe, lão tử trịnh trọng hỏi anh ta một câu: “Lão Thánh, lần này chắc không phải ăn buffet 50 đồng một người chứ?”

Anh ta nghiêng đầu, hung hăng giơ ngón giữa vào mặt lão tử.

Đại ca này, thế mà không quên ra hiệu!

Vì giờ đó sớm hơn thời gian ăn cơm bình thường nhiều nên quán khá vắng. Bọn tôi nhanh chóng vào một căn phòng, nhân viên thu dọn gọn gàng rồi chờ bọn tôi gọi món. Lão Thánh hỏi: “Hay gọi 15 cân?”

Lão tử choáng: “Gọi lắm thế làm gì?”

Anh ta đốt thuốc, trịnh trọng nói: “Để em ăn cho no!”

Lão tử lật bàn!

Hoa Trư ngồi bên cạnh, cầm tờ tạp chí thành phố L giới thiệu phong cảnh thành phố ở trong phòng lên xem. Lão Thánh ra ngoài hút thuốc, sau đó lại quay vào: “Hoa Trư, đi chọn cá với anh.”

Hoa Trư bất mãn: “Anh biết chọn mà!”

Anh ta túm lấy Hoa Trư đang dính vào lão tử: “Bảo đi thì đi đi, nói nhiều.”

Dù Trư ra sức giãy dụa thì châu chấu sao có thể đá xe, con bé cứ thế bị lôi đi.

Khụ, thế là trong phòng chỉ còn tôi và Con Vịt.

GM làm chứng, tôi và anh ta đều không phải người nói nhiều. Lão Thánh, anh có ý tốt là không để người thừa lại, có điều anh để lại hai người miệng kín như bưng cũng không ổn đâu.

Lão tử cảm thấy ngại ngại, Con Vịt nâng ấm trà rót trà vào chén cho tôi, hỏi một câu: “Có mệt không?”

Lão tử vội đáp: “À? Khỏe lắm.”

Sau đó tiếp tục im lặng.

Con bà nó, lần nào mà gặp người ta cũng nói chuyện ngon lành lắm cơ mà, sao cứ đụng đến tình cảm nam nữ là tịt mịt thế này!!!

Bầu không khí im lặng này kéo dài cho đến khi lão tử sắp sửa cào tường thì lão Thánh và Hoa Trư quay lại. Trư cầm theo hai cốc nước ngô, còn lão Thánh mang mấy chai rượu và nhanh chóng ngăn giữa lão tử và Trư, sau đó cầm một miếng rồi nhỏ ra, mở chai rượu.

Lão tử thầm ca ngợi kỳ quan: lão Thánh à, anh cứ như vậy thì mấy công ty sản xuất mở rượu có mà đóng cửa hết!

Anh ta rót rượu cho bọn tôi. Lão tử cầm lên nhấp thử một ngụm – là rượu ngon, vào miệng thì ngọt ngào mát lạnh, giữ lại mùi lâu, nhưng nhìn số độ thì lão tử nghĩ rượu này cũng có thể so được với rượu gạo Ngũ Lương 68 độ.

Lão Thánh phóng khoáng gơ chén: “Nào nào nào, mọi người uống một chút. Nhân yêu, lần trước không uống rượu, lần này phải uống bù!”

Lão tử đương nhiên không tin anh ta lại tử tế như thế, nghi ngờ nhấp một ngụm – lão Thánh, chẳng nhẽ anh muốn làm lão tử quá chén à!

Chén của Con Vịt không nhiều lắm, vẫn thấy đáy, cho nên anh ta cũng thoải mái ngửa đầu cạn chén.

“Ôi, nhân yêu, em mím cái môi xinh kia là ý gì? Uống uống nào, uống trước hai chén.” – lão Thánh cứ đưa chén lại đây, đây là chén hai lượng, tôi miễn cưỡng chạm cốc với anh ta. Nồi nước trên bàn bắt đầu sôi, nhân viên bắt đầu bỏ đồ ăn vào.

Lão tử tiện thể nghiêng người nhìn bình rượu, nhìn rồi học máu: rượu Bá Vương Hồ Bắc 70 độ!!!

Lão Thánh, quên đi, thà đây uống còn luôn cho rồi...

Lão Thánh cũng cực kỳ nhiệt tình, nhưng uống đến chén thứ ba thì có vẻ cũng hết đỡ nổi, gấp đồ ăn cho Hoa Trư mà cũng suýt rơi ra bàn.

Lão tử thở dài: lão Thánh à, anh không biết làm Con Vịt say dễ hơn làm lão tử say nhiều à...

Con Vịt cũng kệ anh ta, mỉm cười gấp đồ ăn cho bọn tôi, sau đó bát tôi một đồng, bát Hoa Trư một đồng... lão tử nhìn nụ cười nhẹ nhàng kia mà lòng bắt đầu dậy sóng.

Tục ngữ nói rượu vào lời ra, lão tử lấy chén của anh ta, rót nửa chén, cố gắng dùng giọng thân thiết hết mức có thể: “Con Vịt, chúng ta uống đi?”

Anh cầm chén, gật đầu: “Được.”

Con Vịt uống rượu không ầm ĩ như lão Thánh. Anh thích lẳng lẳng uống từng chút một, vẫn để ý gấp đồ ăn cho tôi và Hoa Trư. Tôi quay đầu là thấy lão Thánh đòi chạm cốc, anh xua tay – thôi bỏ đi, lão tử hiểu rồi.

Lần uống rượu này cho tôi biết ít ra có một việc là thật: Con Vịt không giỏi uống rượu. Anh uống một chút mặt đã đỏ ửng.

Tôi cũng không muốn làm quá, hơn nữa số độ rượu này cũng cao, lão tử sợ nhỡ lại trúng độc còn chết lăn quay ấy chứ.

Vì thế tổng cộng anh chỉ uống có hơn một chén.

Nhưng hơn một chén này xong là lăn ra mặt bàn.

Bởi vì ai cũng uống rượu nên tạm thời xe để lại đây, tôi đi trả tiền ăn. Vốn định trả cả tiền gửi xe qua đêm thì chủ quán bảo quen với lão Thánh nên không cần.

Lúc bọn tôi ra khỏi quán mới hơn 18h nhưng trời đã tối, còn rất lạnh, may mà cơm no rượu say, ra đường cũng thấy đỡ lạnh hơn rất nhiều.

Hoa Trư đi sát lão tử, lão Thánh gọi xe đưa con bé về trường học, sau đó anh ta bảo mình còn phải gặp bạn nên đi trước. Lão tử nhéo anh ta: “Còn Con Vịt?”

Anh ta đẩy Con Vịt vào taxi, sau đó cũng ầm lão tử vào trong xe, đọc địa chỉ cho lái xe rồi bảo lão tử: “Liệu mà làm đi, chọn khách sạn rồi, cứ lấy bữa một phòng là được.”

Con Vịt dựa vào người lão tử trên suốt đường đi. Lần này không phải giả say mà là say thật, người anh còn hơi nóng lên. Lão tử liên tục sờ trán anh, cũng được, đừng uống đến nỗi có chuyện là được rồi.

Xuống xe, lão tử đỡ anh vào thang khách sạn, chịu đựng ánh mắt khác thường của mọi người cho đến chỗ lễ tân, chuẩn bị lấy phòng, lúc đưa chứng minh thư thì chợt có ánh sáng lóe lên trong đầu lão tử.

Thật ra tuổi mọi người cũng không còn trẻ nữa. Chúng ta muốn quay lại thời yêu đương “Chàng là gió, thiếp là cát” như dưới ngòi bút của dì Quỳnh Dao nhưng cũng không thể làm được. Huống hồ xưa nay lão tử ghét nhất chuyện dây dưa lằng nhằng, cứ lằng nhằng thì chẳng biết đến bao giờ mới tiến triển được!!!

Dù sao mọi người cũng có ý đó còn gì, vậy lão tử cứ ngủ với anh ta đã!!! (tôi: ôi)

Nghĩ xong, lão tử cầm chứng minh thư, lôi Con Vịt lên tầng 2, vào phòng lão tử. (cảnh này xin hãy tự tưởng tượng: một con sói lôi một con vịt về hang ổ)

Vào phòng, lôi được anh lên giường, nhìn thấy người này toàn mùi rượu, lão tử không thể không thở than:

Nghĩ đến đúng là GM trên người, lão tử vẫn nghĩ đến món vịt nhúng nước sôi, ai ngờ lại thành vịt ngâm rượu!!!

Lau sơ người, lão tử lột từng món quần áo của Con Vịt xuống trong men rượu ngập tràn.

Đến lúc cởi quần, lòng lão tử vẫn bắn khoăn tự hỏi: GM, chắc không phải là một cây kim nhỏ đúng không? (GM: |||||)

40. Chương 40: Trên Chiến Trường, Đạo Sĩ Pk Thầy Thuốc So Kỹ Năng Tấn Công Chiếm Đóng

Nói thật là tôi chưa từng cởi quần áo của người khác, đến giờ cũng không ngờ việc cởi đồ người khác lại khó khăn đến vậy (xin lỗi nhé, khi ấy là mùa đông.)

Dù sao dùng hết sức lực thì cuối cùng lão tử cũng lột được anh ấy ra, sau đó nửa ôm nửa kéo vào bồn tắm. Tiếp đó, lão tử xắn tay áo, lấy bông tắm kỳ cọ người kia từ đầu đến chân sạch thật sạch. Khụ, được rồi, dù sao tất cả những thứ này thì không nên xem, này thì không nên sờ, lão tử đều nhìn rồi sờ hết rồi.

Sau đó, lão tử lôi anh ấy ra khỏi bồn, quần khăn tắm rồi lại kéo lên giường. Dầu tắm của khách sạn này có hương hoa nhài, tắm xong người anh thơm phức, da dẻ lại trắng trẻo hồng hào, nhìn quả là ngon mắt.

Đưa anh lên giường rồi đắp chăn xong thì lão tử cũng mệt phờ râu, quay sang chăm lo cho bản thân.

Lúc lão tử rửa mặt lên giường đã là hơn 20h.

Lão tử vứt khăn tắm, chui vào trong chăn, ờ... sờ miệng, sờ ngực, sờ cánh Con Vịt từ trên xuống dưới một lượt, uhm... dù sao đây cũng là lần đầu tiên lão tử làm việc chột dạ thế này, nghĩ lại... ờ... cũng không được chắc chắn lắm.

Vì thế, sau một hồi suy nghĩ, lão tử quyết định làm việc bịt tai trộm chuông!

Quả nhiên không thể coi thường trí tuệ cổ nhân: phòng tối đen rồi, lúc lão tử lại bò lên giường “tác nghiệp”, cảm thấy hợp lý thoải mái hơn hẳn!

Khi nằm trên người Con Vịt, hôn nhẹ môi anh, hơi thở của anh vẫn còn chút vị say, bờ môi ấm áp và mềm mại, toàn thân hơi nóng lên.

Vừa hôn vừa sờ một lúc thì lão tử phát hiện ra một vấn đề: một mình lão tử thì không làm nổi chuyện gì cả!!!

Lão tử cụt hứng, nằm một bên giường, suy nghĩ sao mình có thể miếng vịt đến mềm còn rơi như thế! Mặc kệ, mai cứ nói với anh là làm rồi, sau đó yêu cầu chịu trách nhiệm!!!

Hừ, đúng thế, cứ thế đi!!!

Lão tử nằm mà ức chế, cuối cùng nghĩ đến các loại tấn công chiếm đóng trên các diễn đàn game đều rất đông người, chỉ có loại công chiếm này là ít người thôi. Ngày nào đó, nhất định lão tử phải soạn bản hướng dẫn công chiếm để lại cho người sau, nói rằng đàn ông say thì không thể làm việc được aaaaaaaa, các anh em, lần sau nếu không cần thiết thì cứ bỏ thuốc thôi!!!

Ức chế chán chê, lão tử vừa định ngủ thì một đôi tay từ sau lưng vòng qua người.

Hử???

Quay người lại áp vào lồng ngực anh, đôi môi Con Vịt lại gần, lão tử giật mình: “Anh tỉnh khi nào đấy?”

Anh chỉ ôm lão tử vào lòng, giọng nói vẫn bình tĩnh thản nhiên: “Khi em cởi đồ anh.”

Lão tử giận: “Thế sao anh không nói!!!”

Anh cười cười cắn tai lão tử: “Không thể không biết ngược được.”

Lão tử định nổi cáu thì anh lại nhẹ nhàng nói: “Hơn nữa nhìn em cởi đồ, thật ra rất là hạnh phúc.”

Lão tử phụt nước, khi đó móng vuốt anh đã chu du trên người lão tử. Ặc... được rồi, lão tử thừa nhận rằng khi hai người không mặc gì áp vào nhau, không nên tiếp tục theo đuổi chủ đề này.

“Từ từ!” – lão tử túm tay anh, chặn lại. Nếu anh đã tỉnh thì có một số điều nên nói cho rõ ràng.

“Ừ.” – Anh cũng dừng tay lại – “Nói.”

“Con Vịt, anh thích em đúng không?” – Đây rõ là điều kiện quan trọng nhất?

“Đúng.”

OK, điều kiện quan trọng nhất đã có.

“Về sau những gì của anh cũng là của em?” (Mỗ: hai tay ôm mặt, được rồi, ý muốn hỏi là sẽ kết hôn nhỉ?)

“Chỉ cần em hỏi, chỉ cần anh có.”

“Chúng ta làm hiệp định ba điều đã.”

“Đầu tiên là em đắp chăn vào, trời lạnh lắm đừng để bị cảm.”

“Nói chuyện chính trước!”

“Con Vịt!”

“Thật ra em chỉ có một yêu cầu.”

“Ừ.”

“Về sau em ở trên.” (làm công)

“Này sao...” – anh vẫn nhẹ nhàng như cũ, tỏ ra hơi lo lắng – “làm như vậy được.”

Dứt lời, xoay người chặn lão tử.

Vì thế, trận PK độ sức 1:

Anh đang say, dù không say đến bất tỉnh nhân sự thì chắc chắn cũng không tỉnh táo như ngày thường, sức khỏe và phản ứng cũng kém đi, vì thế trận đầu, lão tử thắng. Anh kiên trì được ba phần chung thì thua trận.

Lão tử cười nhạo: “Đạch, ra nhanh thế, chưa gì đã xong rồi!”

Anh vẫn mỉm cười dọn dẹp chiến trường: “Lâu lắm không làm, không khác được.”

Anh hớn hển đứng lên khoác áo, tự rót nước uống rồi lại đưa lão tử. Lão tử rút một điều thuốc ra khỏi bao, châm hút; vừa rít được hai hơi thì Con Vịt cầm lấy.

Tôi chỉ biết lão Thánh nghiện thuốc nặng, không ngờ Con Vịt cũng hút.

Cũng may anh không nghiện lắm, khoác vai lão tử dựa vào đầu giường, hút được nửa điều thì dập.

Sau đó là lần PK thứ hai.

Lần này anh tấn công mãnh liệt, hơn nữa sức lực của anh cũng không hề giống dáng vẻ nhả nhận, còn lão tử thì dường như không theo nổi. Đương nhiên bạn cũng nên hiểu rằng từ lúc lão tử lên máy bay lúc 9h đến giờ không hề được nghỉ ngơi thật sự, hơn nữa rượu uống còn 70 độ, tác dụng chậm nhưng mạnh.

Vì thế, hiệp này, anh ở trên, KO lão tử.

Khi đó, toàn người lão tử đầy mồ hôi. Anh đứng lên lấy khăn ẩm, dịu dàng nhẹ nhàng lau cho lão tử.

Lúc xong lão tử đã cực kỳ mệt mỏi và buồn ngủ, dựa vào ngực anh. Người anh cũng đầm mồ hôi nhưng vẫn còn mùi hoa nhài thoang thoảng. Dù có vật hết lòng, anh cũng vẫn cứ là Con Vịt tao nhã.

Nhưng mà lúc lão tử chưa kịp ngủ, anh đã bắt đầu trận chiến thứ 3.

Lúc này lão tử đã phải cố lắm mới ứng chiến được. Tôi nhớ rõ tôi từng post bài về chuyện đạo sĩ tấn công thầy thuốc, nói rằng có hai phương pháp đánh với thầy thuốc: một loại là rút lam hèn hạ, khụ, nghĩa là rút mana đến X tấn nhân vong!

Còn một loại nữa: phát điên đuổi giết!

Nhưng dù là loại đấu pháp nào thì lão tử cũng không quên ghi chú: thầy thuốc là loại sống dai, hồi máu hồi mana, càng đánh càng hăng; còn đạo sĩ trên chiến trường thì là kẻ chỉ có thể phát uy trong vòng một phút đồng hồ!

Vì thế, khi lần PK thứ ba chấm dứt, Con Vịt đã hoàn toàn thắng lợi, còn khoe bên tai lão tử: “Thầy thuốc chính là phái thể lực bền nhất đất hoang nhé!”

Lão tử là người thức thời, hành tẩu đất hoang đã nhiều năm, là một tay PK già đời, có một điều luôn ghi nhớ: không thể tham lam.

Tham thì thâm, đó chính là định luật của đất hoang.

Vì thế, gặp địch phải thám thính thực lực của đối phương trước, nếu không thể đánh, cứ tránh, nếu không thể tránh, cứ hàng! Khi bạn không có lòng tham, bạn sẽ không coi trọng thắng thua, cũng không quên tự bảo vệ bản thân.

Ví dụ như Lưu Ly Tiên vs. Mạn Đà La, khụ, lại ví như Tô Như Thị vs. Con Vịt.

Vì thế, khi anh đề nghị khởi chiến, lão tử từ bỏ.

“Con Vịt, em mệt lắm. Hôm nay đừng ở đây đi.” – lão tử dụi đầu trong lòng anh, tỏ ra yếu ớt một chút. Vì thế anh lấy khăn lau người cho lão tử, sau đó đứng dậy tắm rửa.

Nghe tiếng nước mơ hồ, lão tử chìm vào giấc ngủ. Khi anh lên giường cũng rất nhẹ nhàng nhưng lão tử là người thính ngủ nên tỉnh ngay.

Tỉnh lại cũng không muốn nói gì, giả vờ ngủ xem tình hình thế nào.

Anh nhẹ nhàng kéo tay lão tử, nằm im lúc lâu, sau đó tự nhiên cúi xuống hôn nhẹ lên chóp mũi tôi.

Trong thế giới của người trưởng thành, tình yêu và tình dục đều là fast food, chỉ có hôn thể này mới khắc ghi trong lòng Tô Như Thị.

Lão tử cứ ngủ thảnh thơi đến sáng thì bị tiếng gõ cửa đánh thức. Ngoài trời tuyết rơi, ánh sáng lọt qua tấm rèm dày đặc. Lão tử vừa nhấc đầu thì Con Vịt mở mắt.

Đầu tiên là anh mở to mắt, sau đó tìm di động của bọn tôi và tắt máy, rồi lại tiếp tục lên giường, xoa tay ý bảo lão tử ngủ đi đừng dậy.

Rồi kéo lão tử nằm xuống, kê người ngoài kia.

Thật ra nghĩ lại bọn tôi cũng không biết nhau lắm, dưới ánh sáng ban ngày, lão tử cũng không tự tin như lúc bị tai trọng chuông tối qua.

Người ngoài cửa gõ nửa ngày thì cũng dần từ bỏ, tôi cũng đoán ra là ai: ngoài lão Thánh và Hoa Trư, làm gì còn ai ăn no rừng mỡ như thế, trời mưa rõ lạnh còn đi gõ cửa khách sạn nhà người ta mãi!!!

Lão tử tiếp tục dựa vào người Con Vịt để ngủ. Anh khởi động máy, hình như gọi bệnh viện, nói bà Vương gì đó chờ hẩn quay lại. Anh nói rất nhỏ, tôi nghe không rõ.

Sau đó lại có điện thoại, anh ra ban công nghe.

Cứ thế, lúc lão tử tỉnh lại đã hơn 11h. Anh đang ăn gì đó, không có rượu, có một ấm trà, mặt trà có hoa, hình như để giải rượu.

Có vẻ đạm bạc nhưng lại thích hợp, khiến lão tử cực kỳ thèm.

Lão tử nhấc đĩa định gấp thì anh gấp đồ ăn qua, mỉm cười nhẹ nhàng nói: “Ăn no một chút, dưỡng sức rồi lại chiến.”

Lão tử cầm đĩa mà dơ ra, lệ rơi đầm đìa.

GM, tôi chỉ nói người này xa như đoá hoa đào, gần là đoá hoa cúc, ai ngờ lại là cuống dưa chuột aaaaaaaaa... lật bàn!

41. Chương 41: Tiên Ca Gặp Bố Mẹ Chồng

Đến giữa trưa lão tử mới khởi động máy, điện thoại gọi đến ầm ầm như có chuyện to tát lắm.

Chú Dương và Tiểu Đường gọi, lão tử nói chuyện mãi, phải chắc chắn mình không bị lừa bán, không bị trói, không lạc đường, không bị tai nạn xe cộ, không bị lừa tiền lừa sắc (quần chúng: chắc không?) thì họ mới cúp điện thoại.

Con Vịt tập trung thu dọn đồ của anh và lão tử, sau đó ra ôm lão tử, hỏi: về nhé?

Lão tử gật đầu, gọi lão Thánh bảo mình đi cùng Con Vịt, anh ta ừ rồi không nói gì thêm.

Theo như tôi biết thì đến thành phố L chỗ Con Vịt chỉ mất 1h40p lái xe.

Con Vịt ở một khu tên Tiểu Hà, quả thực ở cạnh một con sông nhỏ, trong hiem có. Ven hồ còn có cây liễu chưa đâm chồi, mùa xuân ở đây cũng không đến sớm hơn thành phố S.

Chỗ Con Vịt là khu nhà trọ nhỏ, hai phòng ở một phòng làm việc, một bếp một nhà vệ sinh, cộng thêm một ban công sáng sủa, trên ban công có mấy chậu cây hoa, cũng lịch sự tào nhả như con người anh vậy.

Ừ, lão tử xỏ dép anh đi vào, phát hiện ra có một thứ không chào đón lão tử: một con chó lông vàng.

Liếc mắt nhìn cũng thấy vàng thật vàng thật vàng thật vàng.

Con Vịt vội vàng treo áo của tôi lên móc, nói rằng có hoa quả trong tủ lạnh. Tôi không đi lấy bởi vì vị chó lông vàng này đang ngồi chồm hổm trong phòng khách, sầm soi lão tử.

Hiển nhiên lão tử cũng nhìn nó một chút, ai ngờ làm thế lại khiến nó bất mãn, dựng đứng lông sủa lão tử ầm ỉ. Con Vịt quát nó, nó trợn mắt lên, ra cái vẻ rất kiêu ngạo.

Đương nhiên lúc ấy lão tử không để ý đến nó. Nhìn chung thì mọi người sẽ chọn cách mua đồ ăn ngon lấy lòng nó. Thật ra chó cũng như sói, đều là động vật hoang dã, cần thời gian để tiếp cận với sự việc.

Đương nhiên phương pháp này sẽ do Con Vịt thực hiện, còn lão tử nằm trên sofa bật TV.

Con Vịt cho quần áo đã thay của lão tử vào máy giặt, đi ra còn gọt một đĩa hoa quả, thậm chí còn hết nói là anh cắt thành hình bông hoa, khụ, được rồi, quả nhiên là một Con Vịt của gia đình!!!

Con chó kia vẫn gầm gừ với lão tử, ra cái vẻ cực kỳ không chào đón. Lão tử lạnh lùng nhìn: nhóc con, phải ra uy với mày, không thì sau này mày sẽ biết thế nào là báng súng chính quyền.

Một người một cẩu nhìn nhau thấy ghét, Con Vịt ngồi lên sofa. Lão tử dụi dụi, nằm lên đùi anh, anh đưa hoa quả qua sau đó đổi kênh.

Con chó bên dưới cũng bắt đầu ăn, anh thuận tay đặt nó lên ghế, dựa vào đùi phải, vuốt ve lông nó. Con chó liếm tay anh, ra cái vẻ nịnh nọt. Con Vịt vỗ đầu nó: “Ngoan nhé, về sau đây cũng là chủ của mày.”

Ừ, được rồi, xem như phân chia rõ ràng, làm nó dần ra trên ghế.

Một lúc lâu sau, bọn tôi không biết nói gì, lại nói về con chó.

“Con Vịt này, con chó này vàng thế!” Đây là nói thật. Con Vịt đưa một miếng táo qua: “Đúng, thì nó là chó vàng mà, nhưng ngoan lắm.”

“Ôi, thật ra em định nói là chủ nào chó nấy ấy.”

Con Vịt: ...

Khi đó lão tử nằm ngửa trên đùi anh, anh từ trên cao hôn xuống, định tuyên chiến PK lần năm thì lão tử từ chối: “Biến, đừng có dùng cái tay bị con chó kia liếm sờ lão tử!”

Anh mỉm cười, vuốt tóc lão tử y như tư thế vuốt lông con chó, đứng dậy mặc áo khoác: “Buổi chiều anh đến bệnh viện, em nghỉ chút đi.”

Lão tử vươn người: “Em đập gì trong này cũng được?”

Anh nhẹ nhàng hôn lên trán lão tử: “Đương nhiên.”

Cánh cửa nhẹ nhàng khép lại. Anh vừa đi, con chó vội vàng nhảy xuống sofa trợn mắt vênh váo với lão tử. Lão tử đứng lên, kéo ngăn bàn của Con Vịt ra xem. Có lẽ ai học y cũng thế, nhà cửa sạch sẽ, đồ đạc sắp xếp cũng sạch sẽ gọn gàng.

Có điều ở tủ đầu giường, lão tử lại tìm thấy một vài thứ như búp bê, ná, vòng hoa cho bé gái...

Lão tử thấy hơi hoang mang: trong nhà anh hình như đâu có trẻ con, mấy thứ này để làm gì?

Có điều ná kia đúng là vật dùng cần thiết ở nhà, huấn luyện chó mèo rất tốt.

Lão tử quấn dây thành bốn vòng, thấy chiều dài ok thì ra phòng khách.

Con chó vẫn lườm tôi, gầm gừ với lão tử. Vì thế một tay lão tử cầm cán chữ Y, một tay kéo dây cao su. Đừng trách lão tử, chủ mày đã nói cái gì trong này tao cũng đập được, vậy thì mày cũng thế.

Khụ, thật ra thì đánh chó cũng không phải chuyện gì hay ho mà khoe. Lão tử quyết định bỏ bớt quá trình, đập nó trong góc phòng khách một lúc, cuối cùng con chó bị lão tử hành cho xù hết lông lên, đến lúc sắp phát điên thì nó cũng nhận ra rằng lão tử và nó, ai mới là boss.

Vì thế mới nói không đánh được thì té, té không được thì hàng, dù là con chó cũng hiểu đạo lý này.

Để làm nó hiểu được hoàn toàn “theo tao mày có thịt ăn”, lão tử quyết định làm bữa tối cho nó rồi đập nhẹ một gậy, về sau tao và mày yên ổn.

Dù sao cũng cùng sống dưới một mái nhà, an cư mới lạc nghiệp.

Nằm trên sofa đến hơn 16h thì cửa mở ra. Lão tử tưởng Con Vịt về, vừa nhấc đầu thì thấy một bà bác tầm năm mươi tuổi bước vào.

Trong chớp mắt, lão tử tưởng mình đang trong một bộ phim kinh dị: Con Vịt, đừng nói quá trưa anh hóa thành một bà già nhé...

Bà bác kia rõ là cũng giật mình, nhìn lão tử lúc lâu, sau đó quay ra nhìn biển số nhà, chờ ra một lúc mới hỏi: “Này bác không vào nhầm nhà chứ?”

Lão tử toát mồ hôi: “Chắc là không ạ.”

Làm gì có chuyện tự nhiên đi nhầm nhà, lại còn dùng chìa khóa nhà mình mở cửa chứ.

Bà bác bình tĩnh lại, thay giày thì thấy Chủ Chủ dựa vào lão tử kêu lên với bác ấy (chắc bà bác cũng không nhận ra đó là tiếng kêu tử thân đầu), rất ngạc nhiên: “Ngoài Điểm Điểm thì Chủ Chủ cũng không thân với ai đâu! Cháu là ai thế?”

Lão tử lọc các thể loại xưng hô có thể một lượt, cuối cùng nghĩ ra được một từ thích hợp: bạn trên mạng.

Cũng may bà bác là người phản ứng nhanh, hiểu chuyện. Nhưng phản ứng của bác này hơi lạ, bạn bảo xem: bình thường người lớn gặp con gái nhà người ta trong phòng con trai mình thì sẽ phản ứng thế nào?

E là cho rằng đứa con gái này không biết xấu hổ!?

Nhưng bà bác lại kêu lên vô cùng thích thú: “Ôi, cháu đúng là bạn gái của Điểm Điểm nhà bác à?! Thằng nhóc này, cần người cũng chưa từng nói một tiếng! May quá, đây đúng là chuyện may quá! Bác phải gọi cho bố nó mới được!”

Sau đó bà bác lôi di động trong túi mình ra, bắt đầu hào hứng gọi “bố nó”, sau đó gọi cho họ hàng gần xa của “nó”, lão tử hóa đá tại chỗ!

Đầu tiên phải nói liệu tên Con Vịt có phải cái tên kinh khủng Điểm Điểm kia không? Rồi vì sao nghe nói anh có bạn gái, mẹ anh lại hào hứng như động phòng hoa chúc đến nơi rồi, tên lên bảng vàng rồi thế?

Lão tử nhanh chóng phân tích, xác định bốn điều:

“Điểm Điểm” thờ ơ với phụ nữ, ở một mình thành quen, gia đình lo lắng, nói này nọ!

“Điểm Điểm” có bệnh khó nói, phụ nữ không chịu, gia đình lo lắng, nói này nọ!

“Điểm Điểm” trước kia có định hướng giới tính không bình thường, , gia đình lo lắng, nói này nọ!

“Điểm Điểm” trước kia có đối tượng gia đình không hài lòng, , gia đình lo lắng, nói này nọ!

Bốn điều như thế được xác định, mẹ “Điểm Điểm” cũng nói chuyện xong, bắt đầu kéo tay tôi hỏi han ân cần: “Cháu gái tên gì? Sinh năm nào? Quen “Điểm Điểm” nhà bác bao lâu rồi?”

Đương nhiên lão tử giao thiệp nhiều, tăng bốc là một thể mạnh, trách nhiệm lừa dối bà bác này đương nhiên phải thực hiện. Hơn nữa người kính ta một thước, ta kính người một trượng. Trước mắt chưa biết bà bác này có phải mẹ Con Vịt không, với sự nhiệt tình này thì lão tử cũng phải làm bà vui đã.

Vì thế lão tử lập tức ngồi lên ghế, cùng bà nói chuyện trên trời dưới bể.

Bà thích kinh kịch, tôi hát được một đoạn: Hoa nở trên đường như gắm trái trong giấc mộng năm cũ chốn xuân khuê (1). Hôm nay đầu nhà liễu lại xanh, vì sao đi chẳng có tin tức, ngày hải đường nở ta chờ đến tận bây giờ?

Nhưng tài năng có hạn, hát được đoạn này là đủ rồi, bà bác cũng tiện tay múa vài đường.

Ngay lúc chúng tôi sắp cạn chủ đề thì Con Vịt về.

Vừa vào cửa thấy bà bác mặt mũi hồng hào tươi tỉnh, kể chuyện xấu hổ hồi bé của anh hăng say, anh liếc mắt nhìn lão tử, lão tử đọc hiểu được hai ý:

Mẹ anh

Nói chuyện vui nhỉ?

Lão tử gật đầu. Anh mỉm cười ngồi xuống cạnh tôi: “Mẹ?”

Bà bác xấu xa đứng lên: “Được rồi, bác về nấu cơm đây, buổi tối con dẫn tiểu Tô qua nhé.”

Sau đó vẫy tay với tôi, mặt cười tươi roi rói: “Tiểu Tô thích ăn gì? Bác chạy đi mua.”

Nhiệt tình đến thế này, dù mặt dày như lão tử cũng không đỡ được.

Bà bác đi rồi, Con Vịt ôm lão tử vào phòng, lại khiêu chiến, hơn nữa còn khê nói bên tai lão tử: “Lại không chịu bật đồ à?”

Lão tử đen mặt. Đây không ra tay là nhờn à!

Vì thế hai người chiến đấu hăng say trong phòng, thắng thua ấy à... sao tôi phải nói cho bạn!!!

Xong việc, lão tử định tiến hành “chăm sóc và bảo trì”, anh lại không muốn, lẩn lút: “Dù sao mình cũng sắp cưới rồi, sớm hay muộn cũng thế mà.”

Lão tử lại đẩy anh ra: “Cưới xin tính sau.”

Vì thế anh miễn cưỡng xuống nhà.

Trong thoáng chốc, anh quay lại, cầm thuốc, mang nước lại cho tôi.

Lão tử tựa vào người anh, bắt đầu nghiên cứu tên anh: “Anh tên Điểm Điểm thật à?”

Anh hôn trán tôi, kéo tay tôi, viết tên anh vào lòng bàn tay: Hà. Sau đó nhỏ giọng hỏi: “Còn em?”

Lão tử cũng bắt chước anh viết vào lòng bàn tay anh: Tô Như Thị.

Giọng anh vẫn mềm mại dịu dàng như thế: “Em tin không, lần đầu tiên thấy em, anh cảm thấy đúng là Lưu Ly Tiên trông phải như thế.”

Tôi không biết mình tin hay không, tôi nghĩ điều tôi cần quan tâm là tí tôi phải mặc gì, mang quà gì.

Con Vịt rất bình tĩnh: “Bọn họ không để ý đâu. Em là món quà tốt nhất rồi.”

Lão tử vẫn hơi lo lắng. Ấn tượng lần đầu gặp nhau vẫn rất quan trọng. Hơn nữa, người trẻ gặp người lớn, có tí thành ý vẫn hơn?

Con Vịt ôm eo lão tử: “Em thích gì thì tặng họ cái đó?”

Lão tử quay đầu nhìn anh: “Em thích thẻ game Thiên Hạ.”

Con Vịt: ...

42. Chương 42: Các Bà Các Cô Nhà Con Vịt

Thảo luận xong xuôi thì đến lúc ra cửa lại muộn mất rồi, lão tử muốn mua gì cũng không kịp nữa. Vì vậy tôi đi với Con Vịt, định bụng để lần sau mua bù.

Nơi này cách chỗ ở của bố mẹ anh không xa, chúng tôi cùng bước đi. Lúc ấy đang tháng 1, trời đã tối, ánh đèn đường vàng nhạt chiếu lên người qua đường phủ thành bóng kéo dài.

Anh đổi áo len màu xám, áo khoác trắng. Thậm chí tôi đã quên mất lần đầu bọn tôi gặp nhau trong trò chơi như thế nào, nhưng không lâu sau, những người này lại trở thành những người quen biết dài lâu.

Đi qua ngã tư đường, dọc theo cây cầu bắc qua sông, gió thổi mặt nước lao xao, mang theo chút hơi thở lạnh lẽo đầu xuân. Tiếng người bán hàng rong bên đường xôn xao ồn ã, người đi đường vội vã mau mau.

Anh đi trước một đoạn rồi bỗng nhiên quay lại nắm tay lão tử. Năm tháng trôi qua, lão tử tưởng mặt mình không còn đỏ được nữa, thế mà khi mười ngón tay đan vào nhau, Tô Như Thị ba mươi tuổi đầu, nhiệt độ cơ thể đã nhuộm màu thời gian, vậy mà lại có lúc động lòng như thuở thanh xuân.

Vì thế trên cây cầu nhỏ lát đá trắng, trong phố xá chạng vạng sầm uất, con người ta bỗng dừng lại có cảm giác như thiên trường địa cửu.

“Đang suy nghĩ gì đấy?” – Anh cao hơn tôi nửa cái đầu, giọng nói ôn hòa, tiếng nói rơi vào tai xuyên qua những tiếng động lớn âm ỉ trên phố. Lão tử thành thật trả lời: “Không có gì, chỉ là tự nhiên cảm thấy như đang yêu.”

Anh mỉm cười, nắm tay lão tử chặt hơn một chút: “Vậy thì chúng ta duy trì loại cảm giác này đến khi 80 tuổi nhé?”

Lão tử ngẩng đầu nhìn: “Vậy nhờ lão tử sống đến tận 81 tuổi thì sao?”

Con Vịt: “Bóp chết!!!”

|||

Sự thực chứng minh lão tử không mang quà cáp gì là đúng.

Ở nhà bố mẹ anh còn có cả 7 bà thím, 8 bà dì, tận hai mươi mấy người!!! Con Vịt, người thân của anh có mặt còn đông đủ hơn khi chúng ta đánh thành chiến đấy...

Con Vịt kéo lão tử vào nhà, đến chỗ mấy người phụ nữ. Tôi chỉ biết mỗi mẹ Con Vịt, định chào hỏi thì có một người phụ nữ trung niên ra cầm tay lão tử, mọi người vừa gặp lão tử đều tỏ vẻ kiêu: “Nhìn kìa! Máy bay đấy!”

Bà cô này cực kỳ nhiệt tình, vội vàng cầm túi lão tử rồi treo lên. Lão tử nào dám làm phiền bà, tốt xấu gì đó cũng là người lớn tuổi. Vì thế lão tử nhanh chóng qua giúp bà, bà vui mừng cầm tay lão tử: “Tiểu Tô à, cuối cùng cô cũng được thấy ngày này!”

Mọi người hai bên trái phải đều thở hắt ra: “Chị gái, anh rể ơi, hai người giờ yên tâm được rồi...”, “Cuối cùng không cần lo lắng mãi một chuyện nữa...”, “Mỗi chuyện này thôi mà bố với mẹ tốn biết bao công sức đấy...”

Chuyện lạ cảnh lạ, đầu lão tử hiện ra một màn:

Ánh mắt trời gay gắt trên cao, ruộng đồng nứt nẻ, mạ khô, mọi người quần áo tả tơi, lập đàn cầu mưa.

Đột nhiên có một đám mây ngũ sắc xuất hiện, tiên nhạc nổi lên bốn phía, một người mang cây thánh giá sau lưng xuất hiện trước mặt mọi người. Mọi người kinh ngạc, sau đó hoan hô: “Chúa vĩ đại nhân từ của ta, cuối cùng Ngài cũng nghe được lời cầu xin của ta.”

Tôi không biết có phải các bà đang hạn gặp mưa không, thế nhưng lão tử thấy mà sợ, sợ đâm ra nghi ngờ, vì thế lão tử mượn cớ kéo Con Vịt vào WC, chất vấn: “Anh hút thuốc phiện?”

“?” – Anh mờ mịt, sau đó lắc đầu.

Lão tử nghi ngờ rõ rệt: “Từng ngồi tù?”

“? ?” – Anh càng mờ mịt, lắc đầu

Lão tử đen mặt: “Từng giết người?!”

Anh cốc đầu lão tử: “Nghĩ cái gì đấy?”

Vì thế đến lượt lão tử mờ mịt: “Vì sao bố mẹ anh cứ làm như anh không ai thêm lấy thế?”

Bên ngoài, mẹ anh gọi anh. Anh vỗ đầu tôi mạnh hơn, vừa đáp vừa đi ra. Lão tử dựng ngón giữa!

Cuối cùng lão tử cũng ăn xong bữa này trong ánh mắt quan sát tinh tinh của các bà các cô, trong lúc đang trò chuyện với mẹ Con Vịt thì nhận được tin nhắn của lão Thánh: Đừng quên Thế lực chiến!!!

Lão tử đưa máy cho Con Vịt, anh chỉ nhìn rồi khẽ gật đầu.

Ăn cơm xong, mẹ Con Vịt rủ lão tử trò chuyện. Đối với mọi người trong phòng, lão tử quyết tâm cười và cười, cuối cùng mẹ Con Vịt quyết định một mình nói chuyện với lão tử. Nói về thái độ, rõ là càng nói càng yêu.

Lão tử cũng bó tay. Thật ra lão tử không phải dạng người hoa gặp hoa nở, người gặp người thích đâu (mồ gặt đầu khẳng định: đúng rồi, không làm người ta ngại đã là cảm ơn trời đất). Lẽ nào đây là lý thuyết nữ chính vô địch?!

Mẹ Con Vịt hỏi lão tử rất nhiều chuyện, kiểu như ở đâu, đang làm gì, quen Con Vịt thế nào, bố mẹ làm gì. Lúc trả lời nghề nghiệp của bố mẹ, lão tử hơi do dự – nếu như mười năm trước, Tô Như Thị không bốc đồng như vậy, có phải bây giờ bố mẹ tôi cũng sẽ kéo tay Con Vịt hỏi han ân cần thế này?

Lão tử tự cười thầm mình, tiếp tục chủ đề của mẹ Con Vịt. Có những chuyện người trẻ tuổi không thể hiểu rõ được.

Bà cứ nắm tay tôi hàn huyên như vậy. Bàn tay bà có một lớp chai mỏng; có lẽ do tuổi tác nên da hơi khô, áp lên tay tôi thì có vẻ hơi thô ráp. Thật ra tôi rất có cảm tình với bà: bà và tôi tính giống nhau, có gì thì nói, cư xử thẳng thắn dứt khoát, không dài dòng.

Hơn nữa tư tưởng bà cũng tương đối tiến bộ, hợp với tôi hơn tôi nghĩ rất nhiều. Vì thế hai người cứ nói chuyện, chỉ tiếc gặp nhau muộn, bà cứ lôi kéo lão tử hận không thể kết tình chị em.

Ừ, đương nhiên là không kết rồi. Con Vịt không thể lấy cô trẻ của anh được.

Sau đó thì sao? Con Vịt giục, nói tôi mới đến từ thành phố S, bận rộn làm việc một ngày đêm, nói bà để tôi về. Trước khi ra khỏi nhà, bà tháo vòng tay ngọc ra – tôi không biết nhiều về ngọc, ngọc nào trong mắt tôi thì cũng là... ngọc mà thôi.

Tôi chỉ có thể đoán đó là vòng ngọc gia truyền, mẹ Con Vịt vội vàng đeo vào cổ tay tôi, sau đó dắc ý vỗ vai tôi: “Về nghỉ ngơi trước đi, mai mẹ nấu canh cho.”

Tôi hóa đá tại chỗ. Mẹ Con Vịt, bác thật mạnh mẽ!!!

Sau đó vuốt ve cái vòng trên cổ tay mình: vòng gia truyền?

Trước khi đi, các bà thím bà cô của anh, mỗi người tặng tôi một cái khăn bông mới.

Lão tử không hiểu, Con Vịt nói rằng đây là phong tục nhà anh: khi người vợ mới ra mắt người nhà, họ hàng đều phải đưa.

Cầm một đồng khăn mặt, lão tử lập tức nghĩ tới chiếc giường gấm trắng thêu đêm tân hôn.

43. Chương 43: Anh Sẽ Biến Em Thành Người Con Gái Được Yêu Chiều Nhất Đời

Về đến nhà là 20h30, Con Vịt log in game, vừa lên đã bị lão Thánh cho một bài ca vô hạn.

Lão tử mang cơm cho Chủy Chủy. Có lẽ do mẹ Con Vịt hay qua nên tủ lạnh có rất nhiều đồ đông lạnh, lão tử tiện tay cắt một miếng thịt bò, nấu mì cho nó.

Lúc đầu nó hơi chần chừ, sau đó chạy đến. Bây giờ đã tối, có lẽ nó cũng không đói lắm nhưng là chó mà, thấy đồ ăn là hứng thú, nghĩ trái nghĩ phải chờ nguội.

Con Vịt đi cùng lão Thánh đánh Thai Tử ở Cổ Tế Thai. Trời hơi lạnh, lão tử tắm rửa xong thì lên giường.

Tôi ôm chăn, tựa thành giường, đặt laptop lên hai chân. Bình thường laptop dùng thẻ mạng không dây, đừng nói đến chơi, tốc độ mạng cực kỳ không mê nổi, làm vợ vẫn còn khó khăn nữa là đi Thế lực chiến.

Dù sao cũng chẳng có gì làm, thế là tôi đi khu kỹ năng. Nhớ tới con ngựa của Hoa Trư đến từ Cảnh Đức trấn, lão tử quyết định cho con bé lương ngựa. Vì thế Lưu Ly Tiên đến thành Cửu Lê.

Lúc nhận được đồ Hoa Trư rất vui mừng, hỏi lão tử đang ở đâu. Lão tử xấu xa nói mình đang ở trên giường Con Vịt. Thế là vấn đề này kết thúc.

Khi đó Con Vịt đang đánh Đồ Đằng với lão Thánh. Lão Thánh để anh dẫn người đi theo con đường nhỏ phía sau bọc hậu. Anh đánh được một lúc thì đứng lên bật hệ thống sưởi, quay lại bảo tôi: “Đắp kín chăn vào kéo lạnh.”

Tôi gật đầu. Anh ngồi xuống máy tính... ờ, chỗ đó tôi cho rằng nên thành bàn trang điểm.

Trước cửa sổ sát đất, anh chăm chú điều khiển ctuuBẠN tốt, Lưu Ly Tiên đứng trước đài chế tác làm đủ loại động tác.

“Con Vịt.” – tôi miễn cưỡng gọi anh.

“Ừ?”

“Lưng anh nhìn từ đây rất hấp dẫn nhé.”

Anh khẽ cười: “Không hấp dẫn bằng em lúc không mặc đồ.”

Thế lực chiến xong, đang gõ nhẹ bàn phím thì Con Vịt tắt máy, đưa dây mạng cho tôi. Ừ, kể ra thì có dây mạng vẫn tốt hơn.

Đổi mạng một cái, log in lại thấy nhanh hơn hẳn. Lão tử mượn đội của lão Thánh, làm mấy nhiệm vụ liên hoàn Đồng Thú, Thi Dữ Tửu. (người có duyên trong đội ngũ, khi làm nhiệm vụ có thể được thưởng thêm kinh nghiệm)

Lúc đi qua Giang Nam Vinh Trú có gặp Mạn Đà La và Tử Diệp tổ đội làm Đồng Thú. Đương nhiên lão tử không hề “sửng hạnh” Tử Diệp MM tiếp vì bây giờ nàng đã biết điều hơn nhiều khi gặp lão tử.

Có điều Mạn Đà La và lão tử vẫn hơi ngứa mắt nhau. Đương nhiên bạn cũng nên hiểu rằng việc tôi giết vợ anh ta làm mất mặt mũi của anh ta kinh khủng, hơn nữa lại còn dễ dàng hơn giết anh ta rất nhiều.

Vì thế chuyện lão tử và anh ta bất hòa là chuyện ai ai cũng biết.

Lúc này anh ta không truy tôi. GM, tôi cũng chẳng sợ anh ta truy tôi, tôi chỉ lo là anh ta đang đợi lão tử nhận nhiệm vụ thì lại giữ chứng truy thôi!

Thế thì mệt lắm...

Nhưng hình như anh ta không định làm thế, đứng nhìn lão tử một lúc rồi gửi tin nhắn mật:

[Người lạ] Mạn Đà La nói với bạn: tôi chưa từng thấy ai mặc đồ trắng nhìn kỳ quặc như vậy

Lão tử: ...

Sau đó lão tử quyết định bộ đồ thời trang trắng này sẽ mặc vào những lúc phù hợp. Chuyện này cũng không liên quan đến mấy ánh mắt bố lão bố toét, quan trọng là...

Mông Hồng Thiên Hạ phát sinh đầu vô mồm với Lang Đồ Đằng:

[Gần] Ôn Như Ngọc: đệch, Tiên ca, ra đây, có gì thì nói với Tiên ca này!!!

[Gần] Nhất Dạ Phong Lưu Đạn Đạn Đông: Tiên ca, chị nói giết người trong Thế lực chiến là bình thường. Đệch, cái đám này lại ở đây mắng chửi người!!!

Quần chúng: cạc cạc cạc cạc

Sau đó, quần chúng tránh ra, Lưu Ly Tiên một thân thời trang lụa trắng thực nữ nhân tản diu dàng, váy dài quét đất, bước liên tục đến giữa hai quân, trên đỉnh đầu xuất hiện một loạt chữ trắng:

[Gần] Lưu Ly Tiên: muốn đánh thì đánh luôn giết luôn đi, ở đây lảm mồm làm cái méo gì!!!

Bạn có biết đây là cảnh tượng phá hủy hình ảnh đẹp đẽ của lão tử đến mức nào không!!!

Cuối cùng khi tôi đưa Lưu Ly Tiên qua Đông Hải Chi Tân trồng cây, Con Vịt cũng rửa mặt xong, mặc áo ngủ rồi lên giường, sau đó cũng chẳng biết xấu hổ mà ôm lão tử, nhìn Lưu Ly Tiên trồng cây.

Lão tử chỉnh tư thế dựa vào người anh cho thoải mái: “Con Vịt, anh lên YY hát đi?”

Anh cúi xuống hôn lên trán tôi: “Để làm gì?”

Lão tử chảy nước miếng: “Lão Thánh nói nếu em có thể làm anh hát trên YY, anh ta đưa em hai cái đục.”

Anh thở dài, cười: “Được rồi, xem ra hai cái đục quan trọng hơn.”

Anh bắt đầu log in YY. Lão tử nghĩ vẫn thấy lo lắng nên pm lão Thánh:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: không được, nhờ anh ấy hát anh không đưa thì sao?

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: em nói phải làm sao?

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: [nước miếng] anh đưa đây trước một cái đi

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Dù!

Sau đó Con Vịt lên YY hát, kênh YY của Mông Hồng Thiên Hạ đầy người trong nháy mắt.

Bạn có thể tưởng tượng ra cảnh đó không? Anh tìm tai nghe, một tay ôm lão tử, tựa đầu vào thành giường hát, tiếng hát vang lên trong lồng ngực; giọng anh thấp, trong và sáng, tiếng hát như tiếng suối chảy xuôi.

Lão tử nằm trong lòng anh, tay ôm laptop, nghe tiếng ca vắn vít bên tai.

Vì thế tôi nhớ rất rõ những lời ca đó: “Một mình nằm quỳn dưới ánh trăng, đèn đom đóm chiếu sáng nổi cô đơn. Ký ức từng có lời em nói yêu anh.” (1) Nhớ mang máng hình như đó là một bài hát rất buồn, bài hát rất cũ rồi, cực kỳ cực kỳ yên bình.

Phải nói tôi là loài động vật nông cạn, đêm đó cũng không biết anh cất máy tính đi lúc nào. Hôm sau tôi bị tiếng chuông điện thoại của anh làm tỉnh giấc, anh vẫn đi ra ban công nghe, khoảng 10 phút sau thì thay đồ định ra ngoài.

Tôi cũng hơi mệt, hơn 11h rồi.

“Con Vịt, anh đi đâu đấy?” – tôi nhồm dậy. Anh quay lại hôn lên trán tôi trấn an: “Có con của bạn gấp chuyện, anh ra ngoài chút rồi quay lại ngay, nhé?”

Lão tử nhíu mày. Tôi biết xưa nay anh hay chõ mũi vào chuyện của người khác, có điều lúc này có đứa trẻ con gọi điện cho anh thì cũng hơi lạ: “Muộn thế này rồi cũng đi à?”

Anh diu dàng ôm lão tử một lúc: “Anh đưa đi viện hộ bạn, ngủ trước đi nhé?”

Lão tử nghĩ đứa bé bị ốm, nửa đêm vội vàng đi viện thì chắc cũng không phải chuyện nhỏ, phát tay: “Đi nhanh về nhanh đi!”

Cửa phòng nhẹ nhàng khép lại nhưng lão tử không ngủ được. Bình thường tôi đang ngủ mà thức giấc thì rất khó ngủ lại.

Tôi đứng lên mặc áo khoác, kiểm điều thuốc châm, sau đó lại tựa vào giường bật máy tính.

Chủ Chủy đằng kia nghe thấy tiếng động thì chạy lại ngó nghiêng lão tử qua cánh cửa. Lão tử vỗ vỗ giường hỏi xem nó có muốn lên không? Hình như nó nghe chả hiểu.

Lúc log in, Lưu Ly Tiên vẫn đang ở Đông Hải Chi Tân. Lão Thánh cho lão tử pass khổ Mông Hồng Thiên Hạ, để lão tử tự lấy hai cái đực, sau đó lão tử phát hiện một chuyện cực kỳ không có gì đáng nói: cả Thiên Hạ đều biết lão tử đang ở cùng Con Vịt.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: chưa ngủ à?

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: à, không ngủ được

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Con Vịt đâu?

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: vừa nghe điện thoại, hình như con ai ốm nên cùng đi viện rồi.

Khoảng hơn 3 phút sau, anh ta cũng rep:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: ở đó quen không?

Lão tử cười.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: thế giới này, chỗ nào với đây chả như nhau.

Khác nhau chỉ ở điểm đang ở cùng ai thôi.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: quen là tốt rồi.

Kết thúc đối thoại. Lão tử nhàm chán, kéo Lưu Ly Tiên đi làm Chu Thường. Lúc ấy Hoa Trư đã logout, lão Thánh đi phụ bản, tôi mượn đội của Chùa. Vừa lúc Chùa không có việc gì làm, cùng làm nhiệm vụ luôn.

Cô nàng này không phải người hóng chuyện, cũng nhờ cái tính này mà tai lão tử mới được yên ổn.

Tôi và cô ấy cùng nhau đến trấn nhỏ Thạch Lâm ở Cửu Lê, cùng lập đi lập lại nhiệm vụ Bạch Thủy.

Mãi đến khi Tam Tiên 6 lần, Bồ Thiên cũng 6 lần, Kỳ Vũ cũng 3 lần, cô nàng cũng hỏi một câu:

[Bạn tốt] Chùa nói với bạn: chị không ngủ à?

[Bạn tốt] Bạn nói với Chùa: không sao, cô ngủ trước đi

[Bạn tốt] Chùa nói với bạn: tôi bảo này, chị đang ở cùng Uyên Ương đúng không, sao giờ này vẫn chưa ngủ?

[Bạn tốt] Bạn nói với Chùa: ờ, anh ấy ra ngoài rồi

[Bạn tốt] Chùa nói với bạn: vậy giờ chị làm gì?

[Bạn tốt] Bạn nói với Chùa: đi Yến Khâu, đoạt boss Chinh Điểm.

Sau đó, hai chúng tôi qua Yến Khâu đánh boss Chinh Điểm, lại giết mấy tên cướp, trong lúc đó Thiên Châu rơi một lần, bọn tôi cũng đi kiếm.

Lúc Con Vịt về đã gần 3h sáng. Tôi hỏi đứa bé sao rồi, anh ấy bảo không có việc gì, sau đó lại vào nhà vệ sinh rửa mặt rồi khi ra còn thuận tay cầm cho tôi cốc nước: “Thích uống gì? Mai anh đặt sữa nhé?”

Lão tử lắc đầu, lại dựa vào người anh: “Uống nước bình thường là được rồi, không cần chiều quá thế.”

Anh cúi xuống hôn tôi, nói nhỏ: “Về sau, anh sẽ biến em thành người con gái được chiều chuộng nhất trên đời.”

Nói xong, hôn lão tử rồi khiêu chiến. Lần này lão tử đồng ý khiêu chiến, có điều Con Vịt à, anh định biến con chó hoang thành một cô vợ nhỏ sao?

1. Đây là lời bài “be my friend” do Hứa Tung hát. Hình như bài này rất nổi tiếng và nhiều người cover, có mấy weibo lấy câu này đặt làm tên rồi stt :v

44. Chương 44: Ngôn Tình, Phim Truyền Hình Không Thể Thiếu Tác Nhân Cầu Huyết

Lúc tôi tỉnh dậy sáng sớm hôm sau, Con Vịt đã đi, trên bàn chèn tờ giấy ghi bữa sáng trên bàn, lò vi sóng trong bếp.

Lão tử đánh răng rửa mặt chải đầu xong, hâm nóng bữa sáng thì phát hiện ra Chủy Chủy kéo khăn trải bàn xuống đất, sữa đổ hết lên người nó.

Vì thế khi mẹ Con Vịt đến, tôi đang tắm cho nó.

Nó không muốn tắm, lại không dám giẫy dụa, miệng cứ rên ư ử phản đối.

“Tiểu Tô, mẹ mang canh củ sen qua. Con nếm thử xem.” – Mẹ Con Vịt thật quá tốt, thấy tôi sảy lông cho Chủy Chủy lại cao hứng nói thêm – “Con nói lạ không, Chủy Chủy này chỉ nhận con với Điểm Điểm thôi đấy.”

Tôi cười gượng. Lão tử không đánh nó một trận thì nó chịu nhận lão tử chắc, ôi, không phải nhận, nhầm nhầm. Là sợ.

Mãi mới sảy khô lông nó được. Tôi lấy bữa sáng Con Vịt để lại đút nó ăn. Nó hóa ra rất ngoan, cứ như sợ cắn phải tay lão tử, rất cẩn thận cắn ăn.

“Tiểu Tô này,” – mẹ Con Vịt cầm bát canh hộ tôi – “tính cách của Điểm Điểm nhà chúng ta chắc con cũng biết: quá nhiệt tình ấy. Không biết vì lý do gì mà mẹ lại dạy ra được một đứa bé tốt bụng như thế. Phải nói là nó rất tốt bụng, bố mẹ đây cũng sợ nó mắc mưu ai. Con xem con chó này này, haha, vốn là mùa đông năm ngoái mẹ mua nó về để giết thịt, thế mà thằng con mẹ nuôi mấy hôm lại thương, nói nó rất nghe lời, thế là giữ lại đến giờ.”

Chủy Chủy vẫn đang ăn chân giò hun khói trên tay tôi. Lông nó rất sáng, nhìn đáng vẻ không phải kiểu tai to mặt lớn nhưng cũng được bụng bìa cỡ bự, ánh mắt cực kỳ thông minh. Giờ nó lại ngẩng đầu, dùng đôi mắt to đen láy nhìn lão tử.

Tôi uống canh mẹ Con Vịt làm. Ai cũng nói người Quảng Đông nấu canh ngon, thế mà tay nghề nấu canh của bà chẳng thua kém đầu bếp nổi tiếng ở Quảng Đông chút nào. Nước canh đậm đà mà không ngấy, hương thơm nức mũi. Tôi tấm tắc khen ngợi, bà cười rất thỏa mãn: “Nói không phải khoác lác, món canh của mẹ không ai quanh đây vượt qua được đâu.”

Lúc 10h, tôi định đi xem Con Vịt ở đâu thì mẹ Con Vịt rủ tôi đi dạo phố. Tôi nghĩ mình ở đây cũng còn dài, quần áo mang theo ít, vì thế cũng đi shopping với bà.

Shopping là khả năng thiên bẩm của phụ nữ, dù lão tử bây giờ cũng rất hiếm ra ngoài nhưng may mà thiên bẩm không mất đi, bọn tôi điên cuồng mua sắm đến tận 15h – bà mua được một áo khoác cardigan, tôi mua hai bộ quần áo, một đôi giày, sau đó mỗi người mua một bộ đồ lót.

Trong lúc mẹ Con Vịt và tôi tranh trả tiền, GM làm chứng – sao tôi dám để bà trả hóa đơn – vì thế tôi quyết tự thanh toán. Quần áo không đáng bao nhiêu tiền, nhưng bà lại cực kỳ cảm động, nói rằng Con Vịt từ bé đến giờ cũng chưa từng mua cho bà một sợi len.

Tôi hay đùa rằng người này sống thế thật bất hiếu, nhưng rồi lại tự giễu mình rằng nếu nói bất hiếu chắc Tô Như Thị tôi đứng đầu bảng.

Mãi đến hơn 16h, mẹ Con Vịt mua đồ ăn nhẹ, đưa tôi đi đón Con Vịt tan làm.

Tôi đã từng thử đoán Con Vịt làm nghề gì, nhưng không ngờ cái người đã cùng tôi đi phụ bản bao nhiêu lần, là kẻ giúp chúng ta vượt qua khó khăn không chết vô số lần, hóa ra lại là bác sĩ thú y.

GM, bạn bảo tôi làm sao tin được rằng hơn một năm nay, “vú em” của lão tử, hóa ra lại là bác sĩ thú y aaaaaa

Ý trời trên người, hết nói nổi!!!

Đó là một tòa nhà hai tầng, tường sơn trắng, mặt đất sơn xanh biếc, ở một nơi phồn hoa rất gây chú ý. Nếu không phải nơi đó treo biển “Bệnh viện thú nuôi” rất to thì tôi cảm thấy nó rất giống một biệt thự nhỏ – một nơi yên tĩnh.

Nhân viên trong đó không nhiều. Tôi vốn không nuôi con gì nên chưa từng đến một nơi thế này. Nhưng nói chung thì bệnh viện sạch sẽ hơn tôi nghĩ rất nhiều, nhân viên đều mặc áo blouse trắng, không có mùi thuốc đông y nồng nặc như ở bệnh viện bình thường.

Hình như mẹ Con Vịt quen tất cả mọi người, gặp ai cũng chào hỏi. Bọn tôi đi qua hành lang sáng trưng, nhìn qua cửa kính trong suốt thì thấy Con Vịt đang nói chuyện với một người phụ nữ béo tròn. Trong lòng bà ta có một con Chihuahua đang úp sấp, thỉnh thoảng còn liếm liếm tóc bà.

Tôi phải thừa nhận khi mặc áo blouse trắng, trông anh rất giống đang cứu người, ờ, dù thật ra anh cứu toàn chó với mèo cả.

Mẹ Con Vịt dẫn tôi đi thăm bệnh viện nhỏ này. Nó cũng không khác bệnh viện bình thường khác lắm, cũng phải hẹn khám trước, đăng ký, thu phí khám bệnh, tiếp đó cũng chia phòng; khi chúng tôi đi qua, tôi còn thấy rất nhiều phòng bên ngoài có biển Ngoại Khoa, Nha Khoa, Da Liễu, Tiêu Hóa, còn có Phòng Tiêm, Phòng Mổ các kiểu.

Bệnh viện còn nhận đỡ đẻ cho thú nuôi, tiêm phòng, phẫu thuật thẩm mỹ cho thú nuôi, tư vấn dinh dưỡng cho thú nuôi, thậm chí có cả nghĩa địa công cộng cho thú nuôi.

Ôi, phải nói là phục vụ rất đầy đủ.

Trong phút chốc, lão tử cảm thấy mình thật nhỏ bé. Con Vịt chưa từng đề cập đến công việc của anh, không ngờ thú nuôi cũng lắm chuyện như vậy.

Mẹ Con Vịt cực kỳ hào hứng kể lể chuyện về những thú nuôi từng đến đây. Chúng tôi đi dạo hơn 20 phút, Con Vịt mới ra gặp.

Anh ra nắm tay tôi. Có hàng chục ánh mắt tia lão tử, cảm giác như bị chụp X quang này kéo dài đến tận khi vào phòng.

Anh để mấy thứ đồ lên mặt bàn. Có một cô em nào đó mang nước vào. Ánh sáng qua cửa sổ phòng anh rất tốt, đằng sau cửa sổ là rừng trúc, mùa này trúc chưa ra lá, cành cây trĩu trĩu nghiêng vào trong phòng.

Nhìn từ trong này ra thì có cảm giác như đang ở nơi nông thôn êm ả yên tĩnh.

Lão tử đứng trước cửa sổ một lúc, Con Vịt đưa một đĩa bánh đậu xanh qua đây. Lão tử nhăn mũi ngửi ngửi người anh, thấy là lạ: “Con Vịt, sao người anh không có mùi chó?”

Anh hùng hổ cắn mũi lão tử.

Hai người náo loạn một hồi, mẹ Con Vịt mang ít đồ ăn ra ngoài, bảo là cho mọi người. Lúc bà mở cửa, lão tử nghe thấy tiếng vang, khi quay đầu lại thì thấy một cô gái.

Được rồi, sau đó là một tiếng gọi giòn giã: “Bố! Bố ơi!!!”

Ặc, được rồi, ánh mắt lão tử rất cao, không để ý đứa con của cô ta.

Đứa bé khoảng ba bốn tuổi, đeo hai cái sừng nhỏ, thấy Con Vịt thì chạy ra ôm chân anh.

Lão tử chưa kịp nhìn rõ mặt cô ta đã bị tiếng “Bố” kia làm cho run rẩy.

GM, ai giải thích cho tôi chuyện gì đây?!

Con Vịt thả tay lão tử ra, ôm lấy đứa bé: “Chào cô Tô đi.”

Con bé rất nghe lời, ngọt ngào chào hỏi: “Chào cô Tô.”

Vẫn là mẹ Con Vịt phản ứng nhanh, lập tức bế con bé từ tay Con Vịt: “Trình Trình, qua đây cô giới thiệu với cháu, đây là bạn gái của Điểm Điểm – tiểu Tô, tiểu Tô – đây là Trình Trình, trước kia là cô bé hàng xóm nhà chúng ta. Bé gái này là Trình Minh Minh, hà, bình thường rất dính Điểm Điểm nhà chúng ta. Mẹ vẫn nói rằng nếu sau này Điểm Điểm nhà chúng ta sinh con trai thì hai đứa này chính là một đôi rồi.”

Tôi không thể không nói gừng càng già càng cay.

Bà vừa giới thiệu vừa ẩn nhiều ý nghĩa, lão tử đương nhiên nghe thì phải hiểu. Lão tử nghe ra, đương nhiên “cô bé hàng xóm nhà chúng ta” này không thể nghe không hiểu.

Tôi nhìn cô ta mở to mắt đến đại ra, sau đó cười ngoác mồm: “Chị Tô.”

45. Chương 45: Nhân Yêu Lừa Đảo Lại Xuất Hiện Trên Giang Hồ

“Nói đi.” – Lão tử ngồi trên ghế làm việc của Con Vịt, nhằm đảm bảo mình diễn đủ khí thế mà dựa lưng vào ghế, bắt chéo chân.

Anh lại xiên một miếng bơ qua: “Long nhân, anh và Trình Trình đã qua rồi.”

Tôi ăn miếng đó. Thật ra tôi cũng tin anh, cảm thấy không có gì nghiêm trọng. Chuyện này giống như việc hai người đột kích địch trên chiến trường: anh tình nguyện để mình bị vây, đương nhiên cũng nghịch chuyển cho tôi để xuống ngựa.

Tôi cắn bơ, ngẩng đầu nhìn anh: “Quá nhi, anh yêu em không?”

Anh cúi xuống nhìn tôi, khẳng định: “Đương nhiên.”

“Được rồi.” – Tôi ôm cổ anh. Tôi không cần biết nhân quả, chỉ cần Con Vịt yêu tôi, tôi sẽ vì anh mà đánh chạy hết mọi tiểu tam. (Quần chúng: ...)

Hai người ôm ấp một hồi, ngẩng đầu lên đã thấy ngoài cửa sổ toàn đầu là đầu lô nhô.

Con Vịt đổ mặt ho một tiếng, mọi người nhanh chóng tản ra, nhưng lão tử thì chẳng làm sao – tò mò là bản chất con người mà.

Mẹ Con Vịt ra không thấy quay lại, dù lúc này lão tử có ngốc mấy thì cũng đoán được nội dung câu chuyện từ đầu đến cuối, vì thế bản thân cũng không có nhiều nghi ngờ.

Con Vịt tan làm lúc 17h30 nhưng cũng chẳng sao vì anh là viện trưởng, hơn nữa bệnh viện thú nuôi cũng nhàn hơn bình thường rất nhiều, khi nào nghỉ cũng là do anh.

Anh thay quần áo, xếp đồ rồi nắm tay tôi ra ngoài. Bên ngoài vô số tia X-quang sấm soi lão tử kỹ càng. Con Vịt khoác eo lão tử, mỉm cười giới thiệu: “Tô, Tô Như Thị.”

Ánh mắt xung quanh bắt đầu chuyển từ tò mò hóng hớt sang nhiệt tình tử tế. Hóa ra thiên hạ này đều thần phục thiên hạ đệ nhất thầy thuốc, trước sau vẫn vậy.

Ai cũng chào hỏi. Nói ra cũng kỳ quái: lúc ở bên công ty của mình, lão tử cứ có cảm giác như mình chỉ là con cháu, thế mà sang đây lại ngồi lên thành đại gia.

Vì buổi tối có thành chiến nên bọn tôi không ra ngoài chơi. Tôi định kiếm gì cho Chủ Chủ ăn nhưng rồi lại nghĩ ở chỗ Con Vịt có sẵn, tiện thể dùng luôn, đương nhiên là mượn danh nghĩa anh rồi.

Về đến nhà, Chủ Chủ làm nũng với Con Vịt. Con Vịt cúi xuống ôm nó, nó vươn đầu dụi vào ngực anh, liếm mặt anh đầy nước miếng. Lão tử hừ lạnh – có lẽ do lần đầu đánh nó mấy cái nên dù nó không dám giở trò trước mặt lão tử thì cũng không thể gần gũi với lão tử được.

Đương nhiên lão tử cũng chẳng yêu thích gì vụ nó gần gũi mình. Ai lại thích bị liếm đầy nước miếng lên mặt chứ?

Nhân lúc nó cuộn lấy Con Vịt, lão tử log in game.

Lúc log in, cả server đang sục sôi, sau đó lão tử cũng nghe nói chủ Thế lực Liên minh Trác Tuyết bị người ta hack hết đồ. Đương nhiên đồ trên người anh ta cũng không đáng giá bao nhiêu tiền, bảo mật của Thiên Hạ vẫn khá tốt nên chuyển trang bị ra khỏi acc không hề dễ dàng. Tổn thất chủ yếu là hai viên châu cực phẩm, hơn 1600 vàng, các loại đá khác nhau. Nhưng vì là acc của chủ Thế lực Liên minh nên tổn thất trong quốc khố cực kỳ thâm.

Người này xuống tay cũng thật ngoan độc: quốc khố của Liên minh Trác Việt bị vét sạch.

Mà lão tử càng không thể tin được người cướp sạch quốc khố của bọn họ lại là acc nữ – hóa ra là Chùa.

Lão tử đập đầu xuống đất. GM ơi, đây là chuyện gì?

Việc này vừa được truyền ra, người xấu hổ nhất lại là lão tử. Không nói đến chính lão tử dẫn người vào Mộng Hồng Thiên Hạ, còn nữa là hàng ngày cô ta ít khi tổ đội làm nhiệm vụ với ai khác ngoài lão tử. Nhiều người nghi ngờ đó chính là acc phụ của lão tử.

Nhưng lão tử ở bên Con Vịt, bọn họ lại không có bằng chứng, vì thế việc này không được giải quyết.

Có điều toàn bộ server Thủy Nguyệt Động Thiên đều hoảng sợ. GM, lịch sử huy hoàng lừa đảo toàn bộ đồ đạc của top 100 acc nam hình như đang được tái hiện!!!

Bởi vì tâm tình không tốt, lão tử quyết định đun mì làm bữa tối (Con Vịt: Chủ Chủ) cho qua. Con Vịt không kén ăn, Chủ Chủ có ý kiến nhưng tôi tin chắc rằng ý kiến của nó sẽ do cái bụng đói khát quyết định, vì thế tôi tự động bỏ qua.

Lần này tôi log in acc Lưu Ly Tiên trên máy Con Vịt, Con Vịt tự giác đưa ghi chép của lão tử qua. Người ta nói trên máy tính của đàn ông thường có chỗ phụ nữ không nên lục lọi, nhưng mà, ờ, máy Con Vịt rất sạch sẽ.

Năm ổ thì có ba ổ đựng tư liệu y học, còn hai ổ một ổ hệ thống một ổ game.

Anh ngồi trên giường, Chủ Chủ nhảy lên, ghé vào tay phải anh, cọ đầu lên đùi anh. Con chó cũng biết làm nũng hơn lão tử!

Lần thành chiến này, Mạn Đà La thủ thành. Vì Liên minh Trác Tuyết bị vét sạch quốc khố, phần lớn thế lực đó lựa chọn nghỉ ngơi và phục hồi, đương nhiên Mạn Đà La rất mừng – không có phần lớn các tinh anh của Trác Tuyết, việc thủ thành trở nên cực kỳ dễ dàng.

Lão Thánh phái lão tử đi hỗ trợ Mạn Đà La, lão tử giờ đã vang danh bảo tiêu của chủ Thế lực.

Lão tử theo sát phía sau Mạn Đà La. Phối hợp với cao thủ quả nhiên khác hẳn! Anh ta ăn ý ẩn thân đi cùng lão tử, khi thấy lão tử ra Lưu Chuyển thì anh ta ra Ẩn Sát, rồi lão tử lại tung Phù Kinh Quỷ Thần, đối phương cơ bản là toạch.

Nhỡ gặp phải tên nào quá trâu bò, không chịu đo sắn, Phù Kinh xong đợi 3 4s lại tung skill thôi miên, sau đó hai người đánh bữa, đối phương cũng chỉ có thể ôm hận mà thôi.

Tử Diệp cũng theo sát phía sau, nhưng có trời làm chứng, thao tác của cô nàng này không khác gì Hoa Trư cả. Lúc bắt đầu thành chiến, mọi thứ rất hỗn loạn, cô nàng cứ một phút chết hai lần, lại còn mắng lão tử là không biết bảo vệ cô ta.

Lão tử cũng chẳng nói gì: cô là thầy thuốc, trước khi ai kịp làm gì thì cô ra skill cản người ta lại là được?

Được rồi, dù cô không tìm ra skill đó, thì cô tự tăng Khẩu Huyết cho mình trước đi?

OK, dù Khẩu Huyết không giúp cô hơn, sau này cô chạy đường có chạy ra trước lão tử nhé.

Cmn, dù lão tử có ba đầu sáu tay thì cũng làm sao có thể bảo vệ được một bà thầy thuốc cứ xông lên đi ngang với hoang hỏa, thiên cơ, kiếm khách cơ chứ?

Thế thì hai ba nhất là xong còn gì...

[Trận doanh] Lưu Ly Tiên: [niệm kinh] Tử Diệp MM, ra chỗ mát nghỉ ngơi đi, tôi lo chồng cô cho

Giờ cô ta không còn dám mắng lão tử, chỉ biết làm nũng với Mạn Đà La

[Trận doanh] Tử Diệp: [gạt lệ] chồng ơi, 55555“, anh xem người ta coi thường em!!!

[Trận doanh] Tử Diệp: [khóc lớn] chồng ơi

[Trận doanh] Mạn Đà La: đừng khóc, ra thủ thần thạch ở Đại Thần Điện đi.

[Trận doanh] Tử Diệp: [khóc lớn] người ta phải đi cùng anh cơ!

[Trận doanh] Mạn Đà La: ngoan, nghe lời.

Bọn tôi thủ Mộng Ly Môn, bên ngoài thỉnh thoảng có người bắc thang leo lên, nhưng số lượng cách nhau quá xa, trận này cơ bản không có gì đáng lo nghĩ. Mạn Đà La bắt đầu dẫn người đuổi giết, lão tử cũng không bỏ sức nhiều. Bạn biết không, cho dù là đi cùng lão Thánh thì lão tử cũng nhiều lắm là cố gắng gây rối cho anh ta chạy đi, để anh ta không bị giết mà thôi.

Cho nên, nhìn chung, nếu Mạn Đà La không bị bao vây thì lão tử không xuống ngựa; nếu anh ta bị bao vây, lão tử sẽ tung Phục Chờng rồi Phù Kinh Quỷ Thần, đến lúc anh ta trốn đi được lại cho pet ra Phù Kinh Quỷ Thần lần nữa.

Như thế, đừng nói là chạy bằng ngựa, kể cả chạy bộ như rùa cũng vẫn thoát được.

Cứ thế, mấy người kia lại càng to gan, cứ thỉnh thoảng lại lĩnh cái, khiến lão tử phải tập trung không dám phân tâm.

Lại thêm mấy lần, mọi người đều biết quanh người lão tử có một thích khách ẩn thân, số người đến càng nhiều. Thích khách vốn là yếu tố bất ngờ, cứ thế lại càng làm lão tử căng thẳng hơn.

Căng thần kinh ra đến khi Thành chiến kết thúc, may mà lão tử không làm xấu mặt mình.

Lúc ra khỏi thành Mộng Nguyên, lão tử nhận được một tin tức:

[Hệ thống] Mạn Đà La yêu cầu kết bạn với bạn. Đồng ý/Từ chối?

Ấn tượng của tôi với người này thay đổi từ khi nghe Con Vịt kể về chuyện của anh ta: Tử Diệp muốn làm phu nhân chủ Thế lực, anh ta lập Thế lực, còn toàn tâm toàn ý phát triển nó trở thành một thế lực liên minh căn cơ thâm hậu; Tử Diệp lv thấp cần đi phụ bản, anh ta tấy lại hết để tank boss; Tử Diệp lv cao muốn đi chiến trường, anh ta lại tấy hết lại để cùng đi chiến trường.

Cho dù Thiên Hạ này người đến người đi, phu nhân chủ Thế lực Mạn Đà La chưa bao giờ thay đổi.

(Bạn nào chưa hiểu phần này có thể đọc lại bộ Anh mở đường, em yểm trợ sẽ hiểu vì sao Mạn Đà La phải tấy kéo Tử Diệp từ khi acc Tử Diệp còn nhỏ.)

Tôi đồng ý rằng dù ngoài đời anh ta thế nào, có thể vì vợ mình mà làm được đến mức này, chỉ là trong game đi nữa thì cũng đáng được tôn trọng rồi.

[Người lạ] Mạn Đà La nói với bạn: Lưu Ly Tiên, chuyện cũ bỏ qua hết đi. Từ sau có gì cứ nói là được.

Vì thế, hiềm khích với Tử Diệp và Mạn Đà La hoàn toàn kết thúc sau yêu cầu kết bạn và tin nhắn mật mã màu đỏ này.

Tôi rất cảm kích lão Thánh. Danh sách kẻ thù của Lưu Ly Tiên dần dần giảm chỉ còn 5 6 trang. Anh ta luôn có thể khiến bọn họ kẻ vai sát cánh chiến đấu với lão tử, lẳng lặng hòa hoãn mối quan hệ đôi bên.

Thật ra trò chơi cũng như cuộc đời, chúng ta cần cảm ơn rất nhiều.

[bt] Bạn nói với tks: lão Thánh

[bt] tks nói với bạn: ừ?

Tôi có thể tưởng tượng ra anh ta ngồi trong quán của mình, tay cầm điếu thuốc rung rung phấn chấn.

[bt] Bạn nói với tks: cảm ơn

[bt] tks nói với bạn: biến!

Đây là một cuối tuần đủ bi kịch mà cũng đủ hiềm vui: buồn cho lão Đại của Liên minh Trắc Tuyệt, vui cho anh em trong Liên minh Mạn Đà La.

Tôi nhập đội Con Vịt, tiếp tục làm việc hôm qua định làm: giúp Hoa Trư làm lương thực cho ngựa.

Lão tử lên giường. Chử Chử tự giác nhảy xuống đất. Lão tử gục lên người Con Vịt, dồn ép anh quyết liệt.

Anh cười để ghi chép sang một bên, khẽ ôm lão tử: “Đạo sĩ 1 phút, em định làm gì?”

Lúc này áo ngủ của anh đã rối loạn, lộ ra nửa ngực, lão tử chảy nước miếng suy nghĩ 1 phút liền, cuối cùng nghĩ ra một điều: “Em kiểm tra hàng họ thuộc sở hữu của mình...”

Con Vịt: ...

46. Chương 46: Bảo Vệ Hàng Của Mình

Sáng sớm hôm sau Con Vịt nhẹ nhàng rời giường nhưng vẫn làm lão tử tỉnh giấc, tỉnh rồi cũng không muốn dậy nên nheo mắt nhìn xem anh thay đồ. Trước khi đi anh lại quay ra ôm lão tử, dèm chán cẩn thận. GM, lão tử thực sự rất cảm động.

Ôm xong, anh quay qua ôm Chử Chử.

GM, lão tử chưa nói gì hết!

Lão tử ngủ thẳng đến 9h30 thì có người gõ cửa.

Tôi tưởng mẹ Con Vịt, ra mở cửa mới biết là “cô bé hàng xóm” Trình Trình.

Dì Quỳnh Dao ơi, lão tử sống đến 30 năm, cuối cùng cũng được giao đấu với tiểu tam à?!

Được rồi, lão tử thừa nhận đôi khi nhàn rỗi chán chường lão tử hay xem chút phim Hàn, tiểu thuyết máu chó linh tinh!!! Có một định luật đã định thể này: nữ chính phải xinh đẹp hơn tiểu tam!!!

Lão tử ngẩng cao đầu, đang định ra về boss rất tự tin thì chợt phát hiện một việc:

Hôm nay cô ta mặc bộ đồ cùng loại với bộ thời trang Tam đại đệ tử của thầy thuốc: áo len vàng nhạt, váy ngắn trắng, giày cổ thấp cùng màu, đồ trang sức trang nhã, thanh xuân trẻ trung, tươi đẹp hoạt bát.

Khi đó lão tử đang mặc áo ngủ trắng trơn, tóc chưa chải, mặt chưa rửa, vừa mới ngủ dậy.

Lão tử toát mồ hôi. GM, dù lão tử là diễn viên, cho dù lực hấp dẫn của nữ chính là định luật không thể thay đổi trong ngôn tình máu chó, nhưng trang bị hình như hơi cách xa quá?!

Chẳng bằng từ bỏ thôi.

GM, chẳng nhẽ trong cuốn ngôn tình máu chó này, lão tử không phải hình tượng nữ chính xinh đẹp, mà là nữ chính tiểu bạch bụng dạ tử tế?

Thôi được rồi, định luật không đổi 2: nữ chính nhất định phải là người lòng dạ tử tế, lấy ơn báo oán, yếu ớt tao nhã; nữ phụ nhất định là kẻ ham hư vinh, tâm địa rắn rết, âm hiểm ngoan độc!!!

Vì thế, GM, là một nữ chủ tốt bụng, dùng ơn báo oán, yếu ớt tao nhã, tôi có nên mời cô ta vào nhà không nhỉ?!

Vì thế lão tử cho cô ta vào nhà, nhưng lão tử đã quên nhà này còn một thành viên khác – bất hạnh nữa là khi lão tử vừa nhớ ra, Chử Chử đã xông lên tiếp xúc thân mật với cô ta.

Vì thế nữ phụ bị chó cắn. Lão tử nhìn dấu răng đỏ máu trên cái đùi trắng muốt kia mà không thể không thán phục: Chửi Chửi, mẹ nó chứ, em đúng là không nhận ai hết!!! Sau đó là ý tưởng đầu tiên: Con Vịt, chỗ anh bán vaccine phòng dại không nhỉ...

Tôi dẫn Chửi Chửi vào phòng ngủ, định đỡ cô ta xuống nhà vì bên ngoài khu nhà có phòng khám, có lẽ có vaccine, nhưng cô ta không hề hấn gì: “Này họ Tô, cô đừng giả tử tế nữa!!! Tôi và Điểm Điểm đã có tình cảm 26 năm, cô quen anh ấy được bao lâu? Cô có hiểu anh ấy như tôi không?”

Cô ta đã bắt đầu nức nở. GM, thật ra lão tử vẫn là một người rất phong độ, bình thường không so đo với các MM. Nhưng mà nhìn thế này, kiểu gì cũng giống như lão tử đang bắt nạt cô gái yếu đuối nhu nhược ấy nhỉ!

Hơn nữa cái dấu răng đỏ máu trên đùi kia quả cũng thu hút, cô ta không đau nhưng lão tử đau hộ, vì thế lúc ấy, lão tử lại tử tế nhắc nhở: “Tôi bảo này, đùi cô không đau à? Cứ xuống nhà tiêm vaccine đi, tránh bị bệnh.”

Cô ta vừa nghe lại càng ngúng nguẩy: “Cô còn nói mát à!” rồi lại đẩy lão tử ra, nước mắt lã chã: “Từ khi còn học tiểu học, anh ấy đã muốn rước tôi về nhà, cô biết không??? Cô dựa vào cái gì mà tỏ cái thái độ đấy khi nói chuyện với tôi, dựa vào cái gì!!!”

Nữ phụ khóc rồi bỏ chạy. Tôi thở dài: đồ ngốc, có một số thứ khi cô đã từ bỏ thì sẽ không còn thuộc về cô nữa. Mặc kệ nguyên nhân là gì, mặc kệ có bao nhiêu lần cũ, thì cũng không còn là của cô nữa, hiểu chưa...

Đóng cửa lại, tôi thả Chửi Chửi ra. Nó vẫn đang gầm gừ, lão tử quát một tiếng, nó phần nộ tránh ra. Không lâu sau, Con Vịt gọi điện về. Lão tử nghĩ hay nữ phụ lại đi mách lẻo? Nói lão tử thả chó cắn cô ta?

Lão tử học máu. GM, chẳng lẽ lão tử lại là hình tượng nữ chính chịu oan không rửa nỗi sao?!

Đúng là đời người không chỗ nào không có máu chó!

Nghe điện thoại, tôi cũng không nghĩ mình sẽ giải thích với anh. Cứ thế chịu đựng làm một nữ chính làm người vợ bình thường bị ngược trong cái kịch bản sùng nước mắt đầy máu chó đi!

Vì thế...

“Long nhân, dậy chưa? Anh đón em, chiều ra ngoài chơi?”

Ồ, GM, không phải anh gọi hỏi tội à?

“Ồ, dậy rồi.” – lão tử ngấm lại, nói trước vẫn hơn – “Con Vịt.”

“Sao?”

“Vừa rồi thanh mai của anh qua, bị Chửi Chửi cắn.”

“Trình Trình? Có nghiêm trọng không?”

“Cắn một cái.”

“Em thay đồ đi, anh hỏi xem cô ấy đang ở đâu.”

“Ặc.”

Vì thế, GM, hóa ra lão tử là nữ chính độc ác tố cáo trước à...

Sau đó Con Vịt không đi cùng tôi. Trình Trình kia nói bác sĩ bảo cô ta phải ở lại bệnh viện quan sát, buổi trưa Con Vịt phải đi đón Trình Minh Minh. Con Vịt gọi hỏi tôi có muốn đi cùng không, đi cùng cái *beep*!

Vì thế lão tử từ chối.

Sau đó lão Thánh gọi điện cho lão tử, nói Chân Phạm đã về, rủ cùng đi ăn cơm. Lão tử chém giết xe Con Vịt, xe anh là Chevrolet màu đen, không gian trong xe rất rộng, nhìn rất khỏe khoắn. Nói chung lão tử hài lòng, lái ra khỏi cửa.

Nhiều giờ sau, lão tử đứng ở cổng trường của Hoa Trư tìm Chân Phạm, Hoa Trư và lão Thánh. Hoa Trư nhất định đòi ngồi cùng lão tử, xe giao cho lão Thánh lái.

Lão tử không ngờ Chân Phạm trông trẻ thế mà lại là nhân viên công vụ quốc gia. Nói thật, tôi nghi ngờ rằng bộ áo rồng cánh đỏ của thiên cơ kia...có phải dùng tiền công vụ không nhỉ?!

Xe đi trên đường quốc lộ xanh hóa. Lão Thánh hỏi mọi người muốn đi đâu, Hoa Trư hào hứng nói muốn đi công viên Đại Long Đàm, còn nói muốn cho bọn tôi thấy kiến thức hướng dẫn du lịch của cô bé. Ba người trong xe đồng loạt toát mồ hôi: “Đừng, đã thấy rồi.”

Có lẽ tôi đã quá già để đi chơi công viên – cảnh ở đây tuy đẹp nhưng lại chẳng cảm thấy hứng thú ở đâu cả. Chỉ có Hoa Trư hào hứng chạy chơi, Chân Phạm lo lắng đi sát theo sau.

Lão tử tìm một cái đình ngồi xuống, ý bảo lão Thánh: mọi người chơi đi, tôi ngồi đây chờ.

Anh ta lại cũng ngồi xuống, ngồi xong thì thò tay tìm điều thuốc: “Con Vịt đi làm?!”

Lão tử cũng bắt chước anh ta, lấy một điều thuốc, ý bảo: châm lửa cho đây.

Anh ta châm cho tôi: “Nhân yêu, hôm qua Trình Trình gọi điện cho anh, hỏi chuyện em và Con Vịt.”

Anh ta liếc lão tử, phả khói rồi tiếp tục: “Cô ta lớn lên cùng Con Vịt, sau khi tốt nghiệp thì đi Thượng Hải, ở bên kia vui vẻ với người đàn ông khác.”

Lão tử hoàn toàn không có hứng thú với câu chuyện này chút nào, đơn giản chỉ là câu chuyện tình cũ, nhưng lão tử lại thấy tò mò về anh chàng kia: “Anh chàng mà cô ta thích với Con Vịt, ai hơn?”

Lão Thánh nở nụ cười: “Cô ta không thích Con Vịt làm thú y, haha. Mấy năm trước, làm bệnh viện thú nuôi không phải chuyện nở mày nở mặt, cô ta thấy chỉ toàn làm với chó mèo nên xấu hổ.”

Tôi ngẩng đầu nhìn lão Thánh: “Anh nói xem, Con Vịt yêu cô ta không?”

Lão Thánh tránh nặng tìm nhẹ, tiếp tục kể chuyện: “Sau đó cô ta kết hôn với thằng kia. Nhưng em có biết đàn ông ấy à, trước và sau hôn nhân rất khác nhau, không phải ai cũng như Con Vịt, xin gì được nấy.”

Cơ bản lão tử cũng đoán được kết cục: “Vì thế cô ta ly hôn, mang con về tìm Con Vịt?”

Lão Thánh cười: “Thật ra khi đó, mâu thuẫn của bọn họ cũng không đến mức này. Có điều cô ta liên tục cãi nhau với thằng kia, đặc biệt sau khi có con lại càng hay so sánh thằng đó với Con Vịt. Em có biết đấy chính là tử huyệt của đàn ông, không thằng nào lại chịu được việc bị vợ mình so sánh rằng bạn trai cũ tốt hơn. Vì thế không chỉ có cô ta bất mãn.

Sau đó, hai người cãi nhau, thằng kia động thủ. Đã đánh rồi thì không biết nặng nhẹ, có lần” – anh ta chỉ tay – “nó dùng ghế đánh cô ta trật khớp, rồi mới loạn lên đòi ly hôn.”

“Thật ra đàn ông, dù không hiểu là nghĩ gì nhưng bức đến đâu cũng không thể nào xuống tay đánh vợ mình thành ra như vậy,” – anh ta nhìn xa xăm, cười cười – “Đương nhiên không phải lo em đánh gãy tay Con Vịt là may mắn lắm rồi.”

Tôi dựa vào lan can sơn son trong đình nhỏ, nhìn khói thuốc bay theo làn gió rồi tan biến trong hư không.

“Lão Thánh, anh bảo Con Vịt yêu Trình Trình không?”

Anh ta gật đầu, chắc chắn.

“Vậy anh bảo Con Vịt yêu tôi không?”

Anh cười hỏi lại: “Nhân yêu, em thương cậu ấy không?”

Tôi không biết. Chữ “yêu” này đối với chúng tôi bây giờ nghe dường như quá mức buồn nôn, có điều gặp vài lần, ở chung 4 ngày, có thể yêu không?

“Anh không biết cậu ấy có yêu em thật không, nhưng nhân yêu, cậu ấy thật sự muốn ở bên em,” – anh ta dụi thuốc, đứng dậy – “Em không phải lo chuyện Trình Trình. Ít nhất bố mẹ Con Vịt chắc chắn không đồng ý cô ta qua cửa. Em cứ coi như không biết là được. Mà em với Con Vịt ở bên nhau, chỉ cần em không bỏ, cậu ta chắc chắn không bỏ em.”

Ý tưởng này quả giống với điều lão tử suy nghĩ. Lão tử đứng dậy vỗ vai anh ta: “Yên tâm đi, tôi sẽ coi trọng hàng họ nhà mình.”

Lão Thánh: ...

Đi gần hết công viên, chân lão tử đã cứng đờ, Chân Phạm đề nghị đi ăn, (nhỏ giọng) có thể chi trả được. Nhưng lão tử nghĩ Con Vịt ở nhà cũng không biết đang làm gì, thôi cứ quay về nhà Con Vịt!

Khi về đến nơi, bọn Chân Phạm đã đến rồi.

Đi đường khá lâu, lúc về tôi thấy mẹ Con Vịt mở cửa, trông bà rất lo lắng khi thấy tôi: “Mãi mới về, mẹ còn tưởng con đi lạc!”

Bà kéo tay tôi vào nhà, mời Hoa Trư và lão Thánh ngồi.

Lão tử vào trong mới biết vì sao nhìn mặt bà không ổn: Trình Trình và Trình Minh Minh đang ngồi đó.

47. Chương 47: Bảo Vệ Hàng Họ Của Mình

Vì tất cả mọi người đều ở đây, tôi gọi điện cho bố Con Vịt về. Ông là một người đàn ông hòa hảo, nhìn cũng có vẻ ít nói hơn bình thường, mặt luôn mang ý cười. Tôi cảm thấy một nửa tính cách của Con Vịt chắc chắn được di truyền từ bố.

Con Vịt và bố anh ngồi tiếp chuyện họ. Trình Trình và lão Thánh chào hỏi xong thì định đi giúp mẹ Con Vịt dọn đồ ăn. Mẹ Con Vịt quả là người có trình độ: “Ôi Trình Trình à, cháu cứ bỏ đồ xuống đi, bác và tiểu Tô làm là được rồi. Dù sao cháu cũng là khách mời, không thể để cháu làm được. Tiểu Tô, ra giúp mẹ một tay.”

Dứt lời, bà lôi tôi vào bếp. Tôi định làm vẩy cá, bà lại ngăn tôi lại: “Đừng đừng, cứ để cho mẹ. Các con còn trẻ, biết gì chuyện nấu nướng.”

Tôi mỉm cười. Tôi không còn trẻ nữa – một người ở một mình đến tận 30 tuổi thì có cái gì là không biết.

Làm vẩy, cắt cá thành miếng, bà cứ kiếm chuyện để nói: “Tiểu Tô à, khi nào con và Điểm Điểm cưới? Cưới sớm sinh con sớm, nhân lúc bố mẹ còn khỏe mạnh.”

Tôi cười. Tôi đang đợi. Tôi là một thương nhân – nếu mối quan hệ trước mắt cởi mở, nhu cầu của đối phương cao hơn tôi, đương nhiên sẽ trả giá. Ai báo giá trước, ai giục ký kết, ai đang bị động. Trên thương trường, ai cũng như thế.

Tôi thả mấy miếng cá vào bồn rửa, rửa nước sạch: “Nếu bọn con lấy nhau, liệu có ai hận không đây?”

Mẹ Con Vịt bê một chậu nước ngâm cà rốt thái lát: “Tiểu Tô, chỉ cần con không thấy vấn đề thì buổi tối, chúng ta sẽ để Điểm Điểm phải tỏ thái độ! Thành nhóc này mẹ biết: nó đã đưa con về nhà thì chắc chắn nó không có vấn đề gì hết.”

“Con nghĩ hay chờ thêm chút đi. Sáng nay Trình Trình cũng nói với con mấy lời có lý: cô ta quen biết Điểm Điểm hai mươi mấy năm, con và Con Vịt biết nhau chưa lâu.” – tôi mỉm cười, cúi đầu bình tĩnh thái rau, không quên nhắc nhở bà nguy cơ hiện tại – “Hơn nữa bây giờ, tình cảm Con Vịt dành cho Trình Trình vẫn rất sâu nặng.”

Mẹ Con Vịt hiển nhiên hiểu rằng tôi đang do dự. Bà rất nghiêm túc nói: “Tiểu Tô, con có thể yên tâm rằng chừng nào bố nó còn sống một ngày, Trình Trình đừng có mơ. Tối mẹ sẽ làm rõ mọi chuyện rõ ràng trước mặt mọi người.”

Tôi mỉm cười. Điều tôi chờ chính là câu này.

“Thật ra cô ấy cũng được, trông đáng yêu.” – Không hạ thấp đối thủ là phong độ tối thiểu phải có khi PK.

“Ôi, nếu con bé là con, Điểm Điểm gặp con sớm, như thế sẽ không bỏ lỡ nhiều năm như thế! Nếu hai đứa học cùng nhau, con hai đứa bây giờ cũng đi mua nước tương được rồi!”

Tôi cười. Mẹ Con Vịt ơi, thật ra con gái trên đời này đều dần phải lớn lên, khác hẳn lúc còn bé. Hoặc là con cũng không hơn gì cô ta hồi nhỏ, con chỉ tàn nhẫn hơn thôi.

Vết sạch tủ lạnh làm bữa tối, tôi và mẹ Con Vịt làm mười sáu món ăn, một món canh. Vì vốn không chuẩn bị trước nên Con Vịt phải đi mua một món kho, gom góp cho đủ.

Chủ Chủ vẫn đang bị nhốt trong phòng ngủ, tôi cầm cái bát nó thích, ra hiệu đến giờ ăn. Chủ Chủ nghe thấy tiếng bên ngoài, sủa ầm ĩ trong phòng, tí thì cắn rách dép lê. Tôi quát một tiếng, nó cụp tai lê ra ăn cơm.

Nó thích ăn thịt, cũng thích đồ cho chó, nhưng tôi thấy đồ ăn cho chó cũng chẳng khác gì mỳ ăn liền, thỉnh thoảng ăn không sao, còn thường xuyên thì không ổn. Vì thế nói chung tôi vẫn cho nó ăn cơm là chính.

Lúc đang ngồi xỏm xem nó ăn cơm thì tôi nhận được điện thoại của tiểu Đường, nói rằng công ty khoa học kỹ thuật Hồng Hạo có một hạng mục mới, định khoán hết cho bên tôi làm, khách hàng chỉ định boss ra mặt đàm phán. Có điều giờ lão tử không đi được.

“Người của công ty khoa học kỹ thuật Hồng Hạo từng gặp lão tử chưa?”

“Chưa.”

Thế thì dễ rồi. Tôi nói chuyện điện thoại nửa tiếng đồng hồ, đem hết tất cả các tư duy, kỹ xảo đàm phán, những phần cần chú ý trong hạng mục công việc nói cho cô ấy, để cô ấy dùng danh nghĩa lão tử ra mặt, để lại đánh giá nhất quán cho lão tử: “Cũng như trước kia, chuyện có thể không cần nhắc tay tự làm, chắc chắn không nhắc tay.”

Lúc quay lại, tôi phát hiện mọi người vẫn chờ tôi ra ăn cơm. Lão tử rất áy náy. Mẹ Con Vịt để tôi ngồi cạnh Con Vịt, bà ngồi bên Trình Trình.

Mình Minh ầm ĩ đòi ăn chocolate, không thì không chịu ăn cơm. Đứa bé 4 tuổi cáu kỉnh rất đáng yêu, cái mỏ nhỏ nhắn chu ra nhìn chỉ muốn cắn một cái.

Con Vịt mỉm cười: “Dưới nhà có cửa hàng, anh xuống mua cho con bé.”

Trình Trình cầm đĩa gõ tay con bé, giáo huấn: Ăn cơm trước. Con bé nước mắt lưng tròng. Con Vịt ôm con bé dỗ dành. Mẹ Con Vịt liếc mắt ra dấu cho anh. Buồn cười là tôi thấy, nhưng anh lại không để ý.

Nhiều lần ra dấu không thành, mẹ Con Vịt mở miệng: “Thích trẻ con thì sinh một đứa với tiểu Tô đi.”

Con Vịt mỉm cười nhìn tôi. Lão Thánh vỗ tay: “Ra đây bác ôm cái nào.”

Mình Minh ngẩng đầu nhìn Con Vịt, Con Vịt bảo con bé qua đó. Con bé xòe tay, tát yêu rồi bỏ nhào vào lòng lão Thánh. Tôi cười, gấp đồ ăn cho Hoa Trư, tiếp đón Chân Phạm. Chân Phạm nhìn Trình Minh Minh như có điều suy nghĩ, lúc sau cũng ngồi gấp đồ ăn cho Hoa Trư như tôi.

Ăn được nửa bữa, mẹ Con Vịt trịnh trọng cất lời: “Điểm Điểm, khó khi nào có nhiều người như hôm nay. Con và tiểu Tô không còn trẻ lắm nữa, chuyện cũng cần phải bàn: khi nào hai đứa kết hôn?”

Bàn ăn im lặng. Trước mặt bao nhiêu người, Con Vịt không thể làm tôi xấu hổ được.

Vì thế, anh vẫn rất bình tĩnh, mỉm cười gấp đồ ăn cho tôi: “Lúc nào cũng được. Đạo sĩ một phút, khi nào em mới đồng ý lấy anh?”

Trình Trình cúi đầu, vò khăn tay. Tôi cảm thấy bọn tôi thật tàn nhẫn. Nếu tôi còn thấy mình tàn nhẫn thì sao Con Vịt có thể không đau lòng.

Khi anh dịu dàng ghé bên tai tôi hỏi những lời này, liệu khi rảnh rồi anh có nhớ tới mình đã từng ở bên cô ấy gần gũi như thế?

Nhưng tha lỗi cho tôi, trong thế giới này, tôi không thể đi thương hại đối thủ.

Vì thế, tôi cũng ghé bên tai anh trả lời ngọt ngào: “Bản đạo thuận theo thời thế.”

Bố mẹ Con Vịt đều rất vui vẻ. Bố Con Vịt quyết định tối nay phải giả lịch tìm ngày đẹp. Mẹ Con Vịt dỗ Minh Minh: “Trình Trình à, sắp tới Điểm Điểm phải thu xếp chuyện cưới xin, tiểu Tô cũng không rảnh, bác ở đây cũng cần người bầu bạn. Nếu cháu cần thì cứ gọi điện bảo bác trai qua đón, nhé?”

Trình Trình gật đầu. Cô ta đâu dám nói thêm.

Lời nói giấu dao. Vốn bức tranh rất đẹp nhưng lại ẩn giấu quá nhiều tầng ý nghĩa.

Con Vịt cười như gượng ép. Tôi chợt thấy hiểu anh. Bọn tôi đều đã bị tình yêu đốt cháy chỉ còn lại xương khô. Cho dù anh đã trả giá hai mươi mấy năm thì cũng đã bị bỏ rất đau đớn. Khi bạn đã yêu khắc cốt ghi tâm, bạn không còn năng lực để yêu lại nữa.

Chúng tôi đều dùng thời gian dài dằng dẳng để làm mình lãng quên. Sau đó gặp được một người, cảm thấy cả đời như thế cũng được. Vì thế, chúng tôi không chút do dự ôm lấy đối phương, không phải vì liếc mắt một cái vạn năm, mà vì chúng tôi đều đã mệt mỏi, sợ nếu lại do dự thì sẽ phải hối hận.

Thật là buồn cười. Gạo nấu chưa chín nhưng lại làm cho mình không còn đường quay lại.

Vì thế chúng tôi không nói chuyện yêu. Chúng tôi nói “thích”, chính là thích.

Cuối cùng Trình Trình cũng không thể ăn xong bữa cơm này. Lúc về cô ta cũng không dám xuống nhà.

Tôi đưa cô ta xuống. Hành lang tối tăm không ánh đèn, yên tĩnh. Cánh cửa chống trộm nặng nề đã ngăn hết một âm thanh ở trong kia, chỉ để lại người trên lối đi nhỏ này với tiếng tim đập của chính mình.

Cô ta dắt tay Minh Minh đi trước, tôi đi sau, không ai nói chuyện. Chỉ có tiếng bước chân, hai nhẹ một nặng, bỏ lại ồn ã phía sau.

Lúc xuống nhà, tôi định giúp cô ta gọi xe thì đột nhiên cô ta xoay người lại, túm chặt lấy tôi, không thể giữ bình tĩnh thêm: “Chị Tô, xin chị đẩy, em cần Điểm Điểm. Có Minh Minh, em cùng đường rồi. Xin chị đẩy.”

Tôi mặc kệ cho cô ta giữ mình. Nước mắt cô ta rơi trên tay tôi. Tôi nghĩ nếu cô ta cũng chơi game, thao tác của cô ta chắc cũng ngang ngửa cỡ Hoa Trư. Ấc, không thể nói là ngang ngửa, nói chung cũng làng nhàng thôi, căn bản không lọt vào danh sách PK của tôi được.

Minh Minh đưa bàn tay nhỏ bé vuốt mái tóc dài của mẹ. Con bé không hiểu vì sao mẹ mình khóc, chỉ có thể nhẹ nhàng, cẩn thận xoa mặt mẹ lấy lòng.

Tôi không biết an ủi cô ta kiểu gì. Thật ra là tôi cũng không muốn an ủi. Thế giới của người trưởng thành không có cổ tích, mỗi người đều phải trả giá cho chính bản thân mình.

Tôi tiễn hai mẹ con lên xe, giả vờ không thấy Con Vịt đang đứng trên ban công, vịn lan can đi lên tầng. Thật ra, khi sợ hãi là khi bạn còn có người để dựa vào.

Không dựa được vào ai thì sợ hãi để làm gì, tất cả đều phải dựa vào bản thân mình, chẳng có gì để sợ hết.

Chẳng ai cùng đường, đường mình thì mình phải tự đi thôi.

Ngồi chơi cũng đã lâu, vì ký túc xá của Hoa Trư đóng cửa lúc 0h nên bọn họ về trước. Bố mẹ Con Vịt kéo Con Vịt vào thư phòng để tiến hành giáo dục tư tưởng, còn tôi đi rửa bát.

Rửa bát đĩa xong tôi mới nhớ đến Chủy Chủy nên đi thả nó ra. Chắc chắn lúc ăn cơm nó nghịch nước, quậy tung hết lên, trên sàn toàn cơm là cơm, trên lông cũng thế. Lão tử thở dài, lấy khăn lau cho nó.

Đến hơn 22h mọi người cũng nói chuyện xong. Bố mẹ Con Vịt vội vàng tạm biệt tôi, quay về nhà mình. Lão tử đang lau lông Chủy Chủy. Lúc này nó đang giẫy dụa dưới tay lão tử, vừa thấy Con Vịt thì vội vàng chạy đến, cọ cả người ướt đầm vào anh.

Đạch, đồ vô lương tâm!!!

Lão tử định qua đó thì nó túm chặt chân Con Vịt, liều mạng vẫy đuôi. Con Vịt cầm khăn, tiếp tục lau lông cho nó. Nó cũng không phản đối, nằm ườn ra sàn nhà lát đá men sứ vàng khắc hoa, lè lưỡi liếm mặt Con Vịt.

Tôi đưa khăn mặt qua: “Bố khỉ, đừng liếm hàng của bà!!!”

Con Vịt để tôi lau mặt cho, vẫn ôn hòa như cũ: “Nó thích anh mới liếm anh.”

Điều này thì lão tử tin. Nó chưa từng liếm mẹ Con Vịt hay lão tử, nhưng lão tử cũng chẳng thèm chấp vặt. Dù sao cũng chỉ là một con chó, lại là một con chó vàng, ai cần nó thích! Đến nó ngày lão tử không vui, lão tử sẽ làm cho nó hết ý kiến, đứng im trong chầu.

Anh tắm cho Chử Chử còn tôi vào game. Không ai nhắc đến chuyện Trình Trình, vì không ai muốn người kia để ý.

48. Chương 48: Bảo Vệ Hàng Của Mình (3)

Lưu Ly Tiên đi chiến trường một mình, không có người hộ tống nên phải hết sức cẩn thận.

Bạn có biết tối nay có chuyện gì kinh tởm không?

Không phải chuyện đoạt Thiên Châu, không phải chuyện người ta oánh acc phụ của bạn, chuyện kinh nhất hôm nay chính là đồng môn tương tàn.

Thầy thuốc PK thầy thuốc, hai người vừa đánh được lại vừa hồi máu hồi mana, có thể đánh đến sáng hôm sau.

Thích khách PK thích khách, ai cũng ẩn thân chẳng ai thấy ai, có thể đánh đến sáng sang năm.

Pháp sư PK pháp sư, anh đẩy tôi, tôi đẩy anh, ai cũng sợ bị đối phương thôi miên, trợn mắt nhìn nhau đến sáng năm sau.

Lông chim PK lông chim, anh chạy tôi cũng chạy, ai cũng chạy trốn mau lẹ, cuối cùng chẳng ai đuổi theo...

Mà đạo sĩ đánh đạo sĩ, lại là một câu chuyện bi kịch của bi kịch.

Bây giờ, bi kịch của lão tử là đây: một đạo sĩ cứ quẩn lấy lão tử ở Đông Doanh. Đương nhiên chuyện acc Lưu Ly Tiên bị người ta soi cũng chẳng có gì lạ, có thể nói là bị soi đã thành quen.

Có thể sẽ thường xuyên có người nói với bạn rằng trong trận PK của đạo sĩ vs đạo sĩ, quan trọng nhất là ai tung Úc Phong trước. Thật ra không phải thế, đạo sĩ có pet khác nhau thì có đấu pháp khác nhau.

Ví dụ như đạo sĩ có Tiên Hạc thì điều phải làm không phải dùng Úc Phong trụ đối thủ. Bạn cần biết Lưu Ly Tiên là một đạo sĩ cương quyết, chạy trốn mau lẹ. Chạy nhanh thì thời gian thi pháp dài, so với dùng Úc Phong thì thà đứng im chờ người ta vung kiếm.

Đạo sĩ dùng pet Tiên Hạc thì phải nhớ rằng khi dùng Tiên Hạc định thân thì không được quay đi, lý do là vì thời gian định thân của Tiên Hạc rất ngắn.

Vì thế lão tử dùng Tiên Hạc ra chiêu Định Thân xong thì chạy ra sau lưng hạc. Bây giờ người đó không thể cử động, không thể ngắt skill của lão tử, sau đó một người một pet lại khổng chết một đối thủ, chẳng phải dễ như trở bàn tay?

Tôi không rút mana của anh, giờ mới nhanh chóng dùng Úc Phong, trong Úc Khí anh không thể gọi pet. Sau đó để ý khi anh xuất skill thì dùng skill hay dùng để chém yêu lui quỵ ngã. Phù Kinh Quỷ Thần là dễ ngắt nhất.

Thao tác của anh ta cũng rất quyết đoán. Sau khi phát hiện ra mình bị Tiên Hạc chế trụ, anh ta lập tức di chuyển, dẫn theo Tiên Hạc của anh qua, không quan tâm chuyện mất cơ hội.

Mà phần cơ hội này đã đủ để lão tử làm giảm 1/3 máu của anh. Anh bật hồi sinh. Sau đoạn này lão tử không đuổi theo nữa: phát hiện 5 6 kẻ thù khác trên bản đồ.

Điều tối kỵ trong PK là lòng tham. Lão tử quay lại, nhớ kỹ ID: Hồn Sư.

Lúc thuận lợi quay lại tụ họp với mọi người, định đánh kiếm đầu người thì đạo sĩ Hồn Sư kia lại chạy lại từ xa, dẫn theo một pet Tà Ảnh, lại định cùng so đo với lão tử. Đáng tiếc anh ta không thể lại gần lão tử. Hệ thống tiện nhân phá đám nói: Thắng bại đã quyết, chiến trường bắt buộc quay về.

Mọi người truyền tống khỏi chiến trường. Anh ta phát tin khiêu chiến, lão tử từ chối. Lưu Ly Tiên không thích khiêu chiến: tổn sức tổn tiền tổn đồ.

Lão tử đưa Lưu Ly Tiên đi trồng cây ở Đông Hải Chi Tân. Không biết có phải phụ nữ càng sống càng thực tế hay không nhưng riêng lão tử, trong game này, lúc nào Lưu Ly Tiên cũng phải mang đủ bạc, ít nhất như thế mới có cảm giác an toàn.

Treo máy ở Đông Hải Chi Tân, tiện thể mở bưu kiện, gửi lương thực cho ngựa và mấy tấn pháp thạch cho Hoa Trư thì Con Vịt tắm cho Chủy Chủy xong.

Đương nhiên Chủy Chủy tắm không mất đến 40 phút, tôi không hỏi cũng biết anh đang đau khổ. Yêu một người thành thói quen chính là như thế. Dù không thể yêu nữa thì vẫn tiếp tục theo quán tính.

Xem ra không chịu được việc công chúa của mình rơi xuống bụi trần, dù cho có bị vứt bỏ, phản bội hay tổn thương đi nữa.

Có điều, Con Vịt à, nếu không cắt bỏ phần đã hỏng kia đi thì sao phần mới có thể mọc ra?

Tôi nói rồi, vốn tôi ghét nhất chuyện ướt át bẩn thỉu, nếu một đao mà có thể cắt bỏ được những thứ vụn vặt hư hỏng theo năm tháng, có lẽ năm sau Tô Như Thị chỉ có thể ngồi ì ở đây ngắm phong cảnh. Nếu một đao này xuống, phát hiện ra cái gì cũng đã hỏng, như thế Tô Như Thị cũng nhận ra được rằng được thì tốt, không được thì thôi.

“Không tham” là châm ngôn số 1 của Lưu Ly Tiên.

Anh tựa vào cửa sổ hút thuốc, thả nhiên phả khói. Khí chất đó làm tôi nghĩ đến ngày đó thuê phòng khách sạn ở bên nhau, tự nhiên lại cảm thấy buồn bã.

Tôi cười với anh: “Anh xem này, không cần hỗ trợ lão tử vẫn đi được chiến trường.”

Anh không trả lời tôi, vì anh hiểu ý tôi là gì, rất giống với những lúc anh hiểu rằng tôi cần hơi máu, hơi mana. Ba người đi chiến trường rất hợp cạ, có nhiều người bảo bọn tôi liếc mắt cũng hiểu nhau.

Anh đột nhiên cúi xuống ôm tôi, mùi thuốc lá thâm nhập vào cơ thể ấm áp. Tôi là một tay đấm, một tay đấm đủ tư cách là một người khi ở phụ bản, chiến trường hay cạnh kỹ trường vẫn có thể bảo vệ được hàng của mình. Nhiều năm đã thành thói quen.

Tôi vòng tay ôm lại anh. Tôi nghĩ cuối cùng bọn tôi cũng không chỉ là 2 mô hình 3D trên máy tính.

Một lúc lâu sau, anh rút điện thoại ra, không đi ra ban công nữa.

Trình Trình nói cô ta quen biết anh 26 năm. Tình cảm 26 năm, hai mấy giấy tờ chuyện. Chỉ một vài tờ đã là lời giải thích cho tôi.

Tôi nghĩ cuộc chiến bảo vệ hàng của mình cuối cùng cũng có thể kết thúc rồi, chiến trường không sót chút dấu vết.

Tôi không quán lấy anh, hỏi anh có yêu tôi không. Thật ra chính tôi cũng nghi ngờ, vừa gặp nhau đã lên giường, ba ngày sau tính chuyện cưới hỏi, yêu, yêu được bao nhiêu?

Nhưng cũng may chúng tôi không cần món đồ chơi xa xỉ đó. Anh ôm tôi lên giường, tôi cụng đầu anh: “Con Vịt, sau này chúng ta cứ ăn tề mi đi?” (1)

Anh cắn chóp mũi lão tử, nói tranh: “Chúng ta nên bàn xem án này do ai cử nhỉ?”

Mây đen trên trời bỗng tản hết, trời bỗng sáng trong. Một đêm ấy, chúng tôi hứa hẹn rất nhiều chuyện: anh nói anh muốn đưa tôi đi xem hoa đào ở Giang Nam; anh nói đến khi tóc bạc vẫn muốn cùng nhau xem rằm chiều ở đài Kỳ Phong; anh nói đợi đến khi chúng tôi già đến mức chuột cũng không bắt nổi nữa thì không đi đâu hết, ở lại Đông Hải Chi Tân ngắm cảnh hoa.

Tôi ngẩng đầu lên, càng nghĩ càng thấy mấy thứ này rất không thực tế: “Con Vịt, em nghĩ đầu tiên anh nên đưa em lên cánh đồ đã chứ?”

49. Chương 49: Nếu Em Thích Cánh Của Anh

Sáng hôm sau, khi tôi thức giấc anh đã rời giường. Xét thấy anh mặc đồ rồi, lão tử chẳng rình nhòm được gì nên quyết định nhắm mắt ngủ tiếp.

Đến hơn chín giờ, Chủy Chủy đi tới đi lui trong phòng, cần đông cần tây đánh thức lão tử.

Con Vịt đã đặt sẵn bữa sáng trên bàn, hai quả trứng gà, một bát miến xào, hai cái bánh bao, một bát cháo, cũng vừa tròn, không cần kiểm thêm cái gì cho Chủy Chủy ăn.

Tôi đặt nó trên ghế sa-lông, bẻ bánh bao cho nó ăn, nó không thích, miệng ngậm chặt một bộ thà chết cũng không ăn, lão tử bóp miệng con chó kiềng ăn này ra, nhấn nhện cổ găng nhét bánh bao vào trong miệng nó, nó có một thói quen rất tốt—khi bạn cho nó ăn, nó tuyệt đối sẽ không cắn tay của bạn. Vì vậy lão tử cũng rất yên tâm.

Một người một chó đối địch ở đây cả nửa ngày, sau khi vừa nhét bánh bao vào, nó nhân lúc tay lão tử bỏ ra, liền phun hết ra. Lão tử chưa bao giờ tin chuyện quỷ quái, bạn nói xem đây cũng là chó sinh ra ở thế kỷ 21 nha, trước đây mẹ tôi suốt ngày giảng giải về thời của các bà, người còn chưa có mà ăn đấy!!

Sau đó lại nhét.

Nó lại phun!

Sau vài lần, nó giống như đang chơi đùa với lão tử, lão tử cũng là quá rảnh rồi, thời gian của Tô Như Thị tôi quý báu, thế mà lại ở đây tính toán với con chó này, dưng ngón giữa!!

Cuối cùng vẫn chơi đến hơn mười giờ, lão tử đi ra cửa tìm Con Vịt, nó dùng móng vuốt cạy cửa, lấy đó để tỏ ra sự phẫn nộ!

Lão tử đi tìm dây xích trông vào cổ nó, nó đúng là muốn ra ngoài, lần đầu tiên lắc đuôi với lão tử, lão tử vừa thả dây xích bèn cổ nó, vừa nỗ lực cảm hóa nó: “Chủy Chủy, mày nói xem, con chó quê mùa cục mịch như mày, bình thường Con Vịt rất ít mang mày ra ngoài có đúng không? Chỉ có nhân tài như tao đây mới có dùng khí này, có biết không?”

Cứ tưởng rằng nó nghe không hiểu, ai ngờ nó đột nhiên xù lông, xông vào lão tử, không phải, nó là đang lăn lộn hỗn loạn.

Ách, được rồi, cái từ quê mùa cục mịch này dùng không có sáng tạo, nhất định thương thương có người hay gọi nó như thế, lão tử vuốt lông nó, quyết định thay đổi cách hình dung: “Chủy Chủy, buổi tối để Con Vịt đem mày đi Tây Lăng Thành, cho vào trong lò Tử Lý luyện hóa đúc lại một chút nhé?”

Nó vô cùng phấn khởi lắc lắc đuôi.

Thế nhưng lúc đi ra lão tử liền tức điên lên, tôi vốn là nói muốn mua món đồ chơi cho nó cắn chơi, kết quả bà chủ cửa hàng thú cưng kia nhìn nó một lúc, liền ngồi xuống không để ý lão tử, hỏi cả nửa ngày, bà ta mới mở miệng nói một câu: “Món đồ ấy còn đắt hơn con chó của cô nhiều.”

Lão tử buồn rầu, GM, bạn nói xem mẹ kiếp con người thời đại này sao lại làm như vậy!!!

Khi đến chỗ của Con Vịt nó liền biết đường, một đường xông thẳng vào văn phòng của Con Vịt, lão tử thấy chỗ của Con Vịt cũng không có đồ chơi cho nó, liền mua cho nó một cái. Nhưng cô y tá không chịu lấy tiền, nói sẽ trực tiếp trừ vào tiền lương của Con Vịt, lão tử ngấm lại cũng đúng, mua về không phải là chó của anh chơi, lẽ nào là lão tử cắn chơi sao!!

Khi đi vào thì Con Vịt đang xem một con răng cạp nong, anh cầm đầu con rắn, lão tử có chút buồn nôn, liền cách xa một chút, anh mỉm cười: “Đừng sợ, ngồi đây đợi một chút.”

Lão tử ngồi xuống bên cạnh bàn làm việc của anh, Chủy Chủy nhào tới cắn ống quần của anh, anh dùng chân nhẹ nhàng đẩy nó ra, sau đó lại rất tỉ mỉ cầm bông tẩy khoang miệng cho con rắn, lão tử rất tò mò hỏi: “Bị bệnh gì?”

“Viêm khoang miệng.” Anh không ngần ngại, cầm một ống tiêm nhỏ, rất chuyên chú chích vào con rắn nhỏ trắng đen xen kẽ kia: “Trong ngăn kéo đầu tiên bên tay phải của em có đồ ăn.”

Lão tử thuận lợi tìm thấy, cầm một quả chuối tiêu, khom lưng bẻ cho Chủy Chủy một miếng, nó vừa ăn liền phát hiện mùi vị không được, lại phun ra.

“Rắn cũng bị viêm khoang miệng sao?” Cầm lấy con chuột trên bàn di di, màn hình bảo vệ tắt đi, trong máy tính vẫn đang onl game. Trên màn hình Chính Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên đang đánh quái ở Đồng Hải Chi Tân, Lão Thánh gửi hai tin nhắn cho anh nhưng đều không có hồi đáp.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Con Vịt, hỗ trợ phó bản Đào Khê.

[Bạn tốt] THánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Có onl hay không?

Mà Con Vịt đang thanh lý khoang miệng cho con rắn kia: “Xà cũng có khoang miệng, tạo sao lại không thể bị viêm khoang miệng?” Anh khẽ nói.

Lão tử ngẫm lại cũng đúng, lại cắn một miếng chuối tiêu, rồi bắt đầu nhắn tin lại cho Lão Thánh, Chủy Chủy đang đùa với đồ chơi mới của nó, hình một cái xương, nó cắn tới cắn lui cảm thấy rất hứng thú.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: Bây giờ mới lên.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ mời bạn vào tổ đội, đồng ý hay từ chối.

Vậy còn nói gì nữa, lão tử liền vào đội.

Sau đó lúc đánh quái lão tử liền không nói một lời, sau đó liền theo bản năng mà xông lên, thuận thể ấn phím F1 để ra đòn công kích, ẩn nửa ngày mới phát hiện đây là nick của Con Vịt.

Sau đó toàn đoàn kinh ngạc nhìn lão tử không nói một tiếng nào, cũng may vẻ bản mặt già nua của lão tử này còn đủ dày, bình tĩnh dùng hồi máu trong thời gian nhanh nhất.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Nhân yêu đáng chết?

Ách

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: Làm sao?

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Nhanh như vậy đã dùng chung nick? Chúc mừng chúc mừng.

Lão tử chỉ cười gượng.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: Ha ha.

Đi ra khỏi phó bản, Con Vịt đã thả con rắn kia lại vào trong tủ, rửa sạch tay rồi ôm lão tử đang dựa nửa người trên ghế: “Long nhi, trang bị bình thường của Lưu Ly Tiên vốn là có chín lỗ, đập một bộ cánh hồng cũng khoảng chừng hơn ba ngàn vàng, thực ra cũng không đắt, chỉ là”

Tôi biết anh muốn nói cái gì, kỳ thật tôi cũng không muốn đập một bộ cánh hồng, nếu muốn đập tôi đã sớm làm ra một bộ trang phục bất diệt, bộ đạo sĩ chiến trường, cũng đã đủ đánh bại những người không đập cánh hồng, nhưng với những người không đánh lại thì dù cho có đập cánh hồng cũng vẫn nguy hiểm.

Huống hồ chơi game nhất định phải chơi đến mức đại thần sao?

Sau khi làm đại thần thì sao đây?

Tôi quay người ôm anh. Anh không nói tiếp nữa, hai người cứ như thế lẳng lặng mà ôm nhau, anh mặc áo blouse, mơ hồ có thể ngửi thấy mùi thuốc.

Trước đây tôi rất ghét mùi vị kia, nó khiến tôi cảm thấy ngọt ngọt, nhưng mà lúc này cảm thấy cũng không tồi, kỳ thực cảm giác có người để có thể ôm rất tốt.

Thấy mọi chuyện có vẻ chuyển biến, Chủy Chủy bắt đầu đem vật mà nó đang cần đặt trên giấy của anh, gọi tới gọi lui muốn anh chơi với nó.

Con Vịt cúi đầu cầm vật đó ném lại gần đồng tài liệu ở xa xa, nó liền chạy nhanh tới lấy chạy về, liều mạng quẫy đuôi, đáng vẻ rất chi là tiểu nhân đặc chí.

Con Vịt gọi một y tá lại đây, gọi nàng mang Chủy Chủy ta ngoài, tôi nghỉ hoặc nhìn anh, anh nói trên tầng hai có người gửi nuôi chó ở đây, có thể chơi cùng nó.

Y tá cười dẫn Chủy Chủy ra ngoài, rất tự giác đóng cửa lại, Con Vịt khóa cửa sổ lại, sau đó ôm lấy lão tử ngồi trên ghế. Trong phòng trở lên ấm muội.

Lão tử kinh ngạc, GM, hóa ra là muốn chuyển AV sao!

Anh nhưng lại không có động tác khác, chỉ là lẳng lẳng ôm như vậy. Lão tử dựa đầu vào ngực anh, nghe tiếng tim anh đập, rất mạnh mẽ.

“Thích không?” Anh nói bên tai lão tử, lão tử rất kinh ngạc, anh có thể nhìn ra lão tử thích ôm anh sao. Nhưng vẫn phải thành thật đáp: “Thích.”

Anh nắm chặt tay lão tử hơn một chút, nhẹ giọng nói: “Thích thì ôm lâu hơn một chút.”

Buổi trưa vốn là định ra ngoài ăn cơm, nhưng có người ôm một con chó bị hóc xương cá đến, Con Vịt lại bận. Tôi dắt Chủy Chủy, dùng xe của Con Vịt đi hóng gió, mua một tấm bản đồ thành phố, đi loanh quanh vài vòng.

Chủy Chủy rất vui vẻ, ngồi ở ghế lái phụ vẫn đang xem xét làm sao để thò đầu ra, đáng tiếc nó không học được thuật xuyên tường, nên vẫn không thể nghĩ ra.

Hôm đó trời nắng, tâm tình không hiểu sao tự nhiên rất tốt.

Đi dạo đến ba giờ chiều, chọn cho Con Vịt một cái áo lông, một cái áo sơ mi màu xanh da trời, bây giờ thì chưa mặc được, nhưng mà tôi nghĩ trời sẽ nóng lên mà.

Sau đó muốn mang nó đi ăn đồ ăn nhanh, đáng tiếc nhân viên nhà hàng không cho nó đi vào, tôi bảo nó là bạn của tôi cũng không được sao? Người phục vụ vô cùng lễ phép nói thú cưng của tôi sẽ làm lây truyền vi khuẩn vân vân. Đương nhiên lão tử không đồng ý rồi, nó đã được tiêm toàn bộ vắc xin phòng bệnh, hai ngày tắm một lần, bây giờ là nuôi nó đến mức bóng loáng sạch sẽ rồi, ngay cả một con giện cũng không có.

Lão tử không còn cách nào hơn là lại dắt nó trở về.

Về đến nhà cũng trễ nhạt, mẹ Con Vịt đã đi tới thành phố G, bà nói bà biết một tiệm may rất được, có thể làm một bộ ga giường trải trong đêm tân hôn. Tôi hỏi bà có muốn tôi đi cùng không, bà chỉ xua tay, bảo tôi cẩn thận quần Con Vịt là được rồi.

Tôi đăng nhập vào game, Con Vịt còn ở Đông Hải Chi Tân, tôi gửi hai tin nhắn nhưng không thấy hồi đáp, chắc là đang đánh quái.

Lưu Ly Tiên không có gì làm vô vị, lão Thánh để lão tử mang mấy nick nhỏ đi phó bản, lão tử đứng trước phó bản cấp 14, thực sự là có chút sợ hãi, phó bản này lão tử đã chà đạp đến phát ngán.

Đang lúc chán nản, có một tin nhắn hấp dẫn lão tử.

[Người xa lạ] Thanh Hạnh Bất Ngữ nói với bạn: Lưu Ly Tiên.

[Người xa lạ] Bạn nói với Thanh Hạnh Bất Ngữ: ?

[Người xa lạ] Thanh Hạnh Bất Ngữ nói với bạn: Bạn nhận mình làm đệ tử được không?

Lão tử ngẫm lại, hiện tại Thiên Hạ đã không còn là Thiên Hạ lúc trước chúng tôi gian nan thăng cấp nữa, một tuần tăng sáu mươi mấy cấp vô cùng dễ dàng, thu nhận một cái đồ đệ, bình thường mang đến level 30 là xuất sư, thực rất nhanh, lão tử coi như thu chút điểm danh vọng cũng được.

Buổi xế chiều hôm ấy, Lưu Ly Tiên liền có thêm một đồ đệ.

Sau khi tôi thu nàng ta mới có hứng thú đi xem nàng ta, là một nữ kiếm khách cấp 14, mái tóc màu trắng bện thành hai búi trên đầu buông xuống trước ngực, trong tay cầm một cái kiếm dài của hệ thống, các trang bị khác đều trống không, chỉ kém trên mặt không khắc bốn chữ “ta là người mới”.

Đầu tiên tôi để nàng ta vào Hồng Tụ Đường của Chân Phạm, ở đó có phó bản định kì. Các nick nữ rất nhiệt tình, phát ra vẻ mặt hoan nghênh, nhưng nàng trả lời vô cùng ngắn gọn.

[Thế lực] Thanh Hạnh Bất Ngờ nói: Cảm ơn.

Khi đó tôi đang dẫn nàng và mấy nick nhỏ của Hồng Tụ Đường đi phó bản cấp 14, người trong trò chơi này, đều rất hiện thực, nếu như nàng không phải đồ đệ của ta, sợ là có ít người sẽ đối nàng nhiệt tình như thế.

Hơn nữa nàng lại lạnh nhạt, các nick nữ bắt đầu tán gẫu.

Nhưng tôi rất có hảo cảm với đồ đệ này, không làm nũng, không dài dòng, không mở miệng liền đòi trang bị.

Chân Phạm cũng lên tiếng chào hỏi, tôi nghĩ con gái uốn éo thiếu gì, đàn ông thích đẹp thì mệt hết hơi.

[Thượng thư Thế lực] Lưu Ly Tiên: Đồ nhi, chú ý góc trên bên phải màn hình của con, có một cái bảng nhiệm vụ hàng ngày. Mỗi khi thăng cấp thì xem một lần, thơ với rượu thì tùy theo cấp bậc mà đi kiếm, có thể làm thì liền đi làm, như vậy chờ con lên đến đẳng cấp, ngày hôm nay còn có thể đi làm một lần.

[Thế lực] Thanh Hạnh Bất Ngờ: Ừ.

[Thượng thư Thế lực] Lưu Ly Tiên: Nếu có người đánh không lại thì gọi ta. Đúng rồi, Chân Phạm, trong quốc khố có bộ kiếm khách cấp 50, có ai muốn không? Nếu không có thì cho đồ đệ của ta, mẹ kiếp để trong kho hàng để mọt nấm à!

[Chủ Thế lực] Chân Phạm: Tiên ca, để ta đến làm đồ đệ của người đi!

[Thượng thư Thế lực] Lưu Ly Tiên: [niệm kinh] đồ nhi, khi sư phụ già, người nhớ phụng dưỡng.

[Chủ Thế lực] Chân Phạm: Giờ ngón giữa!

Lão tử cười, khi lui ra khỏi Thế lực đột nhiên nhớ đến một vấn đề.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thanh Hạnh Bất Ngờ: Đồ nhi, lại đây.

Một nữ kiếm khách toàn thân đồ cam bước đến.

[Bạn tốt] Thanh Hạnh Bất Ngờ nói với bạn: ?

[Hệ thống] Bạn muốn giao dịch với Thanh Hạnh Bất Ngờ.

Tôi để 100 kim vào trong khung giao dịch.

Một lát sau.

[Bạn tốt] Thanh Hạnh Bất Ngờ nói với bạn: Tại sao cho ta tiền?

[Bạn tốt] Bạn nói với Thanh Hạnh Bất Ngờ: Con là đồ đệ của ta.

[Bạn tốt] Thanh Hạnh Bất Ngờ nói với bạn: Vì thế người phải nuôi ta sao?

Lão tử cười đến ngã nhào.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thanh Hạnh Bất Ngờ: Gánh nặng nuôi con sư phụ đảm đương không nổi, sau này tốt nhất là con kiếm một tấm chồng gả cho hần mới là thực tế. Sư phụ hiện tại là trước cho con chút tiền lẻ, sau đó đợi sư phụ già thì có thể để con phụng dưỡng ta. [xoay quanh]

[Bạn tốt] Thanh Hạnh Bất Ngờ nói với bạn: ...

Sau đó thì Con Vịt quay trở lại.

Lúc ấy tôi vẫn chưa quen với cuộc sống sinh hoạt của hai người, tôi vẫn cảm thấy chưa đói nên đã quên nấu cơm.

Con Vịt mua hoa quả, sữa bò và một ít đồ ăn vặt, lột một quả cam cho ta, sau đó lại đi vào nhà bếp nấu cơm. Tôi dẫn theo Thanh Hạnh Bất Ngờ lên tới cấp 21, đi năm lần phở bản cấp 21, sau đó đem Lưu Ly Tiên truyền tới Đông Hải Chi Tân đánh quái.

Mở một hộp sữa bò ra, đi đến nhà bếp thì Con Vịt đang thái rau, ta ôm eo anh từ phía sau, kề sát mặt ở lưng của anh, đặt sữa bò bên môi anh, anh chỉ hút nhẹ một ngụm, nhẹ nhàng nói một câu: “Ngoan, sắp được ăn rồi.”

Khi đó tôi liền cảm thấy xong rồi, Con Vịt, anh nhất định sẽ chiều hư Tô Như Thị đấy.

Bữa tối là hai món ăn một món canh, món ăn rất đơn giản, nhưng hương vị không tồi. Tuổi tác sẽ cho ta rất nhiều thứ, ví như không phân biệt nam nữ, như tài nấu ăn của Con Vịt.

Anh múc cho tôi một chén canh bí đao, tôi ngẩng đầu nhìn anh: “Con Vịt, em không thích bí đao.”

Anh tiếp tục múc canh: “Nhưng mỗi món em phải ăn một chút, không được kén ăn.”

Tôi cảm thấy tôi giống như đứa con gái của anh, tuy rằng anh không thể có một đứa con gái lớn như lão tử rồi!

Buổi tối, khi ảo tử tắm phát hiện móng tay lại dài đâm vào thịt, ngón chân có chút sưng, đụng vào liền thấy đau. Lão tử đi ra, cầm cắt móng tay để cắt, nhưng thực sự là mẹ kiếp quá đau, lão tử đành ném cắt móng tay qua một bên, quyết định quên đi!

Con Vịt cũng tắm xong đi ra, đứng bên cạnh nhìn một hồi, sau đó đi lấy cái kéo nhỏ và một ít thuốc.

Lão tử kinh ngạc: “Anh định làm gì?”

Anh mang nước nóng lại đây, kéo lão tử tới bên giường, đặt chân của lão tử vào trong nước nóng. Anh mỉm cười: “Chuyện như vậy thì phải đến tìm anh, anh là chuyên gia đấy.”

Tôi bình tĩnh, đúng rồi, cái tên này bình thường cũng hay cắt móng tay con bọn chó mèo.

Liền vỗ bả vai của anh: “Hừm, thú y, bần đạo đành tạm thời tin tưởng anh một lần.”

Anh cười cúi người nửa quỳ trước mặt tôi, dùng khăn mặt lau khô chân tôi, sau đó lại bôi thuốc ở trên móng tay, nhẹ nhàng thổi một chút, bắt đầu dùng cái kéo nhỏ nhẹ nhàng cắt, cắt được một lúc lại hỏi tôi một tiếng: “Đau không?”

Có thể là mới vừa ngâm xong, cũng không cảm thấy đau, tôi lắc đầu, anh mỉm cười tiếp tục cắt.

Khi đó ánh đèn trong phòng ngủ là màu vô quýt, ánh lên gò má cả anh, động tác của anh chăm chú mà cẩn thận, thỉnh thoảng nhẹ nhàng hà hơi, phảng phất ở trong tay lão tử.

Tôi nghĩ có lẽ tôi đã biết tại sao Trình Trình lại ấu trĩ như vậy, ở trước mặt anh bạn sẽ cảm thấy mình là bảo bối quý giá nhất của anh.

50. Chương 50: Nếu Em Thích Cánh Của Anh (2)

Hơn 10h tôi đi ngủ. Anh chỉnh Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên trồng cây, làm nhiệm vụ hàng ngày, cuối cùng dẫn một nhóm nick nhỏ đi phụ bản, đến lúc lên giường đã tầm 12h.

Anh véo lão tử một cái. Lão tử gối đầu lên tay anh, bắt đầu rờ rẫm: “Lâu thế mà anh không khó chịu ah?”

Không biết anh học thói đùa cợt ở đâu: “Ôm không mới khó chịu!”

Lão tử đập anh, cuối cùng vẫn chui vào lòng anh ngủ, sau đó lại phát hiện ra... ừ... hóa ra gối lên tay đàn ông thoải mái hơn gối lên chân nhiều, thảo nào con Chủy Chủy già kia lại thích ngủ kiểu này thế!

Anh đưa tay tắt đèn, phòng tối lại. Trong bóng tối, chỉ có tiếng thở của anh vang lên khe khẽ. Tôi lại thấy khó ngủ: “Con Vịt?”

“Ừ?”

“Có đôi khi anh rất giống anh túc, gây nghiện đấy.”

Anh cười: “Thế em là gì?”

Lão tử dụi dụi vào ngực anh: “Anh nói xem?”

“Em là tâm ma.” Anh trả lời.

Đạch! Lão tử nào có xấu kinh thế?

Khi đó, thương tổn do Đại Độc Đan của Con Vịt gây ra đã tằm khoảng 7000. Sau khi tẩy thành Hồn Mẫn, anh trở thành bạo y nổi tiếng trong server, Mạn Đà La gặp anh ở chiến trường cũng không dám nhờn. Tuy nhiên anh vẫn giữ kiểu lịch sự cũ, không giết người lung tung, cũng không tỷ thí.

Bọn họ nói lão tử chiếm lĩnh vú em xịn.

Lúc đang mơ màng ngủ, điện thoại di động của anh vang lên một tiếng khiến lão tử tỉnh giấc. Lấy điện thoại ở đầu giường, lão tử nhìn thoáng qua tên người gửi tin, cũng không nói gì, lẳng lặng đưa anh.

Anh đọc tin nhắn một lúc, im lặng không nói gì, chỉ nhìn ra ngoài. Bầu không khí bắt đầu hơi không bình thường. Lão tử định chui ra khỏi lòng anh thì anh siết tay không cho lão tử ra, sau đó tay kia bắt đầu trả lời tin nhắn. Từ góc độ này, tôi có thể thấy màn hình, nội dung tin nhắn như sau: Điểm Điểm, hôm nay ở đây mất điện, em sợ.

Anh trả lời đơn giản: Đóng cửa chặt vào, ngủ đi.

Gửi xong, anh đặt điện thoại xuống tủ đầu giường rồi quay sang khẽ hôn lên trán lão tử.

Lão tử cảm thấy nghẹn giọng, chua xót nói: “Người ta có vẻ sợ lắm, anh không nhanh qua xem thế nào à?”

Anh im lặng một hồi, đột nhiên bật đỏ, định thể hiện “bạo lực” với lão tử. Có điều thực tế đã chứng minh, nếu như 1 vs 1, khi đàn bà không muốn, đàn ông cũng không làm gì được – lão tử đạp anh một cước lặn xuống giường, tí thì đạp phải Chủy Chủy đang lén lút nấp ở góc tường.

Thế nhưng một lúc sau, lão tử lại hối hận. GM, hình như lão tử ra tay hơi nặng.

Một lát sau.

“Này!”

...

“Này!”

...

“Này đừng có bắt đầu với đây nhé!”

“Không.”

“Bắt đầu đấy! Trời lạnh thế này, mẹ nó chứ, sàn nhà cũng lạnh chết đi được!”

“Không.”

Lão tử đứng lên: “Hay là ngã gãy đâu rồi?”

Anh nằm úp sấp dưới giường, im lặng. Lão tử vẫn thấy không yên tâm, đứng lên định bật đèn, vừa đứng dậy, người kia đã tung chăn “úp sọt” lão tử.

Lão tử định chui ra, không hề phòng vệ, tự nhiên bị anh chụp lấy, đè xuống dưới người.

Anh thừa cơ cuộn lão tử vào chăn, hóa ra vẫn còn ý định pk!!!

Lão tử túm tay anh: “Chờ một chút!”

Anh thở nặng nề: “Nói.”

“Trước tiên để em triệu hoán Điều Cầu.” (Điều Cầu: một trong những pet của đạo sĩ, tăng máu hồi lam, có khả năng trói chặt.)

“Phê chuẩn.” anh khàn khàn nói, thuận tiện đặt một vật lên. Lão tử sờ một cái... !!

GM, để Chủy Chủy bị chọc mù mắt đi Amen! (bà này ác dễ sợ :v)

Ngày hôm sau, mẹ Con Vịt rủ tôi đi shopping. Bởi vì bạn tôi đều ở thành phố S hết rồi, mẹ Con Vịt quyết định làm tiệc ở cả hai nơi. Tôi nghĩ điều này cũng cần thiết, nếu bỏ qua thành phố S, khi đám bạn xấu kia kết hôn, sinh con, làm nhà mới, sinh nhật... chẳng phải lão tử cũng thiệt hại một đồng sao?

Dù thế nào cũng phải làm một bữa tiệc ở thành phố S, hừm!

Ngày hôm đó bọn tôi đi mua rất nhiều thứ, xách túi lớn túi bé, đi dạo hơn nửa thành phố. Dù mẹ Con Vịt đã có tuổi, sức khỏe và tinh thần không hề kém ai.

Tôi cũng không kể cho bà chuyện bố mẹ mình, bà cũng không hỏi nhiều. Tôi nghĩ có lẽ mấy năm nay Trình Trình cũng xoay bà đến một mức, chỉ cần có một cô con dâu đáng hoàng là được.

Khi về đến nhà, chân tay lão tử mệt đến nhũn ra. Tôi mượn cớ đi tìm Con Vịt, cuối cùng bà cũng tha cho tôi một mạng.

Lão tử nghỉ ngơi được một lúc thì không chịu nổi Chủy Chủy cứ dùng áo khoác lão tử làm khăn lau, thế là đành đứng lên đoạt lại rồi bật máy tính.

QQ của Con Vịt tự động online, lão tử tự log QQ mình, kết bạn, sau đó mở email xem báo cáo tài vụ và báo cáo tiến độ, tổng kết kế hoạch các hạng mục trong tháng do Tiểu Đường gửi đến một chút.

Xem chán chê, lão tử in một bản ra ký tên, sau đó chỉnh lý phân loại, sau đó lại scan gửi về công ty.

Dưới góc phải, con chim cánh cụt quen thuộc kêu vui tai. Lão tử mở ra thấy hai câu kinh Phật:

[Đinh Đang Miêu]: Phật nói, anh nợ em cuộc sống, em còn nợ của anh, nhân duyên này, trải qua hàng trăm năm ép buộc, thường có trong chuyện sống chết. Anh yêu trái tim em, em thương vẻ đẹp của anh, nhân duyên này, trải qua hàng trăm năm ép buộc, thường dây dưa không dứt.

Lão tử nhìn tin nhắn chăm chú một lúc lâu mới nhận ra đây là QQ của Con Vịt.

[Uyên Ương]: Phật cũng từng nói, tất cả ân ái đều do nhân duyên gặp nhau, có gặp nhau khác có ly biệt, thay đổi chứ không mãi mãi.

[Đinh Đang Miêu]: bạn không phải Điểm Điểm.

[Uyên Ương]: tôi là Tô Như Thị.

[Đinh Đang Miêu]: [giận] ai cho cô xem trộm QQ!!! Có biết ngượng không!!!

[Uyên Ương]: QQ anh ấy tự đăng nhập. Ngày 6 tháng 4 bọn tôi kết hôn, nhớ đến uống rượu mừng.

[Đinh Đang Miêu]: anh ấy sẽ không lấy cô, cô đừng có mừng vội! Khi 19 tuổi tôi đã lên giường anh ấy, cô biết không!

[Uyên Ương]: biết.

[Đinh Đang Miêu]: biết cái gì mà biết! Tôi là người con gái đầu tiên của anh ấy, anh ấy cũng là người đàn ông đầu tiên của tôi!!! Anh ấy và cô là lần đầu tiên không?!

[Uyên Ương]: không.

[Đinh Đang Miêu]: anh ấy sẽ không lấy cô, không, anh ấy đã nói đời này nước ba ngàn dòng cũng chỉ uống nước Trình Trình đưa! Anh nói dù có chuyện gì anh ấy cũng sẽ chỉ yêu tôi.

Chắc hẳn cô ta đang khóc. Cô nàng đáng thương, cô không biết QQ có lịch sử nói chuyện à...

Nếu Con Vịt thấy những lời này, sao còn dám lại gần cô nữa.

Tôi không biết tôi bị làm sao. Đáng ra tôi không nên quan tâm đến cô ta như thế. Điều này đúng là có phần mất phong độ, mà Tô Như Thị, cũng từ lâu rồi không tốn tâm tư cho cái gì đến vậy. GM, hình như tôi quan tâm đến Con Vịt thật.

Năm 2000, lần đầu tôi tham gia CPL, đồng đội của tôi đã nói thế này: dù là thế giới thực hay ảo, mỗi người đều có tử huyệt của mình. Tôi tin điều đó.

Tỷ như lão Thánh nặng nghĩa, Con Vịt trọng tình, mà Tô Như Thị có tử huyệt là sự chiều chuộng. Đó là sunfuric acid dịu dàng nhất, âm thầm ăn mòn vết thương đã đóng vảy của tôi, khiến nó lộ ra từng chút từng chút một.

Tôi không muốn, nhưng tôi cũng quyến luyến loại dịu dàng này. GM, Tô Như Thị 30 tuổi còn có thể liều lĩnh yêu đương như 10 năm trước sao?

Trong nháy mắt, tôi nghĩ tôi là một đứa bé rơi xuống vực nước sâu. Tôi đi về phía Thủy Tinh Cung trong truyền thuyết, lòng đầy sợ hãi khả năng nguy hiểm. Tôi đã từng cho rằng từ nay về sau, cả đời này tôi không cần tình yêu nữa, dựa vào một chút hơi ấm mỏng manh cũng có thể làm bạn, nhưng GM này, Tô Như Thị 30 tuổi, hóa ra lại dễ động lòng như một cô nhóc con mười mấy tuổi.

Buổi tối, trời bỗng dưng mưa to. Tôi làm cơm tối. Hơn 21h30 Con Vịt mới về, toàn thân ướt sũng. Lão tử thấy lạ: ở bệnh viện có garage, qua đây cũng có thể đi thẳng vào khu để xe của tòa nhà, sao lại ướt thế này.

Nhưng lúc này trời khá lạnh, lão tử bật nước nóng rồi giục anh đi tắm rồi mới lấy đồ cho anh.

Lúc đưa đồ vào, anh cũng thoải mái mở cửa. Vì thế, lão tử hoàn toàn thấy một màn... ờ...

Dù không phải lần đầu nhìn thấy, nhưng dưới tình huống lộ thể này, cái mặt già nua của lão tử vẫn đỏ lên: “Anh cuồng khoe hàng à!”

Anh kéo cổ lão tử rồi hôn: “Qua đây, tắm cho bảo mẫu cái nào!”

Làm loạn cho sướng vào rồi kết quả cảm lạnh.

Qua 23h, người anh bắt đầu nóng bừng lên, ban đầu là sốt nhẹ, sau đó lại nóng như khoai vừa nướng xong luôn.

Lão tử chẳng thể làm gì khác ngoài việc hơn nửa đêm đưa anh đi khám gấp ở bệnh viện Nhân Dân. Quá muộn rồi nên không thể báo cho bố mẹ Con Vịt. Trời mưa to, may mà lão tử thông minh, lúc đỡ anh ra còn mang theo một túi đồ để thay.

Đến khi mở ô che cho anh lên xe, xuống xe vào bệnh viện, anh ổn thỏa rồi, mặc đồ bệnh nhân xong xuôi, người lão tử ướt nhẹp.

Hóa ra anh cũng chỉ bị nhẹ, thế mà lão tử sợ hết hồn. Nếu anh cứ như thế mà toi, chắc chắn mọi người nghi ngay là lão tử khác phu quá!

Lão tử lấy quần áo ướt lau khô tóc rồi canh bình truyền dịch. Nửa đêm, anh muốn uống nước. Phòng có cốc, lão tử cầm cốc đi qua hành lang trống trải. Những nơi thế này về đêm đều tạo cảm giác âm u buồn bã. May đây không phải một bộ tiểu thuyết kinh dị, thế nên lão tử thuận lợi cầm cốc đến chỗ lấy nước.

Con Vịt ngủ đến sáng hôm sau mới dậy. Cả đêm truyền 8 bình dịch, bốn bình lớn bốn bình bé, thật sự lão tử rất nghi ngờ – người anh thế này mà rót vào được 8 chai nước? Bác sĩ không tranh thủ đêm tối trời mịt mù hăm hại người khác đấy chứ?

Lúc Con Vịt dậy thì truyền dịch đã kết thúc. Bác sĩ nói nên ăn nhẹ, lão tử xuống tầng mua cháo. Anh nhìn lão tử một hồi. Được rồi, tôi biết giờ tôi trông rất kinh: tối hôm qua đi vội quá, quần áo không kịp thay, lược không kịp chải, tóc búi bừa lên, thế nhưng bts, lão tử giữ được cho anh yên ổn rồi, chẳng nhẽ anh còn đòi lão tử quốc sắc thiên hương đứng trước mặt anh chắc?

Thế là lão tử chống nạnh găm lên: “Nhìn cái gì mà nhìn! Chưa từng thấy đàn bà không chải đầu rửa mặt à?”

Anh cười: “Sao em tìm được bệnh viện?”

Hỏi ngớ ngẩn, lão tử sẽ không cầm bản đồ giao thông thành phố đã đi rồi!

Xét thấy vấn đề này quá não phẳng, lão tử quyết định lờ đi. Đưa bát cháo cho anh, anh ngoan ngoãn húp.

Lúc sau, y tá qua kiểm tra, đo nhiệt độ cơ thể, xác nhận hạ sốt rồi thì bác sĩ kê thuốc. Lão tử cầm đơn đi mua thuốc, tiện thể lúc về rót cốc nước lạnh.

Anh kéo tay lão tử, hai người ngồi kề nhau. Lão tử ngoẹo đầu nhìn anh: “Sao? Tạ ơn à?”

Anh mỉm cười: “Lưu Ly Tiên, làm đàn ông của em thật hạnh phúc.”

GM, có phải lão tử lộn lại thành Lolita rồi không, chỉ cười nhẹ thế cũng làm lòng lão tử rung động. Tôi cố bình tĩnh, lắc đầu: “Con Vịt, làm phụ nữ của anh cũng thế.”

Lúc nói câu này, không hiểu sao lại nghĩ đến tin nhắn lúc chiều kia:

[Đinh Đăng Miêu]: biết cái gì mà biết! Tôi là người con gái đầu tiên của anh ấy, anh ấy cũng là người đàn ông đầu tiên của tôi! Anh ấy và cô là lần đầu tiên không?!

51. Chương 51: Nếu Em Thích Cánh Của Anh (3)

Buổi trưa anh được ra viện. Tôi muốn anh ở lại viện theo dõi thêm nhưng anh lại vênh mặt lên: “Không cần, anh cũng là bác sĩ nhé.”

Ôi, vị bác sĩ thú y ngạo mạn này...

Về đến nhà, Chủy Chủy mừng như điên. Tôi lười nấu cơm nên lấy thức ăn cho chó cho nó, có điều hình như nó thích Con Vịt hơn, liếm mặt anh đầy nước bọt.

Con Vịt chưa muốn ngủ nhưng lão tử không chịu nổi, nằm úp sấp lên giường chết giấc.

Đầu tiên, anh gọi điện đến bệnh viện thú y chỗ anh, sau đó mở máy tính. Tôi nghe tiếng QQ quen thuộc vang lên. Hôm trước tôi chưa nghe Trình Trình nói xong đã out QQ anh luôn.

Trở mình một cái, lão tử ngủ thật.

Giấc này ngủ thẳng đến 18h. Khi tôi tỉnh lại, thấy bên cạnh có bộ lông mà giật mình, thì ra là Chủy Chủy, hai chân đặt trên đệm, ghé vào người lão tử rồi cũng ngủ.

Ày, không sợ lão tử đè chết mày.

Trong bếp có tiếng xào nấu. Tôi lẩn lộn một hồi rồi mở mắt, nhìn ngó một chút rồi lại ngủ tiếp.

Con Vịt đang nấu cơm. Tôi nghĩ chắc cũng không nên ăn đồ nhiều dầu mỡ nên tôi trộn ngũ cốc với sữa đậu nành cho anh. Lúc không muốn nấu cháo thì món này đúng là đỡ việc.

Lúc tôi đang kẹp quả óc chó, anh vòng tay ôm lão tử từ phía sau, đặt cằm lên vai lão tử mà cọ cọ, lão tử cười: “Dụi dụi là đòi ăn hả?”

Anh không cười, chỉ ôm chặt hơn, cúi đầu gọi: “Vợ ới.”

Đó là lần đầu tiên, tôi thực sự nghĩ đây là người đàn ông của mình, nhà này là nhà mình.

Đúng là cái lão hoàn đồng. Tôi chỉ vì nghe được lời này mà hạnh phúc, vốn định gọi lại “chồng ới”, thế mà da mặt dày thế này rồi tôi vẫn không thể không xấu hổ.

Buổi tối, tôi tắm cho Chủy Chủy xong rồi đi ngủ sớm. Con Vịt ngồi chơi máy tính ngay trước mặt. Khi đó, Lưu Ly Tiên đang treo máy bán hàng, tôi để anh làm nhiệm vụ hàng ngày cho Lưu Ly Tiên, sau đó cùng đi phụ bản với Thanh Hạnh Bất Ngủ. Anh ừ.

Đến hôm sau, tôi không biết anh ngủ lúc nào, cũng không biết anh rời giường lúc nào.

GM, hình như tính cảnh giác của tôi càng lúc càng thấp.

Trong lúc tôi rửa mặt, Chử Chử đã cho dép của tôi xuống gầm bàn café. Lão tử nhặt dép rồi thì tiện tay cho nó cái bánh bao chiên. Nó tiếp tục cắn mũi dép lão tử, kéo qua kéo lại, để lại vết cắn mờ mờ.

Lão tử thay đồ, trước khi ra khỏi cửa còn tắt máy tính. Khi đó Lưu Ly Tiên đang ở Trung Nguyên Tây Lăng bán hàng. Mấy hôm nay tôi không online mấy nên cũng không có chuyện gì, nhưng kiểm chút exp cũng tốt.

Lúc mở ra, lão tử đã thấy không bình thường... Nhìn lại cẩn thận, phát hiện Lưu Ly Tiên – thịt – kho – tàu (1)

GM, tôi log in nhầm acc hả?!

Lão tử nhìn lại thuộc tính nhân vật, mấy dòng chữ số nói cho lão tử biết: đây chính là acc của lão tử.

Tôi nghĩ điều này còn kinh khủng hơn cả việc một ngày nào đó Thiên Hạ sập server!

Sau đó, lão tử gọi điện thoại cho Con Vịt, hỏi chuyện này là thế nào, anh trả lời đơn giản: “Có gì lạ đâu, ngốc.”

Tôi không biết anh đục lỗ cho tôi khi nào. Game Thiên Hạ cấm giao dịch mũi khoan, dù đồ có giao dịch được thì cũng vẫn có ba ngày bảo hộ.

Thế nhưng anh không nói lời nào với tôi.

Nói đến đây, có thể bạn cảm thấy thật ra, tôi thích anh vì bộ đồ cánh đỏ này, vào sáng sớm nay, trên những bậc thang vùng Trung Nguyên Tây Lăng trải dài thật dài .

GM, tôi nghĩ mình phải xuống biển xem Thủy Tinh Cung trong truyền thuyết nó thế nào.

Tôi vẫn đợi được đến 11h, anh log in. Lưu Ly Tiên và Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên ở Kỳ Phong Thai, cạnh bờ biển ngắm sóng vỗ.

Một thầy thuốc toàn thân đồ trắng ôm lấy nữ đạo sĩ yêu kiều. Thiên hạ tĩnh lặng.

[Hảo hữu] Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên: Long nhi, múa một bài đi.

Vì vậy, nữ đạo sĩ thay bộ thời trang Bạch Lộ, đứng trên Kỳ Phong Thai bên bờ biển nhảy múa. Đó là lần đầu tiên Lưu Ly Tiên của lão tử múa.

Nhưng mà...

[Môn phái] Tiên Ca Phấn Ty Đoàn Giáp (2): [nhỏ lệ] Con Vịt chết tiệt, dám bảo Tiên ca của chúng ta khiêu vũ!!!

[Môn phái] Tiên Ca Phấn Ty Đoàn Ất: [nhỏ lệ] Con Vịt chết tiệt, vũ nhục thần tượng của chúng ta!!!

[Môn phái] Tiên Ca Vạn Tuế: [đập bàn] sỉ nhục thần tượng ta, kiểu gì cũng phải giết!!!

[Môn phái] Tiên Ca Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế: [đập bàn] Con Vịt, bà đây bạo cú hoa mày!!!

[Môn phái] Tiên Ca Phấn Ty Đoàn Bính: [trợn mắt] tôi vừa bỏ lỡ chuyện gì?!

[Môn phái] Khả Ái Địch Hư Hư: [khóc to] Con Vịt, ta phải giết ông!!!

Lão tử bỗng cảm thấy bất thường.

Theo Nhất Dạ Phong Lưu Bách Hoa Tàn ghi chép, Con Vịt bị luân 29 lần.

Một bác sĩ trung bình có trang bị 9 lỗ, thực sự không thể khỏe như thế, hơn nữa đồ Lam Bí chính là món dùng để đập đồ lên cấp.

Anh chưa về khu an toàn, bị giết thẳng ở thạch truyền tống U Châu, lại vội vã chạy đến, lại bị giết, lại chạy.

Anh mãi mãi thông minh hơn tôi. Trong game, giải thích đều là c', nói gì cũng sẽ bị hiểu sai. Thứ có thể làm người ta động lòng thật sự, chính là sự cố chấp.

Đến lần 29 anh xuất hiện trước mặt tôi, không ai giết anh nữa. Anh đi đến giữa rừng người chữ đỏ, vẫn thông thả nho nhã như thế. Một bóng hình màu trắng giữa rừng chữ đỏ, dường như tôi còn thấy được anh đang cười.

[Thiên hạ] Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên: Long nhi, anh yêu em.

Người ở Mông Hồng Thiên Hạ đều cười. Họ không tin bọn tôi yêu nhau. Tôi cũng tự cười giấu mình, đúng là như thế, chẳng qua mới gặp nhau, ở chung được vài ngày, có thể lên giường, có thể cưới hỏi, hơn nữa anh còn có thanh mai trúc mã hơn 20 năm trời, nói yêu, vậy yêu được bao nhiêu?!

Thế nhưng GM ơi, bỏ qua cho tôi đi, tôi tham luyện sự chiều chuộng này. Quả thực dù ở thời đại nào, người con gái vẫn cần tình yêu.

[Gần] Tiên Ca Phần Ty Đoàn Giáp: anh trai, tôi phục anh!

[Gần] Tiên Ca Phần Ty Đoàn Ất: Ôiiii

[Gần] Khải Ái Hư Hư: [nhướn mày] kết hôn nhớ mời tôi nhé!

Mấy người chữ đỏ kia tản đi, anh đứng sóng vai bên Lưu Ly Tiên, mặt trời lên, mặt trăng lặn ở Kỳ Phong Thai, sóng biển dập dềnh, ảo giác như thiên trường địa cửu.

Mẹ Bí Ngô: ôi huhu càng đọc càng buồn tình yêu nó chỉ là lời chót lưỡi đầu môi, xin anh đừng nói xa xôi, rồi lại không thể gánh được :v

1. Thịt kho tàu: tiếng long game, đại khái là đồ xịn cao cấp. Ở đây là đồ đục hơn 13 lỗ.

2. Đoàn fan hâm mộ Tiên ca

52. Chương 52: Forever Lolita

Ở Kỳ Phong Thai. Con Vịt không ngờ ngần lâu, chỉ chào tôi một tiếng rồi treo máy.

Lão tử rảnh rồi nên ngồi trồng cây cạnh anh. Đột nhiên hệ thống xuất hiện một loạt tin:

[Hệ thống] Bạn nhận được XX điểm danh vọng sư đồ.

[Hệ thống] Bạn nhận được XXX điểm danh vọng sư đồ.

Đây là tin báo khi có đệ tử thăng cấp. Lúc này lão tử mới nhớ đến “đồ nhi yêu quý” của mình. Thanh Hạnh, thật có lỗi.

Exp của đệ tử vẫn thế, vì đợi lão tử đưa đi làm nhiệm vụ sư đồ. Lão tử thấy cũng quý nên gọi người đưa cô nàng đi phụ bản Hoàng Tuyền cấp 32. Chân Phạm rất tích cực, lôi kéo được nhiều người.

Cô gái này vốn vẫn ít nói, chỉ ở bên cạnh lão tử nhưng quan sát rất nhạy bén. Khi đánh ma trời, quá nhỏ tự bạo, thế là cô nàng tự giác né tránh.

[Đội trưởng] Chân Phạm: Thanh Hạnh, theo anh.

Lão tử xông lên kéo quá. Trong game này, người chơi có cánh đỏ được tăng 3600 máu, vì vậy cuối cùng lão tử cũng được ném mùi làm người chơi RMB hoành tráng.

Nếu không phải vì Thanh Hạnh cần nuôi ngựa, phụ bản này tôi đưa đi một lần duy nhất là được.

Tiếp theo, tôi định đưa cô nàng đi Ngọc Hồ Cung kiểm điểm kỹ năng thì Chân Phạm xung phong nhận việc. Lão tử nhìn, này, không phải lại có chuyện gì chứ.

Định đi Kỳ Phong Thai lại bị lão Thánh gọi:

[Chủ Thế lực] Thánh Kỵ Sĩ: nhân yêu chết tiệt, qua Hồng Tụ Đường kéo nick nhỏ!!!

Lão tử nghĩ lại, thấy nếu nói về nghĩa vụ bất tận, ở Mông Hồng Thiên Hạ này đúng là không chức vụ nào được ngồi yên, thế là lại có tự giác hiềm hoi:

[Thượng thư Thế lực] Lưu Ly Tiên: ok

[Chủ Thế lực] Thánh Kỵ Sĩ: [mồ hôi lạnh]

[Hệ thống] Lưu Ly Tiên tham gia Thế lực của chúng ta.

[Hệ thống] Chủ Thế lực phân Lưu Ly Tiên làm Nguyên lão Thế lực.

[Chủ Thế lực] Chân Phạm: Tiên ca, cái gì đưa người tới đây thế?

[Thế lực] Hư Hư Chân Khả Ái: [nước bọt] Tiên ca!

[Thế lực] Hư Hư Phấn Khả Ái: [mắt trái tim] Tiên ca!!!

[Thế lực] Hư Hư Rất Khả Ái: quác, idol, thật là chị sao?!

GM, hình như tôi hoa mắt.

[Nguyên lão Thế lực] Lưu Ly Tiên: ...

[Thế lực] Tiên Ca Phấn Ty Đoàn Giáp: [xoay quanh] Tiên ca uy vũ!

[Thế lực] Tiên Ca Phấn Ty Đoàn Ất: [xoay quanh] Tiên ca vạn tuế vạn tuế!

[Thế lực] Tiên Ca Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế: Ai gọi đây đây?!

Quần chúng: ...

[Chủ Thế lực] Chân Phạm: thấy chưa? Nhóm đạo sĩ này giao cho chị đấy!

Lúc đó lão tử choáng váng xây xẩm. GM ơi, cái gì thế này?

Ngày hôm đó, lão tử dẫn hơn nửa số nick mới này.

Hơn một giờ chiều, lão tử đưa Chủy Chủy ra ngoài tản bộ, tiện thể tìm Con Vịt.

Lúc đến bệnh viện của anh thì hóa ra anh không ở đây, lễ tân nói hơn 10h anh đã ra ngoài rồi.

Khi đó lão tử thật là mù quáng, dù anh về lúc nào cũng không hỏi lấy một lời.

Tôi gọi điện thoại hỏi anh đang ở đâu thì anh nói anh bận một chút. Cứ một chút như thế, tôi cũng đoán được anh bận chuyện gì.

Tôi đi đến cổng mầm non Anh Tài, anh đang đứng đó đợi tôi. Anh sợ tôi không vui, nhưng mà dưới tình huống này liệu có ai vui nổi?!

Trước cổng trường Anh Tài có một đoạn đường. Tôi chợt hiểu ra đêm hôm đó anh bị ướt mưa vì nguyên nhân gì.

Ngày hôm đó, tôi muốn bùng nổ, chưa kịp “bùng cháy” thì Con Vịt đã chặn lại, ra vẻ trấn an lão tử: “Hôm nay trường học có hoạt động, yêu cầu người nhà đến tham gia, anh...”

Tôi nhìn anh, không nói gì. Anh hơi ôm lão tử: “Long nhi, dù thế nào anh cũng là bố nuôi con bé.”

“Bố nuôi?” Tôi mỉm cười cố gắng giữ phong độ tối thiểu, “Em thấy là bố ruột thì có?”

Bầu không khí căng thẳng.

Chủy Chủy đánh hơi qua lại dưới chân bọn tôi, cuối cùng chọn ngồi xuống bên chân Con Vịt.

Khi đó, Trình Trình vừa từ cầu thang ra. Cô ta hôm nay mặc một bộ đồ xanh nhạt, buộc tóc đuôi gà cao, nhìn như Lolita, lẳng lặng đứng sau Con Vịt nhìn bọn tôi.

Tôi không biết bạn đã từng có cảm giác như vậy chưa. Tô Như Thị bây giờ, đã không còn có thói quen tự làm mất mặt trước mặt người khác nữa, tôi cảm thấy đàn bà chanh chua đúng là không có tố chất làm việc lớn.

Vậy mà lúc đó, mk, tôi thật muốn xông ra cho đôi cậu nam nữ này một kiếm, kết thúc mọi chuyện.

Được rồi, GM, cmn chứ tôi không chịu được!!!

Con Vịt quay qua lão tử: “Long nhi, được rồi, đừng giận, bây giờ bọn mình quay về, về nhé?”

Tôi mỉm cười đẩy tay anh: “Con Vịt, nếu anh muốn ở cùng cô ta thì nói rõ với em một câu, nếu anh thật sự đặt lão tử ở chiếu dưới, vậy thì đừng có giả vờ vĩ đại ở đây, ok?”

Anh lại vòng tay qua người tôi, nói với cô ta: “Bọn anh về trước nhé?”

Trình Trình bên kia trả lời: “Đúng thế, tôi nhờ anh ấy tới, chị đừng trách anh ấy!”

Tôi chưa mở mồm cô ta đã nói rồi.

“Cô Trình này,” tôi thông thả bước đến, cố gắng chọn vị trí cận chiến trên chiến trường, để bác gái canh cổng nghe cho rõ ràng, đồng thời giữ gìn phong thái cho Tô Như Thị, “Đây là cổng chính trường mầm non Anh Tài, cũng không phải đàn ông của tôi leo lên giường bên ngoài, cô có tư cách gì, dùng vị trí nào nói chuyện với tôi?”

Cô ta trắng bệch mặt trong nháy mắt. Tôi thấy mấy bác gái nhấp nhô đầu ngó ra ngoài, hóng kịch vui.

Trình Minh Minh giờ 3 tuổi, nếu không chuyển trường thì con bé còn phải học ở đây hết 3 năm; Trình Trình tương tự, cũng phải đi đón con bé 3 năm.

Câu chuyện này có lẽ ngày mai sẽ được tập đoàn hóng hớt phổ biến toàn trường, về phần truyện sẽ được phổ biến thành thể nào thì dù sao trước giờ cổng nhà quả phụ nhiều thị phi, lời đồn chắc hẳn muôn màu muôn vẻ... Được rồi, chồng cô ta còn sống.

“Tô Như Thị, cô... cô...” cô ta xông ra nhưng bị Con Vịt kéo lại. Tôi cũng chẳng định quần nhau với cô ta. Mọi người đều được giáo dục vài chục năm, mãi mới tu được lớp mặt nạ da người, sao lại phải làm lộ ra bản chất?

Hơn nữa dù thế nào lão tử cũng là kẻ cao lớn thô kệch, nhìn cái dáng vẻ yêu kiều nhỏ nhắn kia của cô ta, hai người mà đánh lộn, chỉ sợ cũng chẳng khác gì Hoa Trư khiêu chiến Mạn Đà La.

Thật ra khi đó tôi cũng không hiểu được: từ bao giờ, tôi lại canh cánh trong lòng, chấp vặt một đứa con gái nhỏ bé như thế?

“Long nhi, chúng ta về trước đi.” Con Vịt kéo tay tôi, vừa dắt Chủy Chủy vừa cản tôi. Tôi vẫn mỉm cười: “Con Vịt, có phải cái gì thành hồi ức thì cũng đáng để anh quý trọng?”

Anh nhìn tôi chăm chú: “Không phải chút nào.”

Anh trả lời tôi như thế.

Có lẽ, bắt đầu từ khi đó, tôi không còn tin tưởng anh nữa.

Thế giới hai người có lẽ chính là vậy: chỉ cần dính một chút đến người thứ 3, mọi niềm tin đều đổ vỡ.

Anh dỗ tôi mất một đêm, ôm tôi để tôi không tức giận. Tôi biết anh cũng không có gì với Trình Trình, có điều tôi không thể bỏ qua được. Lão Thánh nói phụ nữ ngày càng khó chống lại thời gian, cô ta cũng già rồi.

Tôi cười mĩa mai bản thân, hay tôi cũng già thật rồi...

Mãi đến hơn 3h sáng chúng tôi vẫn chưa ngủ mà đứng ngoài ban công phòng ngủ. Khi đó đã là tháng hai, sắp tới mùa xuân.

Thật ra bầu trời thành phố không có sao, cũng không có trăng, đêm cũng không vắng vẻ, thi thoảng có tiếng người xôn xao cất lên trong bóng tối. Tôi rút một điều trong bao ra đốt, tựa vào cửa sổ. Vừa hít một hơi, Con Vịt đã nhấc mắt.

Một tay anh ôm eo tôi. Tay anh vẫn thế, vẫn ấm áp, vẫn rắn rỏi. Tôi quay sang nhìn anh: “Con Vịt, chúng ta sẽ ở bên nhau đúng không?”

Anh dập thuốc, ra sức ôm lấy tôi: “Đúng thế.”

“Em ghét Trình Trình.”

“Anh biết.”

“Sau này đừng thế nữa.”

“Sẽ không đâu.”

Mẹ Bí Ngô: nói một chút cái tên Lolita (La Ly) này. Mình không biết vì sao các bạn Tung Cửa lại dùng cái tên Lolita với ý nghĩa khá trong sáng và thánh thiện, lại hay ho như kiểu “một cô gái trẻ trung tươi tắn.” Lolita của Nabokhov vốn là câu chuyện về một người đàn ông là bố nuôi yêu con gái nuôi của mình. Cô con gái này tuy nhỏ nhưng trở mã cũng sớm. Nói như bây giờ thì ông ta “luyện đồng” và “ấu dâm”. Thật ra cô con gái không ngây thơ trong sáng như ông ta tưởng mà đã qhđ từ năm lên 12 tuổi, khi đi trại hè với các bạn. Sau này mẹ cô gái mất (mình nhớ hình như là bà phát hiện ra ông yêu con gái mình, sau đó khủng hoảng lái xe đi rồi mất trong tai nạn xe cộ thì phải), ông ta giám sát con bé, qh với con bé và mãi con bé mới trốn thoát được. Đoạn sau mình không nhớ rõ lắm. Nhưng tóm lại rõ là chả liên quan :v

53. Chương 53: Anh Biết

Hôm sau, tôi thức giấc vì gặp ác mộng. Trong ác mộng, tôi bị dây giày quấn cổ, tỉnh lại phát hiện ra Chủy Chủy đang tì lên cổ lão tử. Cái tư thế ngủ này từ đâu ra vậy!

Tôi vén chăn lên đi rửa mặt, nó cũng đi theo. Hôm nay con chó này thật biết điều, đưa bánh bao nó cũng ngoan ngoãn ăn bánh bao, thỉnh thoảng còn lén lút liếc nhìn lão tử.

Tôi không muốn nó ăn linh tinh, thấy nó ăn cũng hòm hòm rồi thì dứt cho nó hai cái bánh bao, sau đó ra tủ lạnh lấy kem ăn. Không ngờ nó lại thấy hứng thú với món này, thế là hai bọn tôi một người một chó chia nhau cốc kem Mông Ngưu Hương. (1)

Kem ăn quá ngọt, ngọt đến phát ngấy.

Dọn dẹp xong thì Con Vịt gọi điện cho tôi, vẫn dịu dàng hỏi tôi xem đã dậy hẳn chưa. Tôi cũng cố trả lời đầy đủ. Anh bảo đến trưa dẫn tôi ra ngoài.

Thật ra tôi không có hứng, nhưng chuyện đã qua rồi thì tôi cũng không muốn day qua day lại mãi nữa. Dù Tô Như Thị có phải người dễ bị dỗ ngon dỗ ngọt hay không thì cũng không thể già rồi còn đòi cửa sừng làm nhè nữa!

Bọn tôi đến xem nhà thờ Đạo Hồi. Tôi không biết ở đây cũng có nơi này, trước cứ tưởng mấy món này chỉ Tây mới có.

Lần này chỉ có hai bọn tôi. Hôm nay không phải ngày hành hương, hoặc có lẽ người theo đạo không nhiều, lúc bọn tôi đến chỉ có vài ba du khách.

Tôi không có tín ngưỡng tôn giáo, có điều nhìn cũng nhận thấy kiến trúc ở đây mang đậm màu sắc ở xứ xa xôi đẹp đẽ. Con Vịt nắm tay tôi cùng bước qua những điểm trang nghiêm, lướt qua những thầy tu nơi đây.

Nhà thờ cũng có bán đồ lưu niệm. Lúc đi dạo, bọn tôi không nói chuyện nhiều. Đây là nơi anh lớn lên, nhưng chúng tôi lại không biết về nhau nhiều, ví dụ như lớn lên thế nào, bề ngoài thay đổi bao nhiêu.

“Ở đây có hàng ăn, tí chúng ta qua thử xem sao.” Con Vịt cúi xuống, nhẹ giọng nói.

Tôi gật đầu: “Con Vịt, sau khi kết hôn đi thành phố S với em nhé? Nếu bố mẹ anh không muốn xa anh thì đi cùng mình luôn.”

Con Vịt, chúng ta gặp nhau quá muộn, nhưng dù sao cũng đã gặp được nhau, nếu nơi này để lại nhiều kỷ niệm của anh và cô ta, vậy anh hãy đi cùng em đi.

Anh thản nhiên nhìn tôi: “Sao, muốn cưới anh qua cửa?”

Tôi giơ tay lên, bàn tay lấm trong ánh mặt trời, lướt trên gò má anh: “Lão tử phải giấu vú em của mình đi, rời xa cái chỗ phá rối.”

Nụ cười trên mặt anh rạng rỡ, như ánh mặt trời rạng rỡ trên bầu trời: “Được.”

Anh đã nói.

Về thành phố S, bên khu LH có bán một khu nhà ở, còn công ty tôi sắp đến hạn trả nhà, tôi nghĩ mua lại được nên cứ định thế, sau cũng lười đi.

Khi đó, chuyện này với tôi không phải chuyện nhỏ. Bọn họ đều nói thành phố S là thiên đường trên trần gian, lại không biết có bao nhiêu người đang ngồi cả đời ở thiên đường này mà không được siêu thoát. Đó là nơi tắc đất tắc vàng, nhịp sống cực nhanh, áp lực công việc lại lớn. Những người ở thành phố L không thể tưởng tượng ra được.

Một nhà trọ 400m² ở thành phố S có giá tầm 40.000 NDT/m², tính ra tiền mặt cũng hơn 1,600,000 NDT, đây là còn chưa tính đến phần lắp đặt thiết bị. Nếu vận dụng toàn bộ vốn lưu động của công ty bù vào chỗ tiền này, hoạt động bình thường của công ty chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng. Có lẽ phải bàn bạc lại với chỗ chủ Dương một chút.

Có điều phân tích đầy đủ xong, tôi cũng thấy đây là chuyện cực kỳ có lợi. Tiền thứ này, không tốn sao kiếm lại được. Buổi chiều, chủ Dương gọi điện thoại, đúng lúc chủ đi xem chỗ đó và hẹn với chủ nhà lần sau tôi quay về lại đến.

Tôi chưa thương lượng việc này với Con Vịt. Anh không nắm được tình hình ở thành phố S rõ ràng như tôi, có hỏi ý kiến cũng vô ích. Vốn tôi muốn anh về thành phố S với mình, nhưng về đó có lẽ tôi sẽ rất bận rộn, mang theo anh chỉ làm mọi chuyện rắc rối hơn cho tất cả mà thôi.

Tôi chào hỏi gia đình anh rồi lên đường quay về thành phố S.

Lúc gần đi đương nhiên phải làm Hiệp ước Ba chương, anh ngồi trên ghế salon, tôi ngồi lòng anh, Chủ Chủ đáp hai chân trước lên đùi lão tử.

Chân ngọc chân ngà của lão tử cho mày tựa chắc?

Tôi ném nó xuống đất, nó lại nhảy lên, cứ úp sấp lên người lão tử. Được rồi, không nhìn không nhìn!

“Con Vịt!”

“Ừ?!”

“Lúc em không ở đây, chuyện Trình Trình em không muốn nói nhiều, anh tự hiểu.”

“Ừ.”

“Bộ áo cưới kia, à, em rút tiền cọc rồi.”

“Vì sao?”

“Tự nhiên lão tử không thích,” Dù, nếu bạn muốn chuyển nhà mới thì không thể vung tay quá trán được – bộ áo cưới hơn 10,000 NDT, lại còn chỉ mặc có một lần. GM, tiết kiệm được gì thì tiết kiệm thôi!

“Anh chọn cho em cái khác nhé?”

“Không cần, trước kia tiểu Đường chuyên thiết kế thời trang, em về nhờ cô ấy là được!”

Con Vịt dí ngón trỏ vào trán tôi: “Anh rất chờ mong.”

Lão tử đẩy tay anh ra: “Anh xem giúp mẹ chuẩn bị cho xong, là chuyện cưới xin của mình chứ không phải của các bà, nếu anh để các cụ làm hết em sẽ thấy anh không có lòng.”

Anh cúi xuống thơm một cái lên chóp mũi tôi: “Anh có thành ý hay không, em biết mà.”

Lão tử thở dài. Con Vịt, anh thật may mắn, nếu anh gặp phải Tô Như Thị của chục năm trước, bây giờ anh đã biến cmn thành con gấu trúc rồi. (ăn đòn sung mất í há há, sao không oánh sớm đi)

Đúng vậy, thời gian làm rất nhiều thứ thay đổi, ví dụ như quan niệm sống, tính cách, cũng chẳng hạn như cách yêu và điểm mấu chốt.

Anh ôm tôi chặt hơn: “Nếu chúng ta gặp sớm hơn chút thì con mình chắc cũng lớn bụng rồi ấy nhỉ?”

Tôi cười.

Nếu gặp sớm hơn một chút, tôi lại thành Trình Trình rồi đó?

Hôm sau, bố mẹ Con Vịt đến tiễn tôi ở sân bay.

Tôi không có thói quen chia tay dài dòng, chỉ vẫy tay với bọn họ rồi đi vào trong. Chú Dương gọi điện thoại, bảo rằng đã thu xếp tiểu Lôi đi đón tôi.

Đó là người chú và cũng là tri kỷ của tôi. Mười mấy năm qua, ở thành phố S này, thu hoạch lớn nhất của Tô Như Thị không phải sự nghiệp, mà chính là bạn bè thân quen.

Hôm đó, đến thành phố S rồi lão tử về thẳng công ty. Cảm ơn trời đất, lần này lễ tân nhớ mặt lão tử.

Trong buổi họp toàn công ty, đám bại hoại này nghe nói có hang ổ riêng thì cực kỳ vui mừng, phấn khích xoa tay mãi.

Tháng này công ty bội chi, chú Dương thức cả đêm để sửa lại kế hoạch sang năm, còn nghĩ đến cả chuyện phát cho mỗi người một dây thắt lưng, thắt chặt bụng để qua được năm nay. Tất cả các chi phí không cần thiết đều bị cắt giảm, mọi người phải thúc đẩy việc tiếp nhận dự án vào tháng sau, cuối cùng cũng bớt được chút tiền.

Mấy tên xấu xa này đều không có ý kiến nào. Còn về đề xuất cuối cùng về vấn đề sa thải của chú, tôi âm thầm lấy bút gạch đi, trong số đó có người mang cho tôi mấy hạng mục chủ quản, có người là nhân tài tôi phải đổ mồ hôi mới mời được, khụ, cho dù không phải là toàn tài, ít ra cũng hữu ích.

Đương nhiên cũng có người mới là người tốt nghiệp đại học cầm sơ yếu lý lịch nộp bừa.

Cái khác chưa nói tới, nhưng nhân phẩm tuyệt đối tốt. Về chuyện này thì cách của tôi giống với cách Mông Hồng Thiên Hạ nhận người: Lão Thánh không nhìn cấp bậc của đối phương, không nhìn trang bị của đối phương, cái anh ta thực sự nhìn là nhân phẩm của người đó. Nếu người không hòa hợp được giữa tập thể, không có lòng trung thành với nơi ấy, dù có đội rồi cũng phải rời đi.

Đây cũng là nguyên nhân cơ bản mà rất nhiều thế lực cuối cùng cũng bị sụp đổ.

Vì vậy, việc tôi tuyển được người nào cũng có liên quan đến sự ổn định và hài hòa của nội bộ công ty.

Khi bạn đã có được những người hợp tác phù hợp thành một nhóm, dù chỉ thiếu một người bạn cũng cảm thấy tiếc.

Bây giờ họ tính toán tiền lương: mức lương cơ bản + sửa chữa phòng + tiền ăn + trợ cấp + hoa hồng dự án, các khoản thanh toán bảo hiểm hàng năm, doanh thu của công ty đã được thực hiện trong một chế độ minh bạch; mỗi tháng, phòng Tài chính sẽ cập nhật các bảng tài sản cố định của công ty, hàng quý sẽ cập nhật thu nhập cho từng bộ phận, hoa hồng của từng phòng ban cũng phân chia hết sức rõ ràng.

Mà trong nhiều công ty, bao gồm cả các công ty nước ngoài, điều này là điều cấm kỵ. Có lẽ bạn từng đến một số doanh nghiệp lớn, để duy trì quan hệ tốt đẹp giữa nhân viên, họ thường không công khai nguồn lợi tức. Nhưng tôi thấy không sao cả, nếu bạn nghĩ rằng bộ phận của bạn có khả năng để vượt qua họ ra, làm cho mọi người xem.

Cá nhân tôi đã không quản lý kinh doanh chuyên nghiệp, tôi không biết điều này có khoa học không, nhưng công ty này sử dụng phương pháp minh bạch các khoản thu nhập, phương thức tính tiền lương minh bạch, và vẫn đi lên ổn định, từ đầu đến mười sáu cá nhân phát triển ngày hôm nay.

Giống như kho bạc Nhà nước, tổng cộng có bao nhiêu tiền, từng khoản tiền làm gì, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy.

Trong phòng họp, phân tích chi tiết về tình hình hiện nay cho mọi người nghe, rằng theo tính toán, tài chính chúng ta trong năm tới sẽ eo hẹp, tôi đã có thể để đảm bảo vấn đề tiền lương kịp thời, nhưng hoa hồng có thể bị muộn, tiền thưởng có thể bị hoãn lại, tiền vốn không thể đúng lúc đúng chỗ, ai cũng biết sẽ có vấn đề phát sinh. Nếu ai đó có một ngôi nhà tốt hơn, tôi sẽ tiễn người đó không thiếu một xu nào, còn những người muốn ở lại cùng lão tử vượt qua cửa ải khó khăn của cuộc khủng hoảng này, cho dù phải ăn cháo, thì có một bát tất cả mọi người mỗi người một muống.

Tuy nhiên, không ai rời đi.

Nhóm bại hoại vẫn cười đùa như chẳng có gì xảy ra, làm như không nghe thấy giả thiết của lão tử.

Vì vậy, chúng tôi bắt đầu kế hoạch mua nhà.

Tôi và phòng hành chính, phòng kế toán cùng đi hết năm quận của thành phố S, tổng cộng so sánh sáu mươi hai văn phòng, kéo dài hai tuần, 432 mét vuông diện tích sàn, chủ nhà cần gấp tiền mặt, giá cả lui qua 16,050,000 NDT, vấn đề này cuối cùng cũng xong.

Quãng thời gian đó, lão tử căn bản không có sức mà chơi bời, vừa đi xem rồi chuẩn bị, vừa làm công chứng, đến khi làm thủ tục sang tên xong xuôi, cuối cùng lão tử cũng có thể thở phào.

Lần này đi đến giữa tháng Ba, Con Vịt vẫn rất siêng năng gọi điện thoại cho lão tử, vài lần hỏi tôi hay là để anh đến đây, nhưng thời điểm này lão tử mệt đến rút gân, thật sự là không có thể tiếp được anh.

Có lẽ là mấy ngày nay thời gian làm việc và nghỉ ngơi quá lộn xộn, “nguyệt san” tới trước thời gian. Lão tử giấu ngón giữa dựng lên một trăm lần, một trăm lần ấy.

Còn lại phần lắp đặt thiết bị, tôi đã liên hệ một công ty chuyên về lĩnh vực này. Chú Dương nói chú sẽ trông nom, có điều tôi tương đối lo lắng vì chú Dương cũng có tuổi rồi, chung quy không thể giao hết cho ông mấy việc kiểu này được. Vì vậy, một đoạn thời gian dài sau đó, lão tử phải lắp cánh chạy đi chạy lại hai bên.

Một khi mọi thứ lắng xuống, thật giống như cây cung đang buộc chặt được buông xuống, tôi bắt đầu nhớ Con Vịt – hương vị nồi cháo dưỡng tâm của anh thực sự là vô cùng ngon.

Vốn định gọi cho anh ấy, đột nhiên lão tử lại nảy ra một ý nghĩ. Lúc đó hơn sáu giờ chiều, có một chuyến bay lúc bảy giờ bốn mươi.

Vì thế lão tử thông thả dọn đồ, chờ trở về cho anh một bát ngời!

Mẹ Bí Ngô: các bạn đoán xem LLT quay về thì chuyện gì xảy ra :v

54. Chương 54: Võ Về Cây Hoa Cúc Lầu Trên

Lúc đến thành phố L đã hơn 21h nhưng Con Vịt chưa về nhà. Chủ Chủ nhảy từ sofa xuống, đến lúc nhảy ra là lão tử thì nó vội vàng dừng lại, không nhảy tới.

Tôi nhìn nó cứ ngửi ngửi chân mình, cứ tưởng nó định cắn tôi nên định kiểm cái roi da dạy dỗ, thì nó gâu gâu hai tiếng rồi vội vàng lùi vào gầm bàn trà khi tôi thay giày.

Bụng tôi hơi khó chịu nên không đi tìm Con Vịt, cũng không muốn phải ứng phó với bố mẹ Con Vịt. Tắm giặt thay đồ xong, tôi lăn lên giường định ngủ. Chủ Chủ hít hà dưới mặt đất liên tục, tôi nhìn nó một lúc rồi vỗ vỗ giường. Lần này nó không hề khách khí, nhảy hẫng lên giường, có điều vẫn không chịu đắp chăn và ngã luôn vào gối, rúc vào lão tử.

Đây là điểm tốt của mặc áo khoác dày! Lão tử bị nó cọ phát ngứa, lại véo nó một cái rồi dúi vào chăn. Nó lại đòi bò ra ngoài, nằm sấp lên gối. Lão tử lại véo nó rồi nhét vào, cứ thế mãi đến khi người chó đều thấy mệt thì nó cũng lười bò ra ngoài, gối lên tay lão tử ngủ.

Lúc hơn 23h, không biết nó mơ thấy gì mà giật mình một cái, khiến lão tử thức giấc.

Sau khi tỉnh dậy, lão tử không ngủ lại được nên mò vào bếp quay cốc sữa tươi. Tủ lạnh của Con Vịt có rất nhiều đồ ăn vặt, vớ bữa được món ăn rồi quay về phòng bật máy tính.

Đối với người chơi game, 23h cũng không phải quá muộn, lúc này Mông Hồng Thiên Hạ vẫn có người online.

Lão tử đưa Lưu Ly Tiên đi trồng cây, Hoa Trư lại lôi kéo lão tử đi xem con bé luận bàn với Ôn Như Ngọc. Lão tử mếu máo, Hoa Trư ơi là Hoa Trư, nếu Ôn Như Ngọc và em đánh mãi không xong thì sao lão tử đi ngủ được đây.

Nghe nói hai vị sát thủ phụ bản nổi tiếng nhất server tỷ thí, các cao thủ tập hợp đông đủ, toàn những người tai to mặt lớn: Mạn Đà La, Hư Người, cả Tiểu Yêu Tinh – chủ thể lực Đăng Kỷ cũng xuất hiện đúng giờ. Đội hình chưa từng có lại xuất hiện ở Lưu Vân Độ thế này.

Lão tử ngồi xuống thềm đá Lưu Vân Độ, lão Thánh đứng cạnh lão tử. Mọi người xung quanh trợn mắt nhìn, sau đó tất cả được chứng kiến buổi tỷ thí đau ruột nhất từ khi Bàn Cổ khai thiên lập địa đến nay.

Ai ai cũng chỉ thấy suốt buổi, chiến sĩ thiên cơ và thầy thuốc đấu kiểu anh đánh tôi một đao, tôi chọc anh một châm. Ôn Như Ngọc cộng full hồn, tấn công pháp thuật cao nhưng kỹ năng tấn công của thiên cơ đều tạo thương tổn vật lý.

Hoa Trư thì giỏi rồi, cộng full niệm chú, thế mà châm phi lên thiên cơ da dày đều bị cong hết a a a a a!

Càng làm cho người ta muốn học máu chính là hai đứa nó vẫn còn chung team, Trư buff Ôn Như Ngọc Long Trận, Ôn Như Ngọc dùng Cổ Bồn và Nhuận Mạch buff Trư! (Long Trận, Cổ Bồn, Nhuận Mạch: Thiên cơ và thầy thuốc có thể buff cho nhau, Long Trận và Nhuận Mạch buff thuộc tính, Cổ Bồn hồi máu hồi lam.)

Tỷ thí được 5 phút, hai đứa nó hầu như còn nguyên máu.

[Gần] Hư Người: [nước mắt chảy dài] GM, thiên cơ chúng ta có kẻ như vậy sao

Tỷ thí đến phút thứ 6, hai đứa nó hầu như còn nguyên máu.

[Gần] Mạn Đà La: mù mắt mất!

Tỷ thí đến phút thứ 10.

[Gần] Tiểu Yêu Tinh: [đập bàn] GM, để ca tự bạo!!!

Tỷ thí đến phút thứ 15.

Lão Thánh nhịn không nổi nữa, phi ra giữa sân giết chết cả đôi.

Sau đó, mọi người tản ra làm việc của mình, Lưu Ly Tiên vẫn ngồi trên thềm đá, pet Tà Ảnh điều vuốt giương nanh phía sau. Bụng lão tử hơi đau, không muốn làm gì hết.

[Gần] Quát Tử Bi: đùa, thắng bà đây thì hay ho gì, giỏi thì thắng Tiên ca xem!

[Gần] Tử Diệp: xì, cô ta thì được gì, thấy chồng đây lại chả chạy mất!

[Gần] Quát Tử Bi: [nhường mày] tui thấy là chồng cô sợ thì có!

[Gần] Hư Hư Thật Đáng Yêu: [đập bàn] sĩ nhục idol tui, kiểu gì cũng phải chết!

[Gần] Hư Hư Thật Là Đáng Yêu: mãnh liệt yêu cầu Tiên ca khiêu chiến Mạn Đà La!

[Gần] Hư Hư Thật Khả Ái: Tiên ca, bạo hoa cúc Mạn Đà La!

[Gần] Tử Diệp: chồng ơi

Lão tử cười. Nói về khí phách, lão tử không phải không muốn, có điều giờ đang đau bụng, ai cũng không gọi được ý muốn PK của lão tử.

Hư nữa, nếu là tỷ thí với Mạn Đà La thì phải tìm một chỗ không người. Giờ hai người chính thức đối đầu, ai thua cũng mất mặt!

Vì vậy câu rep lại thành thế này:

[Gần] Mạn Đà La: có ý nghĩa gì!

[Gần] Lưu Ly Tiên: xoa hoa cúc lầu trên, cười mà không nói.

Gửi tin xong lão tử toát mồ hôi.

[Gần] Tiên Ca Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế: [mồ hôi lạnh]

[Gần] Hư Hư Thật Đáng Yêu: ...

[Gần] Quát Tử Bì: [phụt máu] Tiên ca...

Càng làm lão tử im lặng hơn là:

[Gần] Mạn Đà La: bịt chặt hoa cúc, yêu đạo chết tiệt, xử cái đầu lợn muối của cô bây giờ!

Mạn Đà La, anh có thể nhạt hơn nữa không?

[Gần] Tử Diệp: chồng!

[Gần] Mạn Đà La: được rồi, em muốn đi chiến trường đúng không? Đi thôi.

[Gần] Tử Diệp: không, anh giết cô ta trước đi.

[Gần] Lầm Tầm Hoa Trư: Tử Diệp, cô mắc chứng gì không biết! Tiên ca chọc cô đâu!

[Gần] Tử Diệp: đây nói chuyện với chồng, mắc mớ gì cô em?

[Gần] Lưu Ly Tiên: cô bướm nhạt nhẽo này, đừng có thể đi, ca và chồng cô trong sáng nhé!

[Gần] Ôn Như Ngọc: ...

[Gần] Lầm Tầm Hoa Trư: tôi hiểu, chị ấy chọc cô thật.

[Gần] Tử Diệp: [gạt lệ] chồng à

[Hảo hữu] Mạn Đà La nói với bạn: [giận] nhân yêu chết tiệt, cô muốn đánh chắc!

[Hảo hữu] Bạn nói với Mạn Đà La; làm gì, trọng sắc khinh bạn ha?

[Gần] Mạn Đà La: quyết đấu!!!

[Gần] Lưu Ly Tiên: [xoay tay cười to] khi nào anh đuổi được ca thì ca đấu với anh!

[Gần] Tử Diệp: chồng!!! xem cô ta kia!!!

Anh ta không trả lời. Không biết hai người bọn họ nói gì mà cuối cùng cô bướm nhạt nhẽo kia cũng leo đèo theo anh ta đi chiến trường.

Chạy thì lão tử chẳng sợ. Lão tử có thể định thân anh ta 6s, khi anh ta Hóa Huyết hóa giải Định Thân thì dùng Phù Kinh trói chân, sau 4s pet lại Định Thân anh ta 6s nữa, qua 4s pet lại Phù Kinh Quỷ Thần gây sợ hãi, giữ thêm 6s, đuổi ấy à, đuổi kiểu gì chứ!

Sau đó thì bọn họ lại đi phụ bản, đi hoạt động, đi làm các loại nhiệm vụ. Lão tử lười động đậy nên ở lại Lưu Vân Độ dạy dỗ Hoa Trư và Ôn Như Ngọc cách PK.

Đầu tiên là phải thuộc skills, sau đó thuộc phím tắt ra skill, sau đó là thao tác bàn phím, cuối cùng là một chút kỹ xảo PK, còn cuối cùng nữa là các skills của những môn phái khác, đặc biệt là tầm bắn và thời gian ra skill.

[Đội trưởng] Ôn Như Ngọc: Tiên ca, PK đúng là phức tạp.

[Đội ngũ] Lưu Ly Tiên: [niệm kinh] muốn nghênh ngang thì phải tự biết điểm yếu, hèn mọn bất cứ khi nào cần thiết. Ví dụ như em nói chuyện thơ Đường với Lý Bạch, so với Quan Vũ Triệu Vân về sức mạnh, chuyện với Tổ Xung về số pi (1), thế thì sao mà hơn được? Nhưng nếu em thách Tổ Xung nói chuyện Shakespeare, bảo Lý Bạch Đỗ Phủ thảo luận vi phân tích phân, đưa Triệu Vân Quan Vũ tính toán số pi, ừm, cửa thắng lớn hơn nhiều.

Mấy đứa này, không biết có hiểu gì không:

[Đội trưởng] Ôn Như Ngọc: à

[Đội trưởng] Ôn Như Ngọc: Tiên ca, lúc PK bán kính khổng chế của chị tầm bao nhiêu?

[Đội ngũ] Lưu Ly Tiên: [nhường mày] khổng thế! Chị là đạo sĩ khổng chế tấn công pháp thuật, ra skills chậm, tấn công vật lý thấp, phòng thủ vật lý càng sida hơn. Lúc PK đương nhiên phải trốn càng xa càng tốt, vừa chạy vừa ra skill ấy!!!

[Đội trưởng] Ôn Như Ngọc: ặc.

Phải nói rằng thằng nhóc này tốt tính, bị lão tử mắng cũng không để bụng.

[Đội trưởng] Ôn Như Ngọc: Tiên ca, sau này em theo chị học PK được không?

[Đội ngũ] Lưu Ly Tiên: chị đây là địa chỉ chuẩn rồi đấy!

[Hệ thống] Ôn Như Ngọc vái bạn một lạy.

[Đội trưởng] Ôn Như Ngọc: sư phụ!

[Đội ngũ] Lưu Ly Tiên: ...

1. Số pi: theo sách học ở Việt Nam thì thường làm tròn là 3,14. Nói chung đây là một con số quan trọng trong ngành toán học.

55. Chương 55: Tuệ Cực Tất Thương. Tình Thâm Bất Thọ (1)

(THÔNG MINH QUÁ SẼ BỊ TỔN THƯƠNG. YÊU SÂU ĐẬM LẠI CHẴNG DÀI LÂU)

Cứ vậy đến hơn 12h thì Con Vịt về đến nhà. Nghe tiếng mở cửa, lão tử nấp ra sau rèm. Anh bước vào, không gọi một lời, bước thẳng về phía rèm, ôm lấy tôi.

Lão tử kinh ngạc: “Sao anh biết em ở đây?!”

Anh ra vẻ thần bí: “Cái này gọi là thần giao cách cảm!”

Lão tử dè anh ra giường để cù, anh cười đến không thở nổi nữa mới khai thật: “Chủ Chủ thích chơi như thế, khi em vào phòng thì nó nấp nấp lên lút nhìn.”

Người ta nói tiểu biệt thắng tân hôn không phải đùa. Ôm nhau một hồi, anh đi tắm. Tôi không hề hỏi anh đi đâu, anh cũng không nói.

Anh vẫn cứ mỉm cười như thế, sóng vai bên tôi, khiến tôi nghĩ anh ở rất gần mình, tôi chỉ còn thiếu một chút nữa thôi. Chỉ cần cố gắng thêm chút nữa, tôi sẽ hoàn toàn có được anh, không hề cho người khác hưởng một tí nào nữa. Tôi luyến tiếc không muốn từ bỏ, nguyên nhân là vì chuyện yêu đương của người lớn không thể không có chút vấn đề gì, chỉ cần vấn đề đó đừng làm ảnh hưởng đến toàn cục là được.

Nguyên nhân tôi muốn đưa anh rời nơi này, hoặc cùng anh đi chỗ khác, chính là vì muốn cho qua hết chuyện cũ.

Trong phòng tắm, tiếng nước chảy vang lên. Lưu Ly Tiên vẫn đang đứng trên thềm đá Lưu Vân Độ xám xịt. Bên dưới có hàng tin nhắn mật màu đỏ:

[Người lạ] Ôn Như Ngọc: sư phụ? Sư phụ? ở đây có một lông chim hung hãn, có cách nào đánh bại không ạ?

[Hảo hữu] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: ngồi ngây ra đó làm gì?

[Hảo hữu] Lầm Tầm Hoa Trư nói với bạn: [đập bàn] Tiên ca, Ôn Như Ngọc bắt nạt em!

[Hảo hữu] Chân Phạm nói với bạn: Tiên ca, chị có biết Tiểu Hạnh là người ở đâu không?

Lão tử cầm laptop ngồi xuống, trả lời từng tin một:

[Người lạ] Bạn nói với Ôn Như Ngọc: đệ tử dốt nát, vì sư có một thượng sách...

[Người lạ] Ôn Như Ngọc nói với bạn: [nuốt nước bọt]

[Người lạ] Bạn nói với Ôn Như Ngọc: bám chặt hồi sinh thạch.

[Người lạ] Ôn Như Ngọc nói với bạn: [mồ hôi lạnh]

[Hảo hữu] Bạn nói với Lâm Tầm Hoa Trư: đâm nó

[Hảo hữu] Lâm Tầm Hoa Trư nói với bạn: [đập bàn]

[Hảo hữu] Bạn nói với Chân Phạm: nghe nói là trên trái đất.

[Hảo hữu] Chân Phạm nói với bạn: ...

Chỉ có tin nhắn của lão Thánh, tôi không biết nên trả lời như thế nào nên kệ đấy không nói gì.

Con Vịt tắm xong thì kéo ghế ngồi bên lão tử, tôi quay đầu nhìn anh: “Con Vịt, khi nào rảnh cho Uyên Ương và Lưu Ly Tiên kết hôn đi?”

Anh gật đầu: “Uh, farm điểm tình cảm trước.”

Bởi vì trước đây bọn tôi ly dị cho nên tất cả các điểm duyên trước đó đều đã bị trừ hết. Bây giờ bụng tôi lại khó chịu, công việc này được Con Vịt vinh quang nhận lấy. Anh bảo tôi nằm xuống giường: “Đắp cho kín người.”

Tôi nhìn mãi hình ảnh Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên và Lưu Ly Tiên ở bên nhau. Đó là lần đầu tiên tôi kết hôn trong Thiên Hạ. Được rồi, thật ra cũng không phải lão tử trình trung tiết liệt gì, chả qua không kết hôn là vì trước đây chơi acc nam, nhưng tôi không có hứng đóng “bách hợp” (1); hai là trước kia Thiên Hạ không có hệ thống kết hôn.

Tôi tựa vào lòng Con Vịt, còn anh di chuyển cho hai acc ôm nhau. Trong game, những hành động biểu cảm làm tăng điểm tình cảm, đủ 100 điểm có thể kết hôn.

“Con Vịt,” tôi dựa đầu vào cổ anh, anh quay sang xoa mặt tôi, “Ừ?”

“Hát em nghe một bài.”

“Muốn nghe bài gì?”

“Bài anh hát lần đầu tiên hôm gặp em í.”

“Truyền kỳ?”

“Ừ, anh còn nhớ không?”

“Sao mà không nhớ chứ?”

“Em vẫn cảm thấy, giữa hai chúng ta hình như chẳng có chút gì lãng mạn.”

Anh cúi đầu hôn tôi: “Nói thế thì chúng ta yêu nhau kiểu cải thảo rồi?” (2)

Lão tử cũng cười. Không biết anh đã nghe câu chuyện cải thảo và hoa hồng chưa (3), nhưng quả thực chúng tôi là cải thảo, nói cái gì mà lãng mạn chứ.

Vì một chữ yêu, cuối cùng Tô Như Thị đã mở miệng dù xấu hổ.

Tôi nghe anh hát rồi ngủ thiếp đi, sáng hôm sau dậy anh đã dậy rồi, chỉ có Chủy Chủy ở bên cạnh.

Tôi nghĩ là anh đi làm, vì thế nhắm mắt ngủ tiếp.

Hơn mười giờ, anh cho tay vào chăn, lay tôi: “Long nhi? Dậy, ăn cái gì đi.”

Tay anh giữ eo tôi, ngón tay thon dài, động tác dịu dàng mơn man. Lão tử vươn tay khoác lên cổ anh, anh bế tôi ra ghế salon, sau đó quay về bếp lấy cơm.

Tôi định xuống giúp nhưng dép lại đang trong phòng, vừa định đứng lên thì anh ra: “Ngồi xuống, sàn nhà lạnh lắm.”

Lão tử đứng dậy, anh đã đặt dép của anh trước mặt lão tử, còn mình quay lại lấy dép lão tử ra: “Ra đây, ăn thử xem thích không.”

Tôi ngồi xuống ăn cháo, là cháo táo đỏ nấu với long nhãn, vị ngọt nhẹ, mùi thơm nhưng không ngấy. Tôi định nói chuyện với anh, ngẩng lên thì thấy anh cho đồ của tôi vào máy giặt, chọn riêng đồ lót và tất ra để vò tay.

GM, anh không phải người đàn ông đầu tiên của tôi, nhưng lại là người đàn ông đầu tiên giúp tôi giặt đồ lót và tất. Được rồi, tôi không phải không thừa nhận rằng Tô Như Thị này cả đời bói rồi, đến giờ hơn 30 tuổi còn gặp được người thế này kể ra cũng thật vinh hạnh.

Tôi không ở bên Con Vịt lâu, hôm sau quay về thành phố S.

Ban ngày, tôi cũng ở LH giám sát tiến độ. Trước đây, mỗi lần di dời công ty cũng gặp phải những vấn đề thế này nên lão tử nắm được rất rõ ràng các chi tiết, gặp phải phần không ưng ý thì chỉ ra để sửa, miễn cho sau này nghiệm thu bị đội giá thành phẩm, mọi người lại “tia tót” lão tử.

Nguyên nhân lão tử hay đi vòng vòng xem xét là để làm quen với mọi người, lúc cần sẽ có người gọi điện thoại ngay cho mình.

Vì thế, việc của lão tử rồi cũng nhàn hạ hơn không ít. Lúc không bình thường cũng không ai dám làm loạn. Lão tử lúc không có gì làm thì chạy nghiệp vụ, lão tử khác mấy người tiểu Đường: bên tiểu Đường là dân kỹ thuật, còn lão tử vốn chuyên chạy nghiệp vụ.

Quen việc dễ làm.

Ông chủ kia để lão tử chạy nghiệp vụ ba năm, từ nghiệp vụ viên nhảy lên làm tổng giám đốc khu vực Tây Nam, trở thành thần thoại. Mọi người đều truyền tai nhau như một câu chuyện đặc sắc, có điều không ai biết được nỗi gian khổ nằm sau đó là gì.

Khi đó, thậm chí còn có tin đồn lão tử và ông chủ có vấn đề, còn tôi, ngay khi tin đồn mạnh mẽ rải rộng, tôi lại rời khỏi công ty của ông, mang theo đội ngũ tinh anh nòng cốt.

Người nào nghe chuyện cũng mắng tôi là đồ vô ơn, tôi chỉ cười trừ. Những câu chuyện bọn họ đồn đại về chúng tôi sinh động như thật, nói tôi thấy nội bộ của ông chủ mâu thuẫn lại càng ngạo mạn, tranh quyền cao, còn chuyện lão tử rời đi càng làm mọi người thêm phần nộ, phê phán.

Thật ra tin tức về Tô Như Thị trong thành phố S này cũng không được tốt, nếu bạn cẩn thận suy xét thì sẽ nhận ra rằng những câu chuyện thị phi này toàn bắt đầu từ những người lão tử không hề liên quan tí nào cả.

Trò chơi và cuộc sống, sao mà giống nhau...

Nói về chuyện này, đã ba năm rồi nhưng vẫn không ít người vẫn đem nó ra làm đề tài đàm tiếu, mà tôi, để tỏ lòng biết ơn với ông chủ khi gặp mặt, cũng chỉ còn có thể chào hỏi bắt tay mỉm cười mà thôi.

Lời đồn đại rồi cũng ngừng lại, không còn gì để bới móc thêm, thế nhưng đằng sau mỗi người phụ nữ thành công luôn có một người đàn ông ở đó. Vì thế, câu chuyện ngồi lê đôi mách của mọi người luôn là: tôi hưởng thơm lây, vong ân phụ nghĩa; còn ông ấy tuổi già sức yếu, khó đề phòng người xấu.

Sau khi tôi lo liệu thủ tục rời công ty được một hôm, ông mạnh tay đánh sập công ty của chú Dương.

Ông nói ngăn cản và đả kích là việc rèn luyện con người tốt nhất, có lẽ tôi đã được luyện thành thép rồi.

Tôi dẫn đi của ông hơn 20 người là nòng cốt đội kỹ thuật, bao gồm cả toàn bộ đội ngũ quản lý, kết thúc một màn lấy oán trả ơn trả lại ông ấy, mọi chuyện êm đẹp, làm ăn tấn tới.

Hay là bạn cũng giống tôi, thường hay cảm thán cả đời bình thường, nhưng bạn nhất định cũng giống tôi, gặp được người để bạn cảm ơn cả đời này, mà những người này, thông thường lại không hề liên quan gì đến chuyện tình yêu.

1. Bách hợp: con gái yêu nhau

2. Cải thảo: / / ý là yêu nhau thiếu lãng mạn

3. Cải thảo và hoa hồng: đây là một câu chuyện dài thiệt dài. Các bạn hãy vỗ tay cho mình vì đã ngồi edit nội dung câu chuyện nhỏ phụ dài này :”> Chuyện kể rằng có một đôi vợ chồng cùng gây dựng sự nghiệp từ bàn tay trắng. Hơn mười năm trước, trong lễ Tình nhân, hai người nắm tay nhau đi trên đường. Trời hơi lạnh nhưng tình yêu của hai người vẫn ấm áp như ánh mặt trời. Hôm đó, hoa hồng rất đắt, anh chồng bỏ ra 15 tệ để mua một bông hoa tặng vợ mình. Cô vợ không chịu, dùng 15 tệ đó mua cải thảo. Hai người cùng nhau nỗ lực, sau mười năm, người chồng thành đạt, xung quanh không thiếu ong bướm ve vãn, hoa hồng cũng dễ mua, có điều anh chồng không bao giờ quên được cải thảo hôm đó. Anh ấy kể rằng trong cái lạnh, cải thảo sẽ bó chặt hơn, vị ngọt lưu lại trong lòng. Dù như thế, đến lễ Tình nhân, anh vẫn mua 99 bông hoa hồng để tặng vợ mình. Người vợ rất vui vẻ, tuy nhiên đến khi ăn cơm, cô nói: “Thật ra anh có tặng quà em hay không cũng được, chỉ cần ngày nào anh cũng yêu thương em, chiều chuộng em, bảo vệ em là được rồi.” Nói chung là một câu chuyện nhằm nhí, các bạn cứ phải lấy quà mỗi ngày lễ tết nhé J

56. Chương 56: Tuệ Cực Tất Thương, Tình Thâm Bất Thọ (2)

57. Chương 57: Tuệ Cực Tất Thương, Tình Thâm Bất Thọ (3)

Một đêm nọ, tôi bay về thành phố L lúc hơn 19h, Liễu Châu mưa to.

Lúc về nhà Con Vịt, lão tử ướt sũng. Anh không ở nhà, Chủy Chủy định ngâm túi lão tử, bị lão tử đuổi chạy.

Sau khi lão tử vào phòng thay đồ thì ra ngắm cảnh bên cửa sổ. Trên đường bắt đầu ngập. Lão tử hơi lo nên gọi điện cho Con Vịt, anh nhanh chóng bắt máy.

Tiếng mưa rơi càng lúc càng to, lão tử lo lắng: “Anh đang ở đâu?”

“Long nhi, trời mưa quá, anh đưa mấy nhân viên nữ ở bệnh viện về nhà. Thành phố S có mưa không?”

Lý do này tôi tin. Đây đúng là chuyện anh sẽ làm.

“Em ở nhà. Con Vịt, hôm nay anh về sớm một chút nhé?”

“Được, chờ anh.”

Anh định cúp máy, lão tử vẫn lo: “Lái xe cẩn thận.”

Giọng anh rất vui vẻ: “Yên tâm.”

Tôi vào bếp làm bốn món ăn, một bát canh táo tía. Thế nhưng làm xong, đợi mãi anh chưa về, 20h30 tôi gọi điện thì anh bảo anh đang trên đường.

Đợi đến 21h30, cơm canh nguội ngắt, tôi lại gọi điện, anh vẫn nghe máy rất nhanh.

Vì thế nên tôi chờ. Chờ đến 0h30 anh mới về. Toàn thân ướt đẫm. Tôi nằm trên ghế, không dậy, anh tự giác vào phòng thay đồ. Thay xong, anh dịu dàng ôm tôi, nói Long nhi, xin lỗi, bạn bè có việc nên về muộn chút.

Tôi miễn cưỡng đùa: “Nhân viên chỗ anh ở sao Hỏa hết à?”

Anh cười phá lên. Tôi không muốn nói anh biết rằng tôi một mực chờ anh, từng ngày từng ngày một. Tôi rồi sẽ mãn kinh nhanh thôi, trước đây tôi không có thói quen làm nũng, bây giờ cũng thế. Năm nay mãi mới được một lần, tôi vừa ký xong hợp đồng với Viễn Đông, bút còn đang trên người đã vội vã chạy về thành phố L.

Nhưng qua 12h đêm, tôi vẫn chỉ có một mình.

Anh vẫn im lặng ăn cơm, vẫn gấp đồ ăn cho tôi, dù là Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên trong Thiên Hạ, hay Điểm Điểm, anh vẫn dịu dàng săn sóc như vậy, tôi bỗng thấy sợ.

Trong đầu tôi hiện lên suy nghĩ kỳ quái: Nếu sau này không có anh thì làm sao?

Nghĩ xong chính mình cũng thấy buồn cười: cmn, 30 năm không có anh, lão tử cũng có sao đâu? Quen anh mới được bao lâu? Nếu có chuyện thì làm sao?

Con Vịt à, anh nuôi con chó hoang thành một cô nàng ông ọ mất rồi đấy.

Cơm nước xong, tôi đi rửa bát. Chửi Chửi không ăn ớt nên tôi cho nó đồ ăn của chó. Nó quấy rối, hất đồ ăn tung tóe. Lão tử lấy vĩ đập ruồi cho nó một trận, cả đêm nó không thêm chạm vào tôi.

Đến lúc tắm rửa xong về phòng, Con Vịt đã ngủ.

Tôi mở máy, lên game Thiên Hạ. Nhiệm vụ hàng ngày của Lưu Ly Tiên chưa hoàn thành.

Thế nhưng, Lưu Ly Tiên cứ thế đứng ở khu Thái Thú, tôi lại chẳng có lòng làm Chu Thường.

[Hảo hữu] Thanh Hạnh nói với bạn: giúp đánh Đồng Thú

Tôi nhập đội cô ấy, qua trấn Vĩnh Ninh ở Giang Nam để làm nhiệm vụ giết Đồng Thú. Con sói nhỏ này đúng là dễ xử, một chiêu Phù Kinh Quỷ Thần là xong.

[Hảo hữu] Bạn nói với Thanh Hạnh: Thật ra Huyền Hóa cũng giết được nó.

[Hảo hữu] Thanh Hạnh nói với bạn: Cô chọn đi

[Hảo hữu] Bạn nói với Thanh Hạnh: Không. Cô cứ chọn đi.

Đêm hôm đó, tôi đưa Lưu Ly Tiên về Đông Hải Chi Tân treo máy cả đêm.

Tôi vẫn không thể xấu hổ mà nói rằng, thật ra hôm đó, là sinh nhật ba mươi tuổi của Tô Như Thị.

Mười chín năm trước, mỗi lần sinh nhật của tôi đều long trọng không thua gì Tết Âm lịch, đó là ngày lễ của riêng tôi. Mà hôm nay, khi tròn ba mươi tuổi, dường như chẳng còn gì hết. Chỉ là tôi vẫn hay nhớ về họ.

Lúc còn trẻ, chúng ta rất thích nói dứt khoát, mà mãi về sau, khi chúng ta đều phải trả giá đắt cho sự cố chấp của mình, chúng ta còn có thể dứt khoát như thế không?

Đêm hôm ấy, tôi trần trọc mãi không ngủ được. Tôi ngồi trước máy tính hút thuốc cả đêm. Ngọn gió từ ngoài cửa sổ thổi tới, vòng khói xanh mờ bay lên, toàn bộ căn phòng chỉ có tiếng nhạc của Thiên Hạ, trầm thấp quẩn quanh, cổ nhưng đau thương.

GM, hình như tôi càng ngày càng dễ u buồn?

Tôi vẫn không ngủ, đến tận bình minh, khi Con Vịt rời giường, tôi dùng Hầu Tử Châu Tử để đánh quái, góc phải màn hình chạy dày đặc các dòng ghi kinh nghiệm đánh quái và vật phẩm rơi ra.

“Long nhi? Sao thế?” Anh đứng sau tôi, vòng tay lấy điều thuốc, “Sao không ngủ?”

Tôi mỉm cười với anh: “Không có việc gì, em không mệt.”

Anh ôm lấy tôi: “Có chuyện gì?”

Ngày hôm qua, ngày hôm qua, nếu anh về sớm một chút, có lẽ tôi sẽ quần quýt lấy anh đòi quà tặng, tôi sẽ mở chai rượu vang bắt anh hát chúc mừng sinh nhật, tôi sẽ bảo anh xin nghỉ hôm nay, đi mua nhẫn cưới với tôi. Thế nhưng, lúc 0:00, tôi đã hoàn toàn mất hứng thú. Ai đã nói “Hay thay đổi là độc quyền của phụ nữ” ấy nhỉ?

Tôi thay áo cho anh, thản nhiên nói: “Khi nào chúng ta đi chọn nhẫn cưới?”

Anh hôn chóp mũi tôi: “Chỉ cần em rảnh thì lúc nào cũng được.”

Tôi nhìn anh ra khỏi cửa. Tôi nghĩ thật ra anh ấy không để ý, nếu anh thật sự quan tâm đến đám cưới này, sao anh có thể để tôi phải đề nghị?

Nhắc cũng buồn cười, ban đầu chúng tôi đến với nhau, anh đối với tôi như thế nào, có động lòng không tôi hoàn toàn không để ý, thế mà bây giờ, tôi sẫm soi từng chút từng chút một.

Vì tôi ở đây nên anh để xe lại nhà.

Thế nên tôi đi tìm Hoa Trư và lão Thánh. Lúc tôi đến hàng net, shouta đó vẫn nhớ tôi. Tôi tìm một máy ngồi xuống, cậu ta gọi điện thoại cho lão Thánh. Tại tôi luôn rất tốt, lúc nhấc hạ xuống tôi nghe cậu ta nói: “Bà cô hung dữ cao như cái sào, búi tóc lên đến rồi!”

Xùy xùy xùy, trẻ con nói bậy, trẻ con nói bậy!

Khi lão Thánh đến, tôi đang dạy Ôn Như Ngọc PK ở Lưu Vân Độ. Nhờ sự kiên trì vô cùng tận của lão tử, trình độ PK của cậu ta đã có đổi mới. Chiến sĩ Thiên Cơ chuyên cận chiến, tôi bảo cậu ta tẩy cộng lại điểm, giờ trang bị cũng luyện hóa bốn màu, đập Phong Hành. Cậu ta rất nghe lời tôi, đánh không lại thì chạy.

Cậu ta đánh một trận với lão tử, nghe chừng đã nhụt chí:

[Hảo hữu] Ôn Như Ngọc nói với bạn: sư phụ, chắc cả đời này em không thắng được chị?

Tôi cười

[Hảo hữu] Bạn nói với Ôn Như Ngọc: nghề khác nhau. Nếu muốn knock out đạo sĩ, dù là phái khác, trang bị và thao tác thua kém thì cũng khó lắm.

[Hảo hữu] Ôn Như Ngọc nói với bạn: khác nhau là sao ạ?

[Hảo hữu] Bạn nói với Ôn Như Ngọc: kiếm thích khách nào luyện tay một tí.

[Hảo hữu] Ôn Như Ngọc nói với bạn: [mắt trái tim] thích khác? OK!

Kết quả là...

Lưu Vân Độ.

Chiến sĩ thiên cơ cấp 68 mặc bộ 60 chưa đầy đủ, toàn thân chưa đủ 5 lỗ, ẩn giấu thuộc tính, phi ra đánh lên thích khách trang bị top đầu server, đồ chiến trường cấp 70, full trang sức, luyện hóa cực phẩm, ẩn giấu thuộc tính cực phẩm, toàn thân tính trung bình 15 lỗ, cầm trong tay Chân Thiên Vực max lỗ max công. Chính là Mạn Đà La! Thiên cơ bị giết trong 1s!

Lão tử lật bàn!

[Hảo hữu] Bạn nói với Ôn Như Ngọc: [lật bàn] cmn sao đi dây vào Mạn Đà La!!!

Lão Thánh đứng sau cười lộn ruột: “Đàn ông con trai chơi game kiểu này, ông đây lần đầu thấy.”

Lão tử tung cái nhìn khinh bỉ, chủ thế lực kiểu gì không biết.

Tôi off game, dọn dẹp ra ngoài. Vốn chúng tôi định đi tìm Hoa Trư, thế mà con bé nhất định chơi game chứ không chịu ra gặp bọn tôi, rõ là thấy sắc khinh bạn, thấy đẹp quên nghĩa!!!

Chân Phạm về nhà cũng đi tìm lão Thánh. Khi đó còn sớm, bar chưa mở, bọn tôi tìm một quán trà sữa ngồi nói chuyện. Hai người đó đều không hay văn nghệ, nhưng cứ thích giả đồ văn nghệ trước mặt người khác.

“Hôm nay Con Vịt đi làm?” Anh ta nhấp một ngụm, không nhin được, “Tại sao có người lại thích cái loại này?”

Lão tử cười: “Ừ, hình như mấy hôm nay anh ấy rất bận.”

“Nhanh nhanh cưới đi, nhân yêu chết tiệt, không cần nghĩ cũng biết, đàn ông ấy à, kết hôn rồi dần sẽ ổn, hiểu chưa?”

Tôi khuấy ống hút trong cốc trà sữa: “Thật là thế?”

Anh ta vỗ ngực: “Em phải tin anh, Con Vịt là anh em bao nhiêu năm với anh, anh còn không rõ? Trình Trình và nó từng có tình cảm, nhưng nhân yêu này, em tin hay không, tính tình nó ấy à, một, hai, ba... có cỏi hết cho nhìn nó cũng không thêm.”

Anh ta vừa nói vừa cười: “Đương nhiên, anh đây thì không nhịn được.”

Câu chuyện càng lúc càng không đứng đắn, lão tử cuộn tờ báo đập anh ta, anh ta nghiêm mặt lại: “Cười đi thôi.”

Lão tử cũng ra vẻ: “Anh định mừng phong bì bao nhiêu?”

“Hả?” Anh ta ngẩn người, sau đó chợt dạ nói, “Thật ra anh định lấy báo đập...”

58. Chương 58: Tuệ Cực Tất Thương, Tình Thâm Bất Thọ (4)

Hoa Trư và Trác Nhĩ Bất Quần trở thành một đôi là việc mà tôi và lão Thánh không hề ngờ tới. Dù tên này từng bị gã nhân yêu kia lừa gạt, nhưng nghe vẫn chói tai!

Tuy đã bị Chùa hack một lần, nhưng dù sao cũng là chủ Thế lực một liên minh, thực lực cũng mạnh. Coi như Hoa Trư trèo cao, nhưng lão tử cũng tán thành việc họ thành một đôi.

[Hảo hữu] Bạn nói với Lắm Tắm Hoa Trư: Trư, Trác Nhĩ Bất Quần đúng là không có gì không tốt, chị thừa nhận. Có điều anh ta là con chim già, anh ta trong Thiên Hạ cũng già cóc cụ rồi, em hiểu không?

[Hảo hữu] Lắm Tắm Hoa Trư nói với bạn: [xoay vòng] em biết, Tiên ca ca, trước đây anh ấy từng kết hôn vài lần, nhưng giờ bọn em hoàn toàn nghiêm túc. Bọn em sẽ trở thành một đôi không chia lìa trong Thiên Hạ này.

[Hảo hữu] Bạn nói với Lắm Tắm Hoa Trư: Trư, tình cảm sẽ thay đổi. Mức độ tình cảm, sự trong sáng, sự trong sạch của tình yêu, sẽ luôn thay đổi.

[Hảo hữu] Lắm Tắm Hoa Trư nói với bạn: Tiên ca ca, anh ấy đi phụ bản luôn che chắn cho em, hì hì, đi chiến trường với em chưa bao giờ ngại phiền. Bây giờ anh ấy cũng không đi phụ bản, cùng em lướt nước này... có điều em chưa học được

[Hảo hữu] Bạn nói với Lắm Tắm Hoa Trư: Trư, tình cảm mới đầu bao giờ cũng đẹp, em hiểu không?

[Hảo hữu] Lắm Tắm Hoa Trư nói với bạn: Tiên ca ca, chị không vui à?

Tôi không nói gì. Không phải tôi không vui, Trư à, chỉ là chị không muốn em phải trải qua cảm giác người mới dần trở thành người cũ mà không thể ngăn cản được.

[Hảo hữu] Lắm Tắm Hoa Trư nói với bạn: [thúc ngựa] Tiên ca ca, chị tin em nhé, cùng lắm em hứa với chị, coi như nếu bọn em thật sự ly hôn thì em cũng không đau khổ, được không?

Tôi không rep tin này.

[Người lạ] Bạn nói với Trác Nhĩ Bất Quần (1): Nhạc Bất Quần (2), anh mà dám lừa Hoa Trư, tôi giết anh hết dám login!

[Người lạ] Trác Nhĩ Bất Quần nói với bạn: Tiên ca ca, sao tôi lại nỡ lừa muối muối đáng yêu như vậy.

[Hảo hữu] Lắm Tắm Hoa Trư nói với bạn: Tiên ca ca, đám cưới của em chị nhất định phải đến đấy?

Tôi không biết nói thêm gì nữa.

[Hảo hữu] Bạn nói với Lắm Tắm Hoa Trư: ừ.

Một đêm đó, Ôn Như Ngọc điên cuồng PK với tôi ở Lưu Vân Độ. Tôi đánh hỏng hết đồ của cậu ta, cậu ta còn cố dùng lao vào đánh tiếp.

Tôi dùng chiêu Phù Kinh Quỷ Thần là giết được cậu ta trong 1s. Đến lần thứ mười, lão tử không nhin được nữa.

[Hảo hữu] Bạn nói với Ôn Như Ngọc: chú mày nổi điên cái đ' gì với đây đấy?

Đột nhiên cậu ta ngừng lại. Khi đó tôi đã chấp nhận khiêu chiến của cậu ta, chiến sĩ thiên cơ đổi tên chuyển sang màu đỏ, toàn thân trang phục rách nát đứng giữa sân Lưu Vân Độ trống trải.

[Hảo hữu] Ôn Như Ngọc nói với bạn: Sư phụ, trong game, có thật là chỉ có đại thần, chỉ có chủ thể lực, chỉ có những cao thủ tiền hô hậu ủng mới có được tình yêu của các cô gái?

Tôi không biết nói gì, đùa nhau đấy chắc.

[Hảo hữu] Ôn Như Ngọc nói với bạn: có thật nếu Ôn Như Ngọc trước mặt chị là một chiến sĩ thiên cơ cánh đỏ max lỗ, vũ khí Chân Thiên Vực, luyện hóa cực phẩm, giám định cực phẩm, skills ngon nghề, thì có nghĩa là em ưu tú hơn người khác?

[Hảo hữu] Ôn Như Ngọc nói với bạn: sư phụ, em không hiểu, em thật sự không hiểu. Em và cô ấy cùng đi phụ bản, cô ấy chưa bao giờ thêm máu cho em, cũng chưa bao giờ Nghịch Chuyển một đồng quái để em cứu cô ấy. Bọn em cùng nhau PK, cùng nhau cưỡi con ngựa cùi đi khắp Thiên Hạ, thế nhưng sau tất cả, cô ấy vẫn chỉ coi em là bạn bè. Mà một chủ thể lực, đưa cô ấy đi phụ bản vài lần, cô ấy theo anh ta luôn!

Đây là lần đầu tiên cậu ta dùng ngữ khí kịch liệt như vậy để nói chuyện với tôi, lại nói rất dài. Đây cũng là nguyên nhân tôi thở dài. Một thiên cơ có thể cùng em đánh quái đến tận level 50, thật ra đàn ông tốt ở ngay bên cạnh em mà thôi.

[Hảo hữu] Bạn nói với Ôn Như Ngọc: nếu muốn cướp lại cô ấy thì phải mạnh lên, chị ghét đàn ông nói năng kiểu này lắm.

Cậu ta không trả lời tôi. Chiến sĩ cao lớn thô kệch một mình đứng trơ trọi ở Lưu Vân Độ cả đêm hôm đó.

Do áp lực kinh tế, tiền thưởng và hoa hồng chia theo hạng mục tháng đầu bị hoãn, cũng không ai hỏi tôi nhưng tôi cũng cố gắng hết mức, không lặn mất tăm, luôn cố gắng có mặt đầy đủ ở công ty để vừa ổn định lòng người, vừa cùng tất cả vượt qua giai đoạn khó khăn.

Đám cưới của tôi và Con Vịt cũng đẩy lùi lại, tôi vẫn chạy đi chạy lại giữa hai bên. Thịnh thoảng Hoa Trư và Trác Nhĩ Bất Quần đi chiến trường hay phụ bản cũng gọi tôi, hai người anh anh e mem, rất chi là tình cảm.

Dần dần Hoa Trư thường xuyên đi theo Trác Nhĩ Bất Quần hơn, ít đi theo Mông Hồng Thiên Hạ. Tôi im lặng, lão Thánh cũng im lặng, Con Vịt đứng ra chủ hôn cho bọn họ.

Tiên cảnh cầu Hỉ Thước ngày đó mờ mờ mịt mịt, ID nối tiếp ID, đông nghịt.

Tôi và Con Vịt cuối cùng vẫn bị Hoa Trư cứng rắn lôi kéo vào. Giữa sân khấu trên cầu trải thảm đỏ rực như lửa, tựa như đang chuyển động.

Tôi không thích màu sắc chói mắt như vậy, may mà cả đời này, số lần tôi phải sử dụng màu sắc đó không nhiều.

Việc kết hôn trong trò chơi này thật ra là một quá trình rất rườm rà, có khi phải thất bại vài lần mới thành công, mà với năng lực của Hoa Trư mà cũng có thể kết hôn thuận lợi khiến tôi rất sợ hãi. Tình yêu quả thật khiến con người ta làm được nhiều thứ.

Trong đám cưới, tôi nhìn được Hoa Trư rất ít. Thật ra trong game, mọi thứ diễn ra cũng giống cuộc sống. Khi bạn có người bầu bạn, bạn quên hết những người xung quanh, đến khi ngẩng đầu lên nhìn, thế giới của bạn đã nhỏ hẹp đến nỗi chỉ còn một người.

Tham gia hôn lễ còn có một MM của liên minh Trác Việt, tên Thục Tú Linh Nhi, là một nữ kiếm khách. Cô nàng điên cuồng truy đuổi lão Thánh, mà khi đó cô nàng mới cấp 72, còn 3 cấp nữa mới max level. Khổ nỗi level của Thiên Hạ càng cao càng luyện lâu, ba cấp cũng rất khó khăn khổ sở.

Bọn tôi vẫn thường hay trêu chọc trong thế lực, có nhiều người còn bắt đầu gọi cô nàng kia là hội trưởng phu nhân, chỉ lão tử thờ ơ.

MM đó ngày nào cũng phát tin Thiên Hạ, thể hiện tình cảm công khai. Con Vịt cứ giật dây lão Thánh, bảo thử xem sao.

[Thiên Hạ] Thánh Kỵ Sĩ: lúc bú sữa mẹ thì chăm chú bú sữa mẹ đi, chưa lớn được đâu.

Thế này về sau làm gì có đứa con gái nào dám chọc anh ta nữa.

GM, cuối cùng tôi cũng biết zai già được luyện thành thế nào rồi!

Khi còn ở thành phố S, Con Vịt cũng hay cùng tôi đến Điếu Sào. Tôi thích lướt trên mặt nước, cái hồ không lớn không nhỏ, tôi thường xuyên bay lên cùng mấy người qua lại. Có điều Đông Hải Chi Tân quá lớn, sau khi rời khỏi chỗ này, tôi lại phải quay về.

Lần nào quay ra tráng mỳ chín qua nước lạnh, quay lại cũng thấy thầy thuốc tóc trắng lặng lẽ đứng ven hồ, cách đó không xa.

Tiếp sau, Hoa Trư tình tứ bên Trác Nhĩ Bất Quần, Ôn Như Ngọc thì điên cuồng luyện cấp, luyện skills, lên đồ, tẩy thuộc tính. Cậu ta hỏi tôi mọi vấn đề, xong xuôi đã hơn 4h sáng.

Lão Thánh vẫn tiếp tục dẫn dắt Mông Hồng Thiên Hạ. Cái thế lực này cũng giống anh ta, không giận giữ không khoe khoang, Thiên Hạ vật đổi sao dời, vẫn cứ lẳng lẳng ở lại Đất Hoang.

Hàng ngày, chúng tôi vẫn làm Chu Thường, cuối tuần đi hoạt động, chiến trường, trồng cây, kiếm Thiên Châu, đi phụ bản.

Hơn 19h, tôi đi công tác ở Nam Ninh, mà vì rất gần thành phố L nên tôi ghé qua chỗ Con Vịt.

Về đến nhà, anh vẫn không ở đó. Chủ Chủ lại định giật quần lão tử, tôi cản nó lại, giữ hai chân: “Con Vịt đâu?”

Đương nhiên nó không thể trả lời tôi, nếu không tiểu thuyết này sẽ phải đổi sang loại khác mất = =

Anh không ở nhà, nghĩa là anh đang ở bệnh viện.

Tôi bế Chủ Chủ ra ngoài, định ôm nó xuống cầu thang nhưng mà... nó nặng chết đi được!!!

Vì thế tôi kéo nó xuống nhà, lái xe đến bệnh viện thú y của Con Vịt. Lúc đến bệnh viện đã đóng cửa, lái xe cũng rất tử tế: “Chắc bọn họ làm việc giờ hành chính 8h sáng 6h tối rồi, tôi nghĩ con chó của cô cũng không bị gì nặng, hay mai quay lại nhé?”

Tôi cười với ông ta, gọi điện thoại cho Con Vịt.

“Long nhi?”

“Anh? Anh đang ở bệnh viện, có con chó học xương cá, sao thế?”

Khi đó tôi đang đứng trước cổng bệnh viện của anh, cửa đã khóa, bên trong tối đen.

Tôi kéo Chủ Chủ quay lại xe, lái xe nhanh nhẹn hỏi: “Quay về à?”

Tôi nghe tiếng mình thở thật dài: “Ừ, quay về đi.”

Xe quay đầu, đi lại con đường vừa nãy. Khi đó trời đã tối hẳn, cảnh trời nhá nhem, thành phố L chìm trong bóng đêm, lúc này đây tôi mới cảm thấy xa lạ.

Đời người có thì, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường.

OK, tôi biết, như mỗi lần PK, không cần đợi đến khi bị rút hết máu mới là lúc hiểu được mình thua. Đôi khi chỉ cần nhìn vẻ phóng khoáng của người kia, luyện hóa trang bị, là biết thua rồi, không cần đánh nhiều.

Thế nhưng, tôi không cam lòng, GM, chỉ cần 5 phút là tắm được thần thạch Tế Thiên Nhai, tôi đã giải quyết được 4 phần, làm sao tôi cam tâm, bạn bảo tôi sao có thể cam tâm!

Tôi lại gọi điện thoại cho Con Vịt, anh nhanh chóng nghe: “Anh đang về nhà, em ở đâu?”

Tôi không muốn trả lời anh, nhất định anh đang cười nhạo nhân vật nữ chính này, cmn tôi lại không thể bỏ được.

“Con Vịt, chúng ta kết hôn đi.”

“Sao thế Long nhi?”

“Chúng ta kết hôn đi.”

“Được, bao giờ?”

“Ngày kia.”

Bên đầu dây kia, anh hơi khựng lại, rồi nói giọng chắc nịch: “Được!”

1. Trác Nhĩ Bất Quần: Thành thật xin lỗi các chị em, tên bạn Hôn Người thật ra là “Trác Nhĩ Bất Quần”, thế mà mình sai lầm từ bộ AMDEYT sang bên này mà giờ mới nhận ra. “Trác Nhĩ Bất Quần” cũng có nghĩa là hôn người, nổi bật, vô địch.

2. Nhạc Bất Quần: / / là một nhân vật trong truyện “Tiếu ngạo giang hồ” của Kim Dung. Ông là chưởng môn phái Hoa Sơn, được gọi là Quân Tử Kiếm, là một tên ngụy quân tử (quân tử dỏm). Nói chung cha này chơi bản, dã tâm, bựa chày, các chế muốn biết chi tiết thì đọc truyện

59. Chương 59: Tuệ Cực Tất Thương, Tình Thâm Bất Thọ (5)

Bởi vì quá vội vàng, bọn tôi không đi đăng ký kết hôn, cũng không kịp báo cho bạn bè ở thành phố S. Có điều tôi thấy chẳng sao cả, bao giờ về thành phố S lại làm một bữa nữa.

Bọn tôi mời công ty tổ chức đám cưới Thịnh Thế; có bọn họ lo liệu, mọi chuyện nhìn cũng không mang vẻ quá vội vàng.

Chủ quán bar là người quen của Con Vịt, nhanh chóng thu xếp giúp. Ngoài ra, nhà Con Vịt còn có bố mẹ, cô dì chú bác tham gia hỗ trợ viết và gửi thiệp mời. Ô tô cưới cũng do mẹ Con Vịt mua, một chiếc xe quần hoa đồ rực đẹp để ngay phía trước.

Bọn tôi tìm mấy chỗ mới tìm được một người trang điểm đạt yêu cầu, sau đó buổi chiều còn mấy việc lật vật, mỗi người chúng tôi lo một chút, để phòng còn có chuyện phát sinh.

Bố mẹ Con Vịt rất vui, tôi lại không cười nổi.

Sau này nhớ lại, có lẽ đó chỉ là diễm báo trước kết cục của tôi mà thôi.

Hoa Trư vẫn đòi làm phù dâu của tôi. Chiều hôm đó, tôi và con bé cùng nhau đi chọn đồ phù dâu, hơn hai tiếng liền chọn, cuối cùng con bé cũng nói: “Tiên ca ca, đồ đắt quá!”

Lão tử cười ngã lăn ra đất. Cuối cùng, bọn tôi chọn được một bộ đồ màu hồng nhạt, nghiêm túc mà không cứng nhắc, sang trọng mà không già dặn, hơn nữa còn có thể mặc cho những dịp khác về sau.

Bạn bè của lão Thánh cũng có mấy người là bạn học của Con Vịt, lão Thánh giúp bọn tôi rất nhiều thứ, từ thu xếp món ăn trong tiệc cưới đến trang trí đám cưới. Da anh ta ngăm ngăm, vóc dáng cao to, đứng đó lau mồ hôi hỏi tôi: “Nhân yêu chết tiệt, nhìn thế nào? Đây, đạo cụ cho em, khi đó tha hồ “xử” Con Vịt! Thế nào, leader tốt đúng không? Quá là tử tế ấy chứ!”

Nhìn cái roi đen kia, lão tử muốn mù mắt luôn!

Chân Phạm còn thất đức hơn, tiện thể lúc dán chữ hỷ còn đeo cho Chủy Chủy một cái nơ hồng, còn phải ăn mừng thế này sao!?

Chủy Chủy, tao coi như không biết gì, mày cứ cắn hần đi.

Mẹ Con Vịt khá mê tín, nói rằng một đêm trước đám cưới, hai người không được gặp nhau. Vì thế, tối đến, tôi sang ngủ cùng mẹ Con Vịt, bố anh sang ngủ cùng anh. Chân Phạm và lão Thánh đều ở lại chỗ Con Vịt.

Đêm này tôi không thể ngủ được. Mẹ Con Vịt và tôi nằm tâm sự, bà hỏi tôi có phải tôi hơi căng thẳng không? Còn nói phụ nữ ấy à, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày như thế, muốn được làm người phụ nữ của ai đó.

Tôi chỉ cảm thấy mọi chuyện giống như một giấc mơ, có thật tôi muốn kết hôn với anh?

Khi đó là ngày 20 tháng 4.

Bọn tôi ở bên nhau được khoảng 2 tháng.

Tôi lên online game. Thanh Hạnh Bất Ngờ gửi một tin mời nhập đội.

[Hảo hữu] Thanh Hạnh Bất Ngờ nói với bạn: sang đây đánh Tiểu Yêu.

Tôi sang Giang Nam. Đó là Tiểu Yêu Thiên Tai, level nó hơi cao nên Thanh Hạnh không đánh được. Tôi gọi pet Phượng Hoàng, bắt Tâm Ma, sau đó bắt đầu đánh. Boss nhỏ này có thể khó với Thanh Hạnh, chứ không phải với Lưu Ly Tiên.

Xong xuôi, cô nàng giao dịch Linh Quang Quả Tử với tôi, tôi từ chối.

[Hảo hữu] Bạn nói với Thanh Hạnh Bất Ngờ: không cần.

Khi đó, cô nàng gửi một tin nhắn khá kỳ quái:

[Hảo hữu] Thanh Hạnh Bất Ngờ nói với bạn: Bạch Trạch của cô còn cần mà?

Bạch Trạch là thú cưỡi, nhìn giống con dê, đúng là Lưu Ly Tiên có một con nhưng là do chủ cũ mua. Lúc tôi cầm acc, nó đạt level 36, cộng max niệm. Khi đó lão tử đã thấy lạ rồi.

[Hảo hữu] Bạn nói với Thanh Hạnh Bất Ngờ: vì sao cô biết tôi có Bạch Trạch?

Vì nó level quá thấp nên tôi chưa bao giờ cưỡi.

[Hảo hữu] Thanh Hạnh Bất Ngờ nói với bạn: Con Vịt nói.

Dù sao cũng là đệ tử, tôi không nghĩ nhiều.

[Hảo hữu] Bạn nói với Thanh Hạnh Bất Ngờ: Thanh Hạnh, ngày mai tôi kết hôn rồi.

[Hảo hữu] Thanh Hạnh Bất Ngờ nói với bạn: chúc mừng.

Tôi không chơi game lâu. Bạn biết không, lúc này tôi online, dù thế nào cũng không có gì nhiều để nói. Lúc sau, Hoa Trư lại theo chân tôi trò chuyện, hỏi tôi cảm giác của cô dâu sắp cưới. Tôi chỉ mỉm cười, không biết tại sao lại chú ý đến sắc trời ngoài cửa sổ. Trong thoáng chốc, tôi không muốn bình minh tới.

Thế nhưng không muốn bình minh tới, trời sẽ không sáng sao?

Lúc tôi bị các bà gọi dậy trời đã sáng trưng. Rửa mặt xong, người trang điểm bắt đầu tô vẽ trên mặt lão tử, Hoa Trư giúp lão tử mặc đồ. Lão tử kinh hãi tham chiến, cuối cùng vẫn là mẹ Con Vịt giúp đỡ tôi mặc bộ váy cưới rườm rà kia vào.

Bởi vì là thiết kế của tiểu Đường, bọn tôi cùng mua nguyên liệu rồi tìm một thợ may tay nghề cao cùng làm với cô ấy, nhìn chung cũng không tệ.

Chỉ là nó quá lộng lẫy đi! Tôi hỏi tiểu Đường rằng liệu ngọc trai thế này có quá nhiều không, cô ấy chỉ cười nhạt, bảo rằng đời chỉ có lúc này để lộng lẫy thôi.

Nghĩ cẩn thận cũng thấy đúng nên lão tử chấp nhận để cô ấy dùng N ren làm diềm, còn định đính ngọc trai biển nhưng lão tử thấy đắt quá!!! Thế là phải đổi sang ngọc trai nước ngọt.

Vạt váy rất dài, may mà đi cùng người lão tử cao ráo cũng trông không buồn cười.

Cổ tay không đeo vòng. Dù là cưới xin thì cũng không nhất thiết phải đeo hết ngọc ngà châu báu lên người đâu.

Thật ra trên tay tôi có một chiếc nhẫn, đó là do Con Vịt mua chiều hôm qua. Nhẫn vàng trắng, ở giữa khắc một bông hoa sen đính viên kim cương.

Sau tất cả, thợ trang điểm làm tóc cho tôi. Cô ấy làm việc thật nhanh chóng, không hổ hai chữ “chuyên nghiệp”.

Khi chúng tôi đã chuẩn bị sẵn sàng là 9h30. Cô gái trong gương mang dáng vẻ cô dâu, lông mi dài, đôi mắt mở to sáng sủa. Váy cưới xa hoa, làn da mặt ong của lão tử cũng biến thành vẻ đẹp động lòng người. Lão tử đi đi lại lại trước gương, không thể tin được đó là mình.

Thợ trang điểm dùng son môi nhạt mà bóng, mọi thứ đều theo ý tôi, tinh tế nhưng mềm mại nhẹ nhàng.

“Thật ra vẫn do người đẹp, trang điểm kiểu gì cũng đẹp” thợ trang điểm nói bên tai tôi. Tôi biết lời này không thật, nhưng phụ nữ mà, ai mà chả thích nịnh hót.

Hoa Trư sợ hãi đẩy lão tử ra ngoài, kêu rằng tôi giống Bạch Tuyết. Tôi bật cười, có Bạch Tuyết tuổi cao như tôi không? Tôi nghĩ tôi chỉ là mẹ kế của cô ấy thôi.

Khi bọn tôi đi ra, các cô các bác nhà Con Vịt lần lượt khen lấy khen để, để tôi cười đến méo cả mặt, may rồi cũng thôi.

Khi đó là 9h50, tôi vờ như không thấy mẹ Con Vịt len lén gọi điện thoại cho bố Con Vịt.

Lúc 10h20, không thấy Con Vịt, mẹ Con Vịt cười cứng đờ: “Chắc kẹt xe, đợi chút đi.”

Lời này bà nói còn thấy lo lắng. Từ chỗ Con Vịt qua đây có vài bước thôi.

Mọi người xung quanh bắt đầu lo lắng nhìn tôi. Tôi biết phụ nữ như tôi đi đến bước này cũng coi như gieo gió gặt bão, quả thật tôi cũng đáng buồn thay.

Lúc mấy người lão Thánh đến, thời gian đã hơn 10h. Còn có bố Con Vịt và Chân Phạm. Mẹ Con Vịt đẩy bố Con Vịt sang một bên, nhưng từ xa cũng nghe thấy tiếng bà bực tức: “Thằng nhóc này, làm tôi tức chết đi được.”

Tôi nhìn lão Thánh. Anh ta lau mồ hôi: “Nhân yêu chết tiệt, à chết, Lưu Ly Tiên, Con Vịt nói cậu ta ra ngoài chút, sẽ về ngay thôi.”

Tôi hơi cười cười, yên lặng nhìn anh ta. Anh ta không nói gì thêm.

“Anh cũng không biết anh ấy đi từ lúc nào, đúng không?” Tôi cười hỏi, anh ta khẽ thốt lên, “Lưu Ly Tiên.”

Tôi hít sâu một hơi. Thật ra tôi biết, tôi biết, nếu Tô Như Thị tôi còn một chút tự biết lấy thân, tôi nên đi xa xa thêm chút, đừng ở đây lại làm trò cười.

Thế nhưng tôi vẫn cố chấp như cũ. Cho dù trận PK này, máu tôi hạ xuống chỉ còn 1 điểm, tôi cũng muốn đợi thông báo của hệ thống.

Tôi mỉm cười nhìn lão Thánh, tỏ ra thật bình tĩnh: “Cho em mượn chìa khóa xe.”

Anh ta do dự: “Chờ chút đi, anh nghĩ cậu ấy sẽ xử lý được thôi.”

Tôi cười nhìn anh ta: “Chìa khóa xe, em mượn.”

Anh ném một xâu chìa khóa đen vào tay tôi. Trước khi ra cửa, tôi quay lại hỏi: “Trình Trình đang ở đâu?”

Anh ta nhẹ nhàng đọc một địa chỉ.

Hôm đó là một ngày đẹp trời sáng sủa, ánh mặt trời rực rỡ chiếu qua chiếc lá bàng to đang rơi xuống. Con đường tranh tối tranh sáng, chạy xe trên đó tựa như đang đi qua một đường hầm thời gian.

Sau nhiều lần rẽ, tôi đến một nơi tên là Vườn Bích Ngự. Vạt váy cưới quá phiền phức, tôi cúi xuống túm nó thành một đồng, rút chìa khóa đi qua nhiều loại ánh mắt nhìn ngó.

Từ xưa, bất kể thông dân phải tranh thủ tình cảm, đây là chuyện phụ nữ nào cũng nên biết.

Tôi trước kia không hiểu vì sao phụ nữ phải buồn bã trong tình trạng này, nhưng sau đó, khi tôi đứng giữa những ánh mắt trong khu nhà san sát các tòa nhà cao tầng, tôi mới hiểu đó là vì tình yêu đã khắc sâu trong lòng mất rồi.

Tôi dừng lại ở phòng 402, nhẹ nhàng gõ cửa. Con Vịt mở cửa, sắc mặt anh ta hết xanh đến trắng.

Đột nhiên tôi không muốn đi vào. Anh vẫn đứng trước mặt tôi, vẫn dịu dàng nhìn tôi như thế. Nhưng hôm nay, tất cả kỷ niệm chỉ là tưởng tượng. Tất cả những gì về người đàn ông này không còn tồn tại nữa.

Dù là giấc mơ, đẹp đến đâu, cũng phải có hồi kết.

Tôi không biết lão Thánh và các cô các bác đến lúc nào, khi đó tôi đã đứng giữa phòng khách.

Không ai nói chuyện. Tôi có cảm giác như mình là Ultraman quái vật rơi xuống hang, hơn nữa còn là con quái vật mặc áo cưới.

Trình Trình rất bệ vệ kiêu ngạo: “Cô định làm gì?”

Tôi giương mắt nhìn cô ta. Trong nháy mắt, cô ta vừa lùi bước, tôi xông vào giật tóc cô ta, thuận tay lấy một cái vòng đập cho mấy phát, sau đó đá cô ta một cái. Cô ta chưa kịp phản ứng, định kêu lên, xung quanh mọi người định lao vào. Lão tử không thể chối được, dù sao cũng đã ra tay, đánh thế nào cũng là đánh.

Vì thế lão tử lại ra sức kéo cô ta lại gần một chút, vung tay tát cô ta một cái, tát xong thuận tiện đạp chân cô ta.

Lúc này cô ta mới khóc, hơn nữa còn khóc rất to.

Thật ra đàn bà khóc đều khó coi, coi như lần này để lão tử biết rằng đàn bà đẹp đến đâu cũng không phải ngoại lệ.

Con Vịt xông ra ôm lấy tôi, tôi xoay người, hung hăng tát anh ta một phát. Có lẽ do mặt nhẵn bị xoay, trên mặt anh ta có vết đỏ.

Bọn họ đều nói khi ấy tôi đã mất lý trí, nhưng thật ra tôi vẫn rất tỉnh táo. Tô Như Thị vốn là người không có phong độ, thay vì để bản thân phải nuốt hận vào trong, tốt nhất là phân rõ luôn đi.

Lão Thánh kéo tôi từ phía sau: “Nhân yêu chết tiệt, em bình tĩnh xem nào!”

Tôi mỉm cười đẩy tay anh ta, sau đó đến chỗ bàn ăn Trình Trình đang ngồi. Cô ta lùi về phía Con Vịt, má bắt đầu sưng lên. Tôi đứng trên cao nhìn xuống cô ta: đây là kết quả mày muốn, đúng không?

Được, tao cho mày.

Tôi tóm lấy anh, người nhà Con Vịt kéo tôi ra. Tôi không giãy nhiễu. Vốn người tôi đã rườm rà, nếu còn làm loạn, tôi sẽ chật vật như Trình Trình.

Mà GM, Tô Như Thị đã rất tả tơi rồi, coi như thua thì cũng phải giữ lại chút mặt mũi cuối cùng.

“Mẹ...” Trình Minh Minh lao ra từ trong nhà ôm lấy Trình Trình. Trình Trình thì cứ khóc, Trình Minh Minh vừa ôm cô ta vừa nhìn tôi, sau đó lại quay sang ôm Con Vịt: “Bố ơi, cô ác kia đánh mẹ, bố ơi!!!”

GM, thời gian đầu, tại Ứng Thành ở Trung Nguyên, lão tử mặc bộ đồ cấp 50 đánh đạo sĩ Lục Họa cũng không có thua thê thảm thế này.

Thế nhưng tôi không khóc nổi, khóc sẽ làm hồng lớp trang điểm trên mặt tôi. Thật ra tôi cũng không khổ sở lắm nhỉ? Gặp một lần là lên giường, chưa đầy ba ngày đã bàn chuyện cưới xin, nói là yêu, yêu được bao nhiêu?

Vì thế, tôi chỉ có thể mỉm cười.

Con Vịt cúi người ôm con bé đang sợ hãi, nhẹ nhàng dỗ nó.

Tôi định gọi “Quá nhi”, nhưng lúc mở miệng mới phát hiện ra âm thanh chỉ có thể để ở trong lòng.

Bạn đã bao giờ trải qua cảm giác này chưa? Sao giống như bộ phim dài 40 tập, lão tử đặc ý được 39 tập, đến lúc đoàn tụ cuối cùng, mới phát hiện ra mình là nữ phụ tà ác.

GM, dù tôi là diễn viên, cũng không ngờ mình chỉ đóng vai phụ, làm sao đoán được kết cục này.

Tôi từ từ bước ra ngoài. Quá nhi, em phải đi. Nếu từ nay về sau, suốt đời này chúng ta không gặp lại, liệu anh có thể nhớ đến em một chút nào không?

Tôi xuống nhà, mặc kệ ánh mắt mọi người, ngồi vào ô tô. Gương mặt trang điểm cẩn thận hiện ra trong gương chiếu hậu, nhưng dù phấn son tô dày cũng không che giấu được vẻ mệt mỏi rõ ràng.

Lão tử đột nhiên cảm thấy trống vắng tận xương tủy. Tôi từng nói tôi muốn trẻ trung mãi mãi, nhưng nội tâm của tôi đã già nua đến vậy.

Mà GM, chẳng bao lâu sau, Tô Như Thị tôi cũng sẽ héo tàn thôi.

Tôi đi thẳng về nhà Con Vịt.

Tôi dùng chìa của lão Thánh mở cửa, nhanh chóng thay sang bộ đồ bình thường, trước khi ra cửa thì để lại chum chìa lên bàn. Nhìn quanh, Chủ Chủ lao vào làm nũng. Tôi ngồi xổm xuống vỗ vỗ đầu nó, nhẹ giọng: “Tao đi đây.”

Nó ngẩng đầu nhìn tôi, một lúc, đột nhiên thè cái lưỡi đỏ lòm nhẹ nhàng liếm mặt tôi.

Tôi đặt nó xuống, phát tay: “Tao đi.”

Nó ngu ngơ vẫy đuôi, không thể hiểu được.

Tôi mỉm cười đóng cửa.

Tao đi, bởi vì sẽ không gặp lại, nên không hẹn gặp lại với mày, chó à.

Mẹ Bí Ngô: [lật bàn] đệt mợ Con Vịt

60. Chương 60: Tình Yêu Của Chúng Ta Chỉ Tồn Tại Trên Đất Hoang

Có phải rằng tất cả mọi câu chuyện tình yêu trên đời này đều phải trải qua mấy bận cầu huyết kinh thiên động địa? Ngay cả kết cục tôi cũng không may mắn thoát được.

Lúc tôi đứng dưới nhà đón xe thì thấy Con Vịt, anh đang chạy về phía tôi, gọi to “Lưu Ly Tiên”.

Tôi cúi người bước vào xe, bảo lái xe đi sân bay Bạch Liên.

Lái xe khởi động xe rất chậm, chậm đủ để cho Con Vịt chạy tới nơi. Qua gương chiếu hậu, lần đầu tiên tôi nhìn thấy một biểu cảm khác trên gương mặt luôn mỉm cười dịu dàng lịch sự.

“Có dừng không?” lái xe là một người khoảng 30 tuổi, hỏi tôi.

Lúc lắc đầu, tôi chợt nhớ đến đêm đó trên Thiên Hạ, dòng chữ vàng hiện lên trên màn hình:

[Thiên Hạ] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: Long nhi, anh làm Dương Quá của em nhé?

Kỷ niệm chợt ùa về như thác lũ.

“Con Vịt, anh thích lão tử đúng không?”

“Ừ.”

“Sau này cái gì của anh cũng là của em đúng không?”

“Chỉ cần em muốn, chỉ cần anh có.”

“Thích không?” anh nhỏ nhẹ bên tai tôi, “thích thì ôm lâu một chút.”

[Thiên Hạ] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: Long nhi, anh yêu em.

[Đội ngũ] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: không chỉ có em nhớ anh, anh...

“Con Vịt, chúng ta sẽ ở chung với nhau nhỉ?”

“Đúng thế.”

[Đội ngũ] Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên: anh treo máy ở đây, nếu em không ngủ được thì tìm anh.

[Đội trưởng] Lưu Ly Tiên: không đi đâu à?

[Đội ngũ] Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên: nếu em không tới, chết cũng chết ở đây.

Anh nhảy qua hàng rào trắng, hô lên “Lưu Ly Tiên”, thế nhưng bóng hình màu trắng ấy bị bỏ lại càng lúc càng xa.

Từng mảnh nhỏ hồi ức hiện lên trong đầu, anh đã từng nói anh muốn dẫn tôi xem hoa đào Giang Nam; anh nói chờ hai người bạc hết tóc sẽ ôm nhau ngắm mây trôi ở Kỳ Phong Thai; anh nói đợi khi chúng ta già đến độ không bắt nổi con chuột, không đi đâu nữa, ở lại Đông Hải Chi Tân ngắm hoa nở.

GM, thật ra Kim Dung gạt người, thế gian này không có Dương Quá, cũng giống như không có Lưu Ly Tiên vậy.

Vì thế, sao tôi có thể làm Tiểu Long Nữ?

Xe tăng tốc, rẽ ở góc phố, theo con đường lớn có cây bàng tỏa bóng đi thẳng về thủ đô, lại như đi qua đường hầm thời gian. Cuối cùng, bóng hình của anh cũng biến mất. Khi đó, trong xe, Hoàng Duyệt cất giọng ca một trích đoạn trong vở kịch, nhưng cũng chỉ hát trích đoạn đó, không có mở đầu và kết thúc.

Tôi đưa tay tắt radio.

Lúc tới sân bay, trời sáng trong, thành phố L thảng thốt tựa như tình nhân ngọt ngào. Khi tôi mở cửa xe, lái xe đưa tôi một tờ khăn giấy.

GM, sao tự nhiên tôi lại khóc?

Thật ra tôi không hề khóc.

Khi đó đang mùa vắng khách, giá vé máy bay rất rẻ.

Lúc tôi đi từ quầy check in vào máy bay, tờ khăn giấy hương hoa nhài đã bị vò nát. Qua cửa soát vé, tôi tháo pin điện thoại, bỏ sim vào khăn giấy, sau đó hơi giơ tay lên, nhìn nó vẽ một đường vòng cung trên không trung rồi nhẹ nhàng tiếp sọt rác.

Tôi quay người, ngẩng cao đầu, kiêu ngạo đi qua đám đông.

Khi máy bay cất cánh, tôi không thể không cảm thấy uể oải. Cục khăn giấy kia đương nhiên đã ở lại thành phố này, cùng với nhiều thứ khác.

Được rồi, GM, tôi sai rồi. Chuyện trong game thì cứ để trong game thôi, ngôn tình cái nỗi gì.

Lúc quay về thành phố S đã 15h. Đầu tiên tôi về công ty, và bị mọi người “úp sọt”.

Mãi mới thoát được bọn họ để vào phòng làm việc, tôi ngửa đầu tựa vào lưng ghế. Cái ghế quá to, nhưng tiểu Đường lại nói ghế của sếp thì phải to một tí mới có khí phách. Vì thế khi ngồi trên chiếc ghế này, lão tử cảm thấy hơi oải. Được rồi, không phải là ghế to, là do sếp quá nhỏ.

Tiểu Đường gõ cửa rồi bước vào, ngồi đối diện với lão tử.

“Cung khai mau.” Cô ấy lấy bộ pha tra Thiết Quan Âm từ ngăn kéo ra.

Tôi gác chân lên bàn làm việc, thả lỏng người, ngửa ra ghế, bắt đầu thuật lại một cuộc hành trình khó tin: “Chị coi trọng một bình sữa.”

Cô ấy vắng tục luôn: “Mk, nhiều người như thế, sao lại là một bình sữa? Con trai đâu hết rồi?”

Tôi mò thuốc lá trong túi, lấy bật lửa bạc trong ngăn kéo, châm thuốc: “Em biết, chị luôn tiên hạ thủ vi cường, có hộp sữa bột tiện thể dùng luôn.”

Tiểu Đường tròn mắt nhìn tôi.

Tôi khẽ cười: “Đang lúc uống lại có một con khác lao đến, nói bình sữa này là của nó, càng bi kịch hơn là nó ôm theo con gái, nhìn như vậy, càng có vẻ nó mới cần bình sữa hơn chị.”

“Không phải chứ? Chị nói xem chị lớn thế rồi còn tranh giành bình sữa với một cô nhóc?! Mất mặt thế hả?”

Tôi rít một hơi thuốc, điều thuốc này không phải loại Phù Dung Vương của lão Thánh, đêch, xin đừng liên tưởng đến Phù Dung tỷ tỷ, thuốc lá vô tội.

Đúng thế, tôi cũng biết mình rất không có phong độ, nhưng tôi rất thích bình sữa này. Bạn cũng hiểu rằng với thứ mình thích, rất khó buông tay.

Tiểu Đường chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào: “Em đang nói về chị đấy, thế bình sữa đó, kết quả thế nào?”

“Kết quả là chị mạnh mẽ chiếm được bình sữa dùng vài ngày, dùng rồi lại phát hiện ra đúng là của con bé.”

Tiểu Đường lật bàn: “Chị... chị...”

Lão tử cười mỉa mai: “Chị vẫn không cam lòng, cứ nhất định phải mang bình sữa đó lên máy bay, cuối cùng lại phát hiện ra bình sữa ấy dính nước bọt con bé.”

Tiểu Đường phụt máu: “Tiếp?”

Tôi phả một vòng khói thuốc: “Tiếp, chị đánh con ranh kia một trận.”

“Đêch!” cô ấy lọc trà, sau đó lại đổ nước sôi lần 2, “chị còn mặt mũi đánh người ta?!”

“Sau đó cũng đánh cho bình sữa kia một trận”

“...”

“Sau đó trả lại bình sữa cho nó.”

“...”

Chuyện kể đã xong, tôi lẳng lặng nhìn cô ấy. Đột nhiên cô ấy tỏ ra cực bình tĩnh: “Em sai rồi, em éo đến cùng hành tinh với chị. Có điều, Tô Như Thị này, dù thế nào chị cũng là sếp của bọn em!!!”

Cô ấy hét lên.

Cô ấy ra ngoài, tôi cười, gục xuống bàn.

Gần 16h, tôi login Lưu Ly Tiên.

Lúc tôi online game, Mông Hồng Thiên Hạ có rất ít người. Tôi đưa Lưu Ly Tiên đến Tây Lăng Trung Nguyên.

Nếu bạn cũng chơi game này, nhất định bạn sẽ biết biểu tượng cửa sổ giao dịch của thương nhân, phía trên cùng có một hình – gọi là “hóa mình”.

Nghĩa là giá trị bảo hộ của mỗi món đồ được căn cứ vào số lỗ trên đó, sau khi “hóa mình”, giá trị bảo hộ sẽ về 0.

Hủy lỗ cần khoảng 2,000,000 điểm kỹ năng, vì thế điểm kỹ năng hôm đó của Lưu Ly Tiên đã được dùng hết để hủy lỗ.

Tôi lại biến thành một đạo sĩ trang bị trung bình cánh lam.

Để phòng tránh bị hack, hệ thống ngăn cản giao dịch, quy định 3 ngày sau mới có thể giao dịch trang bị. Tôi cho tất cả vào Tứ Linh Hạp, chôn xuống đất, coi như khỏi cần giữ 3 ngày. Trong vòng 3 ngày, tôi không muốn liếc mắt đến chúng.

[Hảo hữu] Thanh Hạnh Bất Ngữ nói với bạn: chủ acc???

[Hảo hữu] Bạn nói với Thanh Hạnh Bất Ngữ: có việc gì?

[Hảo hữu] Thanh Hạnh Bất Ngữ nói với bạn: tưởng hôm nay cưới?

Tôi hít một hơi thật sâu... tôi không muốn lại kể lại chuyện này lần nữa, tôi không phải chị Tường Lâm!

[Hảo hữu] Bạn nói với Thanh Hạnh Bất Ngờ: đệ tử à, sư phụ đúng là định làm đám cưới, thế nhưng sự thực chứng minh, người hào quang bắn tung tóe như sư phụ cô, quyến rũ thu hút, thần tiên ngọc cốt (lượt bỏ hàng ngàn chữ ca ngợi) là người hiếm có khó tìm, không phải ai cũng lấy được!

[Hảo hữu] Thanh Hạnh Bất Ngờ nói với bạn: [mồ hôi lạnh] hào quang bắn tung tóe, quyến rũ với chả thu hút, Mặt trời mọc đằng Tây rồi!

[Hảo hữu] Thanh Hạnh Bất Ngờ nói với bạn: không cưới thì đi đánh tiểu yêu đi!

[Hảo hữu] Bạn nói với Thanh Hạnh Bất Ngờ: tọa độ.

[Hệ thống] Thanh Hạnh Bất Ngờ mời bạn nhập đội.

Chúng tôi cùng đánh tiểu yêu, sau đó Ôn Như Ngọc cũng tới. Hôm đó hai người bọn họ đều lên level 70... bạn không thể không thừa nhận, chuyện lên level trong Thiên Hạ này hôm nay thật cmn biến thái!

Tôi đưa bọn họ đi chiến trường level 70. Chiến trường mới của level 70 là Trận Tuyết Trúc ở Giang Nam. Tôi dùng dùng đi vào. Có điều cảnh ở đây quá nhỏ, chỉ phù hợp với các phái cận chiến nên lão tử vào 2 lần đều dính 2 đòn rõ đau.

Có điều lần này ok rồi, còn có hai người cận chiến theo sau. Thao tác của Ôn Như Ngọc đang dần tiến bộ, dù hôm nay vẫn còn hơi lúng túng nhưng với một người thành thạo như tôi, cậu ta cũng sắp thành con chim già rồi.

Chúng tôi nhảy xuống từ điểm hồi sinh, đi thẳng đến vị trí đặt cờ.

[Đội trưởng] Ôn Như Ngọc: sao thế nhỉ, sao không ai đánh chúng ta, sư phụ?!

[Đội ngũ] Lưu Ly Tiên: bọn họ đang đợi.

[Đội trưởng] Ôn Như Ngọc: Đợi gì?

[Đội ngũ] Lưu Ly Tiên: [tụng kinh gõ mõ] chờ ai ngu ngốc oánh sư phụ cậu còn nửa máu thì bọn họ nhảy vào ăn hôi.

[Đội ngũ] Thanh Hạnh Bất Ngờ: ...

Ngày nào đó, hai người bọn họ giết người, lão tử đứng bên thấy chỉ còn tí máu thì tung Phù Kinh Quỷ Thân chiếm đầu người!

Sau khi chiến trường kết thúc, hệ thống thống kê kết quả: lão tử đứng đầu bảng, Ôn Như Ngọc cũng đầu bảng, có điều là từ dưới lên... Chắc chết nhiều lắm.

Lần thứ hai nhảy xuống, bọn tôi gặp Trác Nhĩ Bất Quần. Bên cạnh anh ta là một cô em pháp sư, một cô em bác sĩ.

Tôi chào hỏi một tiếng. Ba người xông lên, Ôn Như Ngọc tấn công thầy thuốc, tôi tập trung vào Trác Nhĩ Bất Quần, còn Thanh Hạnh Bất Ngờ giải trừ trạng thái Định Thân rồi xông ra phía trước pháp sư. Sau đó hai người hợp lại oánh cô ấy.

Trác Nhĩ Bất Quần không có cửa thắng với lão tử, Thanh Hạnh Bất Ngờ thao tác rất tốt nên pháp sư kia cũng nhanh chóng ngã xuống. Còn lại em gái bác sĩ cũng chỉ là nhân vật lâu nhâu, làm tụt ½ máu Ôn Như Ngọc. Dù thao tác Ôn Như Ngọc chưa ổn định nhưng ít ra cũng được cái da dầy.

Nói thì dài dòng nhưng thật ra quá trình chưa mất đến 1 phút, 3 người họ đã gục.

[Đội trưởng] Ôn Như Ngọc: sư phụ, cảm giác giết người rất thích!

[Đội ngũ] Lưu Ly Tiên: đợi đến ngày cậu quét được cả chiến trường, cảm giác còn tốt hơn.

[Đội trưởng] Ôn Như Ngọc: [gật đầu] em sẽ cố!

[Đội ngũ] Lưu Ly Tiên: ngoan.

Lâu lắm tôi không giết người, mấy tiếng trôi qua trong chớp mắt.

Nếu bạn cũng từng yêu một người trong game, hẳn bạn sẽ hiểu. Thật ra lúc chơi game, không bao giờ bạn cô đơn; sự cô đơn thật sự, chính là khi bạn dành tình cảm cho một người.

1. Phù Dung tỷ tỷ: / / là một nhân vật khá nổi tiếng. Tên thật là Sử Hằng Hiệp, sinh ngày 19/7/1977, ở Thiểm Tây Hàm Dương.

61. Chương 61: Tình Yêu Của Chúng Ta Dừng Lại Ở Đất Hoang

Tôi về đến nhà tôi mới phát hiện ra chiếc nhẫn vẫn còn trên tay. Chất liệu vàng trắng, khắc hình hoa sen, ở giữa khảm một viên kim cương 1.01 carat. Chiếc nhẫn này thật sự được chế tác rất tinh xảo, tinh xảo đến nỗi lão tử không thể không dâng trào cảm giác trào phúng.

Tôi tháo nhẫn ra, tiện tay phi vào một cái ngăn kéo rồi bỏ xuống nhà kiếm bữa tối.

Lần thứ 2 login, tôi đưa Lưu Ly Tiên về chỗ con thuyền đắm tại Lôi Trạch Trầm Thuyền. Trước kia khi tôi chưa nghỉ chơi Thiên Hạ, tôi thích chỗ này – ở đây có cột buồm leo được, Lưu Ly Tiên giờ đang đứng trên đỉnh cột buồm, nữ đạo sĩ trong màn hình mặc trang phục đệ tử mới màu xám, đeo nghiêng trường kiếm, đi theo pet Tà Ảnh max level, phóng tầm mắt từ nơi cao nhất nhìn vùng tan hoang xơ xác.

Sau đó, hệ thống thông báo bạn có tin nhắn. Cái hệ thống chết tiệt, toàn phá đám yên tĩnh. Tôi mở ra, thấy hàng loạt tin nhắn:

[Hảo hữu] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: nhân yêu chết tiệt, anh biết Con Vịt làm thế rất không được, anh cũng đánh cho nó một trận rồi. Hôm đó, tại Trình Trình dọa cắt cổ tay tự tử nếu nó không qua. Nhân yêu chết tiệt, tất cả đều lớn rồi, tìm một người cả đời này không hề dễ dàng. Bình tĩnh nói chuyện với nó chút được không?

[Hảo hữu] Chân Phạm nói với bạn: Tiên ca, điện thoại chị bị sao thế? Chị lại định chơi trò biến mất à? Hôm qua lão Thánh đánh Con Vịt, cô Chu thì nổi cáu trước mặt tất cả mọi người, chứ Trình Trình là đồ không biết xấu hổ, ầm ĩ lắm. Tiên ca, chắc em không biết tính Con Vịt, nếu cậu ấy không thích chị thì không lấy chị đâu. Chắc chắn nó chỉ ở bên chị thôi. Tiên ca, em không biết nói thế nào nữa, em cũng chỉ mong chị ngồi xuống nói chuyện rõ ràng thôi, em không nói thay nó đâu.

[Hảo hữu] Lầm Tầm Hoa Trư nói với bạn: Tiên ca ca, chị lại làm ca ca thích tán dóc của em đi!!! [khóc to] Tiên ca ca, Uyên Ương ca ca là người tốt, chị tha thứ cho anh ấy một lần có được không? Cùng lắm thì chị quay về tát anh ấy hai cái, được không?

[Hảo hữu] Mạn Đà La nói với bạn: Sao thế? Cả server đều đang đồn đại chuyện cưới xin của hai người. Cô bỏ trốn trong đám cưới à?

[Hảo hữu] Ôn Như Ngọc nói với bạn: [mồ hôi lạnh] sư phụ, chị thật sự thả Con Vịt béo à?

[Hảo hữu] Miểu Dịch Tam Thiên nói với bạn: [mồ hôi lạnh] lần đào hôn này cô lừa Con Vịt được bao nhiêu tiền?

[Người lạ] Tử Điệp nói với bạn: Tôi đã nói với Uyên Ương rằng cô chả tốt đẹp gì mà! Làm mất mặt chị em phụ nữ!

[Hảo hữu] Thanh Hạnh nói với bạn: có chuyện gì?

Tôi không đọc đến tin cuối cùng. Lần kết hôn này, bắt đầu từ vô số hoa tươi, Thiên Hạ, pháo mừng chúc phúc, đến vở hài kịch tối nay, GM, ngoài việc nhìn ra thì tôi còn biết nói gì?

Con Vịt online. Chắc là lão Thánh thông báo cho anh. Thật ra cũng tốt. Tôi đã nói rồi, tôi là người luôn phải ra tay trước.

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: [xoay tay cười to] Con Vịt!

[Hảo hữu] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên nói với bạn: Long nhi

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: [xoay quanh] làm gì chứ. Không phải anh định nói “Xin em hãy nghe anh giải thích nghe anh giải thích, thật ra là có nguyên nhân, anh làm như thế là vì thanh mai của anh tự sát, anh sợ chúng ta sẽ không thể thân nhiên ở bên nhau tiếp. Anh yêu em, em tha thứ cho anh tha thứ cho anh tha thứ cho anh đi?”

[Hảo hữu] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên nói với bạn: anh...

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: [mồ hôi lạnh] không phải anh thật sự định nói thế chứ?

[Hảo hữu] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên nói với bạn: anh...

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: [trợn mắt] thật sự anh đúng là định nói thế à?

[Hảo hữu] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên nói với bạn: anh...

Tôi biết, thật ra tôi biết hết. Nhưng mà Con Vịt này, vui mới tình cũ, anh không thể có tất cả được. Có rất nhiều thứ chúng ta phải bỏ ra học phí rất lớn, để học được, cũng phải đến tuổi của chúng ta rồi.

Tất cả chuyện yêu đương đều do duyên số. Gặp nhau rồi chia tay, thay đổi chẳng vững bền.

GM, thật ra kết thúc này tôi đã nhìn được trước, chỉ là tôi cố chấp, tham luyến bảo bối không thuộc về mình.

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: thôi bỏ đi, thật ra làm bạn thân cũng tốt. Đệch, còn về mấy lần PK trước kia của chúng ta, tôi cũng không đòi anh phí tổn thanh xuân đâu! Coi như chúng ta làm bạn giường hai tháng thôi mà!

[Hảo hữu] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên nói với bạn: Long nhi

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: Chắc không phải anh nghĩ tôi rất buồn, nên xuất hiện để an ủi tôi đấy chứ? Haha, đừng ngốc thế, gặp nhau một lần là lên giường, chưa đến ba ngày đã nói chuyện cưới xin, nói là yêu, có thể yêu được bao nhiêu?

Anh cũng nghĩ vậy nhỉ, Con Vịt.

Đúng vậy, em cũng muốn có thể như vậy. Anh nói xem, chúng ta đều là người lớn rồi, nói chuyện buồn nôn sến súa liệu có mất mặt không chứ?

[Hảo hữu] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên nói với bạn: không phải, không phải.

[Hảo hữu] Bạn nói với Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: Uyên Ương, anh biết tôi sợ nhất cái gì không? Tôi sợ nhất dây dưa, dây dưa không ngừng nghỉ.

Cách internet, tôi không nhìn được vẻ mặt của anh, nhưng chắc là thả lỏng. Chỉ là thỉnh thoảng có ngày nhớ đến quãng thời gian đó thì có thể có chút nuối tiếc.

Chẳng phải tôi đã nói, cái gọi là tình yêu, chưa đến lúc kết thúc, bạn vĩnh viễn không bao giờ biết được bạn yêu đuổi đến mức nào.

Khi đó, Trầm Thuyền yên lặng tĩnh mịch, ngoài tin tức Hệ thống cũng không có ai phát tin.

Có lẽ có một ngày đêm nào đó, bạn cũng sẽ trầm mặc. Đất Hoang này, có bao nhiêu người ở lại, bao nhiêu người ra đi, cuối cùng mọi thứ sẽ rơi tung lên trong đầu bạn. Tôi sẽ nhớ kỹ hoa đào Giang Nam nhiều năm không trở hoa, nhớ rõ vùng Trung Nguyên suốt năm không ngừng bão cát, tôi sẽ nhớ thành Cửu Lê tôi chưa từng gặp con ngựa trắng sừng dài, tôi sẽ nhớ rõ thảo nguyên Yến Khâu, mây trôi ở Kỳ Phong Thai, thế nhưng một ngày nào đó, bạn có còn nhớ tôi không?

Có lẽ bạn cũng chỉ là một người trên forum, đọc mấy bài post rồi chê cười, đến khi mọi chuyện qua đi bạn cũng quên mất.

Đạch... được rồi, GM, tôi cực kỳ văn nghệ --

Ts, lão tử là kẻ thô thiển, thô thiển thôi!!! Tôi ấn T, Lưu Ly Tiên rút kiếm ra. GM, tôi cực kỳ không thích kiểu xuân thương thu buồn, đi chiến trường đây!

Lại muộn giờ mất rồi. Lưu Ly Tiên nhảy từ cột buồm xuống, từ từ chìm vào dòng nước xanh.

Đó là lần đầu tiên, tôi nhảy từ trên cột buồm xuống mà hoàn toàn không muốn nổi lên.

Rất lâu sau, Con Vịt lội nước qua đây. Tôi không biết ai cho anh tọa độ của tôi. Bộ thời trang của anh đã đổi về bộ Kiêm Gia, nhưng mà Uyên Ương này, Bạch Lộ của Lưu Ly Tiên đã hết hạn rồi.

Tôi nhìn anh phi đến, đỉnh đầu hiện dòng chữ:

[Gần] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: Lưu Ly Tiên!

Tôi chỉ cười. Có lẽ mọi câu chuyện đến hồi kết thúc đều cần một câu chào cảm ơn. Tôi thật sự rất muốn chờ anh đến gần, hoặc tôi lại dừng lại, để có thể biết chuyện tiếp theo sẽ đến.

Nhưng mà Uyên Ương à, Lưu Ly Tiên tao nhã cũng tốt, nhưng Tô Như Thị đã qua cái tuổi làm Tiểu Long Nữ rồi.

Tôi lẳng lặng nhìn anh lại gần. Thật ra đây chỉ là một tổ hợp số liệu, chỉ là biểu đồ thay đổi, chỉ cần lặp đi lặp lại một động tác. Bạn nhìn như anh ấy đang lại gần, thật ra anh ấy sẽ không bao giờ tới.

[Hệ thống] Bạn muốn log out?

Tôi chọn Yes.

[Hệ thống] Chấm dứt kết nối tới máy chủ.

Tất cả hình ảnh dừng lại trong nháy mắt.

Bạn thấy chưa, đây chỉ là internet, một khi ngắt kết nối từ máy chủ, bạn và tôi đều phải log out. Tất cả đều không được lưu lại, kể cả tình yêu cũng thế.

Tôi cho rằng chuyện đến đây là đủ, không ngờ... có một chuyện khác càng làm tôi đau người hơn đã xảy ra.

62. Chương 62: Cừu Lê Nhiều Thị Phi

Hôm sau, log in QQ, tôi thấy có một nick tên Phong Xuy Bĩ Mao Lưỡng Biên Đảo (1) gửi tin nhắn hỏi tôi bán acc không.

Tôi nghĩ thật là kỳ lạ, một là QQ của tôi chỉ add bạn bè và một vài khách, không add lung tung, bởi vì thỉnh thoảng có mấy tên đàn ông nói chuyện nhạt nhẽo tởm lợm khiến lão tử nhột nhột, thế mà sao người này lại chui vào đây? Hai là, tôi nói bán acc lúc nào?

Vì thế lão tử cực kỳ hồ nghi: “Tôi nói muốn bán acc khi nào?”

Phong Xuy Bĩ Mao Lưỡng Biên Đảo: “Bạn không bán?”

Lão tử vò đầu: “Tại sao tôi phải bán?”

Phong Xuy Bĩ Mao Lưỡng Biên Đảo: “Bạn không định xóa acc đấy chứ? Acc đó qua tay nhiều người, có bộ đồ cấp 70, còn luyện hóa cực phẩm, xóa acc tiếc lắm. Tôi trả bạn 3000.”

Cuối cùng lão tử cũng nhớ ra tên nhãi này là ai: “[nhe răng] tên lừa đảo giả gái này, còn dám xuất hiện!!!”

Lần trước mua acc xong tôi không liên lạc lại với hắn, đặc biệt là khi biết hắn không phải là người tử tế gì, tìm hắn thì thế nào? Thế nên lão tử cũng chưa từng mở mồm mắng hắn luôn.

Hắn dừng lại một chút, rồi gửi lại một câu: “Tôi thấy bài post này trên diễn đàn.” Rồi gửi một link bên dưới.

Internet thật ra rất nhỏ bé, thật sự là như thế. Những từ mấu chốt, một chuỗi địa chỉ, click chuột nhẹ một cái là có thể đến bất kỳ nơi nào.

Đó là một bài post phỏng đoán về đám cưới của tôi và Con Vịt. Lão tử kéo qua qua, nhìn được vài version:

Classical version: Con Vịt xả thân vì chính nghĩa, vốn định dụ dỗ tên phạm pháp kia ra nên tự mình dùng thân tự ném mùi vị bị lừa. GM, tôi sai rồi. Tôi trách nhầm đại hiệp Kim Dung. Tôi vốn cứ cho rằng mình là Tiểu Long Nữ, anh ta là Dương Quá, không ngờ anh ta lại là Quách Tĩnh, còn tôi là Mai Siêu Phong!

Modern version: Con Vịt là người bụng dạ hiền lành, là người đàn ông tri thức tư tưởng đơn thuần, bị người phụ nữ vô sỉ lừa gạt kết hôn, lừa tiền xong thì ôm váy định chạy, giữa đường bị người thân Con Vịt chặn lại lấy lại được. Cô gái lừa đảo này hiện nay vẫn đang chạy trốn. Vậy là Con Vịt trở thành người đàn ông tốt đẹp nhất trần đời, lão tử là cô gái xấu xa bẩn thỉu.

Youth version: Con Vịt và thanh mai tình thâm ý sâu, bắt đầu nói chuyện cưới gả thì từ đâu nhảy ra một mù phù thủy quen trên mạng, quyến rũ mê hoặc Con Vịt. Con Vịt quyết phụ trách tới cùng, định lấy làm vợ, không ngờ cô gái này lại tái phạm, khiến Con Vịt chịu khổ mất tiền mất tình. Vậy ở đây lão tử là bà già kinh tởm, còn anh ta là bé trai trong sáng.

Illusive version: Một ngày nọ, đêm đen như đêm 30, Con Vịt dụ dăng săn sóc bị bạn quen trên mạng lừa lên giường, lại phát hiện ra cô ta là người lương tính nên hoảng loạn không đến đám cưới, cô gái lương tính kia che mặt bỏ trốn.

Game online scifi version: trong hôn lễ, vợ trên mạng đâu rồi?

Bài post kia quá dài, tôi lật đến cùng thấy càng lúc càng nhiều phiên bản tưởng tượng châm biếm.

Lão tử lật bàn!

Nhưng xem xong lão tử vẫn không hiểu.

“Cái đó với việc lão tử xóa acc, hủy ID với bán acc thì liên quan gì?”

Phong Xuy Bĩ Mao Lương Biên Đảo: “Bạn khác với con gái bình thường.”

Cái này đâm sâu vào lòng tôi: “Đương nhiên, lão tử là Tề Thiên đại thánh!”

Phong Xuy Bĩ Mao Lương Biên Đảo: “Tập trung nói thử xem chuyện gì đã xảy ra? Tôi rất tò mò đấy.”

Lão tử quyết định trả lời thẳng thắn: “Đồ giả gái lừa đảo, té sang một bên!”

Phong Xuy Bĩ Mao Lương Biên Đảo: “...”

Lão tử online game. Đám cưới này rõ ràng đã vang danh khắp Thiên Hạ, tôi nhìn tất cả các kênh gần, môn phái, khu vực, Thiên Hạ ầm ầm comment, phân tích thật giả, thực sự lão tử không nhận ra nổi họ đang nói về chuyện của mình.

Vì thế, GM, lão tử íu để ý nữa.

Kênh Thế lực, lão Thánh đang dạy dỗ Hoa Trư, con bé có vẻ uể oải.

[Thế lực] Lầm Tầm Hoa Trư: ai ai cũng hỏi em, em đều nói là em không hiểu tại sao mà!

[Chủ Thế lực] Thánh Kỵ Sĩ: Anh phải nói em thế nào đây!

[Hảo hữu] Chân Phạm nói với bạn: Tiên ca, em có lỗi với chị!

[Hảo hữu] Lầm Tầm Hoa Trư nói với bạn: Tiên ca ca, [khóc to] em không hề nói xấu chị!

[Hảo hữu] Bạn nói với Lầm Tầm Hoa Trư: em biết.

Chuyện đồn đại sai lệch còn ít sao.

[Hảo hữu] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: nhân yêu chết tiệt, chuyện này không cứu vãn được chút nào à? Coi như là bất kỳ giá nào cũng không được à?

Trong game online, bạn sẽ hay thấy rất nhiều tin tức Thế giới – có làm rõ vấn đề, có xin lỗi, có những lời tình sâu nghĩa nặng về bạn gái trước. Khi những dòng chữ màu vàng từ từ lướt qua màn hình của bạn, có phải bạn cũng có chút cảm giác hâm mộ không?

Ngốc, thật ra mọi người sẽ không tự nguyện làm thế. Khi yêu nhau, bọn họ mong được mọi người trong Thiên Hạ chúc phúc, mà khi buông tay, họ càng muốn chia tay êm thấm hơn.

Con Vịt không hề gửi tin nào trên Thế giới, điều này khiến tôi thoải mái hơn không ít.

Chúng tôi không phải khỉ, tình yêu của chúng tôi cũng không phải xiếc khỉ, không cần phần thưởng của Thiên Hạ.

Nếu lúc này anh lại liên tục nhấn Thiên Hạ, dù giải thích cái gì hay muốn cứu vãn gì, tôi sẽ cảm thấy phức tạp. Anh vẫn im lặng. Người này từ đầu đến cuối vẫn thế, tôi hoàn toàn có thể tưởng tượng được.

Tôi trả lời lão Thánh:

[Hảo hữu] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: lão Thánh, qua hết rồi.

Bạn có lẽ vẫn nhớ rõ mình từng trượt một môn nào đó hồi Tiểu học, nhưng, chuyện đó cũng qua rồi.

[Hảo hữu] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Anh hiểu. Nhân yêu này?

[Hảo hữu] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: ?

[Hảo hữu] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: xin lỗi.

Lần đầu tiên tôi thấy lão Thánh xin lỗi. Mà thật ra chuyện này cũng không liên quan nhiều đến anh ta cho lắm.

Một câu chuyện quá nặng nề, cuối cùng cũng kết thúc.

Tự nhiên hôm đó tôi đưa Lưu Ly Tiên dẫn Ôn Như Ngọc với Thanh Hạnh đi chiến trường, đi xong thì Hoa Trư nhờ làm nhiệm vụ. Trên đường về, tôi thấy cô em bướm bướm “xinh tươi”, thế là gọi luôn pet Tà Ảnh, bật đỏ, tung Úc Phong, lại mở Tâm Ma, Bình Khảm Gia Thối Quỷ cường sát.

Lưu Ly Tiên hóa Tâm Ma được cộng công kích vật lý và pháp thuật, tính ra một kiếm Bình Khảm cũng gây 3000 thương tổn, Hội Tâm lại làm thương tổn tăng thêm, Phù Kinh Quỷ Thần có thể gây ra 7000 thương tổn. Mã Kỹ tăng thời gian duy trì trạng thái, kéo dài thời gian Tâm Ma đến 40s. Tổng cộng cô nàng có tới 20,000,000 máu, bị skill Úc Khí ngắt ngâm xương, pet Tiên Hạc đánh choáng, không thể tự thêm máu, chỉ mất vài đao thôi.

Cô nàng bác sĩ mảnh mai xinh xẻo than khê một tiếng rồi lăn ra đất, lóe sáng, biến thành thi thể đen trắng. Sau đó Thiên Hạ bắt đầu ào ào phun nước bọt, sủi vả lão tử.

Ôn Như Ngọc không hiểu vấn đề.

[Đội trưởng] Ôn Như Ngọc: sư phụ, sao chị đánh Tử Điệp?

[Đội ngũ] Lưu Ly Tiên: đệ tử, em biết sao không, vì sư luôn cảm thấy giết cô nàng sẽ rơi ra tay đồ 60.

[Đội ngũ] Thanh Hạnh Bất Ngờ: ...

[Đội trưởng] Ôn Như Ngọc: ...

(Tay đồ 60: đồ rơi ra từ boss Cửu Vĩ Hồ Ly phụ bản Ngọc Hồ Cung)

Mạn Đà La đích thân đến Mông Hồng Thiên Hạ, không tiếc mình địa vị cao mà phải hạ mình hỏi lão tử địa vị thấp:

[Thế lực] Mạn Đà La: Lưu Ly Tiên, cô nói xem cô và vợ tôi có gây thù chuốc oán gì với nhau? Tôi biết cô ấy không biết giữ mồm, nhưng anh em với nhau, cô đừng chấp chứ?

Lão tử nhất quyết giả chết. Anh biết đấy, bạn thì muốn làm thật, nhưng vì bạn mà cứ phải bỏ qua con ranh cứ chọc lão tử thì không được!

Thế nhưng Ôn Như Ngọc không để cho tôi được im lặng đằng hoàng:

[Thế lực] Ôn Như Ngọc: sư phụ em nói chị ấy nghĩ đánh Tử Điện sẽ rơi ra tay đồ 60.

[Thế lực] Thanh Hạnh Bất Ngờ: ...

[Thế lực] Thánh Kỵ Sĩ: [mồ hôi lạnh]

[Thế lực] Mạn Đà La: [nhướn mày]

[Thượng thư Thế lực] Lưu Ly Tiên: →__→

Lão tử chảy nước mắt. Ôn Như Ngọc, em thực sự có hiểu rằng tôi đây đang mắng con nhóc ấy là hồ ly tinh không...

Vì thế, hôm đó, Mạn Đà La công khai tuyên bố trên Thiên Hạ rằng muốn quyết đấu với lão tử!

Lão tử sa sút tinh thần.

GM, họa từ miệng mà ra, người xưa không sai chút nào. Nhưng trước khi chết, tôi muốn có lời thỉnh cầu nho nhỏ: ông lôi tên thiên cơ này ra đánh chết cho tôi, tôi không có ý kiến gì hết.

1. Phong xuy bĩ mao lương biên đảo: mình hiểu đại khái là “gió thổi tóc tai bay tung tóe”, không biết chuẩn không

63. Chương 63: Thật Ra, Tình Yêu Không Gây Chết Người Được

Pk một thích khách có số má như Mạn Đà La, đối với một đạo sĩ mà nói, là một việc cực kỳ đau nhức mình mẩy. Người thì toàn RMB, Hội Tâm đánh thì né tránh cao, anh ta ẩn là gõ tôi một phát hơn 10,000 máu, tôi đánh anh ta không khác gì gãi ngứa. Đánh thế nào đây?

Nhưng anh ta dồn lão tử vào chân tường, chủ động hay bị động thì cũng phải ăn hành. Lão tử khổ sở suy nghĩ...

Lưu Ly Tiên không thắng được, nhưng có acc có phần thắng 100%

[Hảo hữu] Bạn nói với Chân Phạm: Chân Phạm, chị mượn acc chút

[Hảo hữu] Chân Phạm nói với bạn: Há? Tiên ca, [mồ hôi lạnh] chị cần thiên cơ đánh Mạn Đà La à?

[Hảo hữu] Bạn nói với Chân Phạm: Đàng nào cũng ăn hành, thà rằng ca xài acc thiên cơ hành lại anh ta!!!

Các phái khác nhau trong Thiên Hạ không phải là bí mật. Về phần thiên cơ và thích khách, có một câu chuyện...

Một ngày nào đó, trên chiến trường, một thiên cơ cảm thấy mệt mỏi nên treo máy ở Đông Doanh, tiện thể cướp cờ. Hậu quả là đâm nhầm một thích khách đang ẩn thân. Thích khách bất ngờ bị tập kích, hệ thống thông báo: Bạn ra Hội Tâm đánh một thích khách ẩn thân, tạo thành 861 thương tổn, trong đó thương tổn vật lý...

Trong cuộc sống, sự thống khổ nhất cũng chỉ thế này thôi.

Thích khách không cam lòng, cầm vũ khí phụ bản ẩn level 68 trong tay, ầy... đứng trước mặt thiên cơ đâm đâm chém chém, một lúc sau có dòng tin nhắn mặt màu đỏ xuất hiện: Người anh em, bạn cứ chọc chọc mãi thế, không thấy phiền à?

Thế là thích khách tự chọc hoa cúc, tự bạo, che mặt hồi sinh.

Toàn bộ việc này bị đưa lên forum, thích khách tự chọc hoa cúc tập thể, tự hóa kiếp luôn.

Do vậy, sau này, dù bạn có là một thiên cơ cánh xanh đi chiến trường, thích khách cũng không bao giờ dám đánh lên bạn. Da dày thịt béo, chọc mất công!

Cái gì? Bạn nói nếu bọn họ gặp phải thiên cơ truy thích khách thì sao à?

Bọn họ giống nhau thôi, đầu tiên là ẩn thân, sau đó tự bạo... không, không, không, tự bạo không phải vì thiên cơ mà nổ chết, mà là không để đối phương được tính người!

(trong chiến trường, hễ bị quân địch giết chết thì quân địch được tính danh vọng và công hiến, tự sát thì không tính)

Tôi log in acc Chân Phạm ở Lôi Trạch, nhìn trang bị và + điểm của cậu ta, chọn ngựa, chỉnh sửa phím tắt ok, sau đó tìm mấy con quái thử tay một chút. Ừ, đây toàn bọn máu trâu, mở Long Trận là đánh ngập ngựa.

Nơi này bắt đầu có một đám đứng xem. Lão tử chỉnh thiên cơ công kênh dùng khinh công – di động kính nhảy lên cột buồm.

[Gần] Chân Phạm: [xoay tay cười to] kiếm này kiếm xịn, được rèn từ nước ngoài, chém tóc đứt luôn (1), gió kiếm rộng 3 thước, trọng lượng ròng 4.4 cân. Mạn Đà La, anh chắc chắn tiếp được 1 kiếm này của tôi?

[Gần] Mạn Đà La: [trùng mắt]

[Gần] Chân Phạm: [xoay tay cười to] anh không nhìn lầm đâu, ca đây!

Lúc đó anh ta đã bật đỏ, xông ra tung một chiêu Âm Khí Quyển, thôi miên lão tử, sau đó lập tức tự chọc hoa cúc, ẩn thân chạy.

Trên Kênh chỉ có một tin:

[Gần] Mạn Đà La: dù!!!

Xế chiều, lão tử đi Vũ Hán, chuyến cuối cùng trong ngày.

Sau khi quay lại, thời tiết ở Đất Hoang thay đổi.

Hai ngày nay, hai sự kiện cực kỳ trọng đại đã xảy ra. 1, Trác Nhĩ Bất Quần ngoại tình, Hoa Trư bắt tận tay dạy tận mặt. 2, Thanh Hạnh Bất Ngữ mượn acc Chân Phạm, cướp sạch quốc khố của Mông Hồng Thiên Hạ và Hồng Tụ Đường.

Không nói đến Thanh Hạnh Bất Ngữ là đệ tử của lão tử, ngoài lão tử ra, không ai biết lai lịch của cô nàng (GM làm chứng, lão tử làm sao mà lường được, chả nhẽ giờ nhận một đệ tử lại còn phải điều tra tổ tông 18 đời?), chỉ nói chuyện cô nàng mượn acc Chân Phạm, lão tử cũng mượn acc Chân Phạm, khỏi nghĩ cũng thấy lão tử biết tên acc, password, pass kho... Lão tử biết hết.

Tiếp nữa, lão tử không online 2 ngày liền. Trong mắt mọi người, đây chính là không có bằng chứng ngoại phạm, hơn nữa lão tử còn vừa trải qua một hồi sóng gió với Con Vịt.

Vì vậy, GM, lão tử đã trở thành một kẻ lừa đảo đúng như mọi người mong muốn...xịn thật!

Lưu Ly Tiên trở thành tội phạm số 1 Đất Hoang!!!

Từ đó, tôi càng lúc càng hận tên giả gái chết tiệt kia! Tôi nói này, sao hần cứ phải gây chuyện cho tôi thế!!!

Vì thế, ngày hôm đó, tôi xóa tên “Phong Xuy Bĩ Mao Lương Biên Đảo” trong QQ, ân cần hỏi thăm tổ tông hần từ thời đồ đá cho đến ngày nay 1002 lần.

Dù sao mắng hần cũng chẳng lại được, không chửi cũng không xóa tội được!

Cuối cùng sau 3h đồng hồ thăm hỏi ân cần, tên đó cũng xuất hiện.

Phong Xuy Bĩ Mao Lương Biên Đảo: !!! (2)

Lúc đó lão tử rất là nhà quê, nghiên cứu mãi mấy câu mắng chửi người, cả tiếng Anh tiếng Nhật các kiểu, mãi chẳng hiểu: GM, ý gì đây?

Cuối cùng đi hỏi Độ thụ (3), Độ thụ chứa hoa cúc của vạn vật. Cuối cùng tôi cũng tìm ra bài post giải thích trên forum World of Warcraft: hần bảo lão tử câm miệng!

Cũng may chuyện này không ảnh hưởng đến mối quan hệ của tôi với Chân Phạm và lão Thánh.

Buổi tối, Chân Phạm gọi điện thoại cho tôi, nhờ tôi đưa Hoa Trư đi chơi thành phố L, để con bé đỡ buồn.

Khi đó tim lão tử run rẩy, chuyện không nghiêm trọng thế chứ? Bất quá nghĩ lại, kể ra cũng khó nói, con bé thật ra hy vọng quá nhiều, đối với người đầu tiên thường không thể ngờ được.

Ặc, đừng nghĩ là tôi sai, tôi nói lần đầu tiên không chỉ nói về chuyện ML nhé. (4)

Ví dụ như, người chồng đầu tiên trong game của bạn, khi đó yêu đương là chuyện gì đó rất thanh thuần sâu sắc, lúc chia tay cảm giác như cả Đất Hoang sụp đổ.

Thế nhưng đến lần 2 sẽ bình tĩnh hơn nhiều, nhiều lắm trong lòng cũng chỉ như mất đồ quý hiếm, kiểu mất thấy đào ra mũ cấp 60, ai ngờ định nhặt thì đứt mạng. Khổ sở, hận thù chắc có ít nhiều, nhưng ít ra Đất Hoang vẫn còn chắc lắm, không sụp được.

Đến lần thứ 3 ấy à, cũng tương tự như lỡ dùng Nguyệt Toàn đập đồ trắng, cũng được, tuy có nghiêng răng nghiêng lợi nhưng cũng không để ý lắm. Chỉ là 70 80 vàng thôi, gia đào được!

Càng về sau lại càng cảm thấy giống như chuyện nhập đội với người lạ, chẳng nhẽ vì chuyện người cùng team với bạn đi phụ bản Mộng Dịch Kiếm hôm nay không phải người hôm qua mà bạn canh cánh trong lòng sao?

Như thế cũng coi là một loại tiến hóa.

Vì lão Thánh ở gần nên khi tôi lái xe qua thành phố L, anh ta đã ở trường của Hoa Trư.

Hôm đó, Hoa Trư không đi học. Ký túc xá nữ ở đây cũng không quản chặt lắm, chỉ quy định sau 22h thì con trai không được ghé, thế nên tôi và lão Thánh đều vào ký túc xá.

Mất con bé sưng húp, nhưng con bé vẫn cười, bảo bọn tôi nó không sao. Tôi ngồi trên giường Hoa Trư – đây là một ký túc xá thông thường dành cho nữ, gồm tám người, bốn giường tầng, Hoa Trư ngủ giường số 3.

Dù tôi đi từ rất sớm nhưng giờ đã chiều. Tôi nhìn lão Thánh: “Chưa ăn gì đúng không? Đi ra ngoài xem có cái gì ăn tạm hộ cái.”

Anh ta gật đầu: “Đợi anh một chút.”

Sau khi lão Thánh ra, Hoa Trư gục đầu xuống vai tôi, nước mắt lăn dài.

Lão tử cũng không phải người quen an ủi, chỉ vuốt tóc con bé: “Trư, ca kể em nghe chuyện cũ của ca nhé.”

Con bé không ngẩng đầu lên, chỉ ậm ừ, nước mắt thấm ướt vai áo tôi, tỏa ra hơi lạnh lạnh.

“Chị cũng quên mất năm đó năm nào rồi, khi đó chị đang học Đại học năm 3, quen một cậu con trai. À, khi đó hần ta rất đẹp trai, cũng rất hiểu biết. Vì gia cảnh không tốt, hơn nữa hầu hết mọi người đều nghĩ đọc sách là vô dụng nên khi học năm đầu, hần ta bỏ học, ở nhà trông net.

Khi đó internet chưa hiện đại như bây giờ, bên trường học của bọn chị cũng chỉ có hai hàng.

Hần ta vẫn rất nhiệt tình, hơn nữa biết rất nhiều thứ ca không biết, ca có vấn đề gì cũng đi hỏi hần ta. Dần dần, ca phát hiện ra hần ta hút thuốc nhìn rất đẹp trai, chỉ phả khói thôi nhìn cũng mê người.”

Hoa Trư ngẩng đầu. Con bé này đúng là dễ lơ là: “Tiên ca ca, chị thích người đó?”

“Đúng thế,” lão tử gật đầu, “em biết không, học sinh nam trong trường toàn một lũ kiêu ngạo nhưng vẫn tiêu tiền của bố mẹ, không biết sửa máy tính, trông lại nhăn nhúm xấu xí, mãi mới gặp được một loại khác, sao mà ca không động lòng được chứ.”

Hoa Trư bắt đầu tò mò: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó bọn chị ngày ngày nắm tay, thề non hẹn biển, muốn ở cùng nhau. Thế nhưng bố mẹ chị không đồng ý, bọn họ nói một người đàn ông không có gì cả làm sao có thể chăm lo được cho ca?”

“Chị trả lời như thế nào?”

“Khi đó ca còn trẻ, cảm thấy không phải mọi người con gái đều cần được con trai nuôi dưỡng, tự mình cũng sống được chứ? Thế nên ca vẫn kiên trì.

Cuối cùng, đến lúc mẹ ca khóc lóc vô ích, bố ca khuyên can vô hiệu, họ tuyên bố muốn loại bỏ quan hệ với ca.

Khi đó ca quá nhiệt huyết, bỏ đi cùng người kia.”

“Chị bỏ đi?!”

“Đi! Khi đó hẳn ta nói sẽ đưa ca đi tìm thiên đường nhân gian. Chúng ta còn nhau nhìn biển rộng, ngắm hoa nở.”

“Khi đó hai người chắc hẳn rất yêu nhau.”

“Ừ, yêu chứ, yêu lắm. Hai người bọn chị cùng nhau đi về một thành phố ở phía Nam. Khi gần đi, bố chị quát: “Hôm nay mày mà đi khỏi đây, sau này dù mày chết rục ở ngoài, mày cũng đừng bò về,” khi đó chị bảo ông rằng, “con có chết ở ngoài cũng không thèm về.”

“Vậy vì sao hai người không ở cùng nhau nữa?”

“Bởi vì bọn chị đều đã quên, rằng thiên đường nhân gian cũng cần ăn. Bọn chị ngây ngất trên thiên đường nửa năm, qua nửa năm hẳn ta vẫn không tìm được một công việc ổn định, cuối cùng một ngày nào đó tự thấy ngại vì không thực hiện được lời hứa trước đây, thế là bỏ đi, chỉ để lại một lá thư.”

Trư tròn mắt nhìn tôi, tôi thấy buồn cười: “Khi đó chị ở trong phòng cho thuê, mang thai hai tháng, ở tại thành phố xa lạ chốn thiên đường nhân gian, cùng đường. Khi đó ca cũng tròn tròn mắt, nhìn ra biển rộng, ngắm hoa xuân nở, haha.”

“Tiên ca ca.”

Lão tử đốt thuốc, bật cười: “Chị không còn mặt mũi quay về, cũng không nuôi được đứa bé. Khi đó đừng nói nuôi, tiền phá thai chị cũng không có.”

Ở khu Long Khương, trấn Bình Hồ, chị làm công nhân ở phân xưởng, từ mỗi ngày được 11.5 tệ mà tích góp được 800 tệ. Chị dùng 800 tệ đó vừa sống vừa học cho xong Đại học.

Sau đó thì sao, chị làm chuyên viên phục vụ khách hàng, sau ba tháng được thăng làm quản lý.

Khi đó tiền lương của chuyên viên nghiệp vụ cao hơn làm văn phòng rất nhiều. Chị từ chức là vì sang công ty khác làm kinh doanh. Em có biết kinh doanh là chuyện thưởng bát cơm ăn, chuyện quan trọng nhất cần được dạy là gì không?

Em có quyền oán giận, nhưng dù em oán giận thế nào, em cũng chỉ có hai lựa chọn: đi hay ở?

Chị chọn Ở.”

Tôi cúi đầu. Con bé lại khóc. Tôi cũng bó tay, người ta đã kể hết gốc gác ra rồi mà cô nàng vẫn không quên được chuyện của bản thân.

“Được rồi, đừng khóc nữa, tình yêu không làm chết người được, đau mấy rồi cũng sẽ qua. Đến khi nào em nghĩ lại chuyện lật vật hôm nay, em sẽ bực mình vì sự ngớ ngẩn của mình ấy chứ.”

Cô nàng lao vào lòng tôi mà khóc, tôi khẽ vỗ lưng nó. Đồ ngốc, thật ra ngày nào chả phải đau nhiều hay đau ít, mưa gió thì đáng sợ thật nhưng nào có ai ở mãi trong ngôi nhà ẩm áp được đâu.

Lão tử tự nhiên buồn bã cảm khái. Không biết lão Thánh về lúc nào, cầm mấy cái hộp, cũng đứng thất thần bên ngoài.

Sự thực chứng minh khả năng khóc của Hoa Trư rất tợn, quần áo của lão tử cuối cùng cũng gặp nạn đại hồng thủy.

Không được, mai phải bắt Chân Phạm bồi thường!

Mẹ Bí Ngô: bó tay bà Tô Như Thị này, người ta thất thần cái khác. Đúng là đồ thần kinh thô

4. ML: make love

64. Chương 64: Gm, Người Ngoài Hành Tinh Xâm Chiếm Địa Cầu!

Lão Thánh mua đồ ở hàng ăn nhanh ngay cổng trường, nhưng ý nghĩa rất sâu sắc.

Lão tử cầm cái cổ vịt lên, nhìn cái cổ dài ốm đang tỏa hương thơm ngào ngạt, trong nháy mắt không biết nên khóc hay cười. Hoa Trư thì mồm đầy dầu mỡ, hì hục gặm móng lợn. Con bé đã phát hiện ra móng lợn có tác dụng làm giảm bức xúc vô cùng to lớn!

Vì vậy, cuối cùng, tôi tiêu diệt hơn nửa hộp cổ vịt, còn Trư gặm móng giò suốt hai tiếng liền.

Thật ra lão tử nghĩ những ai có nỗi khổ sở luẩn quẩn trong lòng đều có thể thử phương pháp kia, qua mấy giò, đảm bảo chân tay bạn sẽ co cứng, dù thế nào cũng không thể cảm thấy bị thương nổi.

Hay cũng sẽ đến lúc bạn phát hiện ra: chuyện tình yêu ấy à, thật ra rất nhạt nhẽo, không thể thơm ngon như cổ vịt và móng giò được.

Buổi chiều, tôi định về trước.

Lão Thánh ngồi bên dài dòng, nói nào là đi đường thấy ai vậy thì đừng có dừng lại, gặp tai nạn giao thông không được xuống xe nhìn, đầu năm nay xã hội rối loạn, nhiều người nhằm phụ nữ để ra tay các kiểu.

Lão tử nghe chút là không chịu được. Tôi cũng không phải Tôn Ngộ Không, sao tôi phải nghe anh ta niệm kinh chứ!

Vì thế lão tử mở cửa xe, phát tay với anh ta: “Được rồi được rồi, lão tử lúc nào chả đi một mình, phải chết đã chết rồi! Cút sang bên, lão tử đi đây!”

Anh ta sa sầm mặt mũi, đứng sang một bên.

Lúc quay thành phố S đã sang hôm sau.

Tôi tắm giặt xong xuôi là 20h, rồi lên mạng.

Tiểu Đường gọi điện thoại tỏ vẻ an ủi lão tử, tuyên bố muốn tặng tôi một con vật nuôi để tránh cho lão tử mất lòng tin về sự trung thành của người khác, còn hỏi lão tử muốn nuôi con gì.

Khi đó lão tử cũng rất thành thật: “Gấu trúc!”

Cô nàng rú lên: “Biến!”

Lúc login QQ, logo nhấp nháy. Xử lý xong tin nhắn của khách, tôi muốn cho người nào đó nhớ rằng lừa dối lão tử cũng không được yên thân, là muốn ăn đòn, là muốn bị làm mắm, vì thế lão tử đùa cợt tên giả gái kia một chút: “Này, chết rồi hả?”

Lần này hẳn rep rất hay:

Phong Xuy Bĩ Mao Lưỡng Biên Đảo: ...

Nói cũng buồn cười, lần nào gửi tin nhắn cho hần, hần cũng bực mình, thế nhưng lại không cho lão tử vào black list. Tôi nghĩ hàng ngày, tôi nhất định phải xỉa hần, để hần nhớ rõ rằng hần không nên lại gần lão tử. Amen!

Vì vậy, chuyện đầu tiên khi log in, à trước kia đầu tiên là log in game, còn bây giờ là log in QQ. Một mình hần ta một nhóm, tiêu đề là biệt danh của hần ta, bởi vì cần phải thế: BỈ MAO!!!

Để cho lão tử tiện tay mở ra là gửi được luôn tin nhắn nguyên rửa.

Nguyên rửa xong thì vào Đất Hoang.

Lưu Ly Tiên log in ở khu Thái Thú thành Cửu Lê... cũng phải chịu thôi, người nhòm ngó cái đẹp của người ta thật sự là nhiều lắm!

Khi đến Tiên Âm Sơn nhật Thiên Châu, tôi gặp Trác Nhĩ Bất Quần. Vì thế mới nói, anh em ấy mà, kiểu gì cũng vậy.

Lão tử rời Mông Hồng Thiên Hạ, tỏ vẻ đây là ân oán cá nhân.

Bật đồ, dưới góc phải màn hình, hệ thống lén lút nói: Lưu Ly Tiên cuồng tính đại phát!!!

Đạo sĩ pk thiên cơ, phần thắng rất cao. Hình như tôi đã nói qua rằng hai phái này khắc nhau. Nhưng cái khắc này cũng có ngoại lệ, đó chính là hần cầm Thiên Vực max công, trung bình trang bị có 15 lỗ.

Mà Lưu Ly Tiên tính ra max một món là 12 lỗ, trung bình tính ra chưa được 10 lỗ.

Hần thấy lão tử là bắt đầu cảnh giác, xung quanh mọi người lại không chạy đi nhật Thiên Châu mà chỉ thấy..

[Khu] Hư Hư Chân Khả Ái: các anh em, Tiên Âm Sơn có trò vui kinh thiên động địa!

[Khu] Hư Hư Ngạn Khả Ái: trò vui ở Tiên Âm Sơn, đến nhanh đến nhanh!

Thiên cơ đánh tương tự nhau, phần lớn bắt đầu bằng ném dép, dù, nghĩa là Phi Vân Đoạn. Đây là một trong hai kỹ năng công kích tầm xa của thiên cơ, tầm bắn 18m, giảm tốc độ 50%.

Thiên cơ đánh thái hư, muốn cận chiến thì không thể không dùng kỹ năng này được.

Bây giờ có rất nhiều đạo sĩ biết dùng định thân, định trụ thiên cơ ở xa, nhưng thời gian ra skills lại cần đến 0.5s. Nhìn thì rất ngắn, đúng không?

Thế nhưng khi tôi dùng acc Chân Phạm, 0.5s tôi chạy được 4.25m.

Khoảng cách này là đủ cho đối phương chạy tới, ngắt skill của bạn rồi.

Thật ra chiêu này xài được với thiên cơ trang bị tương đương, bạn phải có cánh đỏ, chính xác cao để theo đuổi thiên cơ. Nếu thiên cơ mở Điều Trận, có thể bạn sẽ bị kháng.

Mà đối với mấy thiên cơ thích ném dép đầu tiên, bạn nhất định phải có lòng tin với tốc độ phản ứng của mình, cứ để cho hần lại gần, bởi thiên cơ có một nhược điểm chí mạng, đó là cần phải chờ 1.5s mới có thể ra skill khác.

Có dùng 0.5s đuổi kịp bạn thì cũng không ra được skill khác.

Lúc này phải rút lam thiên cơ trước, ngàn vạn lần đừng có lại gần.

Lúc này bạn dùng Ảnh Song Phù Kinh, xong rồi lại dùng pet Nhân Hòa, đủ để rút hết lam thiên cơ.

Sau đó lại hồi sinh, hóa Tâm Ma, Bình Gia Thối Quỷ, đưa pet Nhân Hòa cùng tiến lên, hần mà không chết thì lão tử treo cổ trên núi luôn!

Cả quá trình, hần ném được lão tử một cái dép.

Tin tức chạy ầm ầm, lão tử không nói gì. Trác Nhĩ Bất Quần là chủ Thế lực Liên minh Trác Việt, bây giờ hành hần, sợ rằng chưa đến một khắc đồng hồ, sẽ có hàng loạt người đến cho lão tử ăn hành bù!

Giờ còn không đi, đợi đến lúc nào!

Vì vậy lão tử không ừ hử gì, lập tức phi ngựa đến thần thạch Tiên Âm Sơn, truyền tống đi U Châu, đến thẳng Kỳ Phong Thai.

Đứng trên đài đá cao vời vợi, cảnh nơi này và cảnh biển thật khác. Núi đá ở đây bị phong hóa nhiều, dường như già đi, chìm trong nước lũ của năm tháng, chỉ còn lại một mảng biển xanh trầm mặc.

Tôi thích không khí ở đây, mặc dù ngoài không khí ra chẳng còn thú vui nào khác.

Tôi cho Lưu Ly Tiên ngồi xuống. Nơi đây hoang tàn vắng vẻ, chỉ có đạo sĩ và pet Tà Ảnh, không nói một lời, không tách rời nhau. Những dòng chữ vàng nho nhỏ lần lượt lướt qua trên Thiên Hạ, thể hiện phần nộ, thể nhưng lại chưa từng chung mục đích: Lưu Ly Tiên, có giỏi ra đây đấu, chỉ giỏi núp trong mai rùa, có bản lĩnh gì?

Lão tử cười, đi rót cốc nước, quay lại thấy tin nhắn mật:

[Hảo hữu] Lắm Tắm Hoa Trư nói với bạn: Tiên ca [xoay quanh] ngày mai chắc diễn đàn lại đạt mức xem kỷ lục.

[Hảo hữu] Lắm Tắm Hoa Trư nói với bạn: [nước bọt] Tiên ca, lúc chị trên núi ấy, tính toán thời gian ra skill sao mà chuẩn thế!!! Lạ thật, trước kia em cứ nghĩ anh ta mạnh lắm, mạnh lắm cơ, thế mà đến lúc hai người pk, em lại nghĩ chẳng hiểu sao em lại thích anh ta? Tiên ca ca, sau chị khỏi phải giết anh ta, em chả thấy ghét anh ta đâu.

Ý em là tôi đừng có đi chọc toàn bộ Liên minh Trác Việt đúng không?

GM, bạn xem, ngay cả Hoa Trư cũng lớn rồi.

[Hảo hữu] Bạn nói với Lắm Tắm Hoa Trư: chị giết hần liên quan gì đến em? Đi xem Ôn Như Ngọc đang làm gì, bảo cậu ấy tí 3 người mình đi chiến trường.

[Hảo hữu] Lắm Tắm Hoa Trư nói với bạn: thật không? Tiên ca ca, em được đi chiến trường với mọi người ả?

[Hảo hữu] Bạn nói với Lắm Tắm Hoa Trư: chờ chị treo máy cho hết đồ đã.

Nửa tiếng sau, ở cổng vào chiến trường, Ôn Như Ngọc và Hoa Trư đứng cạnh nhau. Bây giờ Ôn Như Ngọc cũng không còn là tiểu bạch như trước – tôi đã đổi cho cậu ấy bộ thiên cơ cấp 70, cộng phong hành, toàn bộ trang bị kháng trọng kích và hội tâm. Coi như đi chiến trường cũng giảm thiệt hại xuống nhỏ nhất.

Địch, đương nhiên đi phụ bản thì hơi chuối. Có điều cá và tay gấu, bạn không thể có cả hai. Hơn nữa lão tử cảm thấy đi chiến trường có chết thì cũng chỉ chết một mình, đi phụ bản mà chết là kéo mọi người chết theo. Thiên cơ ấy hả, thao tác kém thì không phải lỗi của anh, nhưng thao tác anh kém mà anh còn đi phụ bản thì là do anh sai. Vì thế coi như đi chiến trường là giảm thiệt hại xuống tối thiểu rồi.

Chiến trường 2h đồng hồ cũng khiến lão tử mệt mỏi nên chào hỏi mọi người rồi log out, lại lên QQ ân cần thăm hỏi tên giả gái lừa đảo kia một chút: “Chọc hoa cúc, lão tử ngủ.”

[Phong Xuy Bĩ Mao Lương Biên Đảo]: ...

65. Chương 65: Cho Cơ Hội Gặp Đi

Hôm sau tôi lượn công ty một vòng, cho mọi người thấy ca còn sống. 9h30, họp định kỳ, tôi gọi tất cả các trưởng phòng đến báo cáo kết quả tuần trước, công việc của tuần tới, cuối cùng là lão tử đương nhiên phải cổ vũ mọi người cố lên. Vì thế, tôi phải dùng hết các chiêu lừa đảo của bán hàng đa cấp để diễn thuyết, nước bọt văng tung tóe, nội dung không ngoài các vấn đề sau: luyện cấp chăm chỉ, cố gắng đánh quái, còn kiếm tiền ăn thịt!

Xong xuôi, mấy người kia khinh bỉ quay về làm việc, còn tôi cũng chẳng buồn để ý. Họp mà, không ngủ là được!

Đang làm việc, tôi log in QQ, theo lệ hỏi thăm ân cần tên giả gái kia: “Mẹ người khỏe không?”

Phong Xuy Bĩ Mao Lưỡng Biên Đảo: ...

Gửi xong, lão tử bắt đầu check email, xem thư tín các loại.

Không ngờ cái đầu QQ bên kia nhấp nháy:

Phong Xuy Bĩ Mao Lưỡng Biên Đảo: sao hôm nay online muộn thế, ngủ quên à?

Lão tử khinh. Lúc nào đây rời giường còn phải báo cho tên giả gái nhà người ấy hả?! Vì thế tôi cũng rep rất thẳng thắn: “Lão tử log in lúc nào mắc mớ gì người?! Tên gay lừa đảo dở hơi cám lợn!”

Phong Xuy Bĩ Mao Lưỡng Biên Đảo: ...

Đến 11h20, lão tử log in Lưu Ly Tiên, Thiên Hạ thay đổi không ngừng, không ngừng thay đổi, cho đến bây giờ, chứ cái icon .exe kia, còn lại mọi thứ đều trở nên xa lạ với tôi.

Khi đó Lưu Ly Tiên đứng ở Kỳ Phong Thai. Có đôi khi, tôi tưởng rằng thầy thuốc Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên kia đang đứng ngay chỗ bờ cát dưới chân mình, chỉ cần tôi nhảy xuống là gặp được anh.

Tôi cũng biết, phần lớn thời gian anh đứng ở Đông Hải Chi Tân, đứng lẳng lặng bên bờ biển.

Nhưng tôi hoàn toàn không đi tìm anh. Tôi lấy cớ mình đi chiến trường cùng Ôn Như Ngọc và Hoa Trư. Tên cái đội này cũng rất ý tứ: Ôn Trư! Ôn Như Ngọc Ôn, Lầm Tầm Hoa Trư Trư.

Lão tử nhập đội. Ôn Như Ngọc hỏi có muốn đổi tên thành Ôn Tiên Trư không, lão tử nghe mà rùng cả mình, tí thì ngã từ trên bầu trời U Châu xuống đất, vội vàng cự tuyệt chắc chắn không gì sánh bằng. GM, sao lại nỡ lòng nào đi sửa tên một đội vang danh trời đất như thế!

Vì thế, sau này, tôi rất hiếm khi thấy Con Vịt. Trước đây, tôi luôn cảm thấy chơi cùng một server nghĩa là cùng dưới một bầu trời, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp. Thật ra không phải thế. Nếu bạn thường gặp một người, đó là vì người đó đang đợi bạn, hoặc bạn muốn gặp người ta.

Như vậy mà thôi.

Thứ 2 tuần này, tôi truyền bệnh dịch lợn, à, xin lỗi GM, tôi đưa Ôn Trư đi chiến trường kiếm danh vọng.

Lúc vào, tôi đào Tứ Linh Hạp lên, bỏ bộ đồ Bạch Lộ vào quốc khố. Lão Thánh pm tôi: làm gì đấy?

Tôi chỉ có thể cười. Hệ thống xác nhận:

[Hệ thống Thế lực] Xác nhận chỉ định ô quốc khố 3-1, 3-2, 3-3 cho Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên?

Tôi xác nhận. Hệ thống trả lời: Chỉ định thành công.

Đây là công dụng quốc khố ở Thiên Hạ: quản lý có thể chỉ định người lấy vật phẩm.

Thế lực rất yên tĩnh. Uyên Ương đang online. Anh dùng thời gian dài rất dài để lấy ra 18 món trang bị, chúng tôi không ai nói gì.

Đưa đội dịch lợn này đi thì danh vọng rất thấp, bạn cũng có thể nghỉ được, có điều cũng có chỗ tốt, chẳng hạn như bạn sẽ gặp được đối thủ rất ngon.

Đánh trận đầu rất nhẹ nhàng: đối phương là một tổ gồm chiến sĩ hoang hỏa, thích khách, pháp sư, cả đội chỉ có một cánh trắng, hơn nữa cánh trắng đó còn là pháp sư! GM, lâu lắm rồi lão tử không gặp một đội như thế.

Tôi chưa kịp xem trang bị của hoang hỏa, có điều khi lão tử hồi sinh, một đao cơ bản của cậu ta chẳng làm gì được lão tử. Cả đội đó gục là điều tất nhiên, thậm chí chẳng cần nói đến.

Cái làm lão tử im lặng là... Hoa Trư cũng bị đánh gục.

Tôi và Ôn Như Ngọc ngồi xỏm nhìn thi thể đen trắng, vô cùng khó hiểu.

[Đội ngũ] Lưu Ly Tiên: chị nói này, mắt mặt vãi!

[Đội ngũ] Lầm Tầm Hoa Trư: 5555~~ Tiên ca, em bị thôi miên!

[Đội trưởng] Ôn Như Ngọc: em dùng Thất Tâm đánh, khóa skill được mà!!!

[Đội ngũ] Lầm Tầm Hoa Trư: nhưng em không đuổi kịp

[Đội trưởng] Ôn Như Ngọc: Vậy em dùng Chỉ Hành giảm tốc.

[Đội ngũ] Lầm Tầm Hoa Trư: 5555~~ lúc em ra người ta đã chạy rõ xa rồi.

[Đội trưởng] Ôn Như Ngọc: đồ ngốc, sư phụ chả phải đã nói là phím tắt khi đi phụ bản và chiến trường phải khác nhau mà.

[Đội ngũ] Lầm Tầm Hoa Trư: Tiên ca, em nên đổi phím tắt như thế nào?

[Đội ngũ] Lưu Ly Tiên: em thiết lập 2 bộ phím skill, 1 bộ skill trị liệu, 1 bộ skill đánh người. Em có hai bộ trang bị đúng không, dùng một bộ thôi, bộ kia cất đi, không cần đổi qua đổi lại đâu.

Cứ thế tiếp tục đến hơn 12h thì tiểu Đường gõ cửa. Tội thu nhỏ game, tiểu Đường mang một đồng file với hàng loạt kích cỡ khác nhau, nhìn có vẻ toàn nội dung nghiêm túc vào để tôi ký.

Cô nàng thuận tiện hỏi tôi xem trưa ăn gì. Đây là một vấn đề rất đau đầu vô cùng đau đầu đối với mọi người đương nhiệm. Ngoài việc lo lắng ra, đồng phếp liệu kia còn mạnh hơn lão tử rất nhiều.

Lão tử vừa ký vừa đóng dấu, từng tờ từng tờ một, ơ, chi phiếu?!

Tôi ngẩng đầu nhìn cô ấy, cô nàng nhin cười tỏ vẻ nghiêm túc: “Tài vụ đi vắng.”

Ồi, được rồi, ký nốt cho xong chuyện, ký xong tôi đẩy cả đồng về phía cô nàng, nói rằng vấn đề cơm trưa quá mức thâm ảo, tôi cần phải suy nghĩ một chút.

Cô nàng ừ một tiếng rồi đi ra.

Lão tử lại quay về ghế, lúc này mới thấy QQ nhấp nháy:

Phong Xuy Bĩ Mao Lương Biên Đảo: tôi đang xem thread này.

Nói chung lão tử biết thừa người này chẳng xem được thứ gì tốt lành, quả nhiên mở ra, chính là thread nói về chuyện bỏ cưới của lão tử.

Bài post này được hơn trăm comment, tôi xem qua loa, rồi hỏi lại: “Có cái gì hay để xem?”

Phong Xuy Bĩ Mao Lương Biên Đảo: trang thứ hai từ dưới lên, #2.

Vì thế lão tử click trang thứ 2 từ dưới lên, xem #2. Đó là một bài post dài rất dài, viết không chia đoạn, không rõ chấm phẩy. Nhìn qua cũng đủ chóng mặt, hai mắt hoa hết cả lên rồi!

Lão tử nhin, xem tiếp, là một bài post chân thật nhất ghi lại toàn bộ sự tình:

Trời sắp sáng, Tiên ca ca vẫn đứng bên cửa sổ. Bác Chu và mọi người đều bảo chị ấy quá căng thẳng, chỉ có tôi biết là không phải. Mạn Đà La đánh lén chị ấy, lúc định thân anh ta để chạy trốn, chị ấy còn không quên dặn tôi nhặt Thiên Châu! Người như chị ấy, làm sao có thể căng thẳng? Tôi nghĩ là chị ấy đang đợi bình minh, tại sao lại muốn đợi bình minh? Trời không cần đợi cũng sẽ sáng, tôi cũng không rõ. Chúng tôi đợi Con Vịt ca ca đến hơn 10h mà vẫn không thấy người đến đón dâu. Ngày hôm đó, Tiên ca ca đẹp như công chúa trong truyện cổ tích: cô mặc bộ váy cưới công chúa rực rỡ đó đi vào nhà đưa con gái kia, sau đó gơ tay đánh cô ta cực kỳ ưu nhã. Lúc chị ấy xuống nhà, thật ra tôi và anh tôi đều đuổi theo, nhưng chúng tôi không có dũng khí ngăn chị ấy lại, bởi vì bóng lưng kia thật cô độc và kiêu ngạo. Đó là cô dâu xinh đẹp nhất tôi từng thấy. Mặc dù Uyên Ương ca giúp tôi đánh Tô Mạc, giúp tôi kiếm Hàm Lộ, nhưng tôi hận anh ta. Tôi chưa từng ghét một ai đến thế. Tôi không biết mấy người vì gì mà rắp tâm bề cong sự thật, nhưng tôi biết Tiên ca ca sẽ không nói gì, bởi vì chị ấy cũng không thêm tiêu tốn thời gian của mình cho mấy người.

Tôi xem ngày giờ post bài, là 2h sáng hôm tôi từ chỗ Hoa Trư quay về thành phố S.

Khi đó tôi đang trên đường đi.

Lão tử thấy hơi buồn cười. Quả nhiên văn vẻ trau chuốt vô cùng, nếu không phải bài post ở đây, cũng không phải cái ID dần dần này, lão tử cũng không nghĩ được đây là bài viết về lão tử.

Em và Ôn Như Ngọc, đúng là trời sinh một đôi đấy!

Tôi lại rúc vào cái ghế, tâm tình không tệ.

Thật ra, mặc kệ lúc nào, có một kẻ ngu si 2h sáng còn không ngủ, ngồi khóc lóc post cho bạn một bài, bạn cũng sẽ có tâm trạng tốt như vậy, dù cho mấy thứ này cũng chỉ đem đến thêm châm chọc và công kích.

Mấy năm nay, xung quanh tôi không thiếu lời đồn đại, tuy nhiên Tô Như Thị chưa từng giải thích. Tôi và ông chủ Thái Dương, lão tử dù thế nào cũng chỉ là kẻ mượn tay ông tay kiếm quân mà thôi. Một công ty lớn được dựng nên từ hai bàn tay trắng, còn có một người đi từ công nhân lên thành tổng giám đốc kinh doanh của khu vực, quả là một chuyện kích thích.

Thật ra mấy người này đều giống nhau. Cái bọn họ quan tâm không phải là sự thật, họ chỉ muốn tìm một câu chuyện để giải trí.

Vì thế cần gì phải giải thích cơ chứ.

[Phong Xuy Bĩ Mao Lương Biên Đảo]: Xem xong rồi?

Lão tử không rep.

[Phong Xuy Bĩ Mao Lương Biên Đảo]: vì sao phải đợi đến đám cưới mới bỏ đi?

Lão tử thuận tay gõ chữ: nói thử xem?

[Phong Xuy Bĩ Mao Lương Biên Đảo]: mấy người kia đều nói vì cô quá yêu Con Vịt nên mới cho Con Vịt cơ hội, không muốn buông tay. Thế nhưng tôi nghĩ cô còn có toan tính khác ngoài cái đó.

“Ừ?”

[Phong Xuy Bĩ Mao Lương Biên Đảo]: Cô chọn lúc này để đi, là vì cô muốn mọi người biết, cô phải đi vì cô ta nhỉ?

Lão tử ngẩn ra: “Hử?”

[Phong Xuy Bĩ Mao Lương Biên Đảo]: chuyện này ầm ĩ khó coi như thế, cô ta muốn vào cửa nhà Uyên Ương là chuyện không thể. Chiêu này rất tổn hại, không hổ là yêu ma xảo quyệt, haha, lúc sắp đi còn không quên ném cát vào nồi cơm nhà người ta, khiến người ta không ăn nổi nữa.

“Hả?” Lão tử hơi choáng váng. Thật ra, trước đây, khi gặp Trình Trình vài lần, tôi đoán đây không phải là lần đầu tiên cô ta cố ngăn cản chuyện cưới xin của Con Vịt, có điều có lẽ trước kia Con Vịt cũng không quan tâm lắm, xung quanh cũng không ai hiểu rõ vấn đề.

Lúc người nhà Con Vịt kéo tôi lại, tôi cũng không định đánh Trình Trình thêm nữa. Tôi không luyện võ, đánh mấy cái cũng vài ngày là hết mà? Tôi chỉ muốn cho cô ta biết: tôi thua thì thua, cô ta cũng không thể thắng được.

Thật ra cuộc đời cũng như bàn mạt chược, tôi không thắng được thì thôi, nhưng tôi không thích đối thủ, đây là kết quả tốt nhất rồi.

GM, có phải tôi đã nói rằng tôi là người không có phong độ rồi không?

Cái này không sửa được, là do trời sinh.

[Phong Xuy Bĩ Mao Lương Biên Đảo]: bên dưới là chuyện cũ của cô à?

Bên dưới?

Lão tử nhìn bài post dài thật dài, nghĩ đến gu thưởng thức của tên giả gái lừa đảo này cũng hay thật, bao nhiêu bài chữ nghĩa đàng hoàng thì không xem, lại cứ phải xem đúng cái bài nhức nhối này: “Chắc thế.”

[Phong Xuy Bĩ Mao Lương Biên Đảo]: tôi nghiên cứu 1 ngày đêm đấy.

Lão tử nháy mắt cảnh giác: “Người lại định giờ trò lừa đảo đây à?”

[Phong Xuy Bĩ Mao Lương Biên Đảo]: ...

Lão tử đang định đóng khung chat lại thì hần gửi tin:

[Phong Xuy Bĩ Mao Lương Biên Đảo]: cho cơ hội gặp đi.

66. Chương 66: Người Ngoài Hành Tinh Xâm Chiếm Trái Đất!

Nói về tên giả gái lừa đảo này, thật ra sự tò mò của lão tử với hần ta cũng không thua gì trước đây đối với Uyên Ương. Lừa gạt trang bị của 100 gamers nam, thằng cha này còn phong hoa tuyệt đại đến mức nào chứ!

Thế nhưng lão tử chơi game ghét nhất hai loại người, hần lại có cả hai.

Cái thứ 1, gay. Cái thứ 2, lừa đảo.

Chuyện này bắt đầu từ trước kia, lâu thật là lâu rồi (quần chúng:...)

Khi đó, Bàn Cổ khai thiên, à, thôi được, khi đó Bàn Cổ khai thiên lập địa đã lâu rất lâu rồi, đại khái khi đó Thiên Hạ mới mở một server. Lão tử nhận mấy đệ tử, có một bạn cực kỳ thông minh. Hôm trước tôi vừa nói chuyện với bạn nhỏ đó về thời kỳ an toàn của phái nữ, hôm sau đi công tác về đã thấy trong Lưu Quang Mộng Cảnh, bạn nhỏ đó thao tác sắc bén, ánh mắt u sầu, râu ria xồm xoàm, từ nữ biến thành nam!!!

Cái thứ 2, lừa đảo. Cái này bạn biết rồi, tôi bỏ 800 tệ mua một acc bựa nhất Thiên Hạ! Qua được giai đoạn đau nhức mình mẩy, giờ lại tiếp tục nhức nhối!

Lại còn phải cho cơ hội chắc...

Lão tử gõ chữ gửi đi: “Trái Đất có xa lắm không, nhà người chết cũng chết xa ra cho ta!”

[Phong Xuy Bĩ Mao Lương Biên Đảo]: ...

Đáp xong, tôi xuống nhà ăn trưa. Chú Dương và tiểu Đường, tiểu Lưu, 2 người kỹ thuật, 2 người kế toán, 2 người marketing, tổng cộng 9 người ngồi chờ tôi. Tôi không biết mọi người ngồi thế này thì ghét nhất cái gì, còn tôi thì ghét nhất là bị hỏi hôm nay ăn gì.

Cuối cùng chú Dương có một cửa hàng lẩu gần đây cũng ngon, đi thử xem sao.

Ở thành phố S, có lẽ vì khí hậu nóng bức, cửa hàng lẩu không nhiều lắm và mọi người cũng ăn ít hơn. Vì thế tôi, tiểu Đường và tiểu Lưu cũng không để ý.

Tiểu Lưu lái xe, vòng qua vòng lại một tí là đến nơi.

Chỗ này không rộng lắm, đồ ăn cũng đơn giản. Chú Dương nói rõ bữa này do lão tử chi, mọi người không trả. Lão tử đồng ý nếu tiền ăn không vượt qua 700 tệ.

Có điều đồ ăn phụ ở đây cũng nhiều, ăn đủ no.

Vừa bắt đầu động đũa, bọn họ đã hỏi chuyện chung thân đại sự của tôi. GM, đây đúng là một cuộc sống khổ sở.

Chú Dương: “Tiểu Tô này, người bình thường đến tuổi cháu đã con cái đẻ huê cả rồi, cháu không thể ở mãi vậy được.”

Tiểu Lưu: “Đúng thế, Tô tổng, em thấy TV gần đây có chương trình “Phi thành vật nhiều” (1), hay chị tham gia thử?”

Tiểu Chu: “Sếp à, nếu không ai để ý thì cứ để em làm người tốt việc tốt đi.”

Quần chúng vỗ tay bộp bộp bộp bộp.

Tiểu Đường: “Tiếp tục tiếp tục, ăn no rồi cho ý kiến.”

Đang ăn dở thì dưới bếp lẩu trên bàn có con gián bò ra. Đồng chí gián phe phẩy râu, nhìn ngó xung quanh, quyết định đi ngang Xích đạo, hướng về phía chú Dương mà đi.

Chú Dương giật mình, tiểu Đường cũng có vẻ không ổn, bỗng có tiếng Sư Tử Hồng: “Ông chủ!”

Ông chủ cười cười, bình tĩnh nhìn con gián kia đang chu du thế giới.

Trong nháy mắt, lão tử chỉ kịp cảm thấy bóng đen trước mắt lóe lên, đồng chí gián đã biến mất. Để ý kỹ, đúng là ông chủ đang nắm đồng chí, nhanh như chớp bỏ nó vào túi áo.

Cả bàn ngậy người!

Vị cao thủ võ lâm này mỉm cười: “Haha, trời nóng, khó tránh khỏi. Không bò vào nôi, không có việc gì không có việc gì. Mời ăn tiếp, ăn ngon ăn ngon nhé haha.”

Sau khi vị kia hoành tráng quay về bếp, chúng tôi hoàn toàn đắm chìm trong dư vị kinh diễm.

Lúc tỉnh hồn, lão tử hồi hận: “Biết thế nãy gặp con gián vào nôi.”

700 tệ đấy, đau lòng!

(Quần chúng: ...)

Lại quay về phòng làm việc, làm đến 14h.

Khi đó QQ nhấp nháy, mở ra tôi thấy tin nhắn của tên kia:

[Phong Xuy Bĩ Mao Lương Biên Đảo]: Tô Như Thị, để quên người đàn ông đầu tiên cô cần 10 năm, cô còn cần 10 năm nữa để quên người đàn ông thứ hai sao?

Vì thế buổi chiều lão tử không ngồi ở công ty mà ra ngoài đi dạo một vòng. Chẳng có gì hay ho, thế là lại về nhà.

Hôm sau, 11h hơn lão tử còn lăn lộn trên giường (quần chúng: ...), có người gõ cửa.

Thường thì người gõ cửa nhà lão tử lúc này không phải người của công ty. Tục ngữ có câu thỏ khôn đào ba hang, ổ của lão tử không chỉ ở đây, bọn họ cũng không biết tôi đến đâu thế nên trước khi đi kiêu gì cũng phải gọi điện trước.

Cũng không phải đưa sữa, báo, hàng họ gì vì tôi không gọi. |||

Lão tử đầu tóc rối bù, đứng lên, cũng không nhìn mắt mèo mà mở cửa. Ban ngày ban mặt, sợ cái nôi gì.

Thế nhưng vừa mở cửa, lão tử sững sờ.

Ngoài cửa là một người con trai, đầu tóc gọn gàng, vài sợi ngang bướng lòa xòa trước trán, đôi mắt nhỏ, thỉnh thoảng liếc nhìn còn có vẻ nổi loạn. Gương mặt nhìn rất đỉnh đặc, môi rất mỏng, râu cạo rất gọn gàng khéo léo.

Thời tiết thành phố S giờ đã bớt nóng. Anh ta mặc áo phông cotton đen có hình mặt nạ Kinh kịch, quần bò xanh, giày trắng, cười rộ lên nhìn rất vô hại.

Lão tử phản ứng hơi chậm. GM, đâu ra một anh chàng bước từ truyện tranh ra thế này?

“Tô Như Thị?” anh ta nhìn tôi, lên tiếng hỏi.

Tôi chỉ vào cái mặt hỏi chấm của mình, gật đầu.

Anh ta mỉm cười gật đầu, tỏ vẻ chào hỏi, sau đó bắt đầu tìm gì đó trong ví.

“Xin chào, tôi là Lục Tiểu Đông, sinh ngày 6 tháng 3 năm 1984, năm nay 26 tuổi, quê ở Thiểm Tây. Đây là chứng minh thư của tôi.”

Anh ta đưa cái thẻ ra. Lão tử nhìn mà chết lặng.

“Hiện nay chưa kết hôn, không có tình cảm lãng nhãng. Đây là chứng nhận độc thân. Nghề nghiệp là thợ xăm, đây là danh thiếp.”

Lão tử: “...”

“Trong nhà giờ có bố mẹ, ông bà nội, anh trai, chị dâu, còn có một cháu gái còn bé. Bố mẹ đều là giáo sư về hưu, đây là hộ khẩu.”

“...”

“Thu nhập hàng năm, à, thu nhập hàng năm không phải ổn định lắm, bởi vì tiền thu phí nghề này còn phụ thuộc vào kích thước hình xăm, màu xăm và vị trí xăm để tính. Tôi mới tính được thu nhập tổng cộng cả năm ngoái là 210,000 tệ. Năm nay thì do năm ngoái có thi đấu ở Nhật Bản và Đài Loan nên giá trị bản thân cũng tăng lên, tôi biết thể này không cao lắm, thể nhưng tôi đang cố gắng. Trước đây chủ yếu là tôi làm theo sở thích, nếu sau này lập gia đình, suy tính sẽ phải khác đi. Mấy giấy tờ xác nhận thi đấu, chứng nhận các kiểu tôi có thể cung cấp.”

Cuối cùng lão tử cũng tỉnh lại từ choáng váng, nắm lấy giấy chứng nhận trong tay anh ta: “Nói điể chính.”

Dưới ánh mắt nghi ngờ sắc bén của tôi, anh ta vẫn rất bình tĩnh, thông thả: “Tôi đến cầu hôn em, Tô Như Thị, em lấy tôi đi.”

Lão tử tí thì bay luôn theo làn gió.

GM, đây quả là một thế giới hỗn loạn, người ngoài hành tinh xâm chiếm Trái Đất rồi.

Dì Quỳnh Dao ơi, đây là màn cầu huyết dì mới nghĩ ra sao...

Mặc dù đã bị sét đánh tới sùi bọt mép, lão tử vẫn quyết hỏi cho rõ ràng: “Anh là ai, vì sao biết tôi, vì sao biết tôi ở đây?”

“Anh là Lục Tiểu Đông.”

Lão tử cầm giấy chứng nhận của anh ta, vạch đen đầy đầu: “Cái đó tôi biết rồi ạ!”

“Ừ, được rồi,” gương mặt bình tĩnh của anh ta cuối cùng cũng hiện lên vẻ ngại ngùng, “hôm nay anh log in acc Lưu Ly Tiên.”

Lão tử: ...

“Lúc log in có IP lần log in trước.”

Lão tử: ...

“Anh dựa vào IP này tìm được công ty của bọn em.”

Lão tử: ...

“Lần trước giao dịch có tên thật của em, anh đến công ty hỏi, bọn họ rất nhiệt tình chỉ cho anh cả 3 địa chỉ của em. Đây là nơi thứ 3.”

Lúc đó, có 2 suy nghĩ lóe lên trong đầu lão tử:

1. Ái dà dà, tên giả gái lừa đảo chết tiệt này!!!
2. Dù, cái đám lấy oán trả ơn này.

Mẹ Bí Ngô: thể là anh chàng này xuất hiện rồi) Cái gì mà yêu đơn phương với chờ đợi một bóng lưng, vớ vẩn, cứ phải tiến lên.

1. Phi thành vật nhiễu: / /, tên tiếng Anh là “If you are the one”. Đây là một show hẹn hò của đài Giang Tô, VJ là Mạnh Phi. Thông tin thêm: baike.baidu.com/subview/1664023/5119243.htm

67. Chương 67: Lột Quần Tên Gay Lừa Đảo

Nếu một buổi sáng sớm, bạn mở cửa thì gặp tên gay lừa đảo nói muốn cưới bạn, bạn sẽ phản ứng thế nào?

Phản ứng đầu của lão tử lại là... đầu người này bị úng nước à?!

Sau đó chính là xắn tay áo, trợn mắt chỉ mặt anh ta, hét toáng lên: “Anh ăn no rồi hơi hả? Không đi tôi làm bảo vệ!”

Ừ? Sai!

Phải là tôi gọi bảo vệ chứ!!!

Lão tử lập tức quay về phòng khách, lôi điện thoại bàn dưới đồng quần áo trên salon ra, tìm số của bảo vệ. Người kia vội vàng chạy.

Điện thoại có người nghe. Bảo vệ cống nhận. Lão tử kêu nói là bắt được tên gay lừa đảo này nọ, ông ta nhẹ nhàng nói: “Cậu kia nhìn không giống người xấu mà?”

Lão tử bực mình: “Người xấu thì mặt in chữ XẤU lên à?”

Ông ta còn yếu ớt cãi lại: “Thế nhưng cậu ấy nói cậu ấy là bạn cô mà.”

GM, sao thiên hạ này lại có người bảo vệ dãn thế này!

“Vậy tôi nói mình là Võ Tắc Thiên thì đúng thế chứ gì?”

Cuối cùng đội trưởng bảo vệ tiếp điện thoại, nói rằng từ giờ về sau sẽ không cho người kia vào này nọ lộ chai.

Điều này cũng làm tôi hài lòng.

Thế nhưng lúc đóng cửa lại, tôi phát hiện ra vấn đề... giấy tờ của anh ta tôi cầm hết rồi.

Bạn biết đấy, bây giờ, nếu không có chứng minh thư, không chừng sẽ bị bắt giam đó. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, thôi dù sao cũng là tên lừa đảo giả gái ấy bị bắt, kệ đi!

Lão tử về phòng nằm, nhưng nằm mãi không ngủ được... nên dậy ăn cơm trưa.

Lúc rảnh rỗi, lão tử xem chỗ giấy chứng nhận. Uhm, các loại giấy chứng nhận, nhiều thật, không biết có phải xịn hay không đây.

Hay tôi cứ cầm hết? Rồi scan đưa lên các diễn đàn!!!

Dù lão tử thường không lên diễn đàn nhưng Hoa Trư thì khá quen thuộc với diễn đàn chính thức của game. Cái này còn phải nói sao, sâu triền miên. Khi đó, Thiên Hạ ra Hùng Miêu Châu Tử, ngoại trừ vẻ sang chảnh ra thì chẳng có tác dụng gì. Dù, đương nhiên chúng tôi cũng quen rồi, Thiên Hạ toàn mấy chuyện như vậy.

Thế nhưng đồ sang chảnh cũng có cái tốt, cũng có thể lôi ra lừa các MM nhỏ bé!

Vì thế người này lấy một viên, lúc rảnh rỗi trêu chọc thiếu nữ ngu ngốc.

Khi đó lão tử là một Thái Hư, max level 70, nhiệt tình chính trực, (quần chúng: ..., Mỗ tô: đùa, được rồi, tôi thừa nhận lúc đó tôi rảnh quá hóa rồi), thấy chuyện bất bình, đương nhiên phải ra tay rút kiếm, tránh họa hồng nhan!

Vì thế, việc tôi thích làm nhất cả ngày là bạo Châu Tử nhà người ta, hơn nữa còn phải bạo trước mặt MM.

Bạo qua bạo lại, một hồi thành quen.

Đù, tất nhiên không chỉ thành quen, mà còn bị ghét vô cùng!

Cuối cùng, một ngày nọ, lão tử tiện tay vào diễn đàn, đọc được một bài post đúng là phải khiến thiên hạ đại loạn, rừng cháy ngùn ngụt. Tôi click vào, nhìn một lát, sau đó cuống cuống che ID của mình lại.

Đúng là thà chọc quân tử, nhất định không được chọc tiểu nhân, câu này vô cùng có lý.

Rồi lại đến ngày nào đó, lão tử lại vào trang web bán acc, nhìn thấy ID quen thuộc, nhưng không biết bị hấn cho vào black list từ lúc nào. Lão tử suy nghĩ thật lâu, chẳng nhẽ hấn hận quá mà yêu?! Lẽ nào nhiều năm vất vả cực nhọc của lão tử đã đổi được một M thụ?! (1) (mỗ Quân lau mồ hôi: đoạn này up xong thì phải cẩn thận ID với IP đấy)

Một đoạn tình duyên không đi đến đâu, nghĩ lại người kia đã đi qua, không còn Hùng Miêu Châu Tử đi dã ngoại, cũng không còn một kiếm tiêu hồn, quả thật là tịch mịch dài lâu, trong một khoảnh khắc giao thời bay bổng nghĩ lại không thể nhịn được mà thở dài. (GM phun máu mà chết)

Chuyện cũ đến đây là hết, lão tử nhảy từ xó ra, phi lên diễn đàn, vào khu Đất Hoang. Ủ, tên bài post, lão tử rất am hiểu. Bạn biết không, việc PR của công ty toàn do lão tử làm! Bài post nhanh chóng hoàn thành, tên là: Tụt quần tên giả gái lừa đảo!!!

Đầu tiên là giới thiệu qua thành tích vĩ đại của tên giả gái kia, sau đó tôi không nói gì, để sự thật tự lên tiếng!!!

Scan ảnh nhanh thôi, giấy chứng nhận được quét vèo vèo. Bài post này nhanh chóng thành hot, lên top, khiến lòng lão tử cảm thấy vô cùng được an ủi.

Kết thúc công việc, lão tử log acc Lưu Ly Tiên, sau đó ca sợ ngây người!

[Khu] Mạ Báo Đích Tiểu Hành Gia: báo đây báo đây, Lưu Ly Tiên cuối cùng đã bị tụt quần, Lưu Ly Tiên tên thật là Lục Tiểu Đông, là nam!!!

[Khu] Đông Thành Tây Tự: đêch, đúng là nam sao?! Con Vịt bị lừa thật?

[Môn phái] Hư Hư Chân Khả Ái: Tiên ca, hừm, có thật em phải gọi anh là Đông ca không?

[Người lạ] Hư Hư Ngạn Khả Ái nói với bạn: Đông ca, em đã thấy ảnh anh, OMG, anh thật đẹp trai!!!

[Hảo hữu] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Lục Tiểu Đông? Lấy lại acc rồi?! Tô Như Thị đâu?

[Hảo hữu] Lâm Tầm Hoa Trư nói với bạn: nhân yêu xấu xa [quật], trả acc lại cho Tiên ca ca!!!

[Hảo hữu] Ôn Như Ngọc nói với bạn: nhân yêu chết tiệt, trả acc lại cho sư phụ tao!!!

[Hảo hữu] Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên nói với bạn: nhân yêu chết tiệt, cậu tên Lục Tiểu Đông đúng không? Acc này không đáng bao nhiêu tiền, nếu cậu thật sự cần, tôi đổi acc với cậu. Acc của tôi đảm bảo đáng giá hơn nhiều, người ta bán cho cậu bao nhiêu tiền cậu trả lại đi!

[Hảo hữu] Nhất Dạ Phong Lưu Đạn Đạn Đông: nhân yêu chết tiệt, đúng là đồ ngớ ngẩn! Đã bán rồi còn quay lại, thế là đàn ông sao!!! Nhiều lần như thế rồi, mày còn thiếu tiền à?

[Thiên Hạ] Trác Nhĩ Bất Quần Phổ Thiên Đồng Khánh Lễ Pháo Tịnh Thượng Diện Khắc Thượng Liễu TỐI Chân Chí Đích Chúc Phúc: nhân yêu chết tiệt, quay về thật tốt, quay về thật tốt!!!

Lão tử nhìn các loại màu sắc tin nhắn ào ào, cảm thấy ớ hợ. GM, tự làm bậy không thể sống, không loại trừ lão tử.

M thụ phiền phức nhanh giúp lão tử xóa bài đi!!!

Thật ra bọn họ cho rằng tên giả gái kia tìm lại acc cũng là có căn cứ. Nhà phát hành game Thiên Hạ không ủng hộ việc mua bán acc, bởi vì hackers hoành hành, để bảo đảm tài sản của người chơi, hệ thống quy định phải cung cấp các mã bảo mật mới giao dịch được, đăng ký chứng minh thư để nếu cần có thể lấy lại.

Có điều việc mua bán acc vẫn diễn ra, nếu bị lấy lại thì họ không chịu trách nhiệm.

Nói thật, với nhân phẩm của tên giả gái lừa đảo kia, không lấy lại bọn họ mới thấy lạ.

Vừa nói xong, lão tử cũng thấy lạ. Khi tôi mua acc này, tôi không sửa password, sao anh ta không lấy lại?!

Sau đó lão Thánh cũng gọi điện cho lão tử, tôi định giải thích với anh ấy mọi chuyện nhưng lời nói đến môi lại dừng lại.

Thật ra vậy cũng tốt, để tất cả mọi thị phi đúng sai phơi bày hết ra, như thế cũng tốt không phải sao?

Tôi về Thiên Hạ, chỉ là để bay, cười linh thú không thời hạn, bay qua biển xanh trời rộng. Hôm nay có thể rồi, như vậy, cần gì phải để Lưu Ly Tiên chịu nhiều áp lực nữa?

Thế nên tôi cười bảo lão Thánh: “Đúng thế, giờ không phải em chơi đâu.”

Anh ấy im lặng một lúc: “ Anh bảo Ngoại Tinh Nhân tìm acc khác cho nhé?”

Tôi khẽ cười: “Không muốn chơi.”

“Luyện một acc khác, hội trưởng đại nhân này đích thân kéo em, đảm bảo 3 vòng level 70, nửa tháng max level.”

Tôi cười ầm lên: “Không chơi, em lại chơi WoW thôi.”

Anh ấy chỉ im lặng.

Trên mạng hiện nay lưu hành một câu nói: khoảng cách xa nhất trên mạng, là khi anh gọi điện, còn em lại online.

Mà đối với trò chơi, khoảng cách xa nhất, là khi anh chơi Thiên Hạ, em chơi WoW. Một ngày rời game, các bạn bè trong game cũng dần sẽ mất đi.

Lúc cúp điện thoại, anh ấy nói anh ấy giúp tôi luyện 1 acc, lúc nào muốn quay lại thì gọi điện thoại cho anh. Lão tử cười, cứ như sinh lý tử biệt.

Tôi bảo lão Thánh trực xuất Lưu Ly Tiên khỏi Mông Hồng Thiên Hạ nhưng anh chỉ hạ Lưu Ly Tiên xuống thành viên bình thường. Anh ấy cười, nói rằng dù acc đã về tay tên giả gái kia thì vẫn nuôi tiếc bóng hình Lưu Ly Tiên cô độc ngày trước.

Nhiều người unfriend tôi, chỉ có lão Thánh, Con Vịt, Chân Phạm, Hoa Trư và Ôn Như Ngọc cố chấp giữ lại. Thật giống một bài hát nào đó: dưới ánh trăng, một chén rượu, tất cả ở trong đầu... (2)

Dù rằng lão tử tự bê đá đập chân mình, nhưng lại nghĩ lại thấy vô cùng oanh liệt: Lưu Ly Tiên, Thiên Hạ này, chỉ là Thiên Hạ của chúng ta!

1. M ở đây là trong SM nhé. Sodomachoisim.

2. Hình như câu này trong bài . Dịch ra là “Cô đơn đang hát gì”, nhưng mình cũng không biết chính xác là bài nào.

68. Chương 68: Sào Huyệt Khó Giữ

Chiều, tôi thấy tâm tình không tệ nên quyết định qua công ty. Khi đó trời rất nắng, tôi mặc T shirt trắng hoa văn đen, quần dài đến mắt cá chân, vén tóc sang một bên rồi gài kẹp tóc hình con nhện. Ồ, bởi vì trời nóng nên tôi không bôi kem dưỡng da, xịt tí nước hoa là thơm ngào ngạt ra đường.

Chỗ này gần công ty nên tôi ít khi lái xe. Bạn biết đấy, gửi xe ở garage của khu này mỗi tháng hết 300 tệ, nếu 3 chỗ ở, chỗ nào tôi cũng đỗ xe thì một tháng gửi xe của tôi cộng các loại phí khác phải đến hơn 2000 tệ, quá là nhiều đi.

Đến công ty, cái đám bại hoại kia đồng loạt dùng ánh mắt kỳ quái nhìn lão tử. Lão tử mỉm cười, dùng giọng hòa ái hỏi: “Hôm nay ai viết cho Tiểu Đồng địa chỉ nhà chị?”

Có vài người gơ cao hai tay: “Em em, em, sắp ơi có thưởng không?”

Lão tử vẫn mỉm cười: “Tốt, em, em, em, em, mấy em ấy à, tháng này không có thưởng nhé.”

Mọi người chột chịt lại che miệng. Lão tử thấy lạ: “Cười cái gì đấy?”

Một người ôm bụng cười: “Chị tiểu Đường chắc trừ hết tiền thưởng năm nay rồi. Chị ấy còn cho cả số điện thoại ấy chứ.”

Buổi chiều, trong phòng làm việc, chú Dương và tôi nói chuyện với vài người quen cũ. Lão tử định cùng tiểu Đường tính toán vài hạng mục dự toán, thế nhưng GM này, sao tự nhiên lại phát minh ra mấy chữ số Ả Rập làm gì, tôi ghét chúng!

Hơn 18h, đầu tôi đã muốn phồng to.

Cửa công ty, một bóng đen đang đứng đó.

Lão tử liếc một cái, thấy bóng đen quen mắt kia còn đang nghi hoặc, chột nghe tiểu Lưu bắt chuyện: “A, anh Đông, đến đón sếp Tô à?”

Vì vậy lão tử lại chăm chú nhìn cái bóng đó.

Anh Đông? Quen biết ghê nhỉ?!

“Anh đến đây làm gì?” Lúc này người qua lại đông. Bạn biết đấy, trước cửa nhà quả phụ nhiều thị phi, trước cửa nhà gái già còn nhiều thị phi hơn thế. Hơn nữa giờ tan tầm, bao nhiêu người nhìn.

“Ở đây không phải nhà em mà?” Anh ta nói, nhếch mép cười, trên trán có vài sợi tóc lòa xòa, nhìn khá giống trộm, “Không thể gọi bảo vệ nhỉ?”

Lão tử méo mồm: “Làm gì?”

Anh ta cười hơ hớ mấy tiếng, sau đó trả lời: “Thật ra anh đến đưa em về nhà.”

Lão tử ném bàn: “Sao anh biết tôi tan lúc nào mà đón?”

Sau đó quay sang mấy người tiểu Đường: “Lại nói không phải mấy người đi?”

Tiểu Đường, đừng làm loạn nữa đi.

Chú Dương cũng xuất hiện, khép mắt cúi xuống nói nhỏ: “Ấy chà chà, cậu này được đấy. Là người thắng giải Nghệ thuật Xăm hình Đông Nam Á và Xăm Quốc tế, không phải quá khen đâu. Sau đó chú vỗ vai tên Bỉ Mao: “Được đấy được đấy, có chí khí! Tiếp tục cố gắng!”

Chú Dương cũng thất biết ý đi mà.

Bỉ Mao cười rất bựa: “Cháu sẽ cố ạ.”

Lão tử đen mặt!

“Anh Đông, mai anh có đến không? Anh xem hộ em chút nhé?”

“Ừ.”

“Tiểu Đông, chú nói xăm che được vết rạn bầu hả?!”

“Ừ, chờ hai ngày nữa em chờ hình xăm và thuốc màu đến nhé. Khi đó có luôn ảnh mấy hình xăm trước của em, chị cứ thoải mái chọn. Em thấy với vết rạn của chị bây giờ, xăm hình dây leo hoa hồng là hợp nhất.”

“Được, đến lúc đó em nhất định phải nói chị một tiếng nhé.”

“Vâng.”

“Sếp Tô, hihi, về trước nhé.”

Quần chúng: “Xem kìa, tôi đã nói hai người đó vì yêu sinh hận mà? Mọi người cứ không tin!”

GM, đám người kia quen biết lúc vậy a aaaaaaa!

Đương nhiên, đây không phải lúc lý luận, muốn lý luận cũng phải đi khỏi cái đất thị phi này đã!

Lão tử sầm mặt đi trước anh ta. Anh ta thông thả đi phía sau. Tôi biết tôi muốn hỏi anh ta vì sao lại đi theo tôi, anh ta sẽ cãi lại đây không phải đường của mình nhà tôi, vì thế hôm nay tôi quyết định nói cho anh ta biết lão tử đã tụt quần anh ta.

Ai ngờ nghe xong anh ta rất bình tĩnh, chỉ mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim ừ một tiếng. Lão tử thấy khó hiểu: chả nhẽ tụt nhầm quần rồi?!

“Tôi bảo này, anh không tức à?!”

“Đương nhiên tôi tức rồi!”

“Vì sao anh không biểu hiện ra ngoài?”

Anh ta rất bình tĩnh: “Tôi sợ nếu tôi tỏ ra bực bội, bỏ em giữa đường, em bị cướp sắc trộm tiền giết người mất mạng thì làm sao giờ?”

Lão tử kinh ngạc. Hóa ra tên nhóc này cũng có thể bình tĩnh như thế: “Vậy cứ thế nín nhịn à?”

Anh ta vẫn bình tĩnh như thế: “Tôi giữ về nhà rồi nổi nóng sau.”

GM, còn có cách đó.

Anh ta đưa tôi đến cổng khu nhà, tôi đang do dự không biết có nên trả quần lại cho anh ta hay không, tự nhiên anh ta mỉm cười: “Ô Như Thị, tôi nghiêm túc, em nên biết.”

Lúc anh ta cười, mặt hơi ửng lên, nhìn kiểu tóc lại có vẻ hư hỏng, rất vô lại: “Lục Tiểu Đông dám làm dám chịu, không sợ bị làm nhục. Nếu em muốn dùng cách đó để thông báo thái độ của em, anh ta lắc đầu, sau đó đề nghị, “Ô Như Thị, hay là phụ nữ 30 rồi thì đàn ông phải có kinh tế mới yên tâm?”

Tôi giương mắt nhìn anh ta. Anh ta lấy tay gãi gãi mấy sợi tóc, che giấu ngượng ngùng: “Em xem thế này được không: chúng ta sống với nhau cũng theo cách một thể lực, em là hội trưởng, anh là thành viên. Hàng tháng anh nộp định kỳ cống hiến, nhưng nếu muốn chi gì thì phải chờ em đồng ý mới được lấy.”

Khi đó mặt trời bắt đầu lặn, bọn tôi cũng đi đường được tầm 20 phút. Gió thổi 20 phút, người cũng không nên cúi kính. Vì thế tôi cũng thản nhiên trả lời: “Điều kiện cũng tốt, đáng tiếc, đối với loại đàn ông như anh, tôi không có hứng thú.”

“Không phải em không có hứng thú, chỉ là em không thể chấp nhận rằng trong một thời gian ngắn đã đổi sang người đàn ông khác. Thật ra thời gian em ở bên anh ta cũng ngắn.”

Lão tử quang bần. GM, tôi ghét người này!

“Anh chỉ là thằng giả gái lừa đảo, có tư cách gì muốn có cơ hội?”

Anh ta nói gay gắt: “Uyên Ương là người tốt, thế nên em cho anh ta cơ hội? Kết quả thế nào?”

Bực đấy!!! Sao lại chọc đúng chỗ đau của tôi!!!

Lão tử vặc lại: “Lão tử yêu ai cho ai cơ hội liên quan gì đến anh?! Biến! Biến ngay cho tôi!!!”

Khi đó bên ngoài khu nhà vẫn rất đông đúc. Ánh mắt anh ta thăm thẳm trong ánh sáng chạng vạng: “Thật ra lựa chọn cũng không nhầm, có điều có địa lợi, nhân hòa, nhưng không qua được thiên thời.” Anh ta vuốt mái tóc lão tử, đầu ngón tay còn vương mùi thuốc màu: “Cứ bịt vết thương thật chặt sẽ mừng mủ đấy.”

Lúc nói câu này, tự nhiên anh ta toát ra vẻ chín chu không hợp với bề ngoài.

Lão tử hơi hoảng. Tên giả gái lừa đảo, phải đề phòng, phải đề phòng cẩn thận!!!

Vì thế, lão tử lập tức quay người, đi vào cổng lớn, đi qua khu cây xanh, lên nhà!!!

Anh ta không vào theo.

Đù, được rồi. Có bảo vệ canh cửa, anh ta cũng chẳng vào được.

Buổi tối, tôi ăn cơm một mình, ăn xong thì online.

Lưu Ly Tiên treo máy ở Kỳ Phong Thai. Lão tử định đi làm Chu Thường, nhưng bạn của Lưu Ly Tiên bây giờ không ai online.

Cuộc đời này, sao cô đơn thật.

Lão tử quyết định tô hồng cuộc đời ăn chơi. Vì thế:

[Khu] Lưu Ly Tiên: [tụng kinh gõ mõ] cầu một tình nhân thất tơ hồng, cầu một tình nhân thất tơ hồng...

Sau đó, đúng như dự tính, hàng loạt đá ném về lão tử:

[Khu] Thái Sơn Áp Đỉnh: [trừng mắt] vợ, ra xem gay này!

[Khu] Tử Tằng Kinh Viết Quá: đùa, thằng giả gái chết tiệt!!!

[Khu] Tàn Cúc Thủ: yêu quái đáng khinh, cẩn thận đấy!!!

Lão tử onl acc Diêu Tá Đông Phong. Đời người bạc bẽo, giờ ai nổi tơ hồng với lão tử chả khác gì trở thành kẻ thù của nửa server.

Lão tử nhập password acc Diêu Tá Đông Phong, tab sang cửa sổ acc Lưu Ly Tiên thì thấy một dòng pm màu đỏ:

[Người lạ] Hồn Sư nói với bạn: ở đâu?

Tôi đọc tọa độ, người kia đến rất nhanh.

Lão tử cẩn thận nhìn từ trên xuống dưới, đầu tiên cứ xác định: acc nam!

GM làm chứng, bây giờ lão tử thật sự sinh lòng cảnh giác vô cùng với acc nữ... Ai biết tên giả gái kia lại mọc ra từ đâu. Thế nhưng Hồn Sư này thì được: đàn ông 100%!!!

Anh ta cũng cánh xanh, nhưng mà mặc 4 món bộ Bất Diệt, 4 món bộ Sâm La (bộ đạo sĩ cấp 70 Thế Giới và Chiến Trường), trang sức là đồ chiến trường. Lão tử đã xem anh ta ra skills, cũng cực kỳ hài lòng.

Ừ được, là anh ta.

Bạn biết chuyện gặp phải một tên yêu nghiệt chết tiệt, điều gì làm người ta nhức nhối hơn nữa không?

Gặp hai tên yêu nghiệt chết tiệt!

Bọn tôi đoàn kết ở Dĩ Kỳ Ca, trụ ở Thái Hư Quan, kiên trì “Thấy trang bị kém thì truy, thấy trang bị tốt bỏ chạy”, quán triệt thực thi chiến lược “Giết luôn máu mỏng, định thân máu dày, đầu người là của ca, cu li là của cậu”.

Đêm đó, Thiên Hạ, không người ngủ.

Trên chiến trường, bọn tôi để lại vô số câu chuyện.

Tôi vừa từ chiến trường ra thì thấy QQ nháy.

Lão tử thu nhỏ game, mở con chim cánh cụt đáng yêu: là tên gay lừa đảo!

[Phong Xuy Bĩ Mao Lương Biên Đảo]: Tô Như Thị

“Gọi làm gì, trò chuyện á? Nếu muốn lấy lại giấy chứng nhận, 1000 tệ/tờ, mang tiền đến đây. [đeo kính đặc ý]”

[Phong Xuy Bĩ Mao Lương Biên Đảo]: ...

[Phong Xuy Bĩ Mao Lương Biên Đảo]: tôi trò chuyện thôi.

Lão tử giờ ngón giữa!

[Phong Xuy Bĩ Mao Lương Biên Đảo]: sao em không thay pass và bảo mật Lưu Ly Tiên?

Lão tử không kiên nhẫn: “Tôi sửa thì anh sao lấy lại được?”

[Phong Xuy Bĩ Mao Lương Biên Đảo]: được. Acc đó đăng ký bằng chứng minh thư của tôi.

“Tôi đây cần phí tinh thần mới sửa?”

[Phong Xuy Bĩ Mao Lương Biên Đảo]: ...

Sau đó lão tử tò mò: “À, lại nói, lạ nhỉ, sao anh không lấy lại?”

Anh ta cũng học cách nói của tôi:

[Phong Xuy Bĩ Mao Lương Biên Đảo]: à, nói cũng thấy lạ, tôi bán cho em rồi, lấy lại làm gì?

“Thế nhưng anh là tên lừa đảo cơ mà, làm toàn chuyện không tốt, thế mà account lại không lấy về?”

[Phong Xuy Bĩ Mao Lương Biên Đảo]: ừ, vì tôi cướp cũng có quy tắc.

“Biến!”

[Phong Xuy Bĩ Mao Lương Biên Đảo]: được rồi, ngủ sớm đi. Mai sáng tôi gọi em đi chạy bộ!

GM, sao tôi lại đi nói chuyện với tên điên này làm gì!

“Biến, còn quấy rầy lão tử, từ ngày mai lão tử lấy chứng minh thư của anh đăng tin tìm bạn trăm năm!”

[Phong Xuy Bĩ Mao Lương Biên Đảo]: ...

69. Chương 69: Thế Giới Này Thật Là Đặc Biệt

Sáng hôm sau, tiếng chuông điện thoại khiến lão tử thức giấc. Tôi nhìn giờ – 6h30! Lão tử nổi cáu, ai điên đi phá giấc ngủ người ta giờ này!

Nhận điện thoại, lão tử càng giận. Không sai, chính là Bĩ Mao, thanh thoi thản nhiên nói: “Đi, đi chạy bộ, hít thở không khí trong lành.”

GM, tôi cực kỳ ức chế %*—%—

“Bĩ Mao, anh muốn chết à? Ăn no rảnh rồi nhỉ?!”

Hết xong, tôi cúp máy.

Lại gọi lại, lại cúp máy, lại gọi lại, tắt máy luôn!

Tôi vừa nằm xuống, anh ta lại gọi điện thoại bàn.

GM, sét đánh chết tên này đi!!!

Cuối cùng lão tử phải rút dây điện thoại bàn, thế giới mới yên tĩnh. Lại nói thế giới này thật quái lạ, thành phố S khổng lồ chế lượng nhân khẩu lưu động rất chặt chẽ, thế mà sao thằng cha này chưa bị bắt về? Nhà nước à, mấy người ăn rồi làm gì...

Lão tử lại lần ra đánh một giấc.

11h, ngủ dậy. Rửa mặt, log in QQ, click QQ tên giả gái chết tiệt, ặc, thôi không chọc!!!

Sau đó mở Thiên Hạ, vào Đất Hoang.

Theo thường lệ, sau khi online, lão tử đến trấn Vĩnh Ninh ở Giang Nam. Hoa Trư đang làm Đồng Thú, thế nhưng con sói con trước mặt con bé bị xia từng nhát từng nhát một, không đánh đàng hoàng. Lão tử thắc mắc: không phải người không ngồi đó chứ?

Lát sau, lão tử không nhận được:

[Hảo hữu] Bạn nói với Lầm Tầm Hoa Trư: làm gì thế?

[Hảo hữu] Lầm Tầm Hoa Trư nói với bạn: [nhường mày] ai cần tên giả gái chết tiệt quan tâm!!!

Sau đó, lão tử xem máu của con bé – cứ một lúc lại giảm, một lúc lại giảm, nhưng cứ 5s lại buff Cố Bồn Bồi Nguyên 1 lần hồi máu hồi lam, nhanh chóng đầy lại. Cuối cùng lão tử cũng hiểu con bé định làm gì: nó muốn học Uyên Ương cưỡi đồ tung chiêu nặng đánh, nhưng lượng máu không xuống dưới 60% được!!!

Nhìn thanh máu cứ giảm lại tăng, lão tử lo lắng! GM, để lão tử hít sâu một hơi trước!

[Hảo hữu] Bạn nói với Lâm Tầm Hoa Trư: tắt Cố Bồn Bồi Nguyên đi, cưỡi đồ trước, cưỡi xong thì buff Nhuận Mạch, sau đó nhận nhiệm vụ.

[Hảo hữu] Lâm Tầm Hoa Trư nói với bạn: ...

Làm xong Đồng Thú, tôi ra làm nhiệm vụ Tổ Thi Dữ Tử, trên đường gặp em bướm xinh kia, thế lại ra tay. Có điều không lưu ý hai bên đường có người của Mạn Đà La, thế là tôi bị ăn hành, còn bị hỏi thăm mẹ già nữa.

Lão tử đánh chết một tên, bướm xinh lại hồi sinh. Lão tử xài Phù Kinh Quỷ Thần, hai người kia chưa hồi lam, lại lần quay.

Lão tử đánh tên được hồi sinh kia toi tiếp, em bướm định cứu thì ăn phải Phù Kinh, bị rút sạch lam nên cũng chết luôn. Lão tử uống một lọ Nông Dược, thêm một Lam Dược chiến trường, đánh được 2 người đó rồi cũng gục. Chết thì về U Châu, hệ thống thông báo chữ đỏ bốn tiếng đồng hồ.

Để phòng đối thủ dùng Thiên Nhân tra tọa độ, lão tử ngồi tọa kỵ Quốc Sắc Thiên Hương vì vụ bầu trời U Châu. Hiện nay chưa thể đánh nhau trên không, mấy tên dưới mặt đất ngẩng đầu 45 độ chờ lão tử “Mẹ nó” liên hồi.

Một lát sau:

[Hảo hữu] Hồn Sư nói với bạn: Làm Tân Đồng Thú đi

[Hảo hữu] Bạn nói với Hồn Sư: treo đỏ -ing

[Hảo hữu] Hồn Sư nói với bạn: Ở đâu?

Lão tử gõ tọa độ cho anh ta.

Không lâu sau, anh ta cưỡi linh thú đến cạnh lão tử.

Kênh Thiên Hạ, khu, gần đều rất náo nhiệt. Hai người bọn tôi không nói gì, ngồi ngây người ở bầu trời U Châu hơn bốn tiếng liền.

Lão tử giật đồ, tưới cây, giết mấy lần Lưu Tinh Hồ Điệp, cuối cùng 15h30 trạng thái pk kết thúc. Tôi hỏi Hồn Sư còn làm Đồng Thú không, anh ta nói được.

Trên đường đi, bọn tôi gặp Nhạc Bất Quần, tiện tay giết rồi lại bị ăn hành, lại treo đỏ 4h đồng hồ. Hồn Sư bị vạ lây, cũng phải treo đỏ 2h.

Hai đạo sĩ lại quay về U Châu, lặng lẽ treo máy.

Lão tử tìm “Cẩm Y Vệ”, cuối cùng xem cửa sổ trò chơi, phát hiện ra mới hơn 1h. Lại xem “Diệp Vấn”, hết rồi vẫn còn hơn 1h nữa. Vậy là lại mở “Brokeback Mountain” ra xem nốt.

Quả nhiên năng lực của “Brokeback Mountain” rất tốt, xem xong rồi cũng hết thời gian treo đỏ.

Hỏi Hồn Sư còn tiếp tục làm Đồng Thú không, anh ta im lặng một lúc rồi cũng đi.

Đầu tiên là đi Khổng Tước Bình. Trên đường đi gặp Tử Tâm Hải, lão tử tiến lên giết. Trong lúc ấy, bọn tôi lại bị liên minh Trác Việt phát hiện ra. Hai người thấy tình thế nguy cấp, vội vàng bỏ chạy, truy sát đến trại Đan Bình thì kẻ thù bỏ đi.

Hỏi Hồn Sư còn tiếp tục làm Đồng Thú không, anh ta im lặng một lúc rồi cũng đi.

Bọn tôi lại đi Khổng Tước Bình. Căn cứ nguyên tắc bạn chết tôi không chết, lão tử để Hồn Sư đi trước. Bọn tôi bị liên minh Mạn Đà La bao vây, kẻ thù gian trá cạy đông nên bọn tôi đành chịu bị bạo cốc. Sống

lại về U Châu, hỏi Hồn Sư còn tiếp tục làm Đồng Thú không, anh ta im lặng một lúc rồi nói: Đợi tôi chọn lại hồi sinh thạch đã.

Sáng hôm sau, thành phố S có một buổi comic con, chính phủ kêu gọi các công ty hoạt hình tham gia. Đương nhiên cái này cũng không cần kêu gọi. Bạn nghĩ xem, công ty lớn công ty nhỏ, ai lại không nghĩ đến cơ hội quảng cáo miễn phí. Vì thế, lão tử cũng chui ra khỏi tổ, mặc đồ làm việc rồi chạy đến đó.

Về cơ bản, tất cả công ty đều đã có mặt ở hội trường comic con. Tiểu Đường và mọi người bắt đầu bố trí, dán poster, bày tác phẩm, còn lão tử chơi bồi lêu lổng.

Lúc đang lêu lổng, lão tử thấy một người đang nghe điện thoại chỗ công ty – là Bỉ Mao! Lão tử hắc tuyến, bạn nói sao người này chỗ nào cũng có mặt vậy?

“Mấy người, ai gọi anh ta đến?” lão tử hỏi tiểu Đường, người này sao mà giỏi hoạt, trả lời nhanh nhẹn, “Báo cáo thủ trưởng, anh ấy tự đến.”

Anh ta nhanh chóng cúp điện thoại, vỗ vỗ tay rồi cầm lap hồ trợ dùng cho màn chiếu, khởi động máy rồi nhìn tôi: “Tôi mang bữa sáng cho em, vào ăn đi.”

Lão tử ngất. Không phải chứ, anh cũng quá tự nhiên đấy, không nghĩ xem mình là ai!!! Đã từng gặp người mặt dày, nhưng chưa thấy ai mặt dày thế này!!!

Trên màn hình bắt đầu xuất hiện vài hạng mục đặc sắc mà công ty đã tiếp nhận. Tiểu Đường làm power point, tôi cũng không để ý kỹ. Thật ra mấy cái tài liệu quảng cáo này, bạn cũng biết đấy, bình mới rượu cũ, cứ thế thôi.

Chương trình bắt đầu, các công ty đọc diễn văn, cái này cũng là cũ. Phía chính phủ thích mấy kiểu này: báo cáo phân tích tình hình phát triển công ty này nọ, cho thấy sự ủng hộ của công ty vân vân...

Khi đó, tôi và ông chủ thật ra đứng rất xa. Bạn biết đấy, xích mích mà.

Phần phát biểu của tôi cũng rất thuận lợi. Cuối cùng, đến thời gian đặt câu hỏi của phóng viên, hàng hai có một phóng viên mặc sơ mi trắng đeo cravat đứng lên, nói giọng rất chính nghĩa lăm lệt: “Tô tổng, xin hỏi thời gian trước, chuyện cô phá hoại gia đình nhà người ta lúc ở Huỳnh Hỏa Thời Đại là thế nào? Trước đây, tuy rằng phó tổng giám đốc đề bạt cô là có nguyên nhân khác, nhưng tính ra cũng là có ơn với cô. Thế nhưng cô lại làm chuyện lấy oán trả ơn, tự lập công ty, mang đi hơn 20 nhân viên nòng cốt của Huỳnh Hỏa Thời Đại, thế mà cô cũng không tự nhìn mà biết thẹn sao?”

Toàn hội trường yên lặng.

Chuyện kiểu này không phải lần đầu tiên.

Có đôi khi tôi cũng không rõ lắm: thế giới bị làm sao thế?

Đàn ông đề bạt thăng chức cho phụ nữ, nhất định phải qua cái giường à?

Mấy năm liền, ngoại trừ quan hệ cấp trên cấp dưới, chúng tôi không hề đi đâu mập mờ. Còn sau này, khi bọn tôi thảo luận phương án, không dám không có mặt người khác; công ty liên hoan, tôi không thể ngồi gần chỗ ông ấy; tan tầm cũng không dám tiện đường đưa nhau về; coi như suy nghĩ cũng như nhau.

Tô Như Thị tôi cả đời này không làm gì có lỗi với ai, thế nhưng cứ đồn đại qua lại thế này, cuối cùng chuyện phải cảm thấy hổ thẹn được diễn dịch theo cái nhìn của người nào?!

Phóng viên nhỏ nhắn kia vững vàng chờ câu trả lời của tôi, vẻ mặt vẫn rất chính nghĩa lăm lệt... Tôi nghĩ nếu chính nghĩa thật sự ở đây trong cuộc đời này, người phải lúng túng chắc cũng chỉ có chính nghĩa.

Thế giới này đúng là đặc biệt.

Nếu ở trong game, nhìn mấy dòng chữ màu vàng của đối phương, tôi có thể khinh thường nó. Nhưng giữa hiện thực, tôi không thể quá khích, bởi vì như thế sẽ khiến Tô Như Thị trông có vẻ chột dạ và mất phong độ. Tôi không thể không nhìn, bởi vì bọn họ sẽ lại viết Tô Như Thị không nói được lời nào, chỉ có thể cam chịu.

Tôi không thể giải thích, bởi vì bọn họ đã bẻ cong. Tôi nói rồi, bọn họ không cần sự thật, bọn họ chỉ cần một câu chuyện để giải trí. Tôi cũng không thể để mình bối rối, bởi vì ở đây có nhà đầu tư của chúng tôi. Tôi bối rối, công ty sẽ bối rối, Huỳnh Hỏa Thời Đại cũng bối rối. Không khác gì nhau.

Vì thế tôi chỉ mỉm cười, dùng tư thế trên cao nhìn xuống, tay phải ưu nhã xoay bút bi: “Người mới à? Bạn thích viết gì tùy thích.”

70. Chương 70: Về Bỉ Mao

Anh ta ngồi không được, đứng không xong. Nghe các bác phát biểu bắt đầu chán ngắt. Tôi và ông chủ phá vỡ cục diện bế tắc, bắt đầu nói chuyện về các thành tích đạt được trong 2 năm gần đây của thị trường comic, trọng tâm câu chuyện thay đổi.

Tôi không thể để lộ điểm yếu. Khi điều bạn đại diện cho không phải là thời gian cá nhân, tình cảm cá nhân thì bạn không thể tiến vào. Đây cũng không phải trò chơi trẻ con, hơn nữa gần đây năm tranh đấu, mặt của lão tử cũng dày lắm rồi.

Trong lúc bạn bơi, nếu bạn không có phao cứu hộ, không có người dạy bơi, mà nước thì dâng mỗi lúc một nhanh, bạn sẽ học nhanh hơn trong hồ bơi rất nhiều – bởi vì nếu bạn không học được, bạn sẽ chết đuối.

Mà đúng khi bạn chết đuối, chìm xuống đáy biển, người đứng xem sẽ chỉ cười nói chỉ trích, còn trong lúc trà dư tửu hậu lại ra vẻ thốn thức cảm khái.

Nói đến cũng buồn cười. Không có bọn họ, hay không có biển sâu, không có Tô Như Thị của hôm nay.

Đôi khi, những thứ làm tổn thương bạn lại cũng khiến bạn trưởng thành.

Có lẽ mỗi người đều là một khối ngọc thô chưa mài giũa, vô tình khắc những dấu tích lên có thể biến khối ngọc thành vô giá, cũng có thể thành vô giá trị.

Tôi cũng không hề trang điểm lại, cứ kiên trì đến cùng ở comic con. Lãnh đạo chính phủ nói năng dài dòng văn tự, sau đó tuyên bố chúng tôi sắp được thả.

Mọi người bắt đầu lục tục đứng lên. Ông chủ đi qua tôi. Hai người nhìn nhau cười, chào hỏi xa cách. Ông ấy cũng già rồi, đầu tóc điểm bạc.

Có lẽ bây giờ bạn cũng hiểu vì sao tôi thường chìm đắm trong game. Nói thật, tôi tình nguyện hàng ngày bị mấy kẻ kia truy sát, còn hơn ngồi như phỗng ở đây.

Tiểu Lưu dọn đồ. Cậu ấy làm cho tôi hơn hai năm, rảnh rỗi cũng làm kinh doanh, da hơi ngăm đen, nhe răng cười nhìn cực kỳ trắng: “Tô tổng, bọn em cùng vinh với chị!”

Tôi giả vờ bực mình: “Đồ chết tiệt, không thể tử tế được hả?!”

Tôi chào tiểu Đường, nói mình không về công ty. Lần này cô nàng không ba hoa, đưa tay chỉnh tóc mái cho tôi: “Về nghỉ chút đi, mấy người kia bựa lắm, kìa.”

Đúng là bạn của tôi, không nói lời thừa. Ở chốn thành thị được gọi là thiên đường chốn nhân gian này, điều Tô Như Thị quyến luyến nhất cũng chỉ là vài gương mặt, vài câu nói thoáng qua, chứ không phải sự truy lạc phồn hoa nơi đây.

Lúc tôi rời comic con, một bóng đen tiến đến, là Bỉ Mao. Tôi cứ tưởng anh ta đi đâu rồi. Anh ta cầm một túi kem, hỏi tôi có ăn không.

Bây giờ tôi cũng không để tâm đến chuyện chọc anh ta, cũng không muốn ăn uống gì. Anh ta tìm tìm trong túi rồi dúi vào tay tôi một cây kem, còn lại đưa túi cho tiểu Đường.

Tôi đi chưa được mấy bước đã bị anh ta bắt kịp. Lúc đó đúng 17h30, mặt trời sáng rực, bóng người trải dài trên mặt đất.

Tôi không muốn bắt xe, định đi hóng gió một chút. Không biết mình bóc kem từ lúc nào, cũng từ từ ăn. Bỉ Mao đi theo sau. Tôi lấy làm lạ: “Sao anh không nói lời nào?”

Anh ta rất thẳng thắn: “Tôi đang đợi em nổi cáu với tôi.”

Lão tử cười: “Sao tôi lại phải nổi cáu với anh?”

Anh ta nhún vai: “Không phải chị em phụ nữ thích nhất là nổi cáu với người khác à?”

Anh ta vừa nói, vừa đưa ngón tay phải lên quệt miệng tôi, dùng động tác cực kỳ mờ ám để lau vệt kem trên miệng tôi.

Lão tử dấm cho anh ta một cú. GM, cuối cùng tôi cũng tìm được lý do để lên cơn với anh ta rồi.

Anh ta xoa cằm, cúi đầu không lên tiếng, cho hai tay vào túi quần, lặng lẽ đi theo.

Lão tử thế lại cảm thấy mình hơi quá đáng. Thật ra bây giờ tâm trạng tôi không tốt, vì thế ra tay cũng không nhẹ. Hơn nữa cũng người lớn cả rồi, có là thằng lừa đảo thì cũng không đánh bừa được. Vì thế tôi cũng thấy hơi ngại, cất tiếng hỏi: “Đau không?”

Anh ta cúi đầu, một lúc sau hỏi lại: “Mấy năm nay vẫn luôn như thế à?”

Tôi không chắc lắm ý của anh ta. Cuối cùng anh ta cũng ngẩng đầu nhìn tôi: “Tôi biết trong lòng em không dễ chịu, vì thế,” anh ta tự vỗ vai mình, “Đôi vai này có thể không phải thành đồng vách sắt, thế nhưng chỉ cần em muốn, nó có thể vì em mà chắn hết mọi gió mưa.”

Đương nhiên, khi đó chỉ là lão tử tâm tình không tốt, đầu vẫn còn tỉnh táo lắm. Nghĩ thế nào mà lại có thể tin được lời thề hẹn mà ai cũng phun ra được của một tên giả gái lừa đảo cơ chứ?

Vì thế lão tử quyết định giả chết, coi như không ý kiến.

“Tô Như Thị!” Anh ta chọc lão tử, “Chí ít em cũng nên cho anh một cơ hội, sao cứ giày vò mãi thế?”

Lão tử bực mình: “Đây thiếu gì của anh?!”

Anh ta hừ: “Ai cho em đánh tôi!”

Sau đó lại tiếp tục mặt dày, leo đèo theo sau.

Vào nhà, tôi vào bếp nấu cơm. Anh ta hoàn toàn không khách sáo, ngồi xuống ghế xem TV.

Người này, thế mà nói là theo đuổi lão tử, chẳng biểu hiện một chút, hừm!!!

Bên dưới chột có tiếng xôn xao. Lão tử thăm dò thì thấy bãi cỏ bên dưới, không biết ai buộc chó săn mà để tuột dây, thềm thịch đuổi theo một bác gái khắp chốn!

Mục tiêu của con chó này rất cụ thể. Xung quanh có người đứng xem nhưng không ai dám đi tới. Lão tử chạy xuống nhà. Con chó này mà cắn người thì cắn liên tục không ngừng, không bao giờ nhả ra. Sao lại bắt cắn thế chứ!

Nhìn phòng khách. Ồ, không thấy Bỉ Mao.

Giờ tôi cũng không rảnh mà để ý anh ta. Lúc tôi xuống đến nơi lại phát hiện con chó đã trật tự, đang gặm thịt bà bác, ặc, không, là gặm thịt bò bà bác mua!

Bà bác chống nạnh quát to, vừa chỉ Bỉ Mao vừa nguyên rửa Bỉ Mao không sinh được con, giọng nói ầm trời, hơn 20 phút không giảm khí thế. Nào thì không biết trông coi con vật mình nuôi, nào thì mẹ già bị hỏi thăm ân cần, cuối cùng bà bác cũng bực mình bỏ đi.

Lão tử ngơ ngẩn. Chuyện này liên quan gì Bỉ Mao?

Hỏi người bên ngoài thì được biết trong lúc cấp bách, Bỉ Mao lấy thịt bò của bà bác ném cho con chó.

Lão tử bó tay. Chẳng nhẽ để nó ăn bà chứ không ăn thịt bò.

Toàn bộ khu nhà không được yên ổn, mọi người kéo nhau ra xem náo nhiệt.

Bỉ Mao đứng dưới tàng cây buộc chó, có một đoạn đối thoại như sau:

Bà bác: “Nhìn chân tôi xem bị chó cắn thành gì rồi?!”

Bỉ Mao liếc một cái, nói: “Không phải chân người, lại còn cắn biến thành chân chó à?”

Bà bác giận dữ: “Chó cắn người mà cậu còn lớn lối?!”

Bỉ Mao rất bình tĩnh: “Quái, bà cũng nói chó cắn, đâu phải tôi cắn?”

Bà bác nổi giận đùng đùng: “Sao cậu lại có thể nói chuyện như thế, dù thế nào cậu cũng phải bồi thường tiền thuốc men, còn chuyện tôi không đi lại được mấy ngày nữa, cậu cũng phải bồi thường!”

Bỉ Mao nhún vai: “Phiền phức quá! Hay thương lượng chút, bà cũng cắn nó một cái, thế là hòa?”

Bà bác run lấy bầy: “Cậu... cậu...”

“Nếu không,” Bỉ Mao dè dặt thương lượng, “bà cắn nó mấy cái luôn?”

Bà bác hộc máu: “Tôi muốn báo cảnh sát.”

Bỉ Mao vội vàng lấy điện thoại di động, gọi 110. Bà bác nước mắt rùng rùng, lên án một hồi, mọi người đều khuyên bảo Bỉ Mao: “Để chó cắn người, kiểu gì cậu cũng bị cảnh sát bắt.”

Bỉ Mao ngẩn người: “Ồ, chó không phải của tôi, sao lại bắt tôi?”

Bỉ Mao, đã từng ai nói anh rất gọi đòn chưa!!!

71. Chương 71: Lại Còn Muốn Hôn Lão Lão Tử?

Lão tử ghé người vào lan can cười. Bỉ Mao bước đến trong ánh mắt khinh bỉ của mọi người, vẫn cười bự chề như thế: “Đúng rồi đấy, cười rộ lên thế là đẹp nhất. Lại đây, Mao ca ôm một cái”

”

Lão tử: “Biến!”

Quay về phòng, lão tử lại tiếp tục làm một mình. Tôi xào ớt xanh, sốt thịt bò, salad cà tím và canh mướp. Lúc bê cơm anh ta vẫn nằm ườn trên ghế. Lão tử không vui: “Sao không tới giúp!”

Anh ta cực kỳ thản nhiên: “Sợ bị đuổi ra.”

Tôi cho rằng tên mặt dày này còn ngồi lâu, không ngờ ăn xong, anh ta giúp thu dọn bát đĩa rồi đứng lên ra về. Lão tử thấy lạ: “Cứ tưởng anh còn ngồi lâu?”

Anh ta cười xấu xa: “Sao, không kìm được tức giận? Chúng ta phải cười nữa mà, cũng không phải tình một đêm, không phải gấp đâu, nhỉ?”

GM, tôi quyết định từ nay về sau không bao giờ tò mò bất kỳ hành vi nào của người này nữa!

Thế nhưng một chút kích thích thì vẫn cần thiết: “Anh không tò mò chuyện hôm nay?”

“Chuyện gì? Chuyện ấy thì sao?” Anh ta cười nhạt, ngứa đầu hất tóc, “Lục Tiểu Đông trẻ tuổi anh tuần lễ nào không bằng được một ông già chỉ còn nửa bước là xuống bùn, thiếu nhiệt tình thanh xuân tuổi trẻ?”

Nói xong, anh ta co giò chạy trước khi lão tử kịp nổi bão.

Ngày nào đó, thành Cửu Lê trong Thiên Hạ đổi mới.

Trước kia trời sáng, bây giờ trời tối.

Lão tử đeo trường kiếm, dẫn pet Tà Ảnh hành tẩu, bỗng có cảm giác sợ hãi như mình vừa xuyên không vào Avatar. Có lẽ luôn có một nơi nào đó như vậy, không chỉ tồn tại trong khoa học viễn tưởng.

Lúc qua thôn Đan Chu, tôi thấy Con Vịt. Ở đây gần phụ bản cấp 14, anh đang đợi người. Trong dữ liệu sinh động của game, tôi không thấy mặt anh. Tôi nghĩ chắc anh không thấy tôi. Trong Thiên Hạ này, chúng tôi đã quen F11, ngoài người cùng team, tất cả đều biến mất.

Thầy thuốc mặc bộ thời trang Kiêm Gia kia đứng rất gần truyền tống thạch người đến người đi, thật sự rất gần, dùng Úc Phong chắc cũng tới được. Có điều số liệu chỉ có vào lúc đó, xuất hiện ngắn ngủi rồi lại trôi tiếp đi.

GM, bạn xem, Mộc Linh Kiếm max công của Lưu Ly Tiên còn đang say ngủ, mà Thiên Hạ này đã hoàn toàn thay đổi rồi.

Tôi không đắm chìm trong quá khứ mà mở 2 acc nhỏ, định kiếm danh vọng sư đồ, nhưng chưa vào phụ bản thì hệ thống đã thông báo hồi có vào chiến trường không.

Tôi truyền tống đến chiến trường.

Bây giờ các acc max level ở chiến trường không còn hiếm. Lão tử thúc ngựa đi trên con đường nhỏ, hy vọng nhìn thấy 1 2 tên lạc bầy, không ngờ lại gặp Hoa Trư và Ôn Như Ngọc.

GM, nhân gian có nơi nào không gặp lại.

Bọn họ là phía đối địch, trêu tí cũng được. Dù sao cũng là do lão tử dạy dấy.

Vì thế, lão tử lập tức tiến tới, tấn công Hoa Trư bằng Định Thân, sau đó quay sang Ôn Như Ngọc. Theo như tôi biết, Hoa Trư không biết rằng Thanh Minh có thể hóa giải Định Thân, con bé chỉ biết Thanh Minh cộng được chút máu, là một kỹ năng cùi.

Quả nhiên Ôn Như Ngọc ném dép vào lão tử. Chẳng phải đã nói ném dép mất 1.5s sao. Khi cậu ta xông về phía lão tử, lão tử lại quay đầu chạy. Không phải lão tử sợ cậu ta đuổi theo, mà để cậu ta cách xa Hoa Trư, không thì một thầy thuốc Nghịch Chuyển được hơn 10,000 máu, một đạo sĩ chỉ trụ được 1 phút như lão tử muốn chống đỡ cũng khó.

Cậu ta đánh tổng cộng mất 1.5s. Khi skill còn đang hồi, lão tử tung Phù Kinh Quỷ Thần.

Cậu ta che miệng sợ hãi.

Skill kia hết tác dụng, pet Tà Ảnh lại tiếp tục Phù Kinh Quỷ Thần, tôi lại Định Thân Hoa Trư. Con bé chỉ có thể đứng đó mà lo lắng.

Pet hồi skill, tôi ấn F2 để cả người và pet cùng lùi lại, sau đó cùng nhau tung Phá Kỹ. Lam của Ôn Như Ngọc còn có chút, sau đó lão tử lại Phù Kinh Quỷ Thần.

Lại dùng Phù Kinh, coi như cậu ta hết sạch lam.

Phù Kinh đôi thật ra không cần bí quyết gì, có điều không nên lạm dụng. Bạn cần thời gian để hồi skill. Đó là lý do mà chúng tôi luôn cố kéo dài thời gian, chờ khi hồi lại dùng lần nữa. Chỉ chậm một chút thôi là biết tay nhau ngay.

Tôi lại gọi pet Nhân Hòa ra chém Ôn Như Ngọc. Cậu ta cũng không lùi về phía thầy thuốc, chỉ đứng chịu đựng. Chiến sĩ thiên cơ chịu công kích của lực chém kém, đạo sĩ chỉ còn nửa lam cũng giải quyết được nhanh chóng cho về đen trắng hồi sinh.

Hoa Trư thì càng dễ giải quyết.

Lão tử chẳng buồn gọi pet, đánh một Úc Phong, sau đó hóa Tâm Ma, pet tự động thi triển skill. Chết luôn.

Nhìn hai đầu người, lão tử thở dài. Đường còn xa lắm.

Đang tìm mục tiêu kế tiếp thì hệ thống gửi thông báo: Hồn Sư xin nhập đội. Đồng ý/Từ chối?

Tôi chọn Đồng ý.

[Đội ngũ] Hồn Sư: đừng chiến trường nữa, đi dạo thành Cửu Lê không?

[Đội trưởng] Lưu Ly Tiên: có gì hay mà xem

[Đội ngũ] Hồn Sư: thế mà không tò mò tí nào nhĩ? Đến khu Thái Thú đi.

Lão tử out chiến trường, đi Thái Thú, cùng anh ta đi dạo Cửu Lê.

Cửu Lê đổi mới thì cũng có nhiều nhiệm vụ mới.

Hai người rảnh rồi, thế là cũng ngồi làm nhiệm vụ.

Có một nhiệm vụ là Theo dõi Ngụy Trung Hiền, tôi và Hồn Sư cùng làm. Mấy nhiệm vụ tân thủ có exp rất thấp, trước đây dù có rảnh tôi cũng không thèm làm, giờ thì lại cùng làm.

Lại còn phải thuyết phục nhân vật lộ ra chân tướng mới hoàn thành nhiệm vụ. Lão tử ề người, người thật sao mà nói chuyện!!!

[Đội ngũ] Hồn Sư: được chưa?

[Đội trưởng] Lưu Ly Tiên: ...

[Đội ngũ] Hồn Sư: không nên tức giận, không nên tức giận.

Một lúc.

[Đội ngũ] Hồn Sư: vẫn chưa được?

[Đội trưởng] Lưu Ly Tiên: ...

[Đội ngũ] Hồn Sư: không nên tức giận, không nên tức giận.

[Đội ngũ] Hồn Sư: ...

[Đội trưởng] Lưu Ly Tiên: ...

[Đội ngũ] Hồn Sư: chọn mục 311131

Lão tử cười. Giống như hồi trước đi thi, ngồi cùng bàn lén lút chuyền đáp án cho nhau.

Hai người làm thẳng đến khi hết nhiệm vụ. Đúng là ăn no hết việc.

Sau đó bọn tôi đi ngắm phong cảnh. Lúc đi qua Điều Sào, tôi phát hiện ra Mạn Đà La đang ôm em bướm. Hai người đó ngồi ôm nhau, lão tử cực kỳ ngứa mắt!!!

Căn cứ vào tinh thần yêu đương của Thiên Hạ, phải nghĩ cách đánh mới được. Lão tử rút kiếm, vừa định bật đỏ, đột nhiên một tin nhắn mật đến khiến lão tử run run:

[Người lạ] Mạn Đà La nói với bạn: ...

GM, không phải treo máy.

Khi đó lão tử đã xông đến, tay run run ấn nhầm nút W, thế là Lưu Ly Tiên rơi từ Điều Sào trên cao xuống đất.

Khi qua Kỳ Phong Thai lại gặp Hoa Trư và Ôn Như Ngọc, hai người đang ôm ấp ngọt ngào ngây ngất.

GM, bạn bảo từ khi nào Thiên Hạ ai cũng có đôi có cặp rồi?

Vì thế lão tử tìm cách xem làm thế nào có thể đập cho mỗi đứa một cước, rơi từ trên đài xuống biển luôn. Tiếc là hệ thống không cho phép lão tử làm thế.

Đi dạo đến hơn 23h40, một đôi tình nhân khác lại làm mù mắt lão tử. GM, tôi cực kỳ ức chế!!!

Tôi chào Hồn Sư, anh ta chỉ nói: “Ngủ ngon.”

Bởi vì bây giờ thanh danh Lưu Ly Tiên không tốt (có bao giờ tốt đâu cơ chứ), có mở hàng cũng không chắc bán được, vì thế nên có đồ gì tôi cũng gửi bán ở Cửa Hàng, để giá thấp một tí, nhưng mua bán thế nhanh. Vì thế cũng đỡ được việc cả đêm treo máy mở quán.

Lúc tôi log out, Hồn Sư đứng cạnh.

[Đội ngũ] Hồn Sư: out trước đi nhé. Tôi câu cá.

Vì thế lão tử offline.

Sáng hôm sau, 6h30, điện thoại lại kêu. Vẫn là Bỉ Mao.

Vẫn để gọi lão tử đi chạy bộ. GM, tôi thật sự muốn đập cho anh ta một trận đi!!!

Đệch, nhưng lão tử lại sợ đánh không lại!

Lão tử tắt máy, sao đó lại rút dây điện thoại bàn, yên tâm ngủ tiếp.

Hơn 13h, tôi đến công ty, Bỉ Mao đã ở đó.

Ai có thể nói cho tôi biết vì sao đi đâu cũng thấy anh ta không!!!

Khi đó, trong phòng vẽ, tiểu Đường đang làm thiết kế, anh ta đứng sau dùng bút đỏ sửa nét cô nàng vẽ, thông thả giăng giải.

Đó là một góc độ cực kỳ mập mờ. Trong lúc vẽ, nhìn tiểu Đường không khác gì bị anh ta ôm hờ, nhưng cũng chỉ lắng nghe anh ta nói, không hề tỏ ra mất tự nhiên. Hành vi này và hành vi bình thường của cô nàng, ờm, hoàn toàn không giống nhau.

Tôi không vào. Tiểu Đường vốn vẽ tốt, Bỉ Mao lại chuyên xăm, chuyên phối hợp màu sắc, mỹ thuật tạo hình chắc chắn không vấn đề. Bằng không mật ngọt chết ruồi, ai dám để anh ta lại gần.

Hứng thú hợp nhau, hiển nhiên hai người cũng nhanh chóng có mối quan tâm chung để nói chuyện.

Chỉ ít lúc này, nhìn qua cũng là một cục diện hài hòa. Lão tử định nhắc nhở tiểu Đường vài câu nhưng rồi lại không vào.

Buổi chiều, có hai nhà đầu tư gọi điện, bảo rằng muốn đàm phán hợp tác. Lão tử thấy rất kỳ lạ. Bọn họ nói đã xem tác phẩm của công ty chúng tôi ở comic con. Về cơ bản mọi người đều như nhau, bọn họ nhớ rõ vấn đề chó má kia của phóng viên, nhớ rõ Tô Như Thị, nhớ rõ công ty này.

Vì thế, GM, bạn xem, tôi cũng như Phượng tỷ – khiến người khác phải ghi nhớ không quên. (1)

Hôm đó, 16h hơn, tiểu Đường vào phòng làm việc của tôi, cầm bản vẽ hoạt hình, vô cùng đặc ý: “Chuyên nghiệp ra tay một cái là được ngay. Thế nào? Đẹp không?”

Dù lão tử không giỏi về tranh nhưng chưa từng ăn thịt lợn cũng từng thấy lợn chạy, mấy năm nay lăn lộn trong nghề, cũng biết phân biệt chút ít.

Vẽ nhân vật không bị lỗi, thể chất cho thân thể, trí tưởng tượng cho linh hồn. Ôi, xin thứ lỗi, tôi đây là người phàm, cái thứ nghệ thuật này rất khó lý giải. Tôi chỉ có thể xem từ góc độ của người lớn, bởi vậy không thể nào hình dung ra hơn được nữa.

“Anh ấy 9 tuổi đã bắt đầu vẽ, quá thần kỳ. Hình xăm có lẽ còn yêu cầu khắt khe hơn cả hoạt hình của chúng ta.” Tiểu Đường thao thao bất tuyệt, “chị Tô, em nghĩ lúc rảnh rồi em nên có một hình xăm.”

Tôi biểu thị phản đối với loại hành vi gần như tự hại mình: “Chị nói này, đang yên đang lành tự nhiên lại muốn khắc lên người cái thứ không xóa được, tự ngược à?”

Cô nàng không quan tâm: “Chị nhà quê thì biết gì, cái này gọi là gần kề tự nhiên. Em muốn xăm hình một dây leo, một đôi cánh.”

Lão tử cười: “Gần kề tự nhiên? Vậy em cứ vẽ trên người một cái mai rùa, vừa cổ, vừa tự nhiên, lại có hàm nghĩa sâu sắc, tuyệt đối không nông cạn.”

Cô nàng trợn mắt: “Xí.”

Hôm nay cô nàng đang vui, tinh thần rất tốt, tôi không tiện vạch trần thân phận Bỉ Mao.

Lúc tan tầm, tiểu Đường đề nghị đến bar chơi. Tôi không muốn đi, Bỉ Mao lại cứ đi theo lão tử, vì thế tiểu Đường véo lão tử bắt đi.

Bạn biết không, con người tôi thật ra rất thương hương tiếc ngọc với các MM, cô nàng nhéo là lão tử chịu thôi.

Bọn tôi đi A+. Vì chỉ có 3 người nên chỉ ngồi chung một bàn.

Bên ngoài trời vẫn sáng nhưng trong bar tối. Trên bàn để bát thủy tinh đựng nước, bên trong một ngọn nến nổi lơ lửng, nhìn khá độc đáo.

Tiểu Đường thích rượu mạnh nên gọi V Portland, tôi gọi tequila chanh, Bỉ Mao gọi Jack Daniels.

Ba người ngồi không thì không vui. Tiểu Đường đề nghị chơi đoán số. Ca sĩ đứng trên sân khấu nhỏ đang gào thét một bài hát tiếng Anh.

Tôi đoán với bọn họ một lúc thì thấy mệt. Tiểu Đường và Bỉ Mao tiếp tục đổ xúc xắc. Lâu rồi tôi không thấy cô nàng nhiệt tình như thế.

GM, không phải phụ nữ đẹp cho đàn ông ngắm đấy chứ...

Không biết từ lúc nào, nhạc đổi sang một bài nhạc dance, còn có mấy người kéo nhau ra nhảy. Tiểu Đường kéo tôi ra. GM, chuyện nhảy nhót này, tôi mà làm thì chỉ có mất mặt!

Vì thế cô nàng kéo Bỉ Mao ra. Có thể thấy Bỉ Mao nhảy cũng giỏi. Tôi nghĩ tôi bắt đầu già rồi, không còn thích ứng được với hoàn cảnh quá mức âm ỉ thế này nữa.

Tôi gọi bồi bàn, order mấy món ăn vặt như kẹo, nho khô... rồi xem bọn họ nhảy. Tôi phát hiện ra một sự thật không thể tranh cãi: ây dà, tên giả gái lừa đảo này có vóc dáng cũng đẹp đấy!

Dáng người này nhảy cũng thật gợi cảm, rõ ràng là một thụ câu dẫn công đây mà.

GM, hình như tôi lạc đề rồi.

Hết nhạc, họ quay lại. Tiểu Đường vào toilet trang điểm lại. Bỉ Mao ngồi cạnh lão tử, đột nhiên quay đầu nhìn lão tử chăm chú. Lão tử hết hồn. Anh thụ này không phải vì nhảy nhót mà nổi.thú.tính.đấy chứ?!

Anh ta từ từ nhích tới, mang khí thế áp đảo của một cường công muốn mạnh mẽ H tiểu thụ mà lại gần lão tử. Lão tử cảnh giác đề phòng, anh ta vẫn cứ nhìn lão tử chăm chú. Rồi, giờ biến thành khí thế của quỷ súc công rồi, hơn nữa mục tiêu rất rõ ràng: anh ta nhìn môi lão tử chăm chăm.

Đù, muốn hôn lão tử? Sợ anh ta đột ngột nhào vào, lão tử vội vàng liếc cái bàn, định cầm ly hay chai rượu nào đó để tự vệ, đột nhiên anh ta cực kỳ nghiêm túc cầm nước lọ bồi bàn mang tới, cực kỳ nghiêm túc uống một ngụm, sau đó cực kỳ nghiêm túc đứng đắn ngồi yên.

Cảm giác kia tựa như bạn ngồi trên ghế công viên, mặc bộ đồ mùa hè mát mẻ, chịu đựng ánh mắt nhìn chăm chăm của một tên háo sắc – hẳn nhìn bạn từ trên xuống đùi, từ váy ngắn đến eo thon, từ eo lên ngực, sau đó chảy nước bọt, từ từ đưa móng vuốt lại gần bạn, càng lúc càng gần càng gần càng gần, sau đó ngay khi bạn định hét toáng lên thì hẳn ta lại rút được tờ báo cạnh ghế của bạn, sau đó thản nhiên quay đi.

Nếu nhất định phải hỏi lão tử lúc đó muốn nói gì, tôi chỉ muốn nói: “Bỉ Mao, anh muốn chết lắm rồi đúng không!!!”

1. Minh tra thì thấy Phượng tỷ có nhiều nghĩa, mình không nắm rõ văn hóa của Trung Quốc nên không biết là bà Quân Hoa nói về nghĩa nào. Phượng tỷ có thể nói về nhân vật trong Hồng Lâu Mộng, nói về La Ngọc Phượng là một người nổi tiếng trên internet, nói về các cô gái mại dâm ở Hongkong, nói về phu nhân Hạ Phượng Anh ở Đài Bắc (vãi cả đẳng trước mại dâm, đẳng sau phu nhân).

72. Chương 72: Nữ Hoàng Của Tham Vọng

Một đêm không trăng không sao, Bỉ Mao xông đến chỗ lão tử đòi chứng minh thư. Sau đó lão tử mới biết anh ta đúng là có mở một cửa hàng xăm hình ở thành phố S thật.

Lão tử không hề có hứng thú với hình xăm, nhưng Hoàng tỷ phòng kế toán lại qua chỗ anh ta xăm một hình dây leo hoa hồng, hầu như che được hết vết rạn khi mang bầu. Chị ấy còn khoe khoang với chúng tôi mấy ngày liền, tiểu Đường thì tấm tắc khen biến cái xấu thành cái đẹp một cách thật đơn giản.

Tiểu Đường vốn là kẻ có ý đồ xấu nhưng không có gan làm, nghe nói xăm thì phải chọc vào da thịt nên vẫn hơi do dự, chờ đến khi Bỉ Mao đón lão tử tan làm thì hỏi:

“Anh Đông, cái này đau không?”

Khi đó Bỉ Mao đang cầm cốc nước, tự mình rót nước rồi thản nhiên nói: “Cái này phụ thuộc vào thể chất từng người: độ mẫn cảm của da, mức độ đau nhức, có người thấy rất đau, có người lại không.”

Nghe xong lão tử cười. Tiểu Đường vốn rất sợ đau, bình thường chọc nhẹ kim vào còn kêu khóc ầm ĩ.

“Có dùng thuốc tê được không?”

“Không cần đâu. Hình xăm cũng như cái bóng, sẽ đi theo mình cả đời. Đau một chút cũng là một cách hưởng thụ quá trình.” Anh ta uống một ngụm, nói vô cùng chuyên nghiệp, không để lại khoảng không nào cho người ta thương lượng.

Tiểu Đường còn do dự chút, nhưng hai ngày sau cô nàng cũng hạ quyết tâm: XĂM!

Lão tử cười cô nàng liều mình vì tiểu nhân, lại bị cô nàng đuổi đánh.

Hai người bọn tôi đến cửa hàng lúc 9h. Đây là lần đầu tiên tôi vào cửa hàng của Bỉ Mao. Nơi này chỉ cách công ty tôi 20 phút đi bộ. Mặt tiền cửa hàng không lớn, cũng chỉ có mình anh ta bên trong.

Lão tử ngoảnh quanh: “Chỉ có mỗi anh à?”

Anh ta rót nước cho tôi và tiểu Đường: “Một người là đủ.”

Anh ta dẫn tiểu Đường ra chỗ máy tính để chọn hình. Có rất nhiều hình ảnh, phác họa, bột màu vẽ những hình xăm khác nhau.

Lão tử ngoảnh nghiêng một chút, trầm nghĩ mấy thứ này còn ưa nhìn hơn cả cái bộ dạng áo phông quần bò kia của anh ta.

Vì thế lão tử rất nghi ngờ: “Bỉ Mao, anh tự vẽ thật hả? Không phải đi ở đâu đấy?”

Bỉ Mao: ...

Tiểu Đường chọn được hơn 10 hình xăm. Bỉ Mao nói giọng bắt đắc dĩ: “Xăm mấy thứ này lên người thì em cũng thành quái vật màu mè mất!”

Tiểu Đường xoắn xuýt, lúc sau xấu hổ lí nhí: “Vậy anh xem hộ em xem em xăm hình nào lên lưng thì hợp.”

Bỉ Mao qua chỗ lão tử, cúi xuống lấy một tập hình dưới gầm bàn: “Cái này thì sao?”

Lão tử cũng bước tới. Dù, chỗ tranh này tuyệt nhiên không phải mai rùa.

Đó là một đôi cánh tông đen, rõ ràng là chọc vào da thịt nhưng lại khiến người ta cảm thấy đôi cánh đó đang rung rinh khao khát vươn lên bầu trời, cực kỳ ấn tượng.

Tiểu Đường không có ý kiến. Bỉ Mao bắt đầu tính tiền ra giấy: “Có vài điều em phải biết trước. Hình xăm không phải thứ chỉ tồn tại trong ngày, không thể xóa được. Nhất định sẽ đau, nhưng anh không dùng thuốc tê bởi vì cũng không hiệu quả mấy, hơn nữa còn ảnh hưởng đến việc lên màu. Nếu không còn ý kiến gì khác thì 9h30 sáng ngày mai em qua nhé, còn vấn đề gì không?”

Tôi chợt phát hiện ra, hóa ra người này còn có thể nghiêm túc đến vậy.

Tiểu Đường lắc đầu: “Được. Bao nhiêu tiền?”

Lão tử lập tức phát biểu ý kiến: “Này, không được tính đấy.”

Anh ta ngẩng đầu nhìn lão tử, nhếch môi, cười đều đều: “Em xăm anh miễn phí.”

Hôm sau, tôi ngủ đến hơn 11h mới dậy. Khi đến với Tiểu Đường, tôi mới phát hiện ra anh ta hẹn sớm!

Lúc đó anh ta đang xăm cho một MM hình con cá nhỏ, che đi vết sẹo trên cổ tay. Vết sẹo đó khá đặc biệt, liếc mắt là nhìn ra.

Bỉ Mao không có thời gian nói chuyện. Tay trái anh đeo găng tay y tế, tay phải cầm máy xăm, từng châm từng châm một, tạo hình tác phẩm nghệ thuật. Nhìn dáng vẻ chăm chú này, tôi không thể nào tưởng tượng ra được đây lại là một tên giả gái lừa đảo đáng khinh.

Tôi ngồi ghế đọc báo giết thời gian. Tiểu Đường ngồi cạnh.

Anh ta vươn tay lấy lọ thuốc màu chỉ nhỏ như hộp thuốc nhỏ mắt trên giá. Anh chấm thuốc màu, thuần thục châm lên hình xăm trên cổ tay MM. Anh thấp giọng hỏi: “Đau không?”

MM mím môi gật đầu, anh ta nhẹ nhàng trấn an: “Xong nhanh thôi.”

Giọng nói mê hồn. MM ngại ngừng gật đầu.

Khoảng sau 1h, anh ta bắt đầu vệ sinh hình xăm, sau đó thoa thuốc chống viêm rồi bọc hình xăm lại.

Tôi nghĩ, dịch ý của tôi với anh ta, biến mất vào lúc ấy.

Người có thể làm việc cẩn thận đến mức này không thể nào là một kẻ giả gái xấu xa lừa đảo được, kể cả trong Thiên Hạ thời.

Băng xong vết xăm, anh ta ngẩng đầu hỏi tôi: “Trưa em muốn ăn gì?”

“Hử?” bữa trưa ấy à? Lão tử sững sờ: “Món gì đắt nhất.”

Anh ta bốc điện thoại gọi cơm.

Hôm đó, bốn người chúng tôi – kể cả cô bé kia – cùng nhau ăn cơm. Anh gọi vài món ăn, còn có cả trà sữa. Bốn người chúng tôi ngồi nói chuyện xăm hình, còn hỏi Bỉ Mao xem xăm hình rồi thì phải chú ý gì. Người này cực kỳ nghiêm túc khi nói chuyện về công việc. Ôi, trong vòng 6h liền không được tắm, không được gội, ngứa mà chết mất.

Lão tử im lặng ăn. Đột nhiên anh ta gấp miếng cá vào bát lão tử. Chúng tôi quen thân lắm sao?!

Lão tử trợn mắt nhìn anh ta, anh ta kệ, thò tay gấp miếng thịt kho tiêu ném thử, rồi cười nhìn lão tử: “Ngon cực, không vui à?”

“Hừm!!!” Lão tử không thèm.

Sau đó anh ta tháo băng, lấy khăn giấy nhúng khô nước vàng và máu. Một chú cá nhỏ màu đỏ sinh động hiện ra. Vết sẹo cũ hoàn toàn bị che khuất. Lão tử cũng không nhận được ngắm nhìn.

GM, xăm hình quả là một nghề thần kỳ.

Tiểu Đường tưởng buổi chiều đến lượt mình xăm, ai ngờ Bỉ Mao từ chối: “Hình xăm của em phải 5 6h, bây giờ chỉ là được 1h, không đạt hiệu quả tốt nhất. Mai đi.”

Tiểu Đường đỏ mặt hỏi anh ta xem chiều làm gì, anh ta rất thoải mái: “Vẽ một chút, “ sau đó dương dương tự đắc cầm tay lão tử, “Sau đó đón cô ấy tan làm.”

Lão tử quyết định tát cho anh ta một phát vào mồm.

Lúc trên đường về, đột nhiên tiểu Đường hóa thân từ nữ vương công thành tiểu nhược thụ, ngần ngừ hỏi tôi: “Như Thị, chị thích anh Đông à?”

Tôi nghĩ cuối cùng cơ hội nói chuyện cho rõ ràng cũng đến rồi.

Thế là lão tử không hề do dự, kể tuốt tuốt cho cô nàng nghe mấy chuyện kia, về Phong Xuy Bỉ Mao Lương Biên Đảo hèn hạ, về tên lừa đảo đã lừa được 100 acc nam, về Chùa và Thanh Hạnh Bất Ngữ.

Đương nhiên, một số người và một số việc khác thì không cần kể.

Cuối cùng, lão tử kết luận: “Có lẽ internet chỉ phản ánh được một mặt của một người, nhưng chúng ta không thể phủ nhận rằng một mặt đó chính là tên giả gái lừa đảo đều giả, và mặt đó đang ở đâu?”

Vì thế mặc dù lão tử không còn địch ý, lão tử cũng không muốn kết thân với anh ta.

“Như Thị,” tiểu Đường ngẩng đầu lên, chốt một câu khiến lão tử choáng váng, “chị nói xem, liệu có phải mỗi người đàn ông đều có một mặt hèn hạ?”

Tôi không phải triết gia, cũng không thể biến một vấn đề đơn giản thành phức tạp. Có thật rằng mỗi người đều có một mặt hèn hạ hay không? Giống như chúng ta mỗi khi YY công đẹp thụ đẹp, đưa chuột hoa cúc?

Vậy là lão tử chỉ có thể phản đối: “Trang bị game online cũng là một loại tài sản. Dù không nói đúng hay sai, ít ra nói về pháp luật, đó cũng là một hình thức phạm tội chứ?”

Ít ra, Con Vịt có lẽ không có mặt nào hèn hạ, lão tử thầm nhủ trong lòng. Khi đó, tôi mới phát hiện ra rằng sau khi chia tay, tôi rất ít khi nghĩ đến anh ấy.

Có lẽ là vì trong game, bây giờ Lưu Ly Tiên luôn có Hồn Sư đi cùng, còn ngoài đời, Tô Như Thị suốt ngày bị Bĩ Mao làm phiền. Xa cách anh lâu ngày, lòng tôi cũng dần bình lặng, kể cả trong mơ tôi cũng hiếm khi nhớ đến anh.

“Như Thị? Như Thị?” tiểu Đường gọi tôi, “lại nghĩ gì thế?”

Lão tử cười nhạt: “Không có gì, có động lòng xuân cũng phải chọn thời điểm.”

“Em và chị khác nhau. Tô Như Thị, em nghiêm túc hỏi lại chị, cuối cùng chị có ý gì với Lục Tiểu Đông không?” Cô nàng đứng trên vỉa hè lát gạch, dùng thái độ nghiêm túc như đang chủ trì đại hội nhân dân để hỏi lão tử, “Nhất định phải trả lời nghiêm túc, nếu chị không để ý anh ấy, để em ra tay!”

Lão tử tí ngất. Không thể ngờ được cô nàng vốn hay then thùng trước mặt Bĩ Mao này giờ lại đang chống nạnh, ra dáng nữ hoàng thống trị thiên hạ nơi chốn này. Vậy là lão tử cũng nghiêm túc: “Đường Lôi Lôi (1), bây giờ trầm trịnh trọng trả lời người. Trầm không có hứng với loại người hèn hạ nhạt nhẽo này, nhưng người phải biết lượng sức mình. Trầm phi thường lo lắng rằng ái khanh sẽ bị tên trâu giả da dày kia làm tan nát!”

“Được!” cô nàng chỉ thiếu điều vung tay lên, “Tiểu Đường ta đây, xác định chính là anh ấy!”

Một giọt mồ hôi lạnh, từ trán lão tử, duyên dáng rơi xuống mặt đất.

1. Đường Lôi Lôi: chịu. Hình như Lôi Lôi là một nhân vật tình cờ trở nên nổi tiếng sau khi tham gia làm khách mời ở một show truyền hình ở TQ.

73. Chương 73: Nữ Vương Thụ Truy Công Đây!

Nói đến đây, tôi nghĩ tôi phải giới thiệu về tiểu Đường một chút.

Cô gái này năm nay mới 2 lần 8 (tức là 28), cao 1m62, cũng thuộc diện cao ráo, vóc dáng ổn, tóc dài, kiểu tóc hay thay đổi, có thể bỏ qua không kể.

Bản thân vốn học vẽ, trước thực tập ở Diệt Mỹ của Huỳnh Hỏa Thời Đại, là một họa sĩ bình thường, thường hay bất mãn với tiêu chuẩn của biên tập, hay xảy ra tranh chấp, nhân duyên thường rất xấu.

Khi đó vừa mới vào nghề, bản thân lại có tài, cô ấy không thể không gặp phải sóng gió.

Nhưng thái độ làm người tốt, phóng khoáng, tính tình không thua đàn ông. Hai năm qua ở cùng lão tử cũng rất hòa thuận.

Từng có công lao vĩ đại, có thể tóm tắt như sau:

Một, ngày X, gặp kẻ móc túi, cô nàng chỉ cần cầm balo đã đánh cho người ta phải chạy trốn chết;

Hai, ngày XX, chen xe bus, gặp kẻ móc túi đứng sau lưng, cô nàng giẫm gót giày lên chân hắn khiến hắn kêu la thảm thiết, còn phải thốt lên: “Đàn bà độc ác!”

Ba, năm X, có một shouta cứ dây dưa mãi, cô nàng chỉ thẳng vào mặt, mắng cho tên đó một trận, N năm sau cũng không thấy người ta xuất hiện lại.

Bên dưới cũng tương tự, không cần phải kể lễ.

9h30 sáng hôm sau, tiểu Đường kéo lão tử đi cùng đến chỗ Bỉ Mao để xăm hình. Trên đường đi, cô nàng nhắc đi nhắc lại rằng lão tử nên chờ đến thời cơ thích hợp thì lập tức biến, đừng làm hỏng kế hoạch của cô nàng.

Lão tử bực mình: “Sao không tự đi đi?”

Cô nàng tự đắc: “Bây giờ anh ấy vẫn đang để tâm đến chị, nếu chị không đi, chắc chắn anh ấy sẽ thất vọng. Trong tâm trạng thất vọng, anh ấy nào có thể để tâm đến nô tì phong tình vạn chủng? Đại vương, xin người thương xót.”

Vì thế lão tử đành phải vác thân đi làm bia đỡ đạn.

Khi vào trong cửa hàng, Bỉ Mao đang chuẩn bị kim xăm. Lão tử rất tò mò: “Tưởng là các anh phải vẽ viền gì đó trước lên giấy, sau đó mới xăm?”

Anh ta liếc nhìn tôi: “Ba bốn năm trước thì làm thế thật.”

Xăm hình lên lưng đương nhiên phải cởi áo rồi. Mặc dù chỉ là dựa người vào ghế nhưng dù sao cũng không mặc đồ che nên tiểu Đường cũng ngượng. Cô nàng hỏi Bỉ Mao phải làm sao, Bỉ Mao bình tĩnh đáp: “Tùy thôi.”

Cuối cùng anh ta tìm được cái áo có khóa kéo cho cô nàng mặc ngược.

Sau đó thay kim, lựa thuốc màu.

Lúc vừa xăm, tiểu Đường kêu đau liên tục. Lão tử cũng hơi thấp thỏm. Trước đây, đồng chí Nhạc Phi xăm lên mấy hình ảnh trung thành báo quốc gì đó, nghe còn hợp lý hơn xăm lên lưng một đôi cánh. Dân tộc anh hùng như chúng ta làm sao chịu nổi.

Bỉ Mao nhẹ nhàng trấn an tiểu Đường. Không biết anh ta rửa tay bao nhiêu lần mà tay nhìn rất trắng. Lão tử ngồi ghế quan sát. Lúc sau anh ta ngẩng lên: “Bên kia có báo và tạp chí, trong máy tính có game, em cứ tự nhiên.”

Lão tử gật đầu nhưng không nhúc nhích.

Một lát sau, anh ta lại lặp lại. Lão tử không nhịn được: “Anh làm việc anh, tôi xem là việc tôi!”

Anh ta vẫn cứ nhẹ nhàng: “Em ở đây anh bị phân tâm.”

Lão tử gơ ngón giữa: “Lại còn ra vẻ thế nào chứ, có người nhìn đã bị căng thẳng!!! Gặp qua người kém, chưa từng gặp người nào kém như thế!”

Anh ta mím môi cười, không nói lời nào.

Nói thì nói thế, nhưng hình xăm của tiểu Đường quan trọng hơn. Cái thứ này đã dính lên người thì tắm cũng không sạch. Lão tử ra ghế bên kia, nhìn giá sách, tiện tay lấy một quyển, là “Nguyên thị vật ngữ” (1), rút quyển nữa, lại là “Nhật Bản phù thể hội đồ sách” (2), lại rút quyển khác, là “Atlas hình xăm nghệ thuật Nhật Bản” (3).

GM, thôi tôi cứ ngồi im xem báo vậy.

Hơn 1h sau, tôi nghĩ chắc thời cơ đến rồi.

Tôi nhìn tiểu Đường, cô nàng khẽ gật đầu. Vì thế, theo kế hoạch, lão tử hành sự: “Bỉ Mao, còn bao lâu nữa?”

Trời khá nóng. Dù có điều hòa thì anh ta vẫn lấm tấm mồ hôi, lưng áo phông đã ướt đẫm. Giọng nói và nhịp điệu tay vẫn trầm ổn: “5 tiếng nữa.”

“Lâu thế à?” lão tử đứng dậy, “tôi về trước đây, 2 người cứ xăm nốt đi.”

Anh ta bất ngờ ngẩng lên nhìn lão tử, rồi lại cúi xuống nhìn tiểu Đường. Tâm tư người này sao mà nhạy cảm. Lão tử sợ hình xăm kia số phận bi thảm, vội vàng khoác tút lên đi.

Lần này xăm đúng là mất gần 8h, thế mà Bỉ Mao vẫn đón lão tử tan làm. Anh ta đã thay sang áo phông xanh da trời, quần jeans và giày trắng.

Lão tử ngớ người: “Tiểu Đường đâu?”

Anh ta không nói gì, cầm cốc mà tràn nước ra ngoài. Có lẽ xăm lâu quá, tay hơi mỏi.

Vẫn chỉ có hai người bọn tôi về nhà. Dù lão tử hỏi thế nào anh ta cũng quyết không nói. Chắc anh ta không làm gì tiểu Đường rồi đấy chứ?

Về đến nhà anh ta cũng vẫn không nói gì, chỉ lừ lừ vào nhà với lão tử.

Bình thường ở một mình lão tử đối bụng thì nấu cơm, nhưng có khách thì cũng hơi ngại. Lão tử xuống bếp, anh ta gác chân lên ghế, không thèm bật TV.

Lão tử lén lút gọi điện thoại cho tiểu Đường trong bếp, cô nàng nói mình không sao hết và hẹn ngày mai gặp.

Lúc lão tử mang đồ ăn lên, tên kia đang ngủ thẳng cẳng.

Lão tử chọc anh ta một cái, anh ta túm tay lão tử: “Tôi mệt lắm, em đừng nghịch.” Sau đó nằm xuống ngủ tiếp.

Đồ nhóc con.

Thật ra, bây giờ anh ta gối đầu lên tay, làn da cổ ánh lên màu đồng, gân phình lên, nhắm mắt nhìn lại có vẻ an tĩnh, nhìn hoàn toàn vô hại.

Nếu quay về làm Tô Như Thị lúc 18 tuổi, có thể lão tử sẽ nhào vào luôn.

Mà lão tử của bây giờ, lại chỉ quay về phòng ngủ, trèo lên cái giường lạnh lẽo, kệ anh ta.

Sáng sớm, 6h30, anh ta lại gõ cửa đánh thức lão tử để đi chạy bộ, không thèm nhìn vẻ mặt giận bưng bưng của tôi.

Lão tử không đi, thế là anh ta cũng không đi... cũng không để lão tử ngủ tiếp.

Lão tử không thể hiểu nổi, Bỉ Mao, kiếp trước tôi có thù oán gì với anh chứ.

Vì tôi dậy quá sớm nên cũng đến công ty sớm.

Cửa hàng xăm của Bỉ Mao mở cửa lúc 9h, vì thế anh ta có thời gian đưa tôi đi làm, đưa cả bữa sáng đến tận chân tòa nhà.

Lão tử nhận... không nhận là không nhận!

Lúc lên văn phòng, tiểu Đường ngó nghiêng nhìn lão tử, sau đó vỗ bốp cái lên mặt bàn, khiến cái chặn giấy thủy tinh phải rung lên: “Tô Như Thị, chị thật là hay nhỉ!”

Tim lão tử cũng rung theo: “Có chuyện gì?”

Tiểu Đường tỏ vẻ vô cùng đau đớn: “Tiểu Đông của chúng em thật tốt, ngày nào cũng đưa chị đi làm, đón chị đi về, ngày ngày trong lòng chỉ luôn hướng về chị. Chị nói xem, chị em mình làm cộng sự cũng được 5 năm rồi nhỉ? Sao em không nhận ra chị lại là loại cầm thú như thế?!”

Lão tử đen mặt.

Cô nàng vẫn còn bất bình: “Hôm qua Tiểu Đông đã kể hết chuyện của hai người cho em. Chị cũng thật là, già rồi còn không chịu yên phận với chồng cho tử tế, còn đùa cợt tình cảm của người ta. Thảo nào lần trước em gửi áo cưới cho chị, bây giờ vẫn ở không thể này?”

Lão tử không hiểu gì: “Có chuyện gì cơ? Chị và anh ta thì có chuyện gì? Chị đùa cợt khi nào?”

“Còn giả vờ với em!” cô nàng gõ đầu lão tử, “Anh ấy kể hết rồi. Chị gặp anh ấy trong quán bar, rủ về nhà, thừa cơ say mà cướp sắc, ăn luôn người ta. Người ta muốn cưới, chị lại bỏ chạy. Người ta đuổi theo đến nơi, chị lại thái độ!”

Lão tử vẫn chưa tiêu hóa xong, cô nàng lại gõ tiếp: “Em nói họ Tô này, sao chuyện ăn này chị không để cho em, thật là quá đáng!”

Lão tử vò đầu – GM, bạn xác định tôi không hề xuyên không, mất trí đấy chứ?

“Được rồi được rồi, em cũng chẳng buồn chấp nhận với chị. Tóm lại là châu về Hợp Phố, chị thăm dò thế đủ rồi. Nhân duyên còn tốt lắm, kết hôn thì có gì đáng sợ đâu, đúng chưa nào?”

Lão tử vò đầu bứt tóc, chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Sau đó, lão tử cũng tìm hiểu được “ngọn nguồn” từ mọi người trong công ty.

Một ngày nọ, sếp bọn họ đi xem mặt ở thành phố X, nào ngờ đối phương lại lùn xùn, vì thế người buồn rầu bỏ về trước, tìm một quán bar uống rượu giải sầu, không ngờ thấy một anh chàng đẹp trai cũng đang say sưa.

Sếp thấy trai đẹp thì sáng mắt, thật người ta luôn. Thật xong thì phải mộng bỏ chạy.

Về sau, anh chàng đẹp trai kia tìm đến, nhưng người lại không nhận quen biết, anh chàng chịu hết mọi nỗi nhục (!)

Toàn bộ quá trình, lão tử biến thành một tên Trần Thế Mỹ vứt bỏ vợ con, Bỉ Mao lại làm Phan Kim Liên nghìn dặm tìm chồng (mở Quân học máu: xin giải thích người đi tìm chồng đó là Tần Hương Liên).

Lão tử ngửa đầu nhìn trời, đầm ngực huyết sáo... Bao đại nhân, ngài hãy làm chủ cho ta, ta bị oan mà...

Từ đó về sau, Bỉ Mao càng thường xuyên xuất hiện quanh tôi hơn, dính mãi không dứt được, coi như đi đâu cũng có nhau. Đến giờ việc anh ta quản lão tử là chuyện hiển nhiên, lão tử phải chấp nhận thân phận làm áp trại phu nhân.

Lão tử tìm cách giải thích, phí công phí lời.

Bỉ Mao vẫn dậy sớm đưa lão tử đi làm, chiều đón lão tử đi về. Lão tử lười gọi taxi, cứ để anh ta đưa đón.

Công việc làm ăn ở cửa hàng xăm thế nào tôi không rõ lắm, nhưng trưa hay chiều anh ta cũng ghé qua chỗ công ty tôi, vẽ vời trong phòng vẽ một chút. Mọi người đều thích nói chuyện với anh ta, thỉnh thoảng cũng nhờ anh ta sửa vài chỗ, anh ta cũng không ngại, cầm bút sửa cả chiều.

Một ngày nọ, tôi cần tài liệu thực tế, anh ta đưa tôi acc QQ của anh ta. Nhìn acc QQ, lão tử kinh ngạc: Sao QQ của lão tử không có bạn nào?

Ngó lại QQ thấy ba chữ đơn giản: Lưu Ly Tiên.

Lão tử hỏi chuyện, anh ta không để ý lắm, vẫn cầm bút trên tay vẽ can, thản nhiên nói: “Tôi xin em, em biết rõ acc phiền phức, chẳng nhẽ không làm thế thì em hàng ngày phải search à?”

Lão tử đen mặt. Anh ta nhếch mép cười, có chút khinh bỉ: “Nickname hèn mọn như thế, kiểu gì em cũng liếc mắt là biết tôi không phải người tốt, có chuyện thì cũng không tìm tôi.”

Lão tử cầm hộp thuốc màu, bình tĩnh bôi lên bức tranh anh ta vẽ hết 4 tiếng đồng hồ vừa qua.

Về sau, có người hỏi tôi vì sao cứ gọi Lục Tiểu Đông là Bỉ Mao?

Tôi thản nhiên đáp: “Tên khác của anh ta ấy mà.”

Vì thế, từ đó về sau, mọi người toàn gọi là: anh Mao.

Bỉ Mao nghe nói, từ chối cho ý kiến.

1. Nguyên thị vật ngữ: là bộ truyện cổ của Nhật Bản, tên là “Genji Monogatari”, tên tiếng Anh là “The Tales of Genji”. Tác giả là BÀ Murasaki Shikibu. Bộ truyện được viết vào khoảng đầu thế kỷ 11, vào thời Heian. Bộ tiểu thuyết này được người Trung Quốc so sánh là Hồng Lâu Mộng của Nhật Bản (mình nghĩ người Nhật cũng không cần cái danh xưng này). Bộ tiểu thuyết này rất có tiếng vang trên thế giới. Bữa nào mình cũng phải kiểm đọc mới được.

2. Phù thế hội đồ sách: là bộ tranh phong tục khắc bản của Nhật Bản, ra đời vào thời đại Giang Hộ (hình như là Edo). “Phù thế hội” chủ yếu mô tả cảnh sinh hoạt hàng ngày, phong cảnh và diễn kịch. Mọi người thường cho rằng bộ tranh này chỉ có tranh khắc gỗ, nhưng thật ra cũng có tranh vẽ.

3. Mình không tra ra bộ này, nhưng cơ bản google thì có thể hiểu là Nhật Bản có phong cách xăm khá khác lạ và độc đáo

74. Chương 74: Lão Tử Không Mang Họ Liễu

Hôm nay công ty tổ chức đi leo núi Ngô Đồng. Núi Ngô Đồng có hai ngọn, Đại Ngô Đồng và Tiểu Ngô Đồng. Bọn tôi chia làm 2 tốp, tốp nào đến Đại Ngô Đồng trước thì thắng, đội thua phải mời đội thắng ăn cơm.

Lão tử vừa nghe ý kiến này xong, tự giác mang theo tiền.

Không biết có phải Bỉ Mao đúng là rảnh rỗi hay không, anh ta cũng đến, hơn nữa cùng chung tốp với lão tử. Lão tử vốn không muốn, nhưng anh ta lại nói: “Nếu thua thì tôi mời cơm.”

Vì thế lão tử đồng ý.

Hôm đó, lão tử buộc tóc thật cao, kẹp lại, mặc áo phông trắng short jean, giày vải trắng, đeo một balo màu café, đội mũ lưỡi trai.

Anh ta nhìn nhìn lão tử: “Mặc thế này xinh hơn, nhìn giống 18 tuổi.”

Lão tử trợn mắt nhìn hần. Nhiều người ở đây, phải chú ý hình tượng, hình tượng đấy.

Núi Ngô Đồng nằm trong thành phố S. Đường lên núi quanh co nhưng xe cộ qua lại rất ít, chủ yếu là leo núi. Đây là thú vui mà.

Về phần hai đỉnh núi, nhìn nó thật là nhỏ bé xa xôi...

Bởi vì là thi đấu, lão tử phải đi nhanh. Do cũng còn nhiều thời gian nên bọn tôi cũng đi thẳng theo con đường lớn lên núi.

Bỉ Mao vẫn đi theo tôi. Trên đường lên, anh ta và tiểu Lưu hộ tống tôi cùng một cô gái nữa. Anh ta còn đưa tay kéo tôi đi.

Đó là lần đầu tiên tôi chạm vào tay anh ta. Bàn tay này cũng không phải rất đẹp, độ nóng này không thể coi là vừa phải, chỉ là rất có lực, bảo hiểm an toàn. Lúc bị anh ta kéo lên, tay tôi thậm chí không hề phải cố gắng chút nào.

Đột nhiên tôi lại nhớ đến Con Vịt. Khi còn ở thành phố L, anh cũng nắm tay tôi, nói rằng muốn kéo dài tình yêu này đến khi 80 tuổi.

Nghĩ đến đây, tôi thất thần. Khi anh ta thả tay tôi ra, tôi vẫn đang ngẩn người. Thế là anh ta lại nắm tay, ra vẻ hy sinh: “Không muốn buông thì cứ nắm là được.”

Tôi không biết có phải mình đỏ mặt, cổ giật tay ra, hét lên một câu BIẾN! Về mặt anh ta từ nghiền ngẫm lại thành trịnh trọng: “Ô Như Thị, cho tôi cơ hội đi.”

Khi đó là 8h40 sáng, mặt trời vẫn chưa chiếu lọt rừng sâu, xung quanh là cây cỏ dại, không có giá trị gì. Mặt lá phủ một lớp bụi mỏng, lá rụng đầy đất, cành cây bị người giẫm đạp để lại những vũng bùn. Đây thật sự không phải một nơi lãng mạn.

Anh ta vuốt tóc trên trán tôi: “Chuyện đã qua cũng qua rồi. Nếu không cắt bỏ phần hỏng đi, phần mới sao mọc được?”

Tôi ngờ ngợ, hình như đây là câu mà tôi đã từng muốn nói với Con Vịt. Thật ra tôi và anh ta đều giống nhau, không buông bỏ được quá khứ.

Mà cuối cùng, chúng tôi không có được 10 năm nữa để quên một người.

Người tên Bĩ Mao này chính là một kẻ hiểu rõ cách tấn công tùy người. Lão tử chỉ vừa hơi động lòng, anh ta đã bắt đầu lôi kéo.

Khi đó trên núi hơi lạnh, không ra mồ hôi được, người anh ta phảng phất mùi thuốc màu, hai tay nhẹ nhàng giữ hông lão tử, lão tử tựa vào vai anh ta.

Thật ra tôi không phải là người phụ nữ dễ dàng thỏa hiệp, thế nhưng, trong thoáng chốc, tôi không muốn chọn nữa.

“Bĩ Mao.”

“Ừ?”

“Có phải tôi đã già rồi không?”

Anh ấy ôm tôi chặt hơn, nhẹ nhàng trả lời: “Em chỉ mệt thôi mà.”

Tôi nghĩ có lẽ vì thế nên tôi không giãy giụa. Buổi sáng trên núi Ngô Đồng, sương sớm đọng trên lá, chim hót reo vang, cách xa sự ồn ào phố thị.

Anh ấy cũng không tiện thể được đăng chân lên đỉnh đầu, chiếm tiện nghi của lão tử.

Sự kiên nhẫn của người này, phải nói là cực kỳ tốt.

Ôm ấp một hồi, anh ấy buông ra rồi nắm tay lão tử: “Đi lên trước đi, kéo mọi người lại tưởng mình trốn.”

Hay bạn cũng đã từng như vậy, phải cách xa một người, luôn nghĩ rằng tiếp nhận người khác thật là khó.

Thật ra chỉ là chúng ta cố chấp, không chịu lùi bước mà thôi.

Nhưng bước lùi này, mới chỉ bắt đầu, cũng không ngờ lại khó khăn như vậy.

Anh ấy nắm tay tôi, nhưng vẫn có vẻ khó chịu, hình như còn không định ăn tối theo kế hoạch của chú Dương và tiểu Đường.

“Bĩ Mao?”

“Ừ.”

“Em vẫn thấy lo lắng.”

“Nói đi.”

“Vì sao anh lại thích em?”

“Em cho Thanh Hạnh Bất Ngờ 100 vàng, 1 vàng 1 năm, anh bán cho em 100 năm.”

“Hả?” lão tử ngẩng đầu nhìn anh, anh mím môi, không nói thêm.

Bọn tôi đi thẳng đến Đại Ngô Đồng. Đỉnh núi có bậc thềm đá, dốc đứng 70 độ.

Lão tử nhìn mà khiếp hãi. Anh kéo tay lão tử: “Đi.”

Tôi leo lên theo anh. Độ nghiêng 70 độ hơi ghê. Anh gần như ôm hẳn lão tử, nhỏ giọng nói: “Không sợ, không sợ.”

Thật ra tôi không sợ, nếu muốn đi lên thật, thì kể cả 90 độ cũng vẫn đi thôi mà?

Thế nhưng ở bên cạnh anh, nghe anh dịu dàng trấn an, lão tử rất hưởng thụ.

Cuối cùng cũng đến đỉnh núi. Khi đó 11h40, đa phần mọi người trong công ty đã đến nơi.

Cái gì, bạn nói tôi quá chậm?!

Lúc nào rảnh, bạn thử bò lên cùng người vừa thổ lộ với mình xem, xem có nhanh hơn người khác không!

Bọn tôi ngồi nghỉ ở bãi đất trống trên đỉnh núi. Bỉ Mao đưa nước cho lão tử.

Lão tử dụi vào người anh: “Bỉ Mao, em muốn ăn kem.”

Anh nhìn tôi một lúc, sau đó đứng lên, đi xuống 300 bậc đá để mua kem. Tiểu Đường ồn ào: “Đại vương, người đừng có bắt nạt người ta!”

Chú Dương vừa bóc chân giò khun khói, vừa phụng phịu giáo huấn tôi: “Tiểu Tô! Lớn như thế rồi, đừng nghịch nữa! Người ta là người tốt, vừa phải thôi!”

Lão tử chỉ cúi đầu uống nước.

Bỉ Mao, nếu sau này anh phát hiện ra lão tử thật sự là một người cực kỳ phiền toái thì phải làm sao đây...

Qua tầm 20 phút, anh xuất hiện lại, cầm một túi kem, hầu như ai cũng được một cây.

Lão tử lại lên cơn trẻ con.

Tôi bóc kem, lại khều khều anh: “Em muốn ăn ô mai.”

Anh lau mồ hôi bằng áo phông của mình: “Còn ăn gì nữa không?”

Lão tử sững sờ. Hình như anh không vui lắm.

“Còn muốn ăn chanh tuyết nữa.”

“Ừ.” Nói xong anh lại tiếp tục bước xuống thềm đá.

Lão tử xê ra chỗ tiểu Đường ngồi... vì mùi chân giò của chú Dương khiến tôi nhức đầu.

Lần này quay lại, anh mất gần 30 phút, cũng lại một túi kem to đùng, ném cho tôi một túi nhựa.

Tôi bóc lấy khăn ướt: “Giận à?”

Anh lại lau mồ hôi: “Giận gì?”

Vì thế tôi giúp anh lau mồ hôi: “Đúng thế, có gì mà phải giận chứ. Trụ Vương vì nụ cười của Bao Tự mà đốt lửa triệu tập chư hầu, lão tử làm anh cười nhiều như vậy, mới chỉ bảo anh mua mấy que kem thôi mà.”

Bỉ Mao: ...

Hôm đó, Bỉ Mao xác thực danh phận áp trại phu nhân của lão tử.

Về đến nhà thì trời đã khuya. Toàn thân hơi hám nên lão tử đi tắm.

Lúc mặc áo ngủ đi ra, lão tử phát hiện ra Bỉ Mao đang nằm trên salon xem báo. Thấy lão tử nhìn, anh chẳng có chút ý tứ nào, đứng lên vào phòng tắm.

Lão tử hơi do dự. Bị nhục sau lần Con Vịt, bây giờ lão tử cũng mất đi lòng dũng cảm trước tình yêu tốc độ.

Lúc sau, anh chỉ khoác mỗi cái khăn tắm quanh eo bước ra. Lần đầu tiên lão tử nhìn anh gần gũi như vậy. Người này có vai rộng eo nhỏ, mông cực đẹp, có lẽ do thường xuyên tập luyện. Người cũng rất chắc, không có thịt thừa, thậm chí còn thấy cả cơ bụng 6 múi.

Da mặt lì lợm của lão tử rốt cuộc cũng nóng lên – đương nhiên là do nước tắm rồi, quá nóng, quá nóng đi.

Anh cười đều, đặc ý bước về phía lão tử. Ngón tay cái quệt qua miệng lão tử.

Tôi thừa nhận rằng thời cơ khi đó chưa chín muồi, thế nhưng lão tử không mang họ Liễu. Đứng trước người đẹp, nào có ai có thể ngồi yên không rối loạn chứ. Vì thế lúc đó lão tử cho rằng nếu anh nhào đến, lão tử sẽ ôm ờ gặm anh dần dần.

(Quần chúng: dựng ngón giữa, thô bỉ.)

Anh cúi đầu nhìn lão tử một lúc. Quả nhiên gơ tay nhắc cầm lão tử, hôn lên môi tôi.

Cảm giác mềm mại ấm nóng, khiến người lão tử run lên.

Anh ôm lấy tôi, hôn mỗi lúc một sâu, gấn bó quần quýt, đầu lưỡi lướt qua khoang miệng, dường như có tia lửa điện xẹt qua rẹt rẹt. Anh đẩy lão tử nằm lên salon. Tôi đưa tay kéo khăn tắm anh xuống, anh lại kéo lên, tôi lại kéo xuống, anh lại kéo lên, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu nói “đừng”.

Đây là ý không nên làm sao?

Lão tử không hiểu được vấn đề. Lẽ nào đây là zai tân?!

Anh lại mỉm cười: “Sớm muộn gì cũng là của em, vội gì chứ?”

Tôi, chứ!

Hóa ra thành lão tử háo sắc!!!

Lão tử cũng chẳng thêm tính toán. Bạn cứ thử leo núi ba ngày một đêm, sau đó ăn liên hoan, sau đó hát karaoke đến hơn 12h, đến lúc làm chuyện lớn bạn sẽ không so đo nữa.

Lão tử định đứng lên, anh lại giữ eo tôi lại: “Ngủ với anh đi?”

“Thế lên giường thôi.” Nói xong lão tử hỏi hận ngay lập tức. Nhưng anh cũng không thừa thắng xông lên, lại còn đùa lão tử: “Giường ấy mà, không sớm thì muộn cũng lên, vội vàng gì.”

Đù, lão tử gơ chân lên lại bị anh túm. Anh cúi người: “Lên giường rồi, định lực của ca chưa chắc được tốt vậy đâu.”

Lão tử mặc kệ. Dù sofa rất rộng, hai người cũng vẫn phải chen chúc. Lão tử nghiêng người, anh vòng tay ôm qua. Điều hòa bật nên bọn tôi cũng không thấy nóng.

Trong mơ màng, tôi thấy anh đứng dật tắt đèn. Lão tử giật mình tỉnh giấc. Anh vỗ đầu lão tử, trấn an: “Sao dễ tỉnh thế này.”

Sau đó lại ôm lão tử ngủ tiếp.

Người này quả thật khiến lão tử thán phục: trong toàn bộ quá trình ngủ, anh hoàn toàn quy củ ôm vai lão tử, không hề sờ bậy bạ lung tung. (mở: chỗ nào là lung tung?)

75. Chương 75: Đối Phó Với Tên Giả Gái Lừa Đảo

Hôm sau, anh lại trở thành tên đáng ghét: mới 6h30 đã dựng tôi dậy để chạy bộ.

Lão tử không thể chịu đc nữa, nhưng nghĩ một chút, coi như nuôi chó vậy!!!

Đối với tôi, chuyện thay đồ ra ngoài chạy bộ này cùng một người là lần đầu tiên, nhưng đang nuôi tiểu thụ, vậy dẫn đi vòng vòng cũng không phải quá đáng.

Dù sao, nếu thật sự muốn ở bên nhau, nhường nhịn nhau một chút những chuyện thói quen sinh hoạt này cũng được.

Có điều, đối với một tiểu thụ có nhiều tiền án tiền sự như vậy, tôi không thể không đề phòng.

Cho nên, hôm đó, tôi và anh vừa chạy bộ vừa thảo luận vấn đề này.

Anh không đổi nét mặt: “Em nghĩ thế nào?”

Hỏi thẳng thế này cũng không sao. Luôn có một chiêu đối phó với đàn ông cực kỳ hữu hiệu, có điều, các chị em Tấn Giang, ngàn vạn lần. đừng.học.nhé.

“Dựa theo lời anh nói trước kia, em sẽ tỏ ra cố gắng thực hiện, yêu cầu hàng tháng phải giao nộp bang cống. Chi tiêu phải rõ ràng.”

Ngay cả vậy cũng không do dự: “Được thôi.”

Trước đây, khi đối phó với bố, mẹ tôi có châm ngôn thế này: “Đánh rần 7 thốn, còn đàn ông thì phải đánh vào tiền. Phong tỏa tiền của anh ta rồi, mẹ không tin rằng đến tiền thuê phòng còn không có thì lấy đâu ra mà chơi gái?”

Bỉ Mao nói được làm được. Lúc quay về, anh mở danh sách thu nhập của mình, thẳng thắn ngắn gọn nộp tất cả. Thật ra lão tử còn định giả vờ ngại ngùng, không thì hơi giống mua bán quá. Thế nhưng không có cách nào khác, một ngày nợ tự nhiên thần buồn bán lửa lọc xuất hiện trước mặt bạn, nói muốn lấy bạn, điều gì mới có thể làm bạn hoàn toàn an tâm?

Chính là việc anh nộp hết tiền ngay tại chỗ.

Điều này không phải người đàn ông nào cũng có dũng khí.

Cho dù có, cũng không nhất định chấp hành nghiêm chỉnh dài lâu.

Bây giờ bọn tôi chưa kết hôn, nếu anh nữa chừng có vấn đề, vậy thì mời đi luôn.

Liệt kê xong, tôi hỏi trên người anh còn cầm bao nhiêu tiền?

Anh nghiêm túc, nhíu mày tính toán một lúc: “Khoảng 200 thì phải?”

Vì vậy, sau này, lão tử quyết định rằng mỗi ngày anh sẽ có ít nhất 200 tệ tiền mặt. Đương nhiên, ban đầu tôi cho rằng vốn tiêu thụ chỉ hào hứng nhất thời, lâu dài sẽ hồi hận.

Có điều quan sát được một thời gian, tôi lại phát hiện ra không phải thế.

Thu chi hàng ngày, kể cả tiền mua thuốc lá, anh cũng ghi lại cẩn thận, sau đó về nộp báo cáo cho lão tử. Thỉnh thoảng mua thuốc màu, trả tiền thuê phòng gì đó, anh cũng ngoan ngoãn xin chỉ thị sớm.

Thẳng thắn mà nói, kể từ đó, lão tử yên tâm hơn hẳn.

Lão tử dùng tiền của anh góp cổ phần cho công ty, cũng nhận hoa hồng cho cổ đông. Kể từ đó, anh cũng là một cổ đông nhỏ, có điều tôi không nói cho anh biết.

Anh cũng rất tự giác để các loại giấy chứng nhận lại cho lão tử, có cần dùng thì xong cũng nộp về để lão tử cất. Đây quả thật đúng như anh nói: tôi là chủ thể lực, tiền trong quốc khố chỉ lão tử mới lấy được. Thu chi hàng tháng của anh rất rõ ràng, mỗi một loại phí đều phải qua mắt tôi.

Có lẽ bạn sẽ cảm thấy đàn bà thật đáng sợ. Có điều, không làm thế thì tôi sao có thể yên tâm được?

Nếu như tôi còn lo lắng, làm sao có thể chờ đợi anh một cách chân thành?

Thế là bắt đầu từ ngày đó, tôi bắt đầu thử tin tưởng anh.

GM, có ai ngờ Tô Như Thị tôi đường đường là một cô gái xinh đẹp đang độ thanh xuân (GM: chờ tôi xuống lỗ đã), thế mà cuối cùng lại bán cho cái người giả gái lừa đảo này, lão tử làm sao mà chịu được!!!

Hôm đó, anh nhận xăm hình đầu sư tử, khá là phức tạp, vì thế anh gọi điện thoại cho tôi, nói rằng 3 4h mới về, tôi không cần chờ anh mà cứ ngủ trước đi.

Đàn ông ấy à, một khi đã thành của mình, đúng là không thể không đau lòng vì họ. Lão tử hỏi anh: “Tay anh không đau à?”

Bên kia điện thoại, anh thần nhiên nói: “Đây là nghề của anh mà. Ngủ trước đi, nhé?”

Lão tử nhún vai: “Được rồi, đưa acc Hồn Sư đây, em đi Chu Thường.”

Đầu bên kia điện thoại khựng lại một chút: “Em đã biết rồi à?”

Lão tử cười: “Em không phải đồ ngốc nhé. Giờ trừ anh ra, làm gì có ai chịu đi cùng một kẻ lừa đảo giả gái cơ chứ.”

Anh cúp điện thoại, sau đó nhắn tin ID, password, pass rương, pass thẻ cho tôi.

Lão tử nhắn lại: Không sợ em hack à?

Anh nhanh chóng reply: Đồ cũng là của em, thích gì cứ lấy.

Lão tử thỏa mãn: Xong việc thì về nhé.

Anh nhắn lại rất dịu dàng: Anh yêu em.

Tôi không biết đối với anh, sức nặng của ba chữ này thế nào. Thế nhưng hai người ở chung chính là vậy, nếu bạn không nói cảm giác của mình ra, đối phương làm sao biết được?

Đôi khi, những lời tâm tình này, người nói coi như thật lòng, người nghe cũng coi như thật thôi.

Tôi bắt đầu nhận ra, có lẽ tôi và Con Vịt khi đó, ai cũng đang căng thẳng.

Thế là tôi reply: Bí Mao ái phi, bản vương cũng rất yêu chàng.

Lần này anh nhắn lại rất đơn giản: ...

Lão tử mở game, gõ ID pass acc Hồn Sư. Cá bơi trong nước, hình ảnh mờ ảo. ID này có 6 acc, ngoài Hồn Sư ra, tất cả đều là acc nữ, level thấp nhất cũng chỉ 64, là một thầy thuốc.

Hơn nữa, mỗi ID đó đều rất quen: tất cả đều đã được phỉ nhổ trên diễn đàn.

GM à, thật là, cứ thế này cũng không được đâu.

Lão tử log in acc Hồn Sư. Acc này log in ở Kỳ Phong Thai, Lưu Ly Tiên của lão tử cũng thế.

Hai acc vẫn duy trì tư thế sống vai. Lão tử không thích bộ trang phục đệ tử của acc nam, thế là ngồi lục lọi trong Thương Thành mất nửa ngày, thử tất cả các bộ thời trang nam, cuối cùng cũng chọn được bộ Cừu Mã. Cừu Mã cũng là bộ thời trang bình thường, thường lông chim hay thích khách mặc, đạo sĩ ít mặc vì là người tu đạo.

Thế nhưng khuôn ngực kia lộ ra, thật khiến người ta thêm rở dãi. Thế nên lão tử quyết định mặc luôn.

Vậy là một nữ đạo sĩ mặc bộ đồ môn phái màu xám đen kéo một nam đạo sĩ lộ ngực đi Chu Thường.

Nói về lực công kích, acc anh không bằng Lưu Ly Tiên, có điều có thể tank. Hai bộ trang phục cũng có skill đặc biệt, đi phụ bản hay PK đều rất ngon.

Lão tử làm Chu Thường xong mà anh vẫn chưa về. Thế là tôi lại làm nhiệm vụ hàng ngày của 2 acc, đến tận khi làm hòm hòm rồi vẫn không thấy xuất hiện.

Lão tử đi tìm.

Đến cửa hàng của anh, trời đã 4h30 sáng.

Người xăm là đàn ông, cao to vạm vỡ. Ừm, lâu như thế rồi mà người này vẫn không nằm yên, cứ ngo ngoáy. Bí Mao lạnh lùng nói: “Đừng có sốt ruột, hình xăm là chuyện cả đời, tỉnh tề thì mới đẹp.”

Lão tử vào xem, anh lại đẩy lão tử ra ngoài.

Đến hơn 2h sau, trời sáng hẳn, mọi thứ OK.

Người đàn ông này rất hài lòng, nói rằng sẽ giới thiệu thêm nhiều bạn bè đến đây. Bí Mao thờ ơ đẩy anh ta ra ngoài, sau đó quay đầu nhìn lão tử: “Tô Như Thị, anh nghĩ chúng ta cần hiệu ước 3 điều!?”

Lão tử ngẩng đầu nhìn anh, anh rất nghiêm túc: “1. Sau 12h đêm không được ra khỏi nhà một mình. 2. Sau này các loại hai dây, vấy bẩn, quần short các loại anh phải tịch thu hết. 3...”

Lão tử thấy không vui. Lão tử cả đêm không ngủ, chờ đến giờ, anh không thể nói về chuyện khác trước sao!

“Chờ một chút, Lục Tiểu Đông. 1. Em ra khỏi nhà lúc nào không cần anh lo. 2. Thích mặc gì là tự do của ca, đừng nói là hai dây, quần short, ca mặc có 1 tí cũng không mượn anh xía vào. 3. Ặc, anh định nói 3 là gì?”

Hai người bọn tôi nhìn nhau một hồi, anh im lặng tắt đèn, khóa cửa cẩn thận rồi dắt tôi về.

Giờ mới hơn 6h, đường phố vắng vẻ, cũng khó gọi xe. Chúng tôi đợi mãi ven đường, anh nắm tay tôi định dắt về. Lão tử hất tay anh ra, anh không cho, vẫn nắm chặt.

Về đến nhà, anh đi thẳng vào phòng tắm. Lão tử thấy hơi có lỗi. Thật ra anh làm việc lâu như vậy cũng thật khổ.

Vì thế, tôi gõ cửa phòng tắm. Anh mở cửa. Địch, lão tử lộ đầu vào từ bên ngoài: “Này?”

Anh dội nước sạch bọt xà phòng: “Ừ?”

Lão tử không nhịn được mà ngấm ngấm một chút, tắm tặc – cái chân này, eo này, mông này...

Dựa lưng vào khung phòng tắm, lão tử nghe tiếng nước chảy ào ào bên trong. Tiểu thụ hoàn toàn không nhìn lão tử, cầm bông tắm kỳ cọ người, sau đó thò tay chen lấn lấy đầu gội để gội đầu.

Lão tử muốn vào, lại cảm thấy mình thật vô duyên. (quần chúng: cô còn có duyên khi nào).

“Đến đây” tiếng anh lẫn trong tiếng nước, nghe không rõ ràng.

Tôi không biết rằng mắt tôi khi đó có phát sáng xanh lè không, nhưng khi đó lão tử rất hưởng ứng lời mời gọi của tiểu thụ, bước vào căn phòng tắm mông lung.

Sàn lát gạch men sứ hoa hướng dương. Ặc, đừng hỏi tôi vì sao chọn hoa hướng dương, bạn không cảm thấy cây này hoành tráng uy vũ hơn hoa cúc sao?!

Đù, được rồi, tôi lặc đê.

Lão tử bước vào phòng tắm, bị bọt nước từ vòi hoa sen bắn lên người. Bên trong hơi nóng. Mỹ thụ trước mặt. Ừ, GM, tôi gặm đầu trước nhỉ?

Tôi thò móng vuốt xoa cơ ngực, cơ bụng anh. Ừ

“Sao nào?” Mắt anh híp lại, giọng trầm thấp. Lão tử thỏa mãn: “Co giãn tốt.”

Anh khẽ cười, véo mặt lão tử: “Sờ cái gì, kỳ lưng cho anh đi.”

Vì thế lão tử bắt đầu kỳ lưng cho anh. Da lưng anh cũng màu đồng như da cổ, không trơn bóng như da con gái, cảm giác chắc chắn lại hơi thô ráp.

Được rồi, GM, lão tử phải vững vàng. Để lão tử sờ anh ta đến dục hỏa đốt người, chẳng nhẽ anh ấy còn không nằm ra?!

Vậy nên lão tử vừa kỳ lưng vừa tranh thủ kiểm chút tiện nghi: sờ sờ eo này, chân này, vân vân. Hừm, còn về đưa chuột ấy à, tôi vẫn không thể không biết xấu hổ mà nhìn được. Bạn xem, thật ra Tô Như Thị tôi cũng là một người thuần lương chính trực, là một chính nhân quân tử ngồi trong lòng mà vẫn không loạn (GM: té đi coi, tôi sắp ọe thành thói quen rồi).

Anh cũng rất bình tĩnh tự nhiên lấy khăn lau khô đầu, giặt sạch bông tắm rồi quần khăn quanh người. Sau đó quay người xịt vòi hoa sen khiến lão tử ướt nhẹp: “Được rồi, tắm ngủ.”

GM, lẽ nào lão tử già đến nỗi không dụ dỗ nổi một tiểu thụ nữa rồi?

Không đến mức thế chứ...

76. Chương 76: Ôn Đại Thần

Tắm rửa xong thì ra ngoài. Lần này anh rất biết điều, trèo lên giường nằm. Lão tử cũng lên giường, anh vươn tay ôm lão tử vào lòng.

Lão tử cảm thấy không hiểu lắm bạn tiểu thụ này. Tôi ngẩng lên nhìn cảm anh – cảm cạo khá sạch, đương nhiên da không trơn nhẵn, không thì chắc thành thái giám mất.

Anh nắm chặt tay lão tử, vỗ về vai tôi: “Ngủ ngon nhé.”

Lão tử thấy nghi ngờ, nhỏ giọng hỏi: “Bỉ Mao, có phải anh không được không?”

Anh có vẻ bức: “Có cần lấy ra cho em xem không?”

Lão tử . Nghĩ lại cũng phải thôi, tiểu thụ mà, da mặt phải mỏng nhỉ? Ngay sau khi kéo rèm tắt đèn, lão tử đùa: “Thế à? Vậy chàng móc ra cho trẫm nhìn đi?”

Anh kéo tay tôi đưa xuống dưới, lần mò, sau đó nhấc ra, lời nói trở nên vô cùng nghiêm túc: “Ô Như Thị, em yêu anh không?”

Nói thật mà nói, vấn đề này có hơi cao siêu.

Tôi và anh cách nhau 4 tuổi, cũng không xa lắm, nhưng khi anh 34 tuổi trẻ trung hừng hực, Ô Như Thị cũng 38 rồi nhỉ?

Thứ mỏng manh nhất trên thế giới này, ngoài tình yêu ra, thì chính là tuổi trẻ người con gái.

Mà tôi và anh còn đang tính gì? Hay là năm nay, chàng trai trẻ vô tâm đang rảnh rỗi, tìm người trong game để lừa gạt, bỗng dưng lại tìm thấy một cô gái lẩn giữa hàng đồng bài post rồi cứ thế tự cho là tình yêu đã đến với con tim?

Bạn cũng biết, người làm nghệ thuật thì tư duy có chút không bình thường, mà tình yêu của những người này liệu có thể duy trì được bao lâu?

Nếu như nói một ngày nào đó, tôi về nhà, lại phát hiện ra anh không còn ở đây nữa, tôi cũng hoàn toàn không ngạc nhiên. Chuyện anh đi cũng sẽ như chuyện anh đến – đột ngột, bất ngờ.

Vì thế yêu, làm thế nào để yêu?

Tôi chỉ không ghét anh. Người đàn ông này – từ vóc dáng đến cử chỉ – tôi không ghét chút nào hết.

Vì thế tôi ở bên anh.

Nếu hôn nhân nhất định phải như trận đánh không rõ thắng thua, ít ra tôi cũng có thể tự thua. Còn về yêu đương, cũng chỉ là đánh cuộc bên ngoài thôi.

“Ô Như Thị”, anh lên tiếng. Tôi không nhìn rõ vẻ mặt anh, chỉ nghe thấy tiếng anh, từng chữ từng chữ vô cùng nghiêm túc, “Anh không muốn chúng ta cứ ở bên nhau thế này. Trong mắt Lục Tiểu Đông, tình dục nghĩa là yêu. Nếu anh ở bên người phụ nữ của anh, nghĩa là anh và cô ấy yêu nhau.”

Tay anh lướt qua mặt tôi. Gần quá, tôi có thể nghe được từng hơi thở, “Điều anh mong muốn có được khi chúng ta làm là trong mắt Ô Như Thị, Lục Tiểu Đông là người yêu, không phải bạn giường, không phải bạn tình.”

Anh đặt tay tôi lên lồng ngực mình. Nơi đó có tiếng tim đập rõ ràng: “Anh có thể chờ, chờ đến khi em tin rằng Lục Tiểu Đông sẽ ở bên em cả đời, yêu thương nhau, giữ lấy nhau, không chia cách, em lại trao tấm lòng em cho anh.”

Tôi hít sâu. Lúc này, tiểu thụ lại toát ra khí thế của công vô cùng.

Biểu lộ đặc sắc, chân tình tha tha thiết, moi móc tim gan. “Bỉ Mao, có phải trước kia anh luôn nói thế với phụ nữ ở bên mình?”

Trong bóng tối, anh rất thành thật: “Có nói.”

Lão tử thấy hơi mất mát: “Cùng một phiên bản à?”

Anh khẽ đáp: “Ừ.”

Lão tử ôm anh: “Anh không thể tạo ra nhiều version khác nhau à?”

Anh vẫn nhẹ nhàng nói: “Vì thế, khi bọn anh chia tay, anh vẫn còn zin.”

Lão tử che trán. Được rồi, dù bây giờ tìm được zai tân gái trình hơi khó, nhưng tại sao ở đây lại có thể này!!!

“Cô ấy sẽ không quay lại tìm anh chứ?”

“Như Thị,” anh cúi xuống, vuốt ve má lão tử, “anh không giống Con Vịt.”

Tôi cười khê: “Đúng rồi. Anh bựa hơn nhiều.”

Anh cũng cười, cụng đầu lão tử: “Cái này anh nhận.”

Tôi và tiểu thụ ngủ thẳng đến hơn 14h thì có người gõ cửa.

Lão tử tỉnh giấc, tiểu thụ cũng tỉnh. Anh tự giác mặc đồ ra ngoài mở cửa, lão tử không dậy, bên ngoài cũng không có động tĩnh gì.

Lúc sau, anh quay lại, cởi quần áo, lên giường ngủ tiếp.

Tôi hỏi là ai thế, anh đáp: “Đưa nước.”

Lão tử thấy lạ: “Em đâu có gọi nước?”

Anh đưa tay cho lão tử gối lên: “Ừ, người ta nhầm nhà.”

Sau đó, anh dọn đến nhà lão tử. Quan hệ của hai chúng tôi, ờm, thì cứ ở chung thôi.

Thói quen sống của anh rất tốt. Ừm, để chiều lòng anh, lão tử dành phòng khách đầy ánh sáng làm phòng tranh cho anh. Anh có rất nhiều tranh, các loại ký họa, phác họa, màu bột, thủy mặc, sơn dầu, mô phỏng hay nguyên bản đều có. Thịnh thoảng anh nói phải vẽ tranh chân dung cho lão tử, nhưng lão tử cũng chẳng hiểu sao lại cần, lão tử dùng máy ảnh chụp cái có phải là đỡ tốn thời gian công sức không!

Bỉ Mao nghe thế cũng không ép...

Tôi thấy số tranh anh vẽ cũng nhiều, thế nên tôi đóng khung vài cái đẹp. Nhìn thế này cũng treo ở công ty được!

Những lúc rảnh rỗi, bọn tôi vẫn thường cùng nhau làm nhiệm vụ, đi dạo Đất Hoang. Thiên Hạ khi đó đã thay đổi hẳn rồi.

Có lẽ là do quá buồn chán, lão tử lôi acc Diêu Tá Đông Phong ra luyện.

Pháp sư đúng là một phái yếu ớt, hơn nữa acc này còn để lâu quá rồi. Level thì sắp 50 mà đồ vẫn còn bộ level 14.

Chính xác thì cũng chưa bỏ lâu lắm, nhưng mà trang bị thế này thì thôi mặc bộ đồ Tam đại đệ tử vào nhìn còn đẹp chán.

Tiểu pháp sư đáp mây. Các skills Phong Lôi Hỏa của acc này, ngoài skill Lạp Phong còn có vẻ ok, mấy skill còn lại vẫn còn ở giai đoạn khởi đầu.

Nói chung thì đây là một acc nhìn thì xinh nhưng dùng thì sida.

Bỉ Mao thỉnh thoảng cũng log acc này giúp lão tử up level, kiếm trang bị, chặn ngựa.

Bộ đồ cấp 60 của pháp sư cũng khá lắm rồi. Khi Diêu Tá Đông Phong đạt level 60, anh dùng tiền của mình để kiếm cho acc một bộ Thế giới, toàn thân luyện hóa Lô Tử ánh xanh, + công kích, thời gian ra skill và chạy. Thuộc tính ẩn là Xuất Hồn, điểm thuộc tính chủ yếu cộng Hồn Mẫn, tăng công kích Pháp Thuật và Hội Tâm.

Thật ra chơi game lúc nào cũng thế, max level rồi thì buồn chán, bởi vì chỉ có các acc còn phải lên level mới có động lực mà thôi.

Thế nên mới có câu nói: niềm vui nằm ở quá trình.

Vì thế nên tôi thường xuyên chơi acc pháp sư, còn Lưu Ly Tiên và Hồn Sư treo máy ở Kỳ Phong Thai.

Một lần nọ, vì ID thầy thuốc của Bĩ Mao và Diêu Tá Đông Phong không cách nhau nhiều level lắm nên tôi quyết định online acc đó để tổ đội làm Mật Thám, ai ngờ vừa log in đã bị các thể lực bao vây diệt trừ, căn bản không thể bước ra khỏi khu an toàn nửa bước. Kể ra thì sự oán thán của quần chúng cũng dồn vào cùng chuyển Lưu Ly Tiên nữa.

Lão tử đành chịu, di chuyển Diêu Tá Đông Phong đến Giang Nam cầu tổ đội Mật Thám.

Lúc đó, server này đã là server cũ, số acc 6x không nhiều, lập team làm Mật Thám hoàn toàn không dễ dàng.

Lão tử kêu gào nửa ngày cũng không thấy ai.

Lão tử hất bàn!

Lúc sau, có người pm lão tử:

[Người lạ] Ôn Như Ngọc nói với bạn: qua đây, vào thể lực bọn tôi, có khá nhiều người, có thể cùng làm nhiệm vụ.

Lão tử F11 bỏ che chắn, thấy một chiến sĩ thiên cơ level 75. Cậu ta mặc bộ Chiến Trường cấp 70, trung bình 19 lỗ toàn thân, full luyện hóa Phong Hành, chủ yếu là Trọng Kích và Hội Tâm. Thiên Quốc cũng đã trở thành Chân – Thiên Vực, hoàn toàn đã trở thành Đại thần.

GM, người xưa nói ba ngày không gặp nhìn thấy khác, tôi cũng không ngoại lệ.

Thế nhưng phù hiệu Mông Hồng Thiên Hạ đã không còn mà đổi thành Ôn Tự. Một thể lực khiêm tốn. Đương nhiên cũng không nên chê tên này làm gì, nó không tên Ôn Trư đã là may lắm rồi.

Tôi gia nhập thể lực Ôn Tự.

Bạn biết đây, con gái chơi game này khá ít, hơn nữa pháp sư vốn là phái “bình hoa”, chỉ dùng cầm, nhân vật lại xinh đẹp. Lão tử vừa gia nhập, thể lực đã vô cùng hoan nghênh.

Tôi nhanh chóng được vào đội đi Mật Thám. Nhiệm vụ này có hạn chế level, cần một đội level tương đương nhau mới làm được. Lão tử đi giết quái với mọi người, cậu ta còn không quên chào hỏi:

[Chủ Thể lực] Ôn Như Ngọc: nhớ để ý người mới, lúc đánh quái chờ bạn ấy một chút.

[Thể lực] Đại Hải A Toàn Thị Thủy (1): hoho, lão đại, mỹ nhân cứ giao cho em, anh yên tâm đi.

[Thể lực] Tuấn Mã A Tứ Điều Thối (2): [giận] Đại Hải!

[Thể lực] Đại Hải A Toàn Thị Thủy: hừm, đây đương nhiên nghiêm túc nhé. Đây thấy tâm lý của đây, ngoài Tuấn Mã ra không có người thứ 2. MM mới đến, em đừng mê luyện ca nha.

[Thể lực] Diêu Tá Đông Phong: ...

[Thể lực] Tiểu Khê Lưu Thủy: ôi kẹ 2 vợ chồng bọn họ, rảnh mới trêu gái. Chúng ta lên đường đi!

[Chủ Thể lực] Ôn Như Ngọc: ừ, mọi người đi đi. Mật Thám xong mình tổ chức đi Khảm Thủy Động và Hình Thiên.

[Thể lực] Tuấn Mã A Tứ Điều Thối: [xoay tay cười to] lão đại thật tốt!

[Thể lực] Đại Hải A Toàn Thị Thủy: [lật bàn]

[Thể lực] Tuấn Mã A Tứ Điều Thối: úi chà, đương nhiên chồng là tốt nhất. Đối với lão đại chỉ là sùng bái, đối với chồng mới là tình yêu đích thực.

Tất cả mọi người cùng thể hiện quan điểm:

[Thượng thư Thế lực] Bích Hải Ngân Sa: [phụt]

[Thượng thư Thế lực] Lộ Mạn Mạn: [phụt]

[Nguyên lão Thế lực] Lương Phong Tập Tập: [phụt]

[Thế lực] Luyện Thượng Ai Thương: [phụt]

1. Đại Hải A Toàn Thị Thủy: ôi biển rộng thấy toàn nước

2. Tuấn Mã A Tứ Điều Thối: ôi ngựa đẹp có bốn chân?

77. Chương 77: Hội Trưởng Phu Nhân

Tôi ở thế lực này được mấy bữa rồi cũng hiểu rõ tình huống trước mắt.

Đây là một Thế lực mới, liên minh duy nhất của Mông Hồng Thiên Hạ (Hồng Tụ Đường là thế lực phụ thuộc của Mông Hồng Thiên Hạ, không tính), nhưng tóm lại cũng liên minh với Mạn Đà La.

Đương nhiên cái này không ai nói gì, nhưng ai cũng hiểu rằng không liên quan gì đến liên minh Trác Việt hết.

Hơn 16h, Ôn Như Ngọc lập đội đi phụ bản Hình Thiên Cốc. Lúc lão tử nhập đội, Hoa Trư đã ở trong đó, bảo muốn cùng đi chăm ngựa.

Đoàn người đi đến Hình Thiên Cốc thì gặp liên minh Trác Việt bật đồ.

Bạn biết đây, pháp sư là chức nghiệp dễ toạch. Nói đơn giản thế này, trong một đám người lẫn lộn, bạn muốn giết pháp sư chỉ cần 2 3 đao, mà pháp sư muốn giết bạn, cũng 2 3 đao là xong. Vì thế pháp sư hay bị đánh lên hơn, thường xuyên được “ưu tiên chiêu cố”.

Vì thế khi lão tử núp trong đoàn người, cũng có một thích khách trà trộn bên cạnh, dùng Ảnh Sát tấn công lão tử. Lần đầu trong đời, lão tử bị một thích khách level 64 khai đồ.

Mình là mình ghét mấy bạn nghiệp dư các kiểu nhé, không biết ngưng. Ai đọc không thích dòng này xin hãy bỏ qua.

Anh ta mặc đồ lung tung, nhưng cái này cũng cho thấy pháp sư dễ chết thế nào, một đao tôi tụt 4000 máu. Lão tử đập mây, phản ứng đầu tiên là cứ chậm chậm đã, chạy gần hần, sau đó lùi nhanh về phía sau, Thôi Miên, Thiên Phật. Hần cũng xông lên, không dùng ẩn thân.

Khi hần ta xông đến, lão tử dùng Địa Huyền và Thủy Cuồng, sau đó cắn thuốc (độc, nói thế cho nhanh).

May mà trang bị của hần không tốt, ngã lăn ngay dưới chân lão tử.

Tôi không xông lên tiếp. Nhiều acc to như vậy, pháp sư yếu đuối như tôi anh đừng làm gì?

Nhưng dù sao cũng phải nói rằng Ôn Như Ngọc đã thay đổi rất nhiều. Cậu ta không chỉ vừa chống đỡ, còn vừa cầu cứu liên minh Mạn Đà La.

Mạn Đà La nhanh chóng xuất hiện ở Hình Thiên Cốc. Hình như Trác Việt cũng có người trợ giúp. Trận chém giết ngoài phụ bản Hình Thiên Cốc khó phân thắng bại.

Lão tử vẫn trốn sau lưng Miểu Dịch Tam Thiên. Lông chim và đạo sĩ thấy thích khách ẩn thân, tốt nhất cứ trốn sau lưng họ cho an toàn. Trốn xa chừng nào tốt chừng đó, rồi tranh thủ tung Thiên Phật. Pháp sư mà, cướp đầu người ngon.

Sau một hồi, lão tử không chết.

Người của Mạn Đà La và Trác Việt không hề ít, người hỗ trợ cũng nhiều, đánh đi đánh lại hai bên đều thiệt hại.

Cuối cùng người của Trác Việt bỏ đi.

Ôn Như Ngọc và Trác Nhĩ Bất Quần PK rất nhiều lần. Tôi cũng nói rồi, đồng môn tương tàn thì rất oái, bởi vì ai cũng hiểu rõ đối phương.

Cái này cũng tốt ở chỗ: không có phái tương khắc.

Không biết Ôn Như Ngọc có luyện tập nhiều với người cùng phái không, nhưng trận PK này cực kỳ hay, cuối cùng bị Trác Nhĩ Bất Quần tung Bạo Hổ mà phải chết không cam lòng.

[Thượng thư Thế lực] Bích Hải Ngân Sa: [hoa mắt] Đại thần ôi Đại thần

[Chủ Thế lực] Ôn Như Ngọc: ?

[Thượng thư Thế lực] Bích Hải Ngân Sa: Haha, lão Ôn, quả nhiên lại ăn hành của Bất Quần!

[Chủ Thế lực] Ôn Như Ngọc: Sa tử, cậu chưa từng thấy Đại thần thật sự.

[Thượng thư Thế lực] Bích Hải Ngân Sa: [đỉnh đầu chấm hỏi]

[Chủ Thế lực] Ôn Như Ngọc: Đại thần thật sự phải là người cánh lam, một mình cưỡi ngựa qua chiến trường, máu còn có ½ nhưng không ai một mình mà giết được.

Còn có cao thủ như thế? Lão tử nuốt nước bọt.

[Thế lực] Diêu Tá Đông Phong: [nước bọt] còn có cao thủ như thế? Ở đâu ở đâu? Tôi đi mời.

[Nguyên lão Thế lực] Lộ Mạn Mạn: [trợn mắt]

[Chủ Thế lực] Ôn Như Ngọc: chị ấy nghỉ chơi rồi.

Mọi người cười nói cùng đi phụ bản. Đối với Ôn Như Ngọc bây giờ, 3 boss rất nhẹ nhàng. Hoa Trư đi sau lưng cậu. Cô nàng vẫn dùng Nghịch Chuyển Đan Hành để tăng máu, cuối cùng thu hút tất cả các quái lớn nhỏ đủ cả.

Tôi nghĩ nếu có bình chọn thầy thuốc dùng cảm nhất, Hoa Trư có thể được đấy.

Mất thấy quái đã bao vây, cô nàng còn dám đánh Đại Độc, không điều khí, chẳng khác gì tự sát. Lão tử học máu, may mà khi đó đã ra Thiên Phật, bọn quái bắt đầu chạy sang phía lão tử. Lão tử chạy quanh Đại Hải A Toàn Thị Thủy, anh ta vội vàng cho lão tử một Bát Hoang để né tránh.

Lão tử vội vàng đạp mây chạy. 10s thôi nhưng cũng đủ để bỏ qua thù địch rồi.

Không một ai nói chuyện. Tất cả chết lặng.

[Đội ngũ] Lầm Tầm Hoa Trư: vì sao vừa mở quái nó đã đánh em [lật bàn]!!!

[Đội trưởng] Ôn Như Ngọc: chúng nó thích em đấy

[Đội ngũ] Đại Hải A Toàn Thị Thủy: em nói này, hội trưởng phụ nhân, chị không thể đừng xài Nghịch Chuyển được à? Chị thích thì Nghịch Chuyển, nhưng rồi lại không Điều Khí?

[Đội ngũ] Tuấn Mã A Tứ Điều Thối: Trư Trư, đầu tiên phải dùng Diệu Thủ. Lão đại vừa mở quái, đừng dùng kỹ năng gây thù địch.

[Đội ngũ] Bách Khoa Toàn Thư: em nghĩ phải dùng Thanh Minh trước chứ.

[Đội ngũ] Tuấn Mã A Tứ Điều Thối: biến, một hoang hỏa thì biết gì!

[Đội ngũ] ...

Một lát sau, một dòng chữ màu vàng nhỏ nhỏ chạy dưới góc trái màn hình ở kênh trò chuyện Đội ngũ:

[Đội trưởng] Ôn Như Ngọc: đã nói đầu tiên phải dùng Thất Tinh Toán Hồn mà! [gạt lệ]

Tôi nhìn màn hình. Được, thì ra chủ Thế lực Ôn Như Ngọc đã đứng dưới chân boss Ô Khang, toạch.

78. Chương 78: Lừa Đảo Hay...

Cuối cùng Ôn Như Ngọc đưa lão tử đi phụ bản cấp 65. Thật ra với Diêu Tá Đông Phong, cái này không cần thiết. Tôi vốn định để acc này dùng lại bộ đồ cấp 70, còn giờ đã có bộ 60, không cần đổi ngọc, thế nên cũng không cần đi phụ bản này.

Có điều khó mà từ chối ý tốt nên lão tử cũng đi.

Dọc đường đi, Hoa Trư vẫn giỏi nhất là thu hút Thù Địch, nhưng may bộ Thế Giới của thầy thuốc lại hợp phụ bản này, vì thế cô nàng không dễ chết cho lắm, và lão tử thì dùng một kỹ năng đánh là có thể đảm bảo an toàn cho cả hai. Bị kịch chết cả đội không xảy ra.

Sau nhiều lần, Đại Hải A Toàn Thị Thủy cũng nhìn ra sự “ảo diệu” của vấn đề, thế nào cũng tranh thủ Hoa Trư vừa ra tay, anh ta cho lão tử một Bát Hoang luôn.

Đánh tới Hộ Trạch, Hoa Trư rất vui vẻ.

[Đội ngũ] Lắm Tắm Hoa Trư: [xoa tay cười to] em không chết lần nào nhé!

[Đội ngũ] Đại Hải A Toàn Thị Thủy: [mồ hôi lạnh] chúc mừng nhé!

[Đội ngũ] Tuấn Mã A Tứ Đại Thối: ...

[Đội trưởng] Ôn Như Ngọc: có tiến bộ, có tiến bộ.

[Đội ngũ] Diêu Tá Đông Phong: tiếp tục cố gắng.

Mọi người nghỉ một lúc rồi mở quái.

Được rồi, dù bây giờ trang bị của Ôn Như Ngọc đã rất trâu bò, dù phải kéo theo 3 acc 65 đánh Hộ Trạch, địch, hơn nữa còn có một thầy thuốc level 13 không phải vấn đề, nhưng thêm một thầy thuốc như Hoa Trư thì lại khó khăn phết.

[Hảo hữu] Bạn nói với Ôn Như Ngọc: đợi chút

[Hảo hữu] Ôn Như Ngọc nói với bạn: ?

Lão tử giao dịch cho cậu ta một Viêm Yêu Châu Tử cấp 78. Khởi nghĩ, đây là hạt châu lấy từ acc Hồn Sư. Bây giờ Diêu Tá Đông Phong level quá thấp, không dùng được, thôi thì giúp vậy.

Diêu Tá Đông Phong yêu cầu giao dịch với Ôn Như Ngọc, Ôn Như Ngọc không chấp nhận.

[Hảo hữu] Ôn Như Ngọc nói với bạn: nếu tôi không trả bạn thì sao?

Lão tử cười. Tôi cũng không phải thánh mẫu, nếu không tin thì làm sao dám cho?

[Hảo hữu] Bạn nói với Ôn Như Ngọc: bạn sẽ không đưa lại à?

Vì thế cậu ấy nhận.

Viêm Yêu là loại hạt tăng tank. Cậu ấy bắt đầu biến hóa đánh Hộ Trạch. Lần này Hoa Trư không cướp được Thù Địch.

Sau khi ra ngoài, Ôn Như Ngọc lập tức trả lại cho tôi. Bên trong chỉ còn hai mấy hồn phách (lúc rơi xuống, hồn phách hạt châu về 0, phải gia tăng để sử dụng), cũng không đau lòng lắm.

Mọi người thêm bạn nhau. Ôn Như Ngọc muốn đưa Hoa Trư đi chiến trường, mọi người không muốn làm bóng đèn nên tản ra làm việc riêng.

18h hơn, Bỉ Mao về nhà.

Tôi định đi nấu cơm, anh lại ôm lấy lão tử: “Tối anh có bạn qua chơi, ra ngoài ăn đi?”

Khi đó, tôi chợt nhận ra: anh cũng có bạn bè, có cuộc sống của riêng mình.

Vì một bài viết, anh một mình đến một thành phố xa lạ, lặng lẽ định cư, mà cũng chưa từng có ai quan tâm đến thói quen của anh. Cũng thật là cô độc.

Tôi vẫn cho rằng anh là một tên lừa đảo, cho dù sống chung cũng vẫn đề phòng, hiếm khi quan tâm đến cảm nhận của anh. GM, tôi cứ cho mình là hảo công, không ngờ mình lại chính là tra thụ.

Tôi đến công ty lấy xe. Nhà hàng tên Lam Ba Loan, chúng tôi ăn trong phòng Lam Sắc Nguyệt Lượng. Bạn anh cũng làm nghề xăm, nhìn cũng rất đẹp trai chí khí, chỉ là vóc dáng nhỏ hơn anh chút.

Sợ tôi ngồi chán, ba người đều hạn chế nói chuyện xăm hình, chủ yếu nói với tôi về thành phố S, chính ra cũng hòa hợp.

Bọn họ còn nói về nhóm nhảy hiphop trước kia của mình. Khi đó tôi mới biết Bĩ Mao là dancer. Tôi thì thăm bảo anh về nhà nhảy cho tôi xem, anh cười cười, vỗ đầu tôi.

Vì còn phải lái xe nên tôi không uống. Ba người bọn họ định uống say mới thôi, tôi quát bắt dừng lại. Ba người, lại còn say, lão tử chỉ kéo được ra đến vĩa hè thôi.

Lúc về nhà, Bĩ Mao rất tỉnh táo, thế mà anh tắm xong lão tử lại thấy hết chỗ nói. Anh bước ra, tắt bớt đèn phòng khách, rút một cành hoa hồng trong bình hoa ra, bắt đầu múa thoát y trước mặt lão tử.

Thật ra lão tử từng xem múa thoát y nhiều, kể cả múa cột thoát y, nhảy lap thoát y, nhưng đúng là lần đầu tiên lão tử thấy đàn ông nhảy thoát y.

Khi đó, anh mặc sơ mi đen, không cài ba cúc. Trong ánh sáng mờ mờ, tôi có thể thấy được cơ ngực rắn chắc. Ban đầu, tay anh cầm hoa hồng, sau đó đổi sang miệng ngậm cành hoa, vừa nhảy vừa cởi cúc áo. Mỗi động tác, mỗi ánh mắt đều vô cùng gợi cảm.

Khi chỉ còn lại một cúc áo sơ mi chưa tháo, năm ngón tay anh từ từ vuốt qua thắt lưng, sau đó vai hơi ngửa ra sau, nắm thắt lưng phía trước, làm tư thế “yêu”.

Tôi không biết khi máu nóng sôi trào thì có chảy máu mũi không, có điều lúc đó lão tử cảm thấy cổ họng khô rang, sau đó theo bản năng nuốt ngụm nước bọt.

Anh càng nhảy càng lại gần ghế salon lão tử đang ngồi. Anh tháo thắt lưng, đứng trước ghế salon, dùng ánh mắt sáng rực từ trên nhìn xuống lão tử, cuối cùng nắm tay lão tử, lướt từ từ trên ngực anh. Ngón tay tôi chạm vào làn da ấy, đầu ngón tay đẩy áo sơ mi, nửa ngực hiện ra.

Anh vẫn giữ tư thế nửa quỳ, đôi môi đang ngậm hoa hồng vuốt ve mặt lão tử, hương hoa phảng phất. Cuối cùng, thú tính của lão tử bộc phát.

Tôi nhào lên anh, định áp đảo. Anh ấn lão tử lên ghế salon, tay phải cầm hoa hồng trên đùi cổ lão tử: “Tiếc quá, không có nhạc, có heavy metal thì có cảm giác hơn.”

Aaaaaaaaaaaaa... lão tử mặc kệ heavy với chả metal!!!

Tôi lại nhào lên người anh. Anh vẫn đang nửa quỳ trước ghế salon, đưa tay ôm lấy lão tử, đôi môi áp lên gương mặt đang nóng bừng của tôi. Xung quanh yên tĩnh, tôi có thể cảm nhận được đôi tay ấm áp của anh qua lớp vải tơ tằm áo sơ mi bên hông mình.

Dục vọng tan biến. Tôi lẳng lặng ôm anh.

Người ta nói, ngày xưa ngày xưa, tình dục chỉ là phương thức di truyền nòi giống, càng về sau, tình dục lại càng gắn kết với tình yêu, mà bây giờ, tình dục lại trở thành một loại hưởng lạc dưới áp lực của đạo đức.

Chỉ có tình yêu là mọi người không còn tin vào sự tồn tại của nó. Chỉ một ánh mắt, chỉ một cái ôm có thể khiến một người tẩu hỏa nhập ma, nghĩ đến thiên trường địa cửu.

“Bĩ Mao.”

“Ừ?”

“Em yêu anh.” Tôi nói cho anh biết, che giấu ngượng ngùng, dịu dàng như đang tuổi 18.

Anh ôm tôi chặt hơn: “Anh biết rồi.”

79. Chương 79: Không Cần Hóa Bướm

Tôi rất khiêm tốn trong thế lực của Ôn Như Ngọc, không hề như hồi ở Mông Hồng Thiên Hạ. Chỉ ít hồi ở kia, không vừa mắt ai thì giết người đó, không ảnh hưởng gì đến liên minh hết.

Bình thường Bỉ Mao đưa Hồn Sư và Diêu Tá Đông Phong cùng đi làm nhiệm vụ và phụ bản, ngoại trừ này ra anh chẳng còn acc nào có thể ra khỏi khu an toàn mà sống sót.

Vì thế có rất ít người biết lão tử có một ông chồng đạo sĩ.

Ngoài acc nhỏ của mình, ờ, giờ thêm cả acc nhỏ của tôi, anh không thu đệ tử. Thỉnh thoảng cũng có acc nữ muốn dụ dỗ anh, nhưng anh toàn giả chết, kệ người ta bất mãn, chẳng thêm ừ hử gì hết.

Trong game, anh không bao giờ tham gia trò chuyện, mọi người đều nói anh quá khép kín. Tôi nghĩ nếu mọi người biết rằng anh chính là tên lừa đảo lòng lầy Đất Hoang này, không biết sẽ có cảm tưởng gì nữa.

Giữa tháng 6, Bỉ Mao nói có cuộc thi xăm hình ở Đài Loan, anh sẽ đi tầm 10 ngày.

Tôi hỏi anh có cần người mẫu không? Anh cười: “Anh toàn tìm người mẫu tại chỗ.”

Lão tử xếp đồ cho anh, anh cũng thu dọn hết đồ xăm, rồi ôm lấy tôi: “Chờ anh về rồi mình cưới nhau nhé?”

Lão tử nhướng mày: “Đây có tính là cầu hôn không?”

Anh nói chắc như đinh đóng cột: “Không tính!”

Đó là lần xa nhau lâu nhất của bọn tôi. Hàng ngày, anh luôn gọi điện cho tôi đúng giờ vào buổi tối.

Sau 20h, anh sẽ online, đưa Hồn Sư và Lưu Ly Tiên đi chiến trường, có thể là đưa Diêu Tá Đông Phong đi làm nhiệm vụ hay phụ bản. Nếu trong đội chỉ có 2 người bọn tôi, anh sẽ nói nhiều kinh khủng, có thể kể vài chuyện về cuộc thi, có thể là hỏi tôi hôm nay làm gì, kể hôm nay anh làm gì.

Nhưng nếu trong đội có người thứ ba, anh hoàn toàn im lặng, 10 câu chỉ trả lời 1 câu, còn phải chờ lão tử nhắc.

Buổi tối, Ôn Như Ngọc gửi tin chính thức cầu hôn Hoa Trư.

Toàn bộ Mông Hồng Thiên Hạ, Mạn Đà La sôi sùng sục. Thiên Hạ toàn những dòng tin chữ vàng. Địch, người hạnh phúc nhất hẳn phải là nhà phát hành game.

Khi đó lão tử đang đứng trên núi cao ngoài phụ bản Giang Nam Đào Khê. Giang Nam lúc đó vẫn có hoa đào nở ngập tràn, màu hồng phấn của cánh hoa lấm tấm trên đồi cỏ, phong cảnh như tranh vẽ.

Diêu Tá Đông Phong mặc bộ Tam đại đệ tử, bật camera, khiêu vũ trong rừng hoa đào.

Bỉ Mao điều khiển Hồn Sư, ngồi dưới cây đào, pet Tà Ảnh đứng sau lưng.

Tôi cũng đọc được tin nhắn của Ôn Như Ngọc. Tin nhắn vừa đưa lên, mọi người lập tức tham gia bình luận. Lần đầu gặp Ôn Như Ngọc, tôi đã tính được họ sẽ là một đôi rồi.

Thế nhưng, lúc sau, một tin nhắn không hài hòa phá hủy sự hài hòa này giờ...

[Thiên Hạ] Trác Nhĩ Bất Quần: cưới được một người đàn bà dâm đảng mà cũng phải khoe mẽ thế sao?

Có đôi khi tôi không hiểu đàn ông, thật sự không hiểu.

[Đội ngũ] Diêu Tá Đông Phong: méo gì! Thằng này điên à!!!

[Đội trưởng] Hồn Sư: anh ta vẫn thích Lắm Tắm Hoa Trư.

Bạn xem, tôi quả thật không hiểu được đàn ông.

[Đội ngũ] Diêu Tá Đông Phong: thích mà vẫn sĩ nhục con bé trước bao nhiêu người?

[Đội trưởng] Hồn Sư: có lẽ anh ta thích con bé khi con bé còn đáng yêu và đơn thuần, vì thế khi phải chia tay anh ta không chịu được. Hơn nữa, mặc dù anh ta khốn nạn, nhưng chủ một thế lực liên minh mà không có phong độ thì Trác Nhĩ Bất Quần cũng không được như hôm nay. Anh ta vẫn giữ trong lòng là vì anh ta vẫn còn yêu, không muốn chia tay.

[Đội trưởng] Diêu Tá Đông Phong: thế sao anh ta còn bỏ Trư?

[Đội trưởng] Hồn Sư: đồ ngốc, yêu một người và có ở nhà hay không chả liên quan gì đến nhau. Anh ta thích con bé, nhưng lại không thể chỉ có một mình con bé.

Lão tử hoàn toàn không thể hiểu nổi.

[Đội ngũ] Diêu Tá Đông Phong: cũng có thể nói là anh ta bị mất mặt, không thể xuống đài được đúng không?

[Đội trưởng] Hồn Sư: anh ta có thể nói một câu chúc mừng, chúc mừng vợ cũ, thế là thoải mái rồi.

[Đội ngũ] Diêu Tá Đông Phong: ...

Tôi sợ người này. Đối với anh, game chỉ là game, anh cứ như một người đứng trên cao nhìn xuống, hiểu rõ tất cả những tụ tán ly hợp chốn Đất Hoang này.

[Đội trưởng] Hồn Sư: được rồi, không thích anh không nói nữa. Giận rồi à? Hay anh lại làm acc lược anh ta lần nữa nhé?

Lão tử dựng thẳng ngón giữa!!!

[Đội ngũ] Diêu Tá Đông Phong: em bảo này, sau không được lừa ai nữa!

[Đội trưởng] Hồn Sư: [mím môi] dạ

[Đội ngũ] Diêu Tá Đông Phong: [đập] em nói thật đấy

[Đội trưởng] Hồn Sư: anh cũng trả lời thật mà.

[Đội ngũ] Diêu Tá Đông Phong: thế nhưng em vẫn lo lắng.

[Đội trưởng] Hồn Sư: em nghĩ thử xem có cách nào biến tên già gái lừa đảo này thành Terminator không?

[Đội ngũ] Diêu Tá Đông Phong: ...

Tin tức trên Thế Giới vô cùng hỗn loạn. 180 đại tổ tông của Trác Nhĩ Bất Quần được lôi ra hỏi thăm sạch sẽ, anh ta cũng không trả lời một câu nào. Đột nhiên, tôi lại tin. Tin rằng rất nhiều đàn ông cũng như thế. Phong độ này, lòng dạ này, tất cả đều chỉ là một lớp mặt nạ. Không đập phải nổi đau trong lòng anh ta, anh ta sẽ không bỏ mặt nạ xuống, không để bị mất mặt.

Chắc chắn Hoa Trư tức phát khóc.

Tôi gọi cho con bé. Con bé cười nói nhưng nghe cũng biết vừa khóc. Cả đời này, có lẽ con bé sẽ không biết rằng Trác Nhĩ Bất Quần thật sự thích mình, cho dù chỉ là một ít thôi, dù cho anh ta lăng nhăng khốn nạn, thì loại tình cảm thích này vẫn luôn tồn tại dù ít dù nhiều.

Đương nhiên tôi không nói chuyện này. Hoa Trư cũng không kể. Con bé đã lớn thật rồi, hoặc có lẽ chuyện này không đáng buồn lâu. Con bé chỉ có sự khinh thường với anh ta, nhanh chóng bước vào cuộc sống mới.

Trước khi cúp điện thoại, con bé ngại ngần nói cho tôi biết rằng con bé và Ôn Như Ngọc sẽ kết hôn vào thứ 3, rằng tôi nhất định phải online tham gia.

Tôi nói được.

Hôm đó, Mạn Đà La và Mông Hồng Thiên Hạ đánh nhau to, Trác Nhĩ Bất Quần không tham gia.

Đánh giá duy nhất của anh ta về đoạn tình cảm của mình và Hoa Trư có lẽ cũng chỉ là một cô bé dễ xúc động, yếu đuối.

Hình như hơi yên tĩnh quá. Tôi log acc Lưu Ly Tiên, dùng Thiên Nhân tra tọa độ của anh ta, cuối cùng tìm thấy anh ta ở đáy hồ Bạch Vũ. Tôi không giết anh ta.

Chủ Thế lực liên minh Trác Việt cánh đỏ im lìm chìm dưới đáy hồ, dòng nước mơ hồ, cỏ nước lay động. Một người chơi RMB cánh đỏ Thiên Vực, hóa ra cũng có lúc nghèo túng tiêu điều đến vậy.

80. Chương 80: Tôi Nghĩ Tôi Nhập Ma Rồi

Hôm đó là hôn lễ của Hoa Trư và Ôn Như Ngọc.

Cầu Hi Thước vẫn có màu đỏ chói mắt. Người trong Mạn Đà La và Mông Hồng Thiên Hạ đều có mặt, chen chúc đông đúc vô cùng.

Tất cả mọi người đều rất vui vẻ.

Tôi để Diêu Tá Đông Phong đứng bên lan can, quá nhiều người, đi vào cũng rất nhộn nhịp.

Bọn họ cùng nhau nhảy múa trên sân khấu, các dòng tin màu trắng liên tục chạy qua chạy lại, chủ yếu là “Trăm năm hảo hợp”, “Vinh thọ giai lão”... thậm chí còn chúc cả sớm sinh quý tử các kiểu nữa.

[Gần] Ôn Như Ngọc: [đỉnh đầu hỏi chấm] Trư, sư phụ nói là hôm nay lên đúng không?

[Gần] Mạn Đà La: [trợn mắt] đâu?

[Gần] Miểu Dịch Tam Thiên: [trợn mắt]

[Gần] Chân Phạm: [trợn mắt]

[Gần] Thánh Kỵ Sĩ: em gọi cho chị ấy chưa?

[Gần] Lầm Tầm Hoa Trư: để em gọi thử xem.

Chắc chắn con bé không gọi được. Tôi tắt điện thoại.

Lưu Ly Tiên đã rời game rồi, quay về làm gì?

Lúc đứng ngoài lan can, tôi gặp Con Vịt. Đúng rồi, ngày thế này sao anh ta có thể không có mặt.

Hôm nay lão Thánh là chủ trì, bày trò trên đùa Ôn Như Ngọc và Hoa Trư, cứ kêu tân nương PK người này người kia, rồi lại kêu tân lang ôm người này người nọ.

Tôi đứng ngoài nhìn buổi lễ. Không khí vui mừng bao phủ lên tất cả mọi người. Tất cả đều rất hưng phấn, PK, dùng hạt châu biến hình liên tục.

Con Vịt cách tôi không xa lắm, ở chỗ cầu nhỏ trong đình. Nhạc nền chậm rãi. Nghĩ cũng buồn cười. Chỉ là hai cái mô hình 3D mà thôi, cần gì phải ăn oán triền miên mãi?

Chỉ là những người chơi nhập vai thôi mà.

[Thiên Hạ] Lầm Tầm Hoa Trư: [khóc to] Tiên ca ca, chị lừa em, chị nói sẽ đi xem đám cưới của em, chị lừa em!!!

Con bé gửi 3 lần tin như thế. Tôi đứng lẫn trong đoàn người, nhìn thấy tân nương đội mũ đỏ từ đằng xa.

Thật ra Tô Như Thị vẫn luôn ở đây, nhưng chỉ là internet, em có thể thấy được gì chứ?

Tôi không ở lại cảnh cầu Hi Thước lâu. Thầy thuốc Kiềm Gia kia vẫn đang đứng đó, tôi đi ngựa đến cạnh anh, vẫn còn hơi đau lòng.

Sau đó Hồn Sư nhắn tin:

[Hảo hữu] Hồn Sư nói với bạn: qua đây, chỗ phu quân có hạt châu, lấy chơi đi.

Bỗng dưng tôi thấy rất biết ơn anh. Nếu như không phải anh luôn ở bên tôi, chiếm hết thời gian để suy nghĩ lung tung của tôi, không biết liệu Tô Như Thị sẽ chán nản đến mức nào nữa.

Tôi ấn W, Diêu Tá Đông Phong bắt đầu phi ngựa đi thật nhanh đến chỗ truyền tống thạch của cầu Hỉ Thước. Thầy thuốc tóc trắng rồi cũng biến mất. GM, tôi biết là tôi đã buông rồi, nhưng khi nhìn thấy anh ta, tôi vẫn không thể hoàn toàn bỏ qua được.

Cố gắng vứt bỏ bóng dáng người kia, tôi nhấc Hồn Sư:

[Hảo hữu] Bạn nói với Hồn Sư: [nước bọt] Vân Yêu à?

[Hệ thống] Hồn Sư mời bạn nhập đội. Đồng ý/Từ chối?

Tôi chọn Đồng ý, tìm được anh ở Kỳ Phong Thai.

Anh vẫn mặc bộ Cừu Mã, để lộ cơ ngực mê hồn, dù, tay cầm phát trần, pet Tà Ảnh ở bên cực kỳ nghiêm túc.

[Đội ngũ] Diêu Tá Đông Phong: nếu anh không thích bộ này thì cứ đổi.

[Đội trưởng] Hồn Sư: hôm nay anh đi chiến trường

[Đội ngũ] Diêu Tá Đông Phong: ừ?

[Đội trưởng] Hồn Sư: có một thiên cơ đuổi đánh anh, còn cười là “thích khách này không lo ẩn thân”.

[Đội ngũ] Diêu Tá Đông Phong: [mồ hôi lạnh]

[Đội trưởng] Hồn Sư: cảm giác này không tệ

[Đội ngũ] Diêu Tá Đông Phong: phê chuẩn mặc tiếp.

[Đội trưởng] Hồn Sư: tuân lệnh.

Sau đó bọn tôi sánh vai nhau ở Kỳ Phong Thai, bên cạnh tượng đá bị bào mòn. Lần đầu tôi ôm anh, anh bất động, để tôi tự điều chỉnh góc ôm.

[Đội ngũ] Diêu Tá Đông Phong: Bỉ Mao ái phi.

[Đội trưởng] Hồn Sư: ừ?

[Đội ngũ] Diêu Tá Đông Phong: em vừa dự hôn lễ của Hoa Trư

[Đội trưởng] Hồn Sư: ừ

[Đội ngũ] Diêu Tá Đông Phong: có lẽ do chỗ đó quá náo nhiệt, trầm cảm thấy trống rỗng.

[Đội trưởng] Hồn Sư: rồi sao?

Dù cách nhau màn hình máy tính, mặt lão tử vẫn nóng lên.

[Đội ngũ] Diêu Tá Đông Phong: rồi trầm rất nhớ chàng.

Một lúc lâu sau, anh nhấc lại:

[Đội trưởng] Hồn Sư: ngủ trước đi.

[Hệ thống] Hồn Sư đã log out.

Lão tử cảm thấy vô cùng mất mát.

Lão tử vô cùng mất mát mà log out, vô cùng mất mát mà tắm rửa, vô cùng mất mát mà ngủ.

2h sáng, lão tử giật mình tỉnh giấc. Bỉ Mao đang cởi quần áo.

Tôi còn đang cực kỳ buồn ngủ, phải chớp mắt mấy lần mới phát hiện ra mình không nhìn nhầm, đúng là anh đang cởi quần áo, còn tìm đồ mặc nhà trong valy, chuẩn bị đi tắm.

Tôi nghĩ lúc đó nhìn tôi hẳn rất ngu: “Bỉ Mao?”

“Ừ?” anh quay lại nhìn lão tử, như chẳng có chuyện gì.

“Anh về lúc nào?”

“Vừa về.”

“Thế nhưng...”

“Ngủ đi, anh tắm đã.”

Vì thế anh đi tắm. Lão tử ngồi trên giường, chưa hiểu chuyện là thế nào hết.

Lúc sau, anh tắm xong, tắt đèn, lên giường.

Anh ôm lão tử: “Ngủ đi.”

Bị tỉnh giấc lúc này rất khó ngủ lại. Tôi hỏi: “Sao anh lại về?”

“Anh gọi cho hãng máy bay, bọn họ có chuyến bay lúc 9h45. Anh tưởng gọi đã muộn rồi, ai biết vẫn có chuyến bay tối nay. Thế nên anh quay về.”

Chắc chắn bạn cảm thấy thật lãng mạn. Có điều lão tử tỉnh ngủ rồi, không ngốc, tôi biết từ Đài Loan đến thành phố S không có chuyến bay nào lúc 9h45 hết.

Vậy thì đáp án là anh không hề ở Đài Loan.

Mấy lần trước, khi gọi điện cho tôi, điện thoại đúng là số của Đài Loan. Nói một cách khác, anh đã về từ mấy ngày trước rồi, ít nhất là nơi anh vừa từ đó về, chắc chắn là trong nước.

Thế nhưng anh cũng không làm gì xấu, bởi nếu anh làm, chắc chắn anh sẽ không để lại sơ hở rõ ràng như vậy. Vì thế lão tử không hỏi. Đêm nay có thể ôm tiểu thụ ngủ, lão tử không muốn mất cơ hội này, thật là tốt.

Tôi dụi dụi vào tay anh, kéo tay anh ra để gối đầu. Anh thở dài: “Ngủ đi.”

Lão tử cúi xuống môi anh, anh hơi do dự. Lão tử bấm anh, anh thuận theo hôn lưỡi thật sâu. Hiếm khi được tiểu thụ thuận theo, không thăm dò thêm một bước nữa phải uống phí một đời công danh của lão tử?!

Vì thế lão tử tiện thể tấn công môi anh, tham lam cơ ngực rắn chắc của anh. Đột nhiên anh nắm tay tôi: “Em đã không muốn ngủ thì anh có chuyện cần thảo luận.”

Anh nói nghiêm túc, lão tử cũng không đùa nữa: “Nói đi.”

“Chuyện cưới xin của bọn mình.”

“Hả?”

“Chuyện cưới xin, ít ra cũng phải thông báo cho bố mẹ, đúng không?”

Lúc đó tôi cứng người: “Bỉ Mao, em...”

“Anh biết,” anh cầm tay tôi, ôm tôi vào lòng, “em không định quay về. Thế nhưng nhiều năm trôi qua rồi, em không thể trốn tránh cả đời được.”

Thật ra tôi cũng không dừng cảm như mình tưởng: “Bỉ Mao, anh không biết tính bố em, ông đã nói thì 10 con bò cũng không kéo lại được. Trước kia, em và bố...”

“Em không sợ bố, em sợ bản thân mình,” anh ôm chặt tôi, “nhưng bây giờ và trước đây không giống nhau. Em có anh rồi, hiểu chưa?”

Tôi không thèm: “Có anh thì hơn gì. Anh biết không, trước đây, bố em cãi nhau với bác, cuối cùng bác em cũng không nhìn mặt bố em nữa. Hơn nữa em đã mất hết mặt mũi với ông ấy.”

“Em không sợ rằng ông ấy không tha thứ cho em. Thật ra thực tế không đáng sợ như em nghĩ, em chỉ đang sợ chính mình thôi, hiểu chưa?”

Tôi lắc đầu. Tôi cảm thấy mình hiểu rất rõ kết quả của chuyện này: kiểu gì bố tôi cũng ùng ùng nổi giận, tuyên bố với cả hàng xóm láng giềng rằng ông không quen Tô Như Thị, “Anh không biết, Bỉ Mao, anh không biết gì hết.”

“Anh chỉ biết là em sai rồi. Anh biết rằng phải xấu hổ đến mức nào thì một cô gái mới lang bạt một mình, không có mặt mũi để về nhà, không có mặt mũi đối diện với bố mẹ mình.”

Anh ôm chặt eo tôi, khề khàng nói bên tai: “Đừng sợ, chúng ta ở bên nhau, không phải sợ gì hết.”

Tôi nghĩ tôi bị nhập ma rồi, thế mà lại tin chuyện hoang đường của anh!

81. Chương 81: Hôm Nay Phải Về Giang Đông Gặp Bố Mẹ

CHƯƠNG 81.

Ắt hẳn bạn có biết đến một tâm trạng, gọi là nỗi sợ hãi trước ngày về quê.

Mười một năm, tự nhiên lại nhắc đến chuyện về nhà, lão tử không sợ, lão tử khó thở. Sáng hôm sau không cần anh gọi lão tử cũng tự dậy.

Dậy rồi cũng không muốn động dậy, tôi gối đầu lên tay anh, áp vào lồng ngực anh, thật ra cảm giác cũng không tệ lắm.

Sau đó tôi lại nghĩ mình phải về nhà, phải gặp bố mẹ, tôi lại bắt đầu thấy lo lắng.

6h30, Bỉ Mao thức giấc, chuẩn bị rời giường. Lão tử đang mơ màng ngọt ngào ôm hông anh, anh định ra mà mãi không được. Cuối cùng anh chỉ nhồm người với bao thuốc, sau đó lại nằm xuống.

Mãi đến hơn 7h, cuối cùng tôi cũng không giữ nổi tư thế này nữa nên gọi anh:

“Bỉ Mao.”

“Ừ.”

“Anh nói xem, nhờ về rồi bố em lôi em ra đánh thì sao?”

“Anh lấy quần áo che mặt em lại.”

“Bỉ Mao.”

“Ừ?”

“Nhiều năm rồi, bọn họ vẫn ở đó à? Thành phố N cũng thay đổi không ít, có thể tìm được họ không?”

“Tìm không được thì đăng tin lên báo, tìm người.”

“Bỉ Mao.”

“Ừ?”

“Nếu hàng xóm chê cười em thì sao giờ?”

“Tất cả những lời đàm tiếu không tử tế đều là đồ kị.”

“Bỉ Mao.”

“Ừ?”

“Em vẫn lo lắng.”

“Tất cả các phái phản động đều là hổ giấy.”

“Bỉ Mao.” Lão tử gọi anh lần N. Anh ôm lão tử, rút tờ báo trên đầu giường, không ngẩng đầu lên: “Ừ?”

“Thật lòng mà nói, anh thật sự không tệ.”

Anh tỏ ra đương nhiên: “Bây giờ mới biết à, chậm quá.”

Lão tử vẫn không hiểu: “Thế vì sao anh lại phải giả gái đi lừa người ta? Chẳng lẽ đó là bệnh tâm lý không tiện nói ra?”

Anh dập thuốc lá, cúi xuống nhìn tôi: “Cái này rất quan trọng với em à?”

GM làm chứng, thật ra tôi không phải là người quy củ, mấy cái chân thiện mỹ gì đó tổ tiên để lại, lão tử cũng chỉ có thể cố gắng không thẹn với lương tâm, tam quan cũng chẳng đoan chính. Nếu bạn hỏi tôi rằng có phải tôi canh cánh điều này trong lòng không, tôi có thể nói rằng không phải.

Nhưng nói cho cùng, lừa đảo cũng không tốt. Hơn nữa hiểu rõ đối phương thêm một chút cũng là cách để gia đình hài hòa.

Vì thế tôi im lặng. Anh cất báo, đốt thêm một điếu thuốc.

Sau đó anh đặt đầu tôi lên ngực mình: “RPG vốn là diễn trò. Nói cách khác, đây là một giấc mộng. Trong mộng, mọi người đóng các vai hiệp khách, anh hùng, đào hoa, sát nhân... Vì thế mới có công thành chiếm đất. Vì thế mới có ân oán giang hồ. Vì thế mới có thị phi đồn đại. Vì thế giấc mộng này mới tồn tại.

Thế giới này, nói cho cùng tất cả đều sống trong ảo giác, mơ mơ màng màng diễn một vở kịch, cái gì mà vui đùa, cái gì mà yêu đương, có thể thật đến đâu? Vì bạn gặp một tham quan, thế nên bạn đi chửi vua là tên khốn kiếp?”

Bỏ qua mấy chuyện như nhân cách, tam quan, vân vân các loại đi. Dù sao lừa đảo trong game thì vẫn là phạm pháp, vậy thì người mang tội giết người trong game thì lại không à?”

GM, tôi nghĩ tôi không nói lại anh ấy.

Nhưng tôi vẫn cố thử xem sao: “Ít ra giết người như thế cũng quang minh lỗi lạc! À, dù có phần hèn hạ, cái đó cũng là một loại sách lược!”

Anh vuốt tóc tôi: “Thế là giết người không phạm pháp? Đua xe trên đường, đâm người bị thương, đánh cảnh sát, đốt nhà cũng quang minh lỗi lạc, không phạm pháp? Ăn trộm nông trường QQ cũng không phạm pháp, cũng là quang minh chính đại?”

“Ặc,” lão tử hết chỗ nói, “anh cái chày cái cối làm gì, là game thôi mà.”

Tay anh chải tóc tôi: “Đúng thế, chỉ là game thôi mà. Nếu chơi game mà cũng phải lời chính nghĩa, tam quan vào, chơi game mà cũng suốt ngày Nho giáo Lão giáo Phật giáo, vậy em chơi game làm gì?

Nếu em để ý, có khi lại thấy trò chơi và người, chưa biết ai chơi ai đâu!”

GM, lẽ nào lão tử bị Thiên Hạ chơi?!

“Thế nhưng giả thiết rằng tài sản được pháp luật bảo vệ. Nếu gamer tố cáo anh với tòa án, anh cũng được ăn cơm tù vài tháng đấy!”

“Anh chưa từng phạm tội qua máy tính. Tất cả các ID pass toàn là do họ tự cho anh. Chơi acc nam hay nữ là tự do của anh, thế nhưng anh ghét đàn ông mê gái, quấy rối, có vợ rồi còn không an phận. Lừa một tí cũng coi như dạy cho bài học.”

Lão tử hơi suy ngẫm: “Vì sao anh lại biến thành một chiến sĩ xinh đẹp, nhân danh ánh trăng trừng phạt họ? Ồi, 100 acc nam trong server, không ai lọt lưới sao?”

Anh cười: “Có hai người.”

Đàn ông hiểm có khó tìm trên đời nhé. Liễu Hạ Huệ hiện đại nhé. Lão tử nuốt nước bọt: “Ai thế?”

“Em đoán xem?” Anh cười nhạt. Lão tử kéo tấm chăn mỏng, ghé vào ngực anh. Anh vỗ vai tôi, sau đó tôi bị thay đổi sự chú ý, nhìn vai mình, thấy là lạ: “Sặc, đây là vải gì?”

|||

Lão tử vuốt ve tay anh. Anh cười xấu xa, cúi đầu hôn tôi, dùng giọng đùa bỡn của tôi để hỏi tôi xem có hồi hộp không? Đôi môi áp lên bờ vai, làm chuyện không đứng đắn.

Tôi đây vẫn nhớ, hôm nay mình phải đến Giang Đông gặp bố mẹ mình.

GM, tôi có thể lựa chọn tự sát không? (GM: ...)

Hôm đó, Bỉ Mao nhận nhiệm vụ làm bữa sáng. Sau đó lão tử phát hiện ra một bí mật kinh thiên động địa: thì ra Bỉ Mao không đi nấu cơm.

GM, tiểu thụ này còn phải được dạy dỗ nhiều!

82. Chương 82: Như Một Giấc Mơ Dài (ngoại Truyện)

[Đội ngũ] Túy Xích Bích: Tiên ca! Tiên ca! [khóc to] cứu mạng, cứu mạng!

[Đội trưởng] Lưu Ly Tiên: nói.

[Đội ngũ] Túy Xích Bích: em thích một cô bé thầy thuốc. Thế là biến thành Hùng Miêu để quyến rũ

[Đội trưởng] Lưu Ly Tiên: sau đó?

[Đội ngũ] Túy Xích Bích: [đập bàn] sắp thành công rồi thì lại gặp cái con yêu quái kia!

[Đội trưởng] Lưu Ly Tiên: thế là bị người ta cướp châu rồi chứ gì?

[Đội ngũ] Túy Xích Bích: [đập bàn lệt lệt]

[Đội trưởng] Lưu Ly Tiên: cậu đi phản ánh với nhà phát hành, xem khi nào tổ chức thi đấu thể thao, gặp lại cô ta, ca giúp cậu xử lý.

[Đội ngũ] Túy Xích Bích: [chột dạ] em hạ chiến thư với yêu phụ kia rồi.

[Đội trưởng] Lưu Ly Tiên: [trợn mắt]

[Đội ngũ] Túy Xích Bích: em định mượn acc của anh Long đánh một trận sống mái.

[Đội trưởng] Lưu Ly Tiên: acc Long đủ bộ Lục Họa chưa nhỉ? Chắc cũng được đấy.

[Đội ngũ] Túy Xích Bích: [chột dạ] thế nhưng yêu phụ kia bảo nếu PK thua, anh Long phải làm một bộ Lục Họa 13 lỗ, cầu hôn cô ta trên Thiên Hạ.

[Đội trưởng] Lưu Ly Tiên: [mồ hôi đổ ầm ầm]

[Đội ngũ] Túy Xích Bích: [gạt lệt] Long ca nói nếu em thua, anh ấy sẽ đào 18 đời tổ tông của em ra phơi nắng.

[Đội trưởng] Lưu Ly Tiên: thế nên?

[Đội ngũ] Túy Xích Bích: thế nên, Tiên ca, anh đánh hộ em trận này đi.

Server X, ngã ba đường, Túy Hồng Trần và một acc MM nhỏ đứng gần truyền tống thạch, dùng hạt châu biến hóa, tay cầm Long Ngâm Kiếm đâm đâm chọt chọt.

MM kia kiểm tra trang bị, toàn đồ phụ bản không đồng bộ, cảm thấy đạo sĩ Lục Họa A Long này cũng nhẹ ký, đồng ý.

Đêm xuống, đạo sĩ đứng đầu bảng xếp hạng của server tuyên bố trên kênh Thiên Hạ rằng: công khai quyết đấu với kẻ hèn hạ xấu xa Như Lai Phật Tổ. Nếu như thua, nguyện lấy bộ Lục Họa 13 lỗ làm sính lễ, cưới Như Lai Phật Tổ làm vợ.

Toàn server sôi sục, đánh cuộc ầm ĩ.

Đù, đương nhiên khỏi nói chuyện Như Lai Phật Tổ bị bao nhiêu người ghét, chỉ cần nghĩ đến Phật tổ từ bị loại hóa thành loại người mặt dày dở hơi cá mợn thế này, thật không thể chấp nhận được.

Đêm đó, mọi người tụ tập ở thành Ủng ở Trung Nguyên, xem Tử Long Chiến Hồn quyết đấu Như Lai Phật Tổ. Tử Long khiêu chiến, sau đó bắt đở. Bắt đở rồi, Tử Long mới phát hiện ra tốc độ di chuyển của người kia cực kỳ nhanh, đạo sĩ không đuổi kịp.

Cứ thế 3 lần, Tử Long thua trận, Như Lai Phật Tổ thắng hiếm.

Đêm đó, Thiên Hạ, mọi người mỗi mắt ngóng nhìn.

Tử Long Chiến Hồn bị phần, chết cũng không chịu đứng ra cầu hôn. Túy Xích Bích thất tín, thế là đi cổ vũ Lưu Ly Tiên. Lưu Ly Tiên là người thế nào à: không thể từ bỏ mặt mũi được. Túy Xích Bích khuyên bảo một hồi, nào là đánh cũng là anh, thua cũng là anh. Tự anh đầu hàng chứ còn gì nữa? Thế là Lưu Ly Tiên cảm thấy thật mất mặt, quyết định đi tìm bộ Lục Họa. Thời đó, Lục Họa rất hiếm, giá cũng rất cao.

Lưu Ly Tiên ném tiền vào game, khổ sở 3 ngày, cuối cùng cũng đủ.

Lục Họa đủ, đục lỗ lại là vấn đề.

Lưu Ly Tiên tốn kém vô cùng, lại bỏ một đồng tiền nữa, cuối cùng cũng đủ trung bình 13 lỗ toàn thân.

Đêm đến, Lưu Ly Tiên công khai biểu diễn trang bị trên kênh Thiên Hạ, ghen hợm mãi cuối cùng cũng mở miệng:

[Thiên Hạ] Tử Long Chiến Hồn: tại hạ nhận thua, Như Lai Phật Tổ, gả cho tôi đi.

Trong thoáng chốc, tin tức nhả lại xuất hiện:

[Thiên Hạ] Như Lai Phật Tổ: Lục Họa tốt.

Lại nói thêm

[Thiên Hạ] Như Lai Phật Tổ: đục lỗ tốt.

Lại tiếp tục

[Thiên Hạ] Như Lai Phật Tổ: nhưng người lùn quá.

Mổ giận dữ:

[Thiên Hạ] Tử Long Chiến Hồn: vậy sao còn đòi được cầu hôn làm gì?

[Thiên Hạ] Như Lai Phật Tổ: [xoay tay cười to] để từ chối chứ sao.

Tử Long sầm mặt. Lưu Ly Tiên lật bàn.

[Đội ngũ] Túy Xích Bích: được rồi được rồi, đừng nóng giận đừng nóng giận, block ID đó đi là được!!!

Từ đó về sau, trên diễn đàn game Thiên Hạ, ngày ngày tôi đều trộn mắt lên nhìn ID đó, gom góp từng post liên quan đến ID này, kêu gọi mọi người ở tất cả các server lưu ý ID này.

Có điều bài viết ở đây chủ yếu về các vấn đề kỹ thuật, không có nhiều người để ý.

Người không phải thánh, rồi cũng phải phạm sai lầm.

Một ngày nọ, có một bài post thảo luận về chuyện cũ của game Thiên Hạ, người post bài nói chuyện có phần quá khích. Người kia không biết chui từ đâu ra, mắng người post là đầu bò. Không biết Túy Xích Bích chui từ đâu ra, vung tay một nhát, khóa luôn ID đó!

Người đó vẫn không biết khiêm tốn là gì, vẫn nghênh ngang trong khắp Thiên Hạ. Trước kia gặp Túy Xích Bích thì đánh Hùng Miêu, sau gặp ai thì bạo hoa cúc.

Một ngày nọ, người đó bán acc, thông báo trên kênh Thiên Hạ:

[Thiên Hạ] Như Lai Phật Tổ: acc này đổi chủ, từ nay về sau tất cả mọi hành vi đều không liên quan đến tôi nữa.

Hùng Miêu ở ngã ba đường, chợt cảm thấy thật mất mát.

Thiên Hạ sẽ không nhớ được chuyện này người kia. Game thì update, huyền thoại trôi vào dĩ vãng, bảng xếp hạng trang bị, tu vi, tiền tài, danh vọng... tất cả đều sinh ra để rồi bị quên lãng.

Chỉ có một ngày nào đó, có người xem lại diễn đàn, đột nhiên mở ra bài post cũ, sau đó âm thầm bỏ block một ID kia.

Giải thích tí: Túy Xích Bích là admin forum game Thiên Hạ. Sau khi xích mích với NLPT, TXB suốt ngày sầm soi ID của NLPT trên 4r. Một ngày nọ, ID NLPT cãi cọ qua lại, TXB tiện thể block luôn. Sau đó NLPT bán acc, không chơi nữa, TXB lại cảm thấy buồn. Một ngày nọ, TXB ngồi đọc lại 4r, phát hiện ra ID mình từng block, thế là bỏ block. M nghĩ là một dạng hy vọng sẽ có ngày người kia quay lại))

83. Chương 83: Tất Cả Những Hứa Hẹn Chỉ Như Ảo Ảnh Mà Thôi

Bọn tôi tính thời gian đến thành phố N, cuối cùng quyết định 7h hơn xuất phát. Sau khi xếp hành lý, lên xe được, tay tôi đã toàn mồ hôi.

Thành phố mà tôi chưa bao giờ quên này, tôi đã trốn tránh nó hơn 10 năm. Giờ đã đến lúc phải nhìn thẳng vào nó.

Tôi thừa nhận tôi rất căng thẳng. Tôi cứ cho rằng mình đã quên hết những chuyện thời non xanh thưở ấy, nhưng trên thực tế tôi vẫn nhớ rõ ràng. Vì thế, lúc 30 tuổi, mọi thứ lại bật ra từ chiếc hòm ký ức, vẫn sống động như ngày nào.

Tôi vẫn nhớ rõ khi đó, bỏ tôi chỉ vào mặt tôi mà hét lên: “Nếu như hôm nay mày bỏ đi, từ nay về sau, dù mày có chết ngoài kia, cũng đừng hòng trở về.”

Sau đó, tôi bình tĩnh nói với ông rằng: dù tôi có chết bên ngoài, tôi cũng không về.

Qua 11 năm chia xa, tôi đã không còn tư cách để hối hận, vì thế cũng không dám nhận rằng mình nhớ nhung.

Bỉ Mao lái xe suốt buổi tối trên quãng đường hơn ba mươi mấy tiếng từ thành phố S đến thành phố N. Tôi không hề buồn ngủ. Nếu bạn đã từng phiêu bạt bên ngoài, bạn sẽ hiểu được cảm giác này. Chờ mong, bùi ngùi, còn có bất an mơ hồ. Dòng nước chảy từ trên núi đập vào mắt tôi. Quê cha đất tổ càng gần, ký ức càng tuôn ào ào như thác đổ.

Lần này quay về, núi xanh còn đó, chỉ có chúng tôi là đã già. Thời gian, ngoại hình, tâm tình, tất cả đều đã thay đổi.

Tôi vẫn không ngủ được. Tôi ngồi nhìn bình minh lên, mặt trời mọc, nhìn thấy tia nắng ban mai đầu tiên chạm xuống mặt đất, dòng nước trên núi thoát khỏi bóng đêm, lấp lánh trong ánh nắng ngày mới.

“Không khí ở đây tốt đấy.” Bỉ Mao trò chuyện. Tôi không đáp. Anh quay đầu qua, cười cười: “Hay dừng ở đây một chút, chúng ta tìm chỗ nào “làm” chốn thiên nhiên đi?!”

Vào đến thành phố là 17h. Ngoại trừ quy hoạch tốt hơn, thành phố này không thay đổi nhiều. 11 năm chẳng qua cũng chỉ trong nháy mắt.

Xe tiếp tục đi về phía thị trấn nhỏ. Tôi còn thấy cả xe buýt, có lẽ nó là xe tốc hành đến cửa nhà tôi luôn.

Quay về nơi này khi còn sống, đối với Tô Như Thị mà nói, không khác gì một giấc mơ.

Cách thành phố khoảng 2h đi xe, một thị trấn nhỏ xuất hiện. Nơi này khá là khác thành phố lớn, nhà mái ngói không còn, đường sá mở rộng, đường nhựa thành đường xi măng, giữa đường có dải phân cách trồng cỏ xanh. Cây dương ven đường vẫn ở đó, thân cây nhìn như mới được quét vôi, nhìn rất sạch sẽ.

Hai bên đường còn có ruộng hoa màu, gà vịt, thỉnh thoảng còn có trâu đang nhàn nhã gặm cỏ.

“Ôi, nếu hồi đó em không bỏ đi, có khi lúc tốt nghiệp bố mẹ em đã sắp xếp để em lấy người đàn ông giàu có nhất ở đây ấy nhỉ?”

Lão tử đang lo lắng, nghe vậy thấy cũng buồn cười: “Người giàu có nhất trong trấn trước đây chính là bố vợ anh đấy.”

“Hả,” anh giả vờ xoa mắt, “con rõ thật là có mắt như mù.”

Nói chuyện một hồi, bọn tôi đã đến nơi. Tôi đỗ xe bên đường, nhìn nơi chôn rau cắt rốn mình đã cách xa 10 năm.

Có mấy người đi qua, thấy chúng tôi thì tròn mắt nhìn.

“Sao, còn nhớ được không?” Bỉ Mao tựa người vào xe, châm thuốc, cười hỏi tôi.

Tôi cũng cười. Sao có thể không nhớ? Chỗ nhà kia, sau 11 năm đã thay đổi. Vườn rộng sâu sâu rồi cũng nở hoa, có lẽ do nhiều năm được tưới tắm nên xanh um sum suê, nụ hoa ngập tràn, hương thơm man mác.

Đó là tòa nhà cao tầng đầu tiên trong trấn. Khi đó nó thật khí thế, nhưng bây giờ, giữa những ngôi nhà mới xây xung quanh, nó lại có vẻ hơi già cả.

Tôi đứng bồi hồi, Bỉ Mao búng tàn thuốc: “Đi nào.”

Tự nhiên tôi thấy sợ hãi. Thật là buồn cười, tôi lăn lộn ở thành phố S hết 10 năm, thế nhưng đứng trước nhà mình, tôi lại thấy sợ hãi.

“Bỉ Mao, hay mai chúng ta quay lại nhé?”

Anh dập thuốc, kéo lão tử lên tầng 3. Chúng tôi chưa lên đến tầng 3 thì đã thấy bố mẹ mình, ở ngay tầng 2.

Mọi sầu lo đều bay biến. Thân thể mất cảm giác. Tôi lảng lảng đứng tại chỗ. Khoảnh khắc ấy, tôi chợt thấy lòng nhẹ bẫng. Dù bọn họ có dạy dỗ tôi thế nào, tôi cũng không lung lay, đời cũng không sụp đổ.

Nhưng bọn họ chưa kịp dạy dỗ, mẹ tôi đã ôm chầm lấy tôi, khóc òa lên. Bố tôi đứng im. Bọn họ đã già rồi, mặt có nếp nhăn, mái tóc hoa râm, lẳng lẳng kể ra 10 năm sương gió.

Bố tôi đứng đó. Tôi nhìn nước giọt nước trong mắt ông. Ông đứng thẳng lưng, kiên quyết không lau giọt nước mắt đó đi. Tôi nhớ rằng năm đó, khi ông bị thương ở mắt trái trong bộ đội, tôi đến thăm thì thấy ông mím chặt môi. Khi đó, ông cũng quật cường, không chịu thể hiện ra ngoài rằng mình đang vô cùng đau đớn.

Nhưng bây giờ, tôi lại thấy giọt nước mắt của ông.

Ông đi về phía tôi và mẹ, mẹ ôm chặt lấy tôi, khóc ầm lên: “Ông mà đuổi con gái tôi đi lần nữa, tôi liều mạng với ông!” Tôi cũng trào nước mắt.

Ông chỉ bước đến, lẳng lẳng ôm lấy tôi và mẹ. Cầm tôi tựa lên vai ông. Ông đưa tay vén tóc tôi, thật dịu dàng nhẹ nhàng, tựa như tôi mới chỉ 3 tuổi.

Đứng ở hành lang một lúc lâu, tôi đột nhiên nhớ ra Bỉ Mao, xoay người kéo anh qua: “Bố, mẹ, đây là Lục Tiểu Đông.” Tôi giới thiệu với họ.

Bọn họ không hề kinh ngạc. Một lúc sau, bố tôi vỗ vai Bỉ Mao: “Đứng ngoài này làm gì, vào nhà thôi.” Giọng ông vẫn nghẹn ngào.

Trong nhà vẫn như thế, không thay đổi chút gì. Ông bút thủy tinh của tôi, chặn giấy cầm thạch của tôi, bảng chữ mẫu viết sẵn của tôi.

Mẹ tôi liên tục nói chuyện. Bà nói rằng Tô Tô, mẹ biết con thích nhất ăn chè táo đỏ hạt sen, qua đây nếm thử. Sao bà lại nói Tô Tô, mẹ còn làm giò thủy tinh, con còn thích ăn món này không? Cuối cùng bà ôm lấy tôi mà khóc, bà nói Con gái yêu, 11 năm 6 tháng, mẹ sắp phát điên mất rồi.

Tôi nghĩ lòng mình có cây đao cùn, cứ cứa qua cứa lại, đau nhức như lìa ngón tay.

Tôi phát hiện ra chúng tôi chuẩn bị hành lý là chuyện thừa thãi. Mẹ tôi đã chuẩn bị hết dép trong nhà, đồ mặc nhà, bàn chải đánh răng, khăn mặt hết cho chúng tôi. Buổi tối, bố tôi và Bỉ Mao nói chuyện, mẹ thì nói chuyện với tôi. Bọn tôi kể chuyện, bà kể rằng trong suốt 11 năm 6 tháng tôi đi, họ không thay ổ khóa, không đổi số điện thoại. Bà nói có lần bố làm mất di động, khi đó cửa hàng bán di động của thị trấn đã đóng cửa, ông vội vàng chạy đến chỗ nhân viên ở, nhất định đòi nhân viên đó giúp mình. Bà cười: “Ông ấy không nói đâu, nhưng rõ ràng là sợ con sẽ gọi về mà không được.”

Trời sáng rất nhanh, cuối cùng bà cũng ngủ. Khi ngủ, bà còn ôm tôi, sợ tôi sẽ đi mất.

Tôi chỉ cảm thấy lòng chua xót, cứ để cho bà ôm. Cảm giác này ngọt ngào không gì sánh bằng.

Tôi ngủ đến hơn 11h, mẹ tôi đang làm bữa trưa, Bỉ Mao đang chơi cờ tướng với bố. Hai người đó chẳng phải cao thủ, chơi cho vui mà thôi.

Tôi vào bếp. Mẹ cười: “Đi ra đi, con ấy à, chỉ giỏi chờ cơm thôi.”

Tôi mỗ cá giúp bà. Mẹ, mẹ nhìn xem, con không còn là con bé 18 tuổi ngày đó nữa rồi.

Buổi chiều, bố tôi đề nghị dẫn Bỉ Mao ra ngoài chơi. Mẹ tôi muốn đưa chúng tôi đi thăm họ hàng một chuyến.

Bọn tôi nghe theo ý kiến của mẹ.

Bỉ Mao chọn quà tặng. Vào siêu thị, anh xòe tay ra. Tôi hiểu ý, móc ví đưa tiền cho anh. Kết quả bố tôi ý kiến: “Nào có thể quần đàn ông chật như thế!”

Mẹ tôi cười không nói.

Hôm đó, chúng tôi trở thành nhân vật trong câu chuyện của toàn thể thị trấn. Mọi người dùng ánh mắt chế cười để nhìn, tôi chỉ mỉm cười nắm tay Bỉ Mao.

Chiều về, Bỉ Mao nói muốn dẫn tôi đi một chỗ. Lão tử nở nụ cười. Đúng là trẻ con, nơi này là địa bàn của lão tử, anh có thể kiểm được cái gì mới lạ sao?

Anh cứ lôi tôi đi. Bố mẹ tôi rõ ràng đã “phản bội”, cực kỳ thiên vị Bỉ Mao.

Lúc chúng tôi ra cửa, mẹ dặn dò: “Về sớm chút nhé. Tối ăn bánh chẻo nhân hẹ.”

Tôi vùng vẫy: “Mình ăn bánh chẻo trước đi. Mẹ làm ngon lắm.”

Đột nhiên anh quay đầu hôn lão tử. Một nụ hôn lưỡi thật sâu. Lão tử không thở được, thiếu chút nữa nín thở mà chết. Anh kéo lão tử lên xe, lái xe ra ngoài.

Đi được khoảng 1h, bọn tôi đến vùng giáp ranh của Gia Lăng và Thuận Khánh. Ở đây có một cửa hàng rửa xe nhỏ. Anh lái vào khu đất trống trước cửa hàng, một người đàn ông chạy từ trong ra. Bây giờ đang là mùa hè, anh ta cởi trần, chỉ mặc quần đùi màu xám. Anh ta mỉm cười: “Rửa xe hay uống nước?”

Bỉ Mao mở cửa xe, bước ra ngoài: “Rửa xe.”

Nói xong, anh mở cửa xe cho tôi, nắm tay tôi đi ra. Trời đã sẩm tối, nơi đây không gần thành phố, cũng không nhiều người sống, xe không bẩn quá, tôi hoang mang nhìn Bỉ Mao, anh chỉ nhìn tôi cười.

Khi đó, mặt trời chiều đỏ rực, tàn nắng phủ dài trên mặt đất. Người đàn ông kia bắt đầu phun nước, rửa xe. Bọt nước bắn tung tóe. Tôi sợ bị nước bắn vào người nên đứng vào chỗ mái hiên. Bỉ Mao vẫn đứng cạnh xe, lặng lẽ nhìn người đàn ông kia.

Lão tử không biết nên khóc hay cười: anh sợ người rửa không sạch chác.

Tôi liếc nhìn trong căn phòng nhỏ. Hóa ra ở đây cũng bán đồ ăn vặt. Có một người phụ nữ ngồi quầy, trong lòng có một bé con mấy tháng tuổi, bên cạnh có một đứa bé khoảng 7 tuổi đang làm bài tập.

Hiện giờ không muộn lắm, nhưng căn phòng đó vẫn khá tối tăm, chỉ có một bóng đèn sáng mờ nhạt.

Tôi mua hai cái kem, bóc vỏ rồi đút cho Bỉ Mao. Anh cũng không chịu đưa tay cầm, ăn luôn trên tay tôi. Nhìn thế này rất giống lúc tôi đút cho Chủy Chủy ăn. Lão tử cứ kệ cho anh ăn thông thả.

“Xong rồi, anh xem được chưa?” người đàn ông lên tiếng. Khi đó, trời vẫn nóng nên tôi mặc sơ mi cổ rộng có hình vẽ thủy mặc do chính Bỉ Mao ra tay, dưới mặc quần dài, đi giày vải trắng.

Áp suất nước cao nên bắn vào váy và giày tôi. Bỉ Mao rút khăn tay, cúi xuống lau sạch. Tôi cười, quay người sang kia, rút ví tiền ra, hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

“10 tệ.” anh ta lau mồ hôi, đưa tay qua. Tôi sửng sốt.

“Ô ô ô...” giọng anh ta run run. Tiếng nói đã biến mất 10 năm, giờ lại xuất hiện. Tôi lùi lại phía sau một bước, Bỉ Mao nắm tay tôi.

Người kia ướt hơn một nửa, không biết là do nước hay mồ hôi. Người anh ta cũng không còn rắn chắc như trước kia, bụng phình ra, ánh mắt cũng không còn nhanh nhẹn.

Tôi không thể tin, thật sự không thể tin, chàng trai mà Tô Như Thị tuổi 18 đã gặp ngoài cánh cổng kia, 11 năm sau sẽ trông như thế này.

Cảm giác ấy cũng giống như một người ôm mối hận thù sâu nặng suốt một thời niên thiếu, tốn cả đời mình để tu luyện công phu để có thể chiến thắng kẻ thù. Chẳng ngờ khi mình có thể đứng trước mặt kẻ thù, lại phát hiện ra thời gian đã biến kẻ thù thành một kẻ già cả gầy yếu.

Tôi dờ cả người. Chúng tôi cứ im lặng nhìn nhau, ánh mắt xuyên qua 11 năm ấy. Tôi nhìn thấy sự đau đớn trong đôi mắt ấy. Anh ta khẽ gọi tôi: “Ô Tô.”

Tôi như người bị điểm huyết được giải huyết. Trong ráng chiều đỏ như máu, tôi khẽ nhếch mép cười, sau đó đưa tay phải ra: “Này, anh khỏe không?”

Anh ta run lên, đưa tay ra bắt lại.

Tôi trả anh ta 10 tệ. Anh ta nhận lấy. Tờ tiền giấy hơi nhăn nhúm nằm trong lòng bàn tay nắm chặt. Tôi xoay người vào xe.

Người đàn ông gần như xa lạ kia cúi đầu đứng bên cửa xe. Ngày hôm qua tựa như vẫn còn trước mắt, vậy mà chỉ trong thoáng chốc, tất cả đã hóa thương hải tang điền.

84. Chương 84: Chương Cuối

Bỉ Mao lái xe, tôi ngồi ghế phụ lái.

Lúc đó, mặt trời chiếu nóng bức, ve sầu kêu râm ran. Cái dầm dẫm sâu trong lòng tôi suốt chục năm đột nhiên bị rút ra quá nhanh, tôi cũng không kịp nghĩ xem mình có đau không nữa. Thế nên tôi mỉm cười: “Sao anh tìm được anh ta?”

Bỉ Mao tập trung lái xe, không quay đầu: “Hôm đó anh thấy chứng minh thư của em nên tiện đường qua thành phố N xem một chút. Khi nói chuyện với bố mẹ vợ về chuyện năm đó, họ có nhắc đến anh ta. Anh đi nghe ngóng quanh trường em, có người chỉ chỗ anh ta cho anh. Anh qua đó xem, phát hiện ra” anh vẫn không quay đầu, cười xấu xa bỉ bựa, “ánh mắt của em kém thật đấy, Tô Như Thị.”

Đương nhiên tôi không chấp nhận với anh. Nghĩ đến một loạt sự kiện gần đây, phẩm chất làm công của Tô Như Thị cũng cần được nâng cao. Không chấp nhận với tiểu thụ chẳng phải cũng là một phẩm chất quan trọng của công còn gì.

Tôi chỉ thấy lạ ở một chỗ: “Sao báo cáo thu chi của anh không nhắc đến chi phí ở đây nhỉ?”

Về mặt bình tĩnh ngàn năm của anh cuối cùng cũng xuất hiện vẻ ngại ngùng: “Ừa, anh bán hai bức tranh, cũng đủ tiền.”

Lão tử hơi bất ngờ. Anh chưa bao giờ bán tranh. Lập tức tôi trở nên vô cùng cảnh giác, hơi quá mức: “Lần sau anh phải nói thẳng với em, chi phí bình thường, ừ, cần thiết ấy.”

Anh chỉ nói: “Ừ.”

Nửa tháng sau, bọn tôi rất bận rộn.

Anh bảo muốn dẫn tôi đi Hàm Dương, thủ phủ huyện thoại của triều Tần. Trước khi đi, anh gọi điện cho bố mẹ mình. Bố mẹ anh cúp điện thoại rồi lại cố ý gọi lại, lần này gặp được bố mẹ tôi.

Bọn họ trò chuyện hết tận 50 phút đồng hồ, quả là hoành tráng. Bố mẹ tôi khoe rằng họ nuôi được một cô con gái ưu tú, bên kia họ nói gì tôi không biết, nhưng tôi đoán chắc cũng không khác mấy.

Lão tử cảm thấy nghi hoặc: “Bỉ Mao, bố mẹ anh vui không? Họ đã gặp em đâu?”

Anh nằm ngửa trên salon, gối đầu lên hai tay, ra vẻ bí hiểm: “Ánh mắt của con trai bọn họ không thể sai được,” sau đó hạ giọng cười, “lần đầu tiên anh trai anh dẫn chị dâu về nhà, mẹ anh cực kỳ phấn khích, ba ngày không ngủ ngon.”

Kết quả: hôm đó bọn tôi đến Hàm Dương, 5 người nhà Bỉ Mao có mặt đúng 12h trưa để đón tại sân bay.

GM, tôi thụ sủng nhược kinh.

Nếu nói cách nhanh nhất để thân thiết giữa người với người, đó chính là khen nhau.

Vừa ra khỏi sân bay, mẹ Bỉ Mao đã lôi kéo tay tôi, nhất định không buông ra. Bỉ Mao bình tĩnh: “Đây là bố, mẹ, anh trai, chị dâu, còn đây là Đình Đình.”

Mọi người đều cười tươi như hoa cúc. Một tay tôi nắm tay mẹ Bỉ Mao, một tay tôi nắm tay cháu anh, anh đi với bố. Một nhà hài hòa, thấm thiết yêu thương.

Bọn tôi không ở Hàm Dương lâu. Bố mẹ hai bên quyết định đám cưới sẽ diễn ra ở thành phố S, thời gian chuẩn bị là 2 tuần.

Tôi cũng gửi thiệp mời cho lão Thánh, Hoa Trư và Chân Phạm. Buổi tối, lão Thánh gọi điện, hỏi rằng có mời cả Con Vịt không. Tôi hơi do dự một chút. Anh ấy vội vàng giải thích rằng Con Vịt không phải loại người quấy rối chuyện người khác. Tôi cười khổ. Thật ra, Con Vịt là ai, tôi biết rất rõ, chỉ có điều kết cục đã định, cần gì phải làm tổn thương nhau thêm. Nhưng nghĩ lại, tôi nghĩ rằng: nói chung, kết cục hoàn hảo quá cũng không tốt. Vì thế tôi bảo lão Thánh cứ mời đi.

Tối hôm đó, mẹ tôi ngủ cùng tôi. Bỉ Mao ra ngoài thuê phòng. Bọn lão Thánh cũng không đến – anh ta vốn là người cẩn thận, chắc cũng sợ tôi và Con Vịt xấu hổ. Cơm nước xong, tôi lấy lý do “cô dâu phải ngủ đủ mới tươi tỉnh” để chuẩn.

Mẹ tôi cũng không trò chuyện nhiều. Bà cực kỳ yên tâm về Mao, cứ năm lần bảy lượt dặn tôi đừng có bắt nạt người ta. Rõ ràng là mẹ tôi lo lắng thừa, tiểu thụ đáng yêu như thế, sao tôi lại bắt nạt anh chứ.

Bà về phòng ngủ, dặn tôi ngủ sớm một chút. Từ ồn ào lại quay về yên tĩnh, tôi có chút không quen.

Tôi châm thuốc, bật máy tính, online acc Lưu Ly Tiên. Lâu lắm không log in, nhưng Thiên Hạ cũng chẳng thay đổi gì. Kẻ xấu tiếp tục lừa tiền, chữ đỏ tiếp tục giết người, ai đang hoàng thì làm nhiệm vụ, người lâu lổ đi đạo Đất Hoang.

Hoa Trư và Ôn Như Ngọc không online. Trong lúc rảnh rỗi, tôi đưa Lưu Ly Tiên đi loanh quanh, thấy Mạn Đà La ở Diệu Sào, anh ta đang nửa quỳ trước Huyền Nhai. Cô em bướm kia ngồi dựa vào anh ta, nhìn từ góc độ nào cũng thấy hài hòa. Đôi cánh đỏ và trắng tôn nhau lên, tạo cảm giác thiên trường địa cửu.

Lưu Ly Tiên nhìn. Đây là lần đầu tiên tôi thấy cô em kia mà không bật đỏ.

Ở cái nơi trống rỗng này, có biết bao nhiêu người nam nữ khát khao hạnh phúc, mà cuối cùng, Cửu Lê Ba Thực, Trung Nguyên Giang Nam, Yên Khâu U Châu, có lẽ cô đơn quá dài, có lẽ bản đồ quá rộng, quá nhiều người dẫn dắt cách xa nhau.

Nhưng dù sao ai cũng có thể đi đến cùng, lại tổn thương, rồi lại hy vọng.

“Hử? Em cứ nhìn chăm chăm như thế, không sợ đau mắt à?” Đột nhiên có tiếng nói vang lên, tôi giật mình, quay lại đã thấy Bỉ Mao đứng ngay trước mặt.

Lão tử ngắt: “Anh...”

“Sao?” anh cười đắc ý, “Anh lên quay về.”

“Để làm gì?”

“Anh mới không để vợ anh ngồi ngây ngô một đêm, suy nghĩ lung tung,” anh nói như thật, lão tử cười, “mắt nào của anh thấy em suy nghĩ lung tung?”

Anh vòng tay ôm tôi: “Hai mắt đều thấy.”

Bọn tôi quần chăn nằm trên giường. Tôi tựa vào ngực anh, không ngủ được, lật qua lật lại. Anh bầm lão tử: “Lại khiêu khích là anh không khách khí đâu.”

Kết quả, đêm hôm đó, bọn tôi không ngủ, cùng nhau ngồi ngoài ban công ngắm ánh trăng.

Được rồi, thật ra ở thành phố S này, trăng sao đã bị đèn đóm che khuất hết. Cái mà chúng tôi thấy, chỉ là màn đêm dài rã rời mà thôi.

“Như Thị?”

“Ừ?”

Anh lại ôm tôi, khề khàng nói: “Anh chỉ muốn nói cho em biết, chúng ta sẽ ở bên nhau, làm bạn với nhau thật lâu dài.”

Tôi tựa vào lòng anh, cảm nhận hơi ấm và nhịp tim đập. Tôi tự nguyện tin lời anh nói. Tôi nghĩ bạn sẽ giống tôi, từng trải qua mối quan hệ bất đắc dĩ. Đã từng bỏ qua, từng bị phụ, lúc bị thương luôn cảm thấy sẽ không bao giờ yêu lần nữa. Thế nhưng đến khi bạn gặp được đúng người đúng lúc, những chuyện cũ sẽ chỉ là thoáng qua mà thôi.

Tôi không biết đời này có số mệnh hay không, nhưng tôi nghĩ, nói chung thì mỗi người đều cần dũng khí và hy vọng.

Mọi thứ khi ở bên nhau không chỉ là của mình. Có thể buông tay, nhưng không thể tuyệt vọng. Chúng tôi phải mãi mãi giữ gìn tình yêu và nhiệt tình, không chỉ vì người đó.

Bởi vì... anh sẽ làm bạn với tôi thật lâu.

Khi tỉnh lại, tôi không biết mình ngủ lúc nào, đương nhiên càng không biết anh đi từ bao giờ.

Mẹ tôi gọi tôi dậy.

Tôi thấy áo cưới trắng, đang định trang điểm, Bỉ Mao đã đưa người thân đến.

Tiểu Đường giữ cửa, đòi có lì xì 91,999 tệ mới mở cửa cho qua. Cuối cùng chú Dương vung tay, tìm mấy cậu con trai trong đội đón dâu bảo dỡ cửa.

Tiểu Đường thấy họ có vẻ mạnh động thật, vội vàng kêu ầm lên, còn hạ tiền lì xì xuống còn 999 tệ.

Cừ thật, giảm giá nhanh chóng ghê.

Lúc họ đi vào, tôi thấy nụ cười của Bỉ Mao. Anh từ từ bước đến, không hề đỏ mặt: “Đi, phu quân ôm nàng ra ngoài.”

Sau đó anh mặc kệ mọi người cười ầm lên, ôm lão tử lên xe.

Đám cưới lớn hơn tôi nghĩ rất nhiều, khách mời rất đông. May mà có nhiều người phụ giúp nên cũng không quá bối rối.

Bố mẹ hai bên đều có mặt chào hỏi khách khứa. Thật ra có nhiều người họ không quen, nhưng họ vẫn tươi cười chào đón. Tôi cảm giác mình rất ngu, đi tính toán với bố mẹ của chính mình.

Bất ngờ hơn, ông chủ cũng đến, đưa cả phu nhân đi cùng. Bọn tôi gọi bà là chị Dư. Lần này bà ấy thấy tôi thì rất nhiệt tình, nắm tay tôi, liên tục khen Bỉ Mao trẻ tuổi đẹp trai. Tôi cười nhạt. Ông chủ đưa Bỉ Mao đi giới thiệu bạn bè, đột nhiên chị Dư ngừng cười: “Tiểu Tô, em còn trách chị không?”

Tôi giật mình, ngẩn người. Tôi nghĩ bây giờ đúng là lúc thể hiện sự trong sạch của mình: “Chị Dư, dù chị có tin hay không, em và chồng chị hoàn toàn trong sạch.”

Bà ấy chỉ nắm tay tôi, đột nhiên vẻ mặt lộ rõ sự uể oải: “Chị biết. Thật ra chị vẫn biết. Nhưng mà tiểu Tô ạ, đây là nỗi khổ của đàn bà, chỉ sợ tuổi già, có trang điểm cũng không che được nét già nua. Chị phải đề phòng tai họa.”

Tôi cảm thấy khiếp sợ. Bà ta cười: “Tiểu Tô, tha thứ cho chị nhé.”

Tôi cầm tay bà ta. Tôi nghĩ bọn tôi sẽ không bao giờ còn có thể thân thiết như trước nữa, tôi cũng không phải thánh mẫu, không thể vì mấy câu nói này mà bỏ qua được hết mọi chuyện cũ. Nhưng tôi chấp nhận thể hiện cái biểu hiện giả dối này, bởi rõ ràng bà nói lời thật lòng này cũng để đổi lấy sự bình an trong lòng.

Tôi nhìn ông chủ. Tôi có nghĩa vụ làm như vậy.

Sau đó mấy người lão Thánh đến. Tôi không ngờ Hoa Trư đi cùng Ôn Như Ngọc. Ôn Như Ngọc đúng là một người thật thà, khiến người ta cảm thấy có thể tin tưởng.

Bọn tôi bắt tay. Ánh mắt cậu nhìn tôi cực kỳ kính nể, cậu lên tiếng: “Sư phụ.”

Tôi không nói gì.

Con Vịt đi cùng lão Thánh. Mẹ tôi nhiệt tình bắt tay với anh, mời anh ngồi. Anh cười, máy móc bắt tay lại.

Lão Thánh nhìn tôi một cách khó khăn: “Lưu Ly Tiên, anh biết bây giờ không nên nói những lời này với em, thế nhưng...” tôi không để anh nói tiếp. Tôi lấy hai ly rượu từ khay bồi bàn mang qua. Tay Con Vịt hơi nắm lại, có vẻ hơi căng thẳng.

Tôi đưa anh một ly. Nhìn gần mới phát hiện ra anh gầy đi rất nhiều. Đột nhiên, tôi cảm thấy, thật ra tình yêu kia của chúng tôi, khắc sâu hơn chúng tôi tưởng.

Thế nhưng, muộn rồi, tất cả đã quá muộn.

Tôi nhẹ nhàng chạm ly với anh, cúi đầu nhấp ngụm rượu. Đột nhiên anh nắm tay tôi, trở nên mù quáng: “Anh ta nói anh ta đã kết hôn với em, anh ta nói hai người kết hôn rồi!”

Tôi cứ cho rằng Chích Tiệp Uyên Ương Bất Tiệp Tiên sẽ mãi mãi nho nhã tri thức. Tôi cứ cho rằng khi đó, chúng tôi nói là yêu, chẳng qua là tạm chấp nhận như vậy. Khi tôi rời đi, tôi phát hiện ra tôi yêu anh ấy. Mà bây giờ, lúc anh ấy nắm tay tôi, tôi biết thật ra anh ấy cũng yêu tôi.

Cũng tựa như tình yêu của Trác Nhĩ Bất Quần với Hoa Trư. Ít ra, nó cũng từng tồn tại.

Thế là đủ rồi.

Tôi đã từng nói, anh ấy giống như thuốc phiện, nhưng tôi sai rồi.

... anh ấy không phải thuốc phiện, anh ấy là hình phạt ông trời dành cho tôi.

Tôi khẽ rút tay ra. Lão Thánh vội vàng nghiêng người che tầm mắt mọi người.

“Con Vịt, cậu làm gì đấy, bỏ tay ra!” lão Thánh khẽ quát, cố kéo tay Con Vịt ra. Ngón tay con vịt vừa dài vừa đẹp, bây giờ đang trắng bệch. Găng tay của tôi bị anh giữ nhả nhúm lại. Tôi bình tĩnh đứng yên, nhìn lão Thánh kéo tay anh ra dần.

Anh không mở tay ra. Tôi biết, trong tay kia có chiếc nhẫn, chiếc nhẫn kim cương khắc hình hoa sen. Cuối cùng, tay anh cũng buông ta. Anh nghiêng mặt nhìn tôi, tôi nhìn thấy gương mặt kia giữa ánh đèn nhà hàng, lấp lánh ánh nước.

Sau đó anh xoay người, ngửa đầu uống cạn ly rượu.

Trên sân khấu, người dẫn chương trình gọi tôi. Tôi duyên dáng bước về phía tiểu thụ của mình. Anh nắm tay tôi. Người làm chứng hôm nay là chú Dương, nhưng vì ông chủ đến nên chú Dương không chịu làm nữa, nhường cho ông chủ.

Bọn tôi đọc lời thề, sau đó MC hành hạ bọn tôi một chút.

Không biết vô tình hay cố ý mà tôi liếc nhìn Con Vịt. Quả thật anh không uống được rượu. Lão Thánh làm dấu tay từ xa, bảo mình đưa Con Vịt về trước.

Khi đó tôi đang hát bài “Truyền Kỳ” (1) trên sân khấu. Lời bài hát cũng rất hợp thời thế, nói rằng chỉ liếc mắt nhìn người trong đám đông, vậy mà không quên được dung nhan người, còn nói nguyện tin tưởng chúng ta đã từng ước hẹn kiếp trước, tình yêu kiếp này chẳng đổi thay, và nói nguyện cả đời này chờ người nhận ra, mãi ở bên người không bao giờ rời xa.

Lão Thánh coi như xách Con Vịt ra phòng khách bên ngoài.

Tình cũ như mộng, tình cũ hóa hư không.

Đêm động phòng hoa chúc, ắt hẳn bạn đã đọc nhiều truyện về đêm này. Nhưng mà, bạn biết không, tình dục từ tình yêu là thứ không thể viết ra được. Không có kích thích của tình một đêm, không có tình thú như AV/GV, đây chẳng qua là hành động nước chảy thành sông, như hoa nở mùa xuân, như quả chín mùa thu, chỉ là cảm giác trong anh có em, trong em có anh.

Từ đó về sau, tôi hiếm khi được nghe tin tức của Con Vịt. Một ngày nào đó, Hoa Trư nói anh đã kết hôn, là một cô gái xem mặt được nửa tháng. Tôi nghĩ thế cũng tốt, dù không thể giúp nhau được trong lúc hoạn nạn, cũng không cần phải giữ mãi nỗi hận trong lòng. Chúng tôi ai cũng sống tốt, có thể bỏ qua chuyện cũ.

Một ngày nọ, tôi đưa Diêu Tá Đông Phong qua Giang Nam để đánh tiểu yêu Thiên Tai. Lúc máu sắp hết, hệ thống thông báo: Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên cho bạn Nghịch Chuyển Đan Hành, bạn được hồi XXXX máu.

Tôi quay đầu nhìn, anh vẫn thế, tóc trắng, mặc bộ Kiêm Gia.

[Gần] Diêu Tá Đông Phong: cảm ơn

[Gần] Chích Tiện Uyên Ương Bất Tiện Tiên: không cần khách sáo

Anh thúc ngựa trắng đi về hướng đông. Đời người như vừa mới gặp gỡ.

Thật ra, như vậy cũng tốt.

Là bài này: [s://.youtube.com/watch?v=XK1nH3LYL7Q](https://www.youtube.com/watch?v=XK1nH3LYL7Q)

The End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-la-nhan-yeu-ong-so-ai>